

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

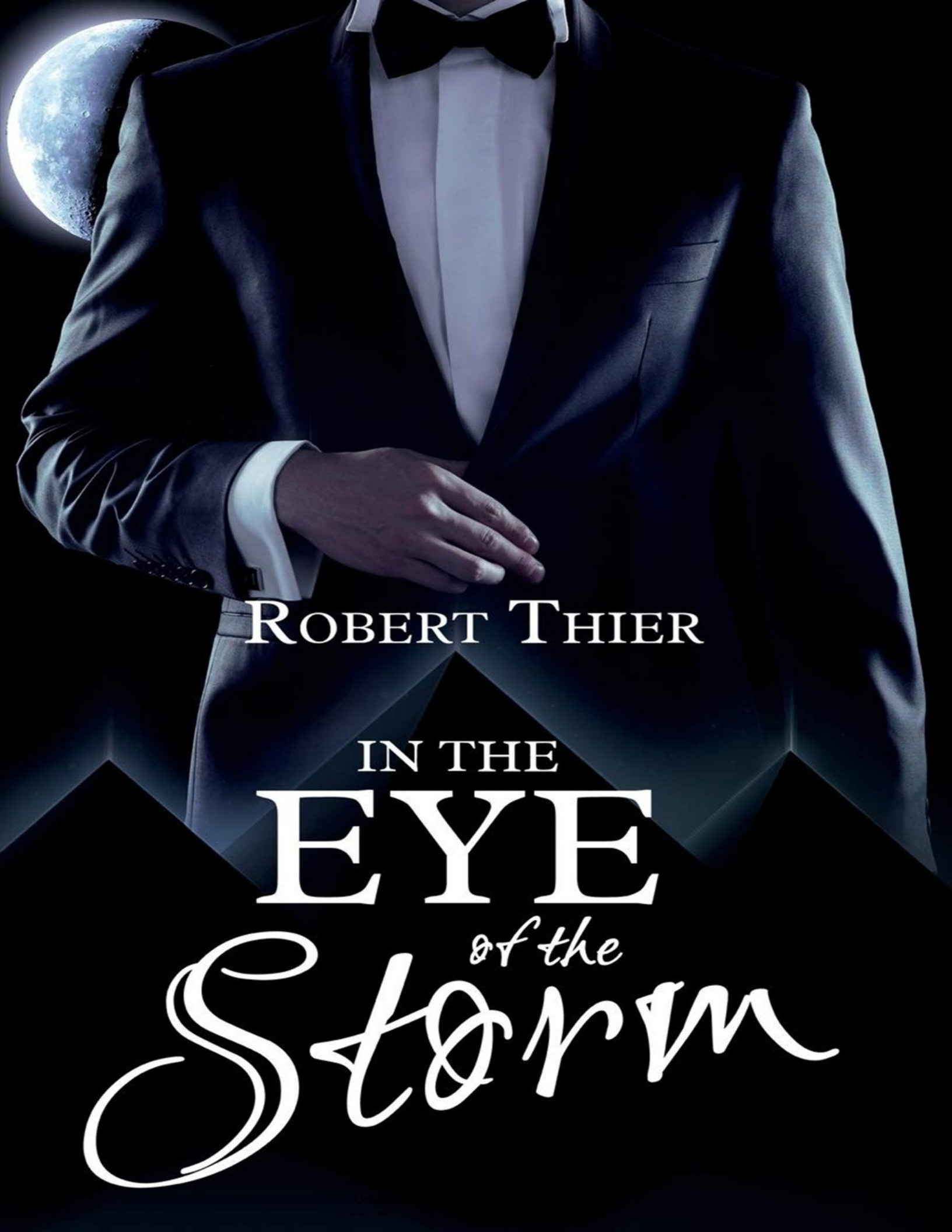
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ROBERT THIER

IN THE

EYE

of the

Storm

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

FIRTINANIN GÖZÜNDE

Robert Thier tarafından

Copyright © 2016 Robert Thier
Tüm hakları saklıdır.

Smashwords tarafından dağıtılmaktadır

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu e-kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen paylaştığınız her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, kendi kopyanızı satın almalısınız. Bu yazarın sıkı çalışmasına saygı duyduğunuz için teşekkür ederiz.

www.ebooklaunch.com tarafından e-kitap biçimlendirme

İçindekiler

[Soğuk ve Sıcak](#)

[Kız Kardeş-Kuzen-Nişanlı-Sekreter-Köpek Cesedi](#)

[Kayalıklarda Tatlı Buluşma](#)

[Mutlu Eve Dönüş](#)

[Altın Üzerine Bir](#)

[Çalışma](#)

[Ah nazik hanımefendi, ayaklarımı bağışlayın.](#)

[Şişman ve Altın Sadece Bir](#)

[Fabrika Kızı İçin İzlenecek](#)

[Seyahat Planları](#)

[Güzel Okyanus](#)

[Kadın Olan Erkek Müstehcen İsim](#)

[Takma Sanatı Vefasız Troth'umun](#)

[Vaziyeti](#)

[Karanlık Sokaklarda Yeni](#)

[Başlayanlar için](#)

[Grannyfaking Süpheler](#)

[Gerçek Sahte Aşk](#)

[İyilikler ve Ateşler](#)

[Patlamalar ve Kaçırmalar](#)

[Tuhaf Çarşı](#)

[Sıcak ve Terli](#)

[Tuzağa Düşmüş Deve](#)

[Bomu](#)

[Yolunu Kaybetme Sanatı](#)

[İletişim Sorunları](#)

[Ambrose](#)

[Özel Ek Malzeme](#)

[Bölüm Başlıkları Mürekkep İsrafıdır](#)

[Hala Öyle!](#)

[Adanmışlık](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Robert Thier Yazarının Diğer](#)

[Kitapları Yaklaşan Başlıklar](#)

Soğuk ve Sıcak

Gözlerim güvertede geziniyor, arıyordu. Kurbanımı yaklaşık bir düzine metre ötede, korkuluklara yaslanmış halde gördüm. Piposunu içiyordu, rahatlamıştı, onu nelerin beklediğinden habersizdi.

"Kaptan!

Suyla ıslanmış botlarım ancak Kuzey Denizi'nde ıslak bir fare gibi boğulmaktan yeni kurtulmuş bir kızın sahip olabileceği türden bir öfkeyle gıcırdadı. Nezaket dolu bir gülümsemeyle bana doğru dönme hatasını yaptı.

Gülümseyecek havada değildim. Elim fırladı ve onu yakasından yakaladı.

'Kaptan, aramayı durdurma ve geri dönme emri verdiğinizde dair duyduklarım nedir? Onu henüz bulamadınız mı?'

Kelimeler ağzımdan çıkmadan önce öyle olmadığını biliyordum. Sanki ikiye bölünmemesi için özenle davranılması gereken akli dengesi yerinde olmayan bir genç kızla uğraşıyormuş gibi gülümsemesi bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

"Bayan Linton. Kaptan Crockford uzanarak güven verici bir şekilde elimi okşadı - ya da en azından güven verici olacağını düşündüğü bir şekilde.

"Okyanusu çoktan taradık, Bay... adı neydi demiştiniz?

Ambrose! Rikkard Ambrose!'

'Bay Ambrose'u bulmak için beş gündür okyanusu tarıyoruz. İşte o kadar zamandır burada, Bayan Linton, beş gündür! Bir şekilde bir enkaz parçasının üzerine çıkmayı başarmış olsa bile, bir insan tatlı su olmadan üç günden fazla yaşayamaz. Ve eğer denizde yüzüyor olsaydı... soğuk su onu en fazla iki saat içinde öldürürdü.

'Hayır! Yaşıyor olmalı! Yaşıyor olmalı!'

"Bir mucize eseri hâlâ orada olsa bile, onu aramak benim sorumluluğum değil. Kaptanın sesine ilk kez bir kızgınlık notası karıştı. Onu boğmaya çalışmamak için kendimi zor tuttum. "Doğru, Su Muhafızları^[1] gemi kazası mağdurlarına her zaman yardım etmiştir, ancak bizim asıl görevimiz Majestelerinin kıyılarını kaçakçılara karşı korumaktır ve her zaman da öyle kalacaktır, zamanımızı sonuçsuz aramalarla boşa harcamak değil!

'Bu umurumda değil, Kaptan! Aramaya devam edin!'

'Tekrar ediyorum, aranacak canlı bir şey yok, Bayan Linton. Sizin... sizin için o yine ne?'

Yoğun soğuğa rağmen yüzümün kızardığını hissettim.

Patlat, patlat, patlat! Neden kızarmak zorundasın? Onunla senin aranda hiçbir şey olmadı! Hiçbir şey! Şey, o an hariç, gemi batmadan hemen önce.

Hayır. Bu hiçbir şeydi!

"Kuzenim! Yalan söyledim.

'Kuzeniniz, Bayan Linton, canlı bulunamayacak. Korkarım o artık balık yemi oldu.

"Hayır! Asla!

"Çok üzücü, elbette, çok üzücü. Kaptan bir duman halkası üfledi. 'Ama er ya da geç kaçınılmaz olanla yüzleşmek zorunda kalacaksınız. Eğer oturup bir kadeh brendi içmek isterseniz...'

Ona konyağını nereye koyabileceğini söyledim.

Bayan Linton! Bu hiç uygun değil! I...'

"Uygun olanın canı cehenneme! Adamın yakasını daha sıkı tutarak onu sarstım ve bakışlarımın gücüyle görmesini sağlamaya çalıştım. 'Kimi ıslak bir mezara mahkum etmek üzere olduğunuz hakkında bir fikriniz var mı, Yüzbaşı? Onun ne kadar önemli olduğu hakkında bir fikriniz var mı?

Kaptan bir duman halkası daha üfledi.

'Evet, evet, elbette. Eminim sizin için çok önemliydi ve onun kaybını büyük ölçüde hissediyorsunuzdur, Hanımefendi-'

"Kişisel olarak benim için önemli demek istemedim," diye sözünü kestim.

Öyle olmasına rağmen. Oh, ne kadar da öyle.

Önemli demek istedim. Çok dikkatli düşünün, Yüzbaşı. Rikkard Ambrose ismini daha önce hiç duymadınız mı?

Kaptan bir duman halkası daha üflemek için ağzını açtı - sonra boğuldu ve dumanı burun deliklerinden öksürerek çıkardı. Yıpranmış teninin bronzluğunun altında, yüzündeki rengin yavaş yavaş kaybolduğunu görebiliyordum.

Ha!

'Y a n i ... Rikkard Ambrose'u kastetmiş olamazsınız? Finans patronu?'

Sanki onun gibi başkaları da varmış gibi!

Yüzbaşının bakışlarını irkilmeden karşıladım.

"İşte o.

Yüzbaşı Crockford'un dişleri öyle bir sıkıldı ki neredeyse piposunu ikiye bölecekti.

"Eee? Sorgulayıcı bir kaş kaldırdım. "Aramaya devam edecek misin?

~~**~*~*

Kaptan Crockford aramaya devam etmekle kalmadı, yardım için üç gemi daha çağırdı. İlk başta onları göremedim, dalgalanan yelkenlerinin beyazı Dover'ın beyaz kayalıklarında neredeyse görünmüyordu. Ancak diğer gemilerdeki adamlar işaret bayraklarını sallamaya ve arama düzenlerini koordine etmeye başladıklarında artık yalnız olmadığımızı anladım.

Artık bizden daha çok var! Ve onu bulana kadar Manş Denizi'ni enine ve boyuna tarayacağız!

"Denize adam düştü! Teknenin pruvasından gelen çığlık beni etrafımda döndürdü. "Önde denize adam düştü!

Sandal suya indirildiği sırada pruvaya ulaştım. Adamlar kürek çekmeye başladılar ve ben nereye gittiklerini görmek için çılgınca etrafıma bakındım.

"Nerede o? Nerede o?"

Yanımda duran ve giden adamların ardından bakan gemi teğmeni, gemiden çok da uzak olmayan bir noktayı işaret etti.

"İşte, bayan!

Uzattığı kolunu gözlerimle takip ettim ve koyu renk frak giymiş bir adamın suda yüzdüğünü gördüm - yüzükoyun yüzüyordu. Hiçbir uyarı olmadan, içimi bir bulantı hissi kapladı.

İyi taraftan bakın: Kusarsanız, geminin küpeştesi sadece birkaç metre ileride. Kenardan yaparsanız kimsenin umurunda olmaz. Hazır kusmuşken kendinizi de kenardan atabilirsiniz.

Aynı anda hem gülmek, hem ağlamak hem de öfkemi haykırmak istedim.

Sakin olun! Sadece koyu renk frak giyen bir adam! Bir sürü adam koyu renk ceket giyer. O olmak zorunda değil.

Hayır, o olmak zorunda değildi. Bunu kendime tekrar tekrar söyledim. Ancak şu soru sürekli aklıma geliyordu: *Ya öyleyse?*

Sudaki adamlar hareketsiz bedeni küçük kayıklarına çektiler ve kürekleri hızla sallayarak gemiye döndüler. Ben hareketsiz durmuş, onların dönüşünü bekliyordum. Sonumu ya da kurtuluşumu bekliyordum.

Ve ne zamandan beri bu kadar melodramatiksın?

Bunun cevabı basitti. Ondan beri, tabii ki.

Ölü adamın gövdesine bir ip bağlandı ve küpeşteden kayarak ıslak bir *gümbürtüyle* güverteye düşene kadar geminin kenarından yukarı çekildi. Bakmadım. Bakmaya cesaret edemedim.

"Hanımefendi? Teğmenin sesi değildi. Yüzbaşı Crockford yanımda belirmişti, önceki kadar rahat ve mesafeli görünmüyordu. Yüzü hâlâ oldukça solgundu. "Bayan, çok üzgünüm ama korkarım cesedi teşhis etmenizi istemek zorundayım.

Bir şekilde boğazımdaki dev yumruyu yutmayı başardım. *Kendine gel ve bak! Bunu ona borçlusun. O olmasaydı ölmüş olacaktın.* "Pekâlâ, Yüzbaşı. Kenara çekilin lütfen."

Kaptan dediğimi yaptı ve bana destek olması için kolunu uzattı ama ben almadım. Enkaz halindeydim ama dik durmak için bir adamın koluna ihtiyaç duymam için bundan çok daha kötü hissetmem gerekirdi. Çenemi kaldırarak, bakışlarımı güvertenin tahtaları üzerindeki çarpılmış figüre yönelttim.

"Tanrı'ya şükürler olsun! O kadar derin bir rahatlama nefesi aldım ki ciğerlerimin o kadar havayı alacak kadar boşluğu olduğuna inanamadım. "Bu o değil!

"Emin misiniz hanımefendi?" diye sordu kaptan, sesi hâlâ endişeli geliyordu. "Yani, yüzü bu haldeyken...

"Eminim!

Yüzü şişmiş ve korkunç derecede mavileşmiş olsa bile, güvertedeki adamın Bay Ambrose olmadığını hemen anlayabiliyordum. Aslına bakarsanız, Rikkard Ambrose'a önümde yatan siyah bıyıklı, tıknaz adamdan daha az benzeyen birini bulmak pek mümkün değildi.

"Peki, Bay Ambrose neye benziyor?" diye sordu kaptan.

Boğuk bir hıçkırık kaçtı içimden. "Neden? Denizden o kadar çok adam çıkaracaksın ki seçip seçmek zorunda mı kalacaksın?

"Sadece söyleyin, Bayan Linton.

Omuz silkerek teslim oldum. Şu anda direnecek gücüm yoktu. Ölü adamın Bay Ambrose olmadığına dair rahatlamanın hemen ardından, onun muhtemelen şu anda böyle göründüğünü bilmenin dehşeti geldi: mavi, şişmiş, sert ve soğuk.

Her zaman sert ve soğuktu, yani en azından bu değişmeyecek, değil mi? Öyle mi?

Benden bir hıçkırık daha kaçtı.

Kaptan, "Anlatın Bayan Linton," diye ısrar etti.

Oh, ne oluyor be! Yardımı olacağını

düşündüyse... 'Uzun boylu, esmer...'

...ve yakışıklı. Çok mükemmel yakışıklı!

'...ve, um, esmer. Koyu renk saçlı yani. Kulaklarımın kızardığını kimsenin fark etmemesini umarak öksürdüm. Boğulmuş bir adam tam önümde yatıyordu, Tanrı aşkına! Böyle bir zamanda böyle bir şeyi nasıl düşünebilirdim?

"Sakal, Bayan Linton?

'Sakalı yok. Bıyığı bile yok. Kaptanın kaşları

kalktı. "Sakalı yok mu?

Başımı salladım. "Hiç de değil.

Ama kayaları kırabileceğiniz bir çene. Ve gözler, karanlık ve deniz gibi renkli.

Kendimi salladım. Onu okyanustan çıkarmak için göz renginin ne faydası olacaktı ki?

Odaklan, Lilly! Önemli olana odaklan!

"Hımm. Sakalı yok... O halde yaşlı bir adam değil, Bayan Linton? Hayatta onun konumuna ulaşmış olduğunu düşünürdüm...'

"Hayır. Tam olarak kaç yaşında olduğunu bilmiyorum ama tahminimce yirmi beşten fazla değil. Yüzü cilalı granit kadar pürüzsüz, çoğu zaman da sert ve hareketsiz.

Ama dudakları... Çok yumuşak olabiliyorlar.

Kahretsin! Burada bir açıklama yapmam gerekiyordu! Ellerimi kenetleyerek dökülmek üzere olan gözyaşlarımı ısırdım ve tek bir şeye odaklandım, sadece tek bir şeye: Rikkard Ambrose.

Yüzbaşı cebinden çıkardığı küçük bir deftere notlar alırken, "Figürü?" diye sordu.

"Zayıf yapılı.

Ama ilk bakışta görülme de kasları var.

Ve her birini hissettin.

Sesi mi? Yardım çağırdığını duyarsak diye mi?

"Oldukça derin, ama en önemlisi sert ve soğuk. Dudaklarım kıpırdadı. *Çok sert ve soğuk...* 'Eğer seslendiğini duyarsan, muhtemelen yardım çağırıyor, gelmeni emrediyor olacak.

Bana tekrar bağırdığını, taleplerde bulunduğunu, emirler yağdırdığını duymak için neler vermezdim. Önceden bu beni neredeyse çıldırtıyordu. Şimdi

Artık burada olmadığı için, o lanet zorbayı özledim! Gözlerini, sesini, ezici varlığını özledim. Hatta cimriliğini ve sert, ısırmacı sözlerini bile özledim. Ama en çok, onun güvende ve iyi olduğunu bilmeyi özledim. Onu özledim. Her şeyini.

Patlat! Tek ihtiyacın olan bu! Sana o şekilde davrandıktan sonra, gittin ve o piçi sevmeye başladın!

Her ne kadar 'düşkünlük' hissettiklerimi tanımlamak için tam olarak doğru kelime olmasa da, kulaklarım hala yanarken kendime itiraf ettim.

"Bayan Linton? Kaptanın sesi beni hayallerimden kopardı. "Bayan Linton, iyi misiniz? Biraz rahatsız görünüyorsunuz."

'Sadece... o zavallı, talihsiz ruhu görmek,' diye yalan söyledim, yerdeki cesedi işaret ederek, ruhun herhangi bir kalıntısının çoktan ayrılmış olduğu.

'Elbette, Bayan Linton. Ne kadar düşüncesizim. Beyler, sarın onu ve onu götürün! Şimdi!'

"Özür dilerim Kaptan. Sadece... Daha önce hiç ölü bir adam görmemiştim.

Tanrım, bugün yalan söylemekte çok iyisin, değil mi?

Kaptan sabırsız bir el hareketi yaptı. "Teğmen! Bayan Linton için bir bardak konyak getirin! Ve diğer gemilere aramaya devam etmeleri için işaret ver.

"Emredersiniz, efendim!

Konyak geldiğinde, hayır demedim. Tam tersine. Bardağın içindekilerin tamamını tek bir yudumda geri fırlattım. Kadehi indirdiğimde teğmen bana bakıyordu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, etraftaki diğer tüm mürettebat gibi.

"Sorun nedir? diye sordum. "Daha önce bir bayanın konyak içtiğini hiç görmediniz mi?

"Tam olarak öyle değil, hanımefendi, hayır. Teğmen başıyla selam verdi. "İzninizle... Aramayı denetlemek üzere diğer adamlarımın yanına dönmem gerekiyor.

Ve böylece Dover'ın beyaz kayalıklarının etrafında, plajların ve koyların yanından geçmeye devam ettik. Saatlerce ve saatlerce suyu ve kıyı şeridini taradık, ara sıra başka bir gemiyle bayrak işaretleri değiş tokuş ettik ama çoğunlukla sadece suya baktık, aradık, hep aradık. Bu monotonluk neredeyse iliklerimize kadar hissettiğimiz korku kadar kötüydü.

Ve monotonluk kesintiye uğradığında, bu daha da kötüydü. Çünkü olası tek kesinti başka bir cesetti.

"Hayır. Bu da o değil.' Başımı sallayarak güverteadaki ölü forma doğru döndüm. "Lütfen... onu götürür müsünüz?

'Elbette, Bayan Linton. O şeyi hemen kaldırın, beyler!'

"Emredersiniz, efendim!"

Ve yine saatlerce mavi-gri denize bakacaktı. Keşke deniz de gözleriyle aynı renkte olmasaydı. Belki, sadece belki bu işi biraz daha kolaylaştırırdı. Bu lanet olası adamın gözleri, muhtemelen şu anda içinde boğulmakta olduğu lanet olası okyanusla aynı renkte olmalıydı!

Kaptan! Bayan Linton!"

Arkamdan gelen bağıış beni döndürdü. Bu, başka bir cesedin bulunuşunu müjdeleyen her zamanki 'Denize adam düştü' bağıış değildi. Arayan arama ekibinden biri bile değildi. Hayır, geminin işaretçisi, elinde parlak renkli bayraklarla, kaptana ve bana ona katılmamızı işaret etti.

"Ne oldu Watkins?" diye sordu yüzbaşı, adama doğru yürürken. Ben sadece birkaç adım gerisindeydim.

Sinyaller, Kaptan! Diğer gemilerden birinden! Ve arama modelleriyle ilgili olağan sinyaller de değil! Bir mesaj gönderiyorlar!"

Kaptan gözlerini güneşten koruyarak işaretçinin gösterdiği gemiye doğru baktı. Ben de bakışlarımla adamın kolunu takip ettim ve uzakta birkaç renk lekesinden başka bir şey göremedim.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordum. "Bayrak işaretlerini bilmiyorum!"

Uzaktaki renk değişti. "Bu bir M!" diye bağırdı işaretçi.

"Bir M?"

'Mesajlar renk-hareket kombinasyonları halinde gönderilir. Her kombinasyon alfabedeki farklı bir harfi temsil eder. Bu bir A! Ve bu da N!"

M-A-N...

"Adamım! Bir adam hakkında sinyal gönderiyorlar!"

Ya da belki bir peygamberdevesi.

"Ne tür bir adam? Aptal iç sesime susmasını söyleyerek talep ettim. 'O iyi mi? Sinyal nereden geliyor?"

İşaretçi, bütün gün bayrak sallamaktan başka bir şey yapmayan bir adamın titizliğiyle beni görmezden geldi. Tüm konsantrasyonu uzaklara bakıyordu.

"W!" diye bağırdı. "A-S-H-E-D..."

Yıkanmış adam mı? Bu da ne böyle...? Bay Ambrose köpük banyosu mu yapmıştı?

"A-S-H-O-R-E..."

Kalbim bir sıçrama yaptı! *Kıyıya vuran adam!* Tabii ya! Tanrım... eğer kıyıya vurduysa, bu artık kendi başına yüzemeyeceği anlamına mı geliyordu? Hiç hareket edemediği, kaskatı kesildiği ve üşüdüğü anlamına mı geliyordu?

Hayır! Hayır! Lütfen, Tanrım, kaçmasına izin ver! Olamaz... Olamaz!

Tam ağzımı tekrar açıp daha fazlasını öğrenmek için talepte bulunacaktım ki, sinyalcinin bir sonraki bağıırışı mideme bir balyoz gibi indi.

'A!'

Ağzım açıktı ama hiç ses çıkmadı. 'L!'

Tanrım... Bu olabilir mi?

'I!'

Evet, lütfen! Lütfen doğru olsun!

'V!'

Evet! Evet! Evet! Sadece bir harf daha ve...

'E!'

Evet!

"Yaşıyor mu? Sinyalciyle aramdaki mesafeyi bir saniyeden kısa bir sürede geçerek onu yakasından tuttum ve sarstım. 'Yaşıyor! Söyle bana, nerede o? Lanet olsun, nerede olduğunu söyle!'

Kız Kardeş-Kuzen-Nişanlı-Sekreter-Köpek Cesedi

Aynı akşam güneş batarken Cliffe'deki küçük St. Margaret's köyüne ulaştım. Bir sandal beni uçurumun bittiği yerin ötesindeki kumsalda karaya çıkardı.

"Köye kadar size eşlik etmemizi istemediğinizden emin misiniz, Bayan Linton?" diye sordu kaptan. Benimle kıyıya gelmek için ısrar etmişti. 'Beyefendinin bir şeye ihtiyacı olursa ya da yolu bulamazsanız...'

'Hayır, teşekkür ederim. Bundan sonra her şeyi kendim halledeceğim. "Peki... eğer eminseniz.

"Kesinlikle eminim, Kaptan.

Eğer kıyıya vuran gerçekten Bay Ambrose değilse, kaptanın beni parçalanırken görmesini istemedim. Ve eğer oysa... *O toplantı için kimsenin etrafta olmasını istemedim.*

"Pekâlâ. Yüzbaşı başıyla selam verdi. "Elveda, Bayan

Linton. "Size de, Kaptan.

Kaptan Crockford birkaç emir verdi ve iki denizci sandalı kıyıdan uzaklaştırdı. Çok geçmeden, gün batımının alevleriyle keskin bir tezat oluşturan geminin karanlık şekline doğru geri hareket ediyordu.

Sandalın gözden kayboluşunu izlemek için kalmadım. Bunun yerine döndüm ve sahilde köyün parıldayan ışıklarına doğru yürümeye başladım. Sadece birkaç adım sonra yürümeyi bıraktım ve onun yerine ince ve hala nemli olan ayakkabılarımın altındaki kumları kazıyarak yürümeye başladım.

'Hepsini at! O kibirli bekar oğlu, asfalt bir sahilde kıyıya vurmaya başaramaz mıydı?

Gece sessizliğini koruyor, çektiğim sıkıntılara anlayış göstermiyordu. Sahili geçip köye giden patıkaya girdiğimde yürümek kolaylaştı ama o zamana kadar çoraplarım çoktan kumla dolmuştu. Birkaç hanımefendiye yakışmayacak küfür daha mırıldanarak, Bay Ambrose'tan ayak ağrısından dolayı üç gün hastalık izni istesem nasıl tepki vereceğini düşündüm.

Hm. Muhtemelen pek iyi bir fikir değil.

Yolun sonundaki köy çok küçüktü. Papaz evini bulmam uzun sürmedi ve kapıyı çaldıktan sonra kapının açılması sadece birkaç dakika sürdü ve gözlüklü, ufak tefek bir adam bana göz kırptı, belli ki kapısının eşliğinde yabancı bir kadın bulduğu için kafası karışmıştı.

'Um... evet, canım? Size nasıl yardımcı olabilirim?'

"Siz Papaz Dawson mısınız? Beyaz yakası bu soruyu gerçekten gereksiz kılarsa da sordum.

Evet. Sanırım öyle. En azından cemaatimin çoğu böyle düşünüyor.

"İyi akşamlar papaz efendi. Nemli elbisem ve kum dolu çoraplarımla yapabileceğim en iyi reveransı yaptım. Papazın yüz ifadesine bakılırsa, çabalarım pek de yeterli olmamıştı. "Bugün sahilde bir adam bulmuştunuz sanırım?

'Evet, gerçekten, Bayan...

şey...' 'Linton. Lilly Linton.'

"Evet, kesinlikle, Bayan Linton. Zavallı adam yarı boğulmuş ve baygındı, bir enkaz parçasını sanki Nuh'un Gemisi'nin parmaklığıymış gibi tutuyordu.

Hevesle bir adım öne çıktım. "Uyandı mı? Size adını söyledi mi?"

"Neden?" diye sordu papaz, bariz bir merakla. "Onu tanıyor musunuz?"

"Adının ne olduğunu öğrenmeden bir şey söyleyemem, değil

mi!" "Elbette. Ne kadar aptalım.'

"Eee? Sana kim olduğunu söyledi mi?"

Papaz üzüntüyle saçsız başını salladı. "Korkarım benim sorumluluğumdayken uyanmadı, hanımefendi ve şu anda evimde olmadığı için, şimdiye kadar uyanıp uyanmayacağını söyleyemem.

"Senin evinde değil mi?"

"Yalnız yaşıyorum hanımefendi ve dünyevi bedenlerden çok ruhlarla ilgilenmeye alışkınım. Bu yüzden talihsiz adamı Bayan Fotheringay'e emanet ettim, kendisi köyün kenarındaki kayalıkların hemen üzerinde yaşayan nazik bir hanımefendidir. Yaz aylarında pansiyoner kabul ettiği bir odası var ve gerçek bir Hristiyan yardımseverliğiyle talihsiz beyefendiyi birkaç günlüğüne misafir etmeyi kabul etti.

"Nerede? Bu Bayan Fotheringay tam olarak nerede yaşıyor?"

"Onu tanıyorsun o zaman? Kıyıya vuran adamı?"

"Evet, evet! *En azından öyle umuyorum. Tanrım, lütfen o olsun.* "Söyleyin, Bayan Fotheringay'i nerede bulabilirim?"

Papaz kapısından çıkarak köyün aşağısını işaret etti. 'Büyük meşeye gelene kadar ana caddeden aşağı inin. Sağa dönün ve güzel yeşil panjurları olan kırmızı tuğlalı bir ev görene kadar devam edin. Bu Bayan

Fotheringay'in evi.' Bana nazik bir gülümseme verdi. "Umarım arkadaşın iyidir.

"Teşekkür ederim, Papaz! Çok teşekkür ederim! Caddede koşmaya başlamıştım ki çığlık atarak durdum. Patlama! Hızla tekrar arkamı döndüm. Neredeyse en önemli soruyu sormayı unutuyordum.

"Rahip, içinde bulunduğu odanın parasını ödemek zorunda mı?

Papaz şaşırmış bir halde bana göz kırptı. "Sanmıyorum, hayır. "Tanrıya şükür! Yüzüme geniş bir sırtma yayıldı. 'Demek ki gerçekten her şey yoluna girecek!'

Eğer o ise.

Bir saniye bile kaybetmeden caddeden aşağı yuvarlandım. Artık çoraplarımdaki kum bile beni durduramazdı!

Ev oradaydı, tıpkı papazın tarif ettiği gibi: kırmızı tuğla ve iğrenç derecede güzel yeşil panjurlar. Ayrıca süslü bir pirinç kapı tokmağı vardı, onu yakaladım ve boyayı çatlatacak kadar sert bir şekilde tahtaya vurdum. Bir süre sonra diğer taraftan tereddütlü ayak sesleri yaklaştı ve kapı bir aralık açıldı.

"Evet?

"Bayan Fotheringay?

Dışarıdakinin deli bir baltalı katil değil de bir kadın olduğunu duyan diğer taraftaki kişi çatlağı hafifçe genişletti.

"Evet. Kimsiniz?

Benim adım Lilly Linton. Papaz bana evinizin adresini verdi.

"İçeri aldığınız adam için geldim. "Kazazede mi?

Bu terimin Bay Ambrose için kullanıldığını duyunca sırtımdan kendimi alamadım. Aklıma Robinson Crusoe kılığına girmiş, kocaman sakallı, keçi derisinden ceket ve omzunda eski moda bir tüfeği olan bir adam geldi. Bay Ambrose'u bu kıyafetle düşünmek bile beni kıkır kıkır güldürüyordu.

Ama sonra görmek üzere olduğum kişinin Bay Ambrose olmayabileceğini hatırladım ve kıkırdama isteğim aniden kesildi.

Evet. Kazazede. Lütfen, Bayan Fotheringay. Geç olduğunu biliyorum ama beni içeri alır mısınız? Ben... batan gemideydim ve beş gündür benimle birlikte olan bir adamı arıyordum ve...'

Kapı sonuna kadar açıldığında çaresiz yakarışlarım kesildi. Kapıda, hayatımda gördüğüm en nazik gülümsemeye sahip, buruşuk, küçük bir bayan duruyordu.

Neredeyse boğuluyordu. Kırışmış kahverengi saçlarının üzerinde sade görünümlü kahverengi bir bone vardı ve eski püskü bej elbisesi bana kırdı güzel bir buluta çekilmiş yaşlı bir meleğin giysisi gibi göründü.

"Ah, zavallı sevgilim! Girin içeri! İçeri gel, lütfen! İki elimle kavradım ve içeri çektim. "O korkunç kaza olduğunda gemide miydiniz?"

Eğer bir kazaysa.

Ama bunu yüksek sesle söylemedim. Onun yerine sadece başımı salladım.

"Aman Tanrım! Oturma odasına gel ve bir fincan çay iç, canım! Sana ateşin yanında güzel bir yer bulacağız. Titriyorsun!"

"Belki sonra, teşekkür ederim. Misafiriniz, adam..."

"Elbette, ne düşünüyordum ki? Elimi tekrar sıkın yaşlı kadın beni koridora doğru çekti. "Seni hemen ona götüreceğim canım.

Koridordan aşağıya çekilmeme izin vererek, gerçekten ama gerçekten sormak istemediğim soruyu sormak için yeterli cesareti topladım.

"Bayan Fotheringay... Adını ne olarak verdi?"

Lütfen, Tanrım, o olsun! O olsun!"

Bayan Fotheringay iyi huylu bir homurtu çıkardı. 'Bize adını söylemedi! Aslında beyefendi iki kelimeyi bir araya getirip konuşmaya bile tenezzül etmedi. Kim olduğunu sorduğumda, sanki onu ilk görüşte tanımamış olmam bir hakaretmiş gibi yüzüme baktı!

"Bu kesinlikle aradığım kişiye benziyor," diye mırıldandım, adımlarımı hızlandırarak. *Lütfen, bu o olsun! Lütfen!* "Neye benziyor?"

"Daha yarım gün önce saçında yosun olan bir adam için fazla soğukkanlı ve ağırbaşlı. Uzun boylu, esmer ve... uzun boylu. Yatarken bile, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa.

"Yakışıklı mı?"

"Sanırım ona yakışıklı diyebilirsiniz, eğer o soğuk bakışların sizi odanın içinde takip etmesine aldırılmazsanız.

Tanrıya şükür!

Dudaklarım istemeden de olsa yukarı doğru seğirdi. "Sorun olacağını sanmıyorum.

Bayan Fotheringay koridorun sonundaki kapıyı açarak beni oturma odasına götürdü ve burada benim yaşlarımda bir kızın bir koltukta oturduğunu görünce şaşırdım. İğne işi yapıyordu ve yaptığı işin mükemmel olduğunu ve parmaklarında tek bir kanlı yara bile olmadığını görmem sadece bir bakışımı aldı. Ondan hemen hoşlanmamıştım.

"Bayan Linton, size kızım Violet'i tanıştıracabilir miyim? Bayan Fotheringay gülümseyerek kızı işaret etti. 'Violet, canım, bu Bayan Linton. O batan gemideydi ve misafirimizi tanıyor olabileceğini düşünüyor. Eğer tanıyorsa, onu da yanında götürecektir.

Kızın elleri kıpırdadı ve gözleri yüzüme kaydı. Oh. Görünüşe göre, hoşnutsuzluğum karşılık bulmuş - hararetle!

Reverans yaptım. Bayan Violet Fotheringay yavaşça yerinden kalkarak benim reveransıma karşılık verdi; kendisinininkinin benimkinden on kat daha zarif olmasından zevk aldığı her halinden belliydi.

'Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, Bayan Linton,' diye yalan söyledi. 'Ben de öyle,' diye yalan söyledim.

Bayan Fotheringay, oturma odasında havada çakan şimşeklerden habersiz, neşeyle, "Violet misafirimize bakıcılık yapıyor," dedi.

Onu emzirmek, hm? Demek buydu. Bakışlarımı kıza diktim ve beynini delmeye çalıştım. *Ellerini ait oldukları yerde, dikiş içinde tut, Missy!*

"Yani..." Genç Bayan Fotheringay'in gözleri tepeden tırnağa üzerimde gezindi, belli ki bulduklarından etkilenmemişti. "Onu da yanında götürmek istiyorsun, değil mi?

"Evet. Ve yapacağım.

Küçümseyici bir gülümseme verdi. "Elbette. Bağışlayın, eminim annem bahsetmiştir de ben anlamamışımdır ama... Onunla bağlantınız tam olarak nedir?

Benim gözlerim onunkiler gibi onun gözleri de beni delip geçti. Bayan Fotheringay bile bana ilgiyle baktı. Benim bağlantım... Bay Rikkard Ambrose ile olan bağlantım...

Bir saniyeden kısa bir süre içinde, iç gözümün önünden sayısız görüntü geçti:

Bay Ambrose, masasının üzerinden bana bakıyor. Bay Ambrose, beni tehdit ediyor. Bay Ambrose yanımda, dövüşüyor, karanlıkta silah seslerinden kaçıyor.

Tanrım, buradaki varlığımı açıklamak için ne söyleyebilirdim? Onun köpeği olduğumu mu? Sekreteri mi? Bu doğrudu, ama bana tepeden bakmasına izin verirsem lanetlenirdim!

Bay Ambrose yine bana bakıyordu, gözleri soğuk bir tehlikeyle parlıyordu. Bay Ambrose bana doğru koşuyor.

Bir an için onlara onun kız kardeşi olduğumu söylemeyi düşündüm - ama bu fikir beynime girdiği anda zihnim, bedenim ve ruhum isyan etti ve mecazi anlamda kıcıma tekmeyi bastı. Hayır! Hayır, hayır, hayır, hayır!

Ama neden olmasın? Neden burada olmak için mükemmel bir açıklama kullanmayayım ki?

Bay Ambrose'un dudakları beni kendine doğru çekerken dudaklarımı eziyordu.

Yüzümü buruşturdum. Muhtemelen *bu yüzden* değildi. Lanet olsun o adama! Neden bunu yapmak zorundaydı ki?

Ya ona nişanlısı olduğumu söyleseydim? Ama değildim. Ve olmak da istemiyordum, değil mi? Lanet olsun, ben gururlu bir feminist ve kadın hakları savunucusuydum! Hiçbir erkeği istememem ya da ona ihtiyaç duymamam gerekiyordu, hele de onun gibi bir şovenisti! "Ben onun kuzeniyim! Ne dediğimi anlayamadan kelimeler ağzımdan çıktı. Ben de öyle diyordum. Bir kuzen. Birlikte seyahat etmiş olmamızın garip kaçmayacağı kadar yakın ama yine de beni Bayan Fotheringay'e rakip kılacak kadar uzak bir akraba.^[2] Gözlerindeki düşmanlık parıltısı bana çok iyi anladığımı söyledi.

"Ah, kuzeni mi?" Gözleri bir kez daha kısa boylu vücudumu, kahverengi, omuz hizasındaki saçlarımı ve aynı derecede kahverengi gözlerimi taradı. Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıpırdadı. "Tabii ki! Aile benzerliği *çok* şaşırtıcı! Bunu daha önce fark etmeliydim.

"Ne demek istiyorsun, Violet? Bayan Fotheringay şaşkınlıkla sordu, bakışlarımla kızını nasıl öldürmeye çalıştığımı fark etmemişti. "Beyefendiye hiç benzemiyor.

Görünüşe bakılırsa, kızı bu iğneleme eğilimini annesinden miras almamıştı. Babası çok kötü biri olmalıydı.

"Bakışlarını ailenin diğer tarafından alıyor," dedim ikisine de, gözlerimi genç kadından ayırmadan. "Şimdi, beni ona götürme nezaketini gösterirseniz...

Bayan Fotheringay ağzını açtı ama kızı daha hızlıydı.

"Elbette! Seni ben götüreceğim. Bana gülümsedi, dişleri jilet gibi parlıyordu. 'Eminim beni gördüğüne sevinecektir. Son birkaç gündür bana oldukça düşkün hale geldi. Onun için gerçekten orada olan tek kişi bendim, biliyorsun.

Eğer onu şimdi boğarsam, bu cinayet sayılır mı? Elbette, İngiliz hukuku böyle bir durumda bir istisna yapacaktır.

Muhtemelen hayır. Ne de olsa kanunlar insanlar tarafından yazılmıştı ve onlar da neredeyse hiç makul olmamışlardı.

"Yolu göster," dedim ona, gülümsemesine karşılık vererek.

Beni bir koridordan geçirerek evin arka tarafındaki bir odaya götürdü. Dışarıda rüzgârın fısıltısını ve denizin dalgalanmasını duyabiliyordum. Burada uçurumun kenarına yakın olmalıydık.

"Burada bekle, olur mu?" dedi bana başka bir gülümsemeye. 'Önce ben gireceğim. Belki seni görmek istemiyordur. İyileşmek için fazla zamanı olmadı ve böyle yabancı bir yüz görmek onun için iyi olmayabilir.

Garip yüz mü? Bu cadı kim olduğunu sanıyor? Burada yabancı olan biri varsa, o da odur!

Ağzımı açtım ama ben daha bir şey söyleyemedim o çoktan odaya girmiş, kapıyı biraz açık bırakmıştı. İçeriye baktığımda, içinde birinin yattığı yatağın ucunu zar zor görebiliyordum. Bir yanım kapıyı kırıp açmak istedi ama diğer yanım bundan çekindi. Ya içerideki o değilse? Ya tamamen yabancı biriye?

'Merhaba sevgilim...' Bayan Fotheringay yüzünde geniş bir gülümsemeye yatağın üzerine eğildi. 'Bu akşam nasılsınız? Kendimizi biraz daha iyi hissediyor muyuz?

Buna verilecek tek cevap sessizlikti. Buz gibi bir sessizlik.

Umut verici. Gerçekten çok umut verici.

'Sizin için yaptığım sıcak çayı içtik mi? Eminim bize iyi gelecektir. Gülümsemesi daha da genişledi. "Ve sıcak su şişesini ayağımızda tuttuk mu?

Sıcak su torbası olsun ya da olmasın, kapının diğer tarafındaki sessizliğin sıcaklığı birkaç düzine derece daha düştü. Bayan Fotheringay'ın yüzündeki gülümseme hafifçe titreşti, ancak onu korumak için elinden geleni yaptı.

"Şey... um... dinle. Burada bizi görmek isteyen genç bir kadın var. Yani, sizi görmek için. Buna gerek yok tabii ki. Onu gönderebilir ve size bir fincan çay daha yapabilirim, böylece endişelenmenize gerek kalmaz-'

Sesi cümlesinin ortasında kesildi. "Pekâlâ. Belki de onu içeri almalıyım.'

İki saniye sonra, dudaklarını birbirine sıkıca bastırarak dışarı çıktı.

'Seni görmek istiyor,' diye haber verdi. Oflayıp puflayarak koridorda ilerlemeye başladı. Ben, kendi adıma, kapı koluna uzandım.

Lütfen, yukarıya son bir umutsuz dua gönderdim. Vay canına! Yıllardır bu kadar çok dua etmemiştim! *Lütfen, o olsun!*

Kapıyı iterek açtım ve içeri girdim.

Kayalıklarda Tatlı Buluşma

Oda küçük ve sade idi: kayalıklara bakan tek bir pencere, komodinin üzerinde hafifçe titreyen bir lamba, duvarda yelkenli gemi resimleri ve daha iyi günler görmüş kadife askılı sayvanlı bir yatak. Ama bunların hiçbirine dikkat etmedim. Pencereden görünen kayalıkların ve denizin üzerindeki gün batımının güzel manzarasını bile görmedim. Çünkü yatakta, siyah frakının yırtık pırtık kalıntılarını giymiş ve sağ bacağında bir bandajla Bay Rikkard Ambrose yatıyordu.

Bana değil, diğer tarafa, çiçekli duvar kağıdına bakıyordu. Bu bana onun profilini doyasıya inceleme fırsatı verdi. Tıpkı hatırladığım gibiydi: kaya gibi sert, hareketsiz ve her santimine güç kazanmıştı.

"Her kimsen," dedi duvara, "buraya ne için geldiysen onunla ilgilen ve defol git. Zaman kaybettirenlere tahammülüm yok.

"Biliyorum, efendim.

Sesim fısıltıdan başka bir şey değildi - yine de konuştuğum anda başı döndü. Beni gördüğünde yüz ifadesi değişmedi ama gözlerinde hafif bir açılma oldu.

"Sensin!

"Evet, efendim.

Odaya sessizlik çöktü. Bay Ambrose'un koyu renkli, deniz rengi gözleri benimkilere dikilmişti ama dudakları kıpırdamadı.

Lanet olsun sana, neden bir şey söyleyemiyorsun? Gemide, fırtına sırasında bana bağırmakta bir sorun görmedin! Tanrı aşkına, beni öpmekle ilgili bir sorunun bile yoktu!

"Gerçekten sensin.

"Evet, efendim.

Sessizlik. Daha fazla sessizlik!

Neden bir şey söylemiyorsun, lanet olası? "Sensin!" demekten daha fazlasını kastediyorum. Söyleyebilirsin! Söyleyebileceğini biliyorum! Geçen seferi hatırlıyor musun? En son konuştuğumuz zamanı. En son bana sarıldığında. En son dudakların dudaklarıma dokunduğunda! Hatırladın mı? Neden bu konuda bir şey söylemiyorsun?

'Öldüğünü sanıyordum,' dedi bana. Nefesim kesildi. Kelimelerin kendisi aklınıza gelebilecek herhangi biri kadar soğuk ve sertti, ama tonu... Orada gerçekten bir duygu mu duymuştum? Kesinlikle hayır.

"Şey... Ben değilim, efendim. Onun sesinde ne varsa, benimkinde de o duygular vardı. Kahretsin!

"Bunu görebiliyorum. Neden bu kadar uzun sürdü?"

Ağzımın kenarı yukarı doğru seğirdi. "Ben de seni gördüğüme sevindim.

Ayaklarım aniden hareket etmeye başladı. Ne olduğunu anlamadan yatağının yanında durdum. Parmaklarım uzandı ve sağ elini avuçlarımın içine aldım. Gözlerimi kapatarak yavaşça sıktım, pürüzsüz ve sert hissinin içimi doldurmasına izin verdim. "Ne var, dua et," dedi yatağın altından gelen soğuk sesiyle, " ne yapıyorsun?"

ne yapıyorsun?"

"Elini tutuyorum," diye mırıldandım, bu hissin tadını çıkarıyordum. O gerçektir! Gerçektir, yaşıyordu ve benimleydi!

'Bunun farkındayım. Bu gereksiz fiziksel temas biçimini hangi amaçla başlattınız?

"Oh, kapa çeneni!

Bir anlık bir sessizlik oldu.

"Pardon? Sesi tehlikeli bir seviyeye alçaldı - ama şu anda umurumda değildi. 'Ben senin patronunum! Bana saygıyla hitap edeceksin!

"İyi. Kapa çeneni, *efendim!*"

'Bahsettiğim şey bu değildi ve sen-'

"Lanet olsun sana! Gözlerimi açarak ona ters ters baktım. "Ben de senin öldüğünü sanmıştım! *Ve seni çok özlerdim! Gerçekten özlerdim!*

O da aynı şiddetle ters ters baktı. 'Bu durumda, aramayı bırakmalydın. Zaten kaybedilmiş bir şeyin peşine düşmenin anlamı yok. Bu para kaybı olur-'

Elini hızla kaldırıp dudaklarıma götürdüm ve avucunun içine hızlı, neredeyse belli belirsiz bir öpücük kondurdum. Sesi sanki bir kaynak meşalesiyle kesilmiş gibi kesildi.

"Kapa çeneni dedim, efendim!

Gözlerimiz buluştu ve yine sessizlik oldu. Ama bu farklı bir sessizlikti. Hiç umursamadığım bir sessizlik. Hiç de soğuk olmayan bir sessizlik.

"Gerçekten sen olmalısın. Başını sallayarak o kara gözleriyle bana baktı. "Hayal gücümün hiçbir ürünü benimle böyle konuşmaya cesaret edemez.

Temkinli bir şekilde boştaki elimi kaldırdım ve diğer elimle birleştirerek onun güçlü erkeksi parmaklarını benim küçük parmaklarımla çevreledim.

"Ben senin için her zaman gerçeğim.

'Gerçek olmaktan daha fazlası. Sen her zaman sensin.' "Hizmet edebildiğime sevindim, efendim.

Boştaki elini kaldırarak bir parmağını eğdi. "Buraya gel.

"Ne için? Bir kaşımı kaldırdım. 'Biraz daha gereksiz fiziksel temas mı başlatmak istiyorsun?

Bayan Linton?

Kaşlarım daha da yukarı kalktı. "Ne, Bay Linton değil mi?" Sizin için çalışırken erkek gibi davranmam gerektiğini sanıyordum. Aksi halde büyük bir skandala yol açacağını düşündüm.

Bayan Linton? Ağzınızı kapatın ve buraya gelin. Şimdi.'

'Emredersiniz, efendim! Hemen efendim!'

Üzerine çöktüğümde yatağın yayları gıcırdadı. Birden Bay Ambrose'un yüzü çok yakınımaya geldi, mükemmel yontulmuş elmacık kemiklerinin düzlemleri keskin bir şekilde öne çıkıyordu, koyu renk gözleri denizin kendisi gibiydi. Bir şeyin kalbimi sıkıştırdığını hissettim, neredeyse acıyla.

"Karaya ayak bastığımda boğulmaktan kurtulduğumu sanmıştım," diye mırıldandım. Ama gözlerine baktığımda artık emin değilim.

Gözleri sonsuz derecede kısıldı - şaşkın görünmeye en çok yaklaştığı andı. "Bunun mantıklı olması mı gerekiyor?

"Pek sayılmaz. Bunun size bir şeyler hissettirmesi gerekiyor'.

"Ah. Başıyla onayladı ve elimi nazikçe sıktı. 'O halde yöntemin etkili olduğunu duymaktan memnun olacaksınız.

Yine sessizlik oldu. Birbirimize baktık, ben ona istediğim her şeyi bulmuşum gibi baktım, o da bana kaybolmuş gibi baktı. Benim içimde kaybolmuş gibi.

Ya da... belki de sadece kayboldum.

"Senin de bir şeyler söylemen gerekiyor, biliyorsun," diye işaret ettim, gülümsememek için kendimi zor tutuyordum.

"Ne gibi bir şey?

"Belki hissettiklerinizle ilgili bir şey.

Eğer daha önce gözlerinin beni güçlü bir şekilde deldiğini düşündüysem, yanılmışım. Şimdi yaptıkları, beni yakalamaları, tutsak etmeleri ve daha da yakınımaya çekmeleriyle kıyaslanamazdı bile.

"Bunun için söze gerek yok diye düşünmüştüm. Açık değil mi?"

'Belki. Ama yine de bana söylemenizi istiyorum.

"Nefes ve zaman kaybı!

'Evet. Ama harika bir tane. Lütfen?' Başımı eğerek elini tekrar dudaklarıma götürdüm, bu sefer öpmedim, sadece elinin üst kısımlarını sıyırdım.

parmak eklemleri. "Lütfen, efendim?"

Nefesinin kesildiğini duydum ve çenesindeki kasların gerildiğini gördüm.

'Ne,' diye sordu, sesi yarılmış bir buzdağı kadar çiğdi, 'eğer kelimelerim yoksa? Şu anda nasıl hissettiğimi anlatacak kelime yok. Bildiğim kadarıyla yok.

Lanet olsun.

Gözlerimi kapattım ve içimden neşe akmasına izin verdim. "Bunlar," dedim ona, "tam olarak doğru olanlardı.

"Ama size söyleyecek bir şeyim olmadığını söylemiştim!

'Evet ve bunu muhteşem bir şekilde yaptın. Bunlar şimdiye kadar söylenmemiş en iyi sözlerdi.

"Hiç mantıklı konuşmuyorsunuz, Bayan Linton.

Ağzımın bir köşesi tekrar seğirdi. 'Bunun mantıklı olması gerekmiyor. Sana hissettirmesi gerekiyor.

Birden daha dik oturarak alaycı bir homurtu çıkardı. 'Ne hissettiğimi bilmek ister misin? Son derece sinirli hissediyorum. Son iki günün büyük bir bölümünde boş durmak, bu iğrenç yatakta yatmak ve hiçbir şey yapmayarak zaman kaybetmek zorunda bırakıldım. Şimdiye kadar Londra'ya, işimin başına dönmüş olabilirdim. Bu affedilmez erteleme yüzünden uğradığım kayıpları düşünmek bile istemiyorum.

Bay Ambrose hiçbir şey yapmadan yatıyor mu? Bu benim tanıdığım yarı insan makineye benzemiyordu.

"Canınız istediğinde neden kalkıp gitmediniz?"

Gözleri biraz daha karardı. "Çünkü bu müessesenin sahibi olan sefil kadın arkamdan iş çevirip bir doktor tutmuş. Bu doktor beyefendi bana yatakta yatarak zaman kaybetmenin iyileşmem için gerekli bir unsur olduğunu söyledi.

Kuşkuyla, çarşafların üzerinde sanki yatak çivileri dışarı fırlamış bir tahtaymış gibi kaskatı yatan figürüne baktım.

"Sanırım doktor yatmanız gerektiğini söylediğinde, yatın ve *rahatlayın* demek istedi.

'Rahatlayamıyorum. Yatakları sevmiyorum'.

Boş şakalar. Zamanını boşa harcamayan Bay Ambrose ile gerçekten boş şakalaşıyor musun, Lilly? Vay, vay. Mucizeler olur.

"Gerçekten mi? Yatakları sevmiyor musun? O zaman nerede uyuyorsun?"

Alaycı bir tavırla, üzerinde yattığı nesneye baktı. 'Bir yatağın üzerinde. Buna dayanamıyorum. Her sabah olabildiğince çabuk çıkıyorum. Mecbur olmasam vaktimi bununla harcamazdım.

Sırıtişımı elimin arkasına sakladım. 'Neden yapmak zorundasın? Sonuçta uyumak bu kadar zaman kaybıysa, neden uyumayasın ki?

Yüzündeki bir kas seğirdi. Bay Ambrose başka biri olsaydı kaşlarını çatardı. "Yapamam.

Bu durumdan çok hoşnutsuz görünüyordu.

'Neden olmasın... Oh, vay canına! Sakın bana denediğini söyleme!'

"Bir keresinde. Hiç uyumadan geçirdiğim çok verimli dört gün ve gecenin ardından fabrikalarımın birinde yere yığıldım ve neredeyse kaynayan bir balmumu kazanının içine düşüyordum.^[3]

Başımı salladım. 'Ne yazık ki kaçırdın. Bir şeyler yapabilirdin Madame Tussaud's'a büyüleyici bir katkı.

Bana attığı bakışa bakılırsa, Bay Rikkard Ambrose iğnelemeden hoşlanmıyordu.

Bu bir şaka meselesi değil Bayan Linton. Benim bu cehennem yatağında kalmak zorunda olmam da öyle! Burası yeryüzündeki cehenneme en yakın yer. Akıl sağlığını kemiren hareketsizliğin yanı sıra, boğazımdan aşağı iğrenç bir sıcak et suyu dolduran annem de var. Ve kızıyla kıyaslandığında o hiçbir şey. Sanırım o genç kadının akli pek yerinde değil. Bana sürekli "bizim" iyi olup olmadığımızı soruyor - oysa onun dışında odadaki tek kişinin ben olduğum çok açık. Ve bana garip, rahatsız edici suratlar yapmaya devam ediyor.

Boğazımı temizledim. "Sanırım sana gülümsüyor.

"Ne için?

"Senden hoşlanıyor.

Keskin, alaycı bir homurtu çıkardı. "Pek sayılmaz. Eğer kadının bana karşı olumlu hisleri olsaydı, kalkıp gitmeme izin verirdi, beni burada tutup uyuyarak zaman kaybetmem için ısrar etmezdi.

Gözlerim kararsızca bacağındaki bandaja kaydı. Onu bu evden ve Bayan Fotheringay'in pençelerinden kurtarmaktan başka bir şey istemiyordum ama...

'Gitmen gerektiğine emin misin? Bacağın-'

"Bunun bir önemi yok. Artık burada olduğunuza göre, mümkün olan en kısa zamanda buradan ayrılmaya kararlıyım.

"Ama...

"Aması yok, Bayan Linton! Git ve Bayan Fotheringay'e yakında yola çıkacağımızı haber ver. Bir sonraki uygun aracın buradan ne zaman ayrılacağını öğrenin.

Refleks olarak, tekrar itiraz etmek için ağzımı açtım. Ama bu konuda fazla ikna edilmeye ihtiyacım yoktu. Ayağa fırlayarak, sahte bir

Selam.

'Emredersiniz, efendim! Hemen efendim!'

Beni canlı canlı yemesine ya da soğuk bakışlarıyla dondurup buz kütlesi haline getirmesine fırsat vermeden kapıdan çıkıp koridorda ilerledim. Bayan Fotheringay'i oturma odasında, beyaz keten üzerine güzel kuşlar işlemekle meşgul buldum.

"Bayan Fotheringay?

'Ah, işte buradasın, canım! Beyefendiyi buldun mu? Aradığın kişi o muydu?'

"Evet. Bu kelimeyi yüksek sesle söylediğimde içimin rahatladığını hissettim. Gerçekten hayattaydı ve güvendeydi. 'Evet, yaşıyordu. Yaşıyor.

Yaşlı kadının yüzüne bir gülümseme yayıldı. 'Bu harika, canım! Senin adına çok sevindim.

'Bayan Fotheringay, kuzenim için yaptığınız her şey için çok minnettarım. Muhtemelen onun hayatını kurtardınız. Artık birbirimizi yeniden bulduğumuza göre, misafirperverliğinizi daha fazla zorlamamalı. Bu köyden bir at arabası geçiyor mu?'

Bayan Fotheringay'in eli kaydı ve neredeyse işlemeli küçük kuşunun gagasını dikip kapatacaktı. Şaşkınlıkla bana bakarken, oya işini bir kenara bıraktı.

'Yani gitmek mi istiyorsun? Ama o yeterince iyi mi?'

'Evet, sanırım öyle. Ve biraz egzersiz yapmak ona çok iyi gelecektir, inanın bana.

Ayrıca, o senin büyüleyici canavar kızından kilometrelerce uzaklaşana kadar rahat etmeyeceğim.

'Eğer gerçekten öyle düşünüyorsan, canım, iki saat içinde bir otobüs kalkıyor. Her gün bu saatlerde Dover'a gidiyor. Ve eminim Dover'dan kuzeninin yaşadığı yere giden bir arabaya binebilirsin.

"Londra'da.

"Ah, metropol. Bayan Fotheringay nostaljik bir iç geçirdi. 'Küçüklüğümde beri Londra'ya gitmedim. Orada bir evi var mı?

Bay Ambrose'un iş imparatorluğunun merkezi olan 'Empire House' olarak adlandırılan, büyük merkezi salonu, sayısız ofisi ve Londra şehrinin etkileyici manzarasıyla taş ve betondan oluşan anıtsal kompleksin görüntüsü zihnimde canlandı.

"Bir bakıma. "Güzel bir yer mi?

"Um... öyle de denebilir, evet.

Daha fazla soru sorabilirdi ama o anda kapı açıldı ve kızı odaya girdi. Bayan Fotheringay yüzünde parlak bir gülümsemeyle ona döndü.

'Violet, canım! Misafirimiz gerçekten de genç hanımın aradığı kişi! Mutlu bir şekilde yeniden bir araya geldiler ve o da kendini Londra'ya dönecek kadar iyi hissediyor! Bu harika bir haber değil mi?'

Violet olumlu bir şeyler mırıldandı, ama bana hançer gibi bakmasına bakılırsa, seçeceği kelimelerin 'harika haberler' olacağını sanmıyordum. Kendimi ona karşı biraz tatmin edici bir gülümsemeye bıraktım, sonra dönüp Bay Ambrose'a doğru ilerledim.

Ona otobüs için iki saat beklememiz gerektiğini söylediğimde... Pek memnun olmadı diyelim.

'Değişiklik olsun diye iyi bir kitap okuyun' diye tavsiyede bulundum.

"Ne önerirsiniz?" diye sordu, duvardaki dar rafa bakarak. '*Bayan McPherson'ın Ev Kadınlarına Tavsiyeler Kitabı mı? Soğuk Denizin Tehlikeli Yaratıkları mı? Cartwright'ın Toplu Tekerlemeleri mi?*

"Neden olmasın?" Omuz silkerek ve ona anlamlı bir gülümseme vererek raftan *Soğuk Denizin Tehlikeli Yaratıkları'nı* aldım. "Nerede işe yarar bir iki ipucu bulabileceğinizi asla bilemezsiniz.

Pencerenin yanındaki sandalyeye kıvrıldım ve söz konusu kitabı açtım. O yatakta yatmaya devam etti, kaskatı kesilmişti. Kısa süre sonra, beni oldukça şaşırtan bir sessizliğe büründük. Yine de, ne zaman deniz aslanları ya da balinalarla ilgili betimlemelerden başımı kaldırırsam, Bay Ambrose bir öncekinden daha gergin görünüyordu. Belli ki aklında bir şey vardı - boşa harcanan zaman dışında bir şey.

Dakikalar geçti. Balinaları geride bıraktım ve köpekbalıklarına geçtim. Daha fazla zaman geçti ve hiçbir şey olmadı. Sonunda patlama olduğunda, birdenbire oldu.

"Ne hissettiğimi bilmek ister misin?

Başımı kitaptan kaldırıp gözlerimi Bay Ambrose'a diktim. Sözlerini daha önceki konuşmamızla ilişkilendirmem bir anımı aldı. Sanki aradan hiç zaman geçmemiş gibi kitabı eline almıştı.

"Eee?" diye sordu. "Öyle mi?

Duygularını ifade edecek kelimeleri olmadığı konusunda alaycı bir cevap vermek üzereydim ki, tam zamanında yüzünü gördüm ve kendimi durdurdum. Şu an küstahlığın sırası değildi. Bunun yerine sadece başımı salladım.

"Evet.

Başını sallayarak gözlerini benden kaçırdı. 'Şu andan bahsetmiyorum. Gemideyken, fırtına çıktığında olanlardan bahsediyorum.

Bir an için nefes almayı unuttum. Gemide söylediklerini ve yaptıklarını - yani neredeyse yaptıklarını - çok iyi hatırlıyordum. Ve Bay Ambrose tıpkı bir buzdağı gibiydi: soğuk, sert ve sadece onda biri görünüyordu. Gerisini iyi sakladı. Onu böyle davranmaya iten duyguların ne olduğunu hayal etmek...

"Hâlâ bilmek istiyorum, efendim - eğer bana söylemek isterseniz.

Gözlerini tekrar benimkilere dikti, bakışları demir gibi sertti. "Kendimi... çaresiz hissettim. Daha önce birçok kez ölümle yüz yüze geldim, Bayan Linton. Ama daha önce hiç kendimi çaresiz hissetmemiştim. Hayatım boyunca bir kez bile.

Çaresiz mi? Bu hiç mantıklı gelmedi. Gemideyken kendini kurtarmak için hiç de çaresiz görünmüyordu. Tam tersine. Tek düşüncesi beni o batan ölüm tuzağından kurtarmaktı.

Düşüncelerim bir anda yok oldu ve dudaklarım hafifçe aralandı. Oh.

Belki de umutsuzca aradığı kendisi değildi.

Bu düşünce bir anda ortaya çıktı, tatlı, baştan çıkarıcı bir şekilde bana şarkı söyleyen bir siren gibi. Gerçek olamayacak kadar iyiydi. Ama... ya öyleyse?

"Neden yaptın bunu? Sessizce sordum. 'Sen dünyanın en zengin adamlarından birisin ve güçlüsün. Kendine filikada bir yer satın almaya çalışabilir ya da bunun için savaşabilirdin. Neden beni gönderdin ve kendin geride kaldın?

Sol küçük parmağı seğirdi, Bay Rikkard Ambrose için öfkeli bir hırlamaya eşdeğerdi. "Bir fayda-maliyet analizi yaptım.

"Bir ne?

"Bir fayda-maliyet analizi. Hayatımı riske atmanın maliyeti ile sizinkini kurtarmanın faydasını tarttım. Hiç de azımsanmayacak bir kuşkuyla, fayda maliyetten daha ağır bastı.

Şimdi yüzümdeki sırıtmayı engellemek gerçekten zordu. "İnanılmaz.

"Biliyorum! Sen sadece kötü huylu, sevimsiz akrabaları olan ve hayatını kazanmak için erkek kılığına girmek zorunda kalacak kadar düşük gelirli, nispeten önemsiz genç bir kadınsın!

"Bir kıza nasıl iltifat edileceğini gerçekten biliyorsun.

"Öte yandan ben, Büyük Britanya ve İrlanda Birleşik Krallığı'nın, İmparatorluğun en etkili ve güçlü kamusal figürlerinden biriyim,

Belki de tüm dünyada! Belli ki ben senden çok daha önemli bir şahsiyetim, dolayısıyla benim hayatım kurtarılması gereken daha değerli bir şey olmalı. Küçük parmağı tekrar kıpırdadı. "Ama... denkleme başka faktörlerin de girdiğini fark ettim.

Ona doğru eğilerek sağ elimi onun elinin üzerine koydum. "Diğer faktörler hakkında er ya da geç konuşmamız gerekecek.

Elimin altında, küçük parmağının iki kez daha seğirdiğini hissettim. Canım benim!

Bu gece resmen duygusal bir enkaz gibiydi!

Gözlerime tekrar bakarak başıyla onayladı. "Biliyorum. Bir an için bakışlarımı tuttu ve bakışlarında söylenmemiş binlerce kelime vardı.

Ya da belki de içinde tek bir kelime bile yoktur ve sadece çok fazla aktif bir hayal gücünüz vardır.

Tamam, belki.

"Daha ne kadar beklememiz gerekiyor?"

Bir an için, konuşmamızı yapana kadar demek istediğini sandım. Sonra koçun Dover'a gitmesinin ne kadar süreceğini öğrenmek istediğini fark ettim. Tabii ya!

"Cep saatin artık çalışmıyor mu? Yoksa gemi battığında mı kaybettin?"

"Hayır. O harpy aldı.

"Bayan Fotheringay?"

"Evet. Her beş dakikada bir saatimi kontrol etmenin benim için kötü olduğunu söyledi.

Bunun aşırı endişeye neden olduğunu düşünüyordu.

"Merak etme. Senin için geri getireceğim. Elini okşayarak ayağa kalktım ve kapıya doğru ilerledim. Kapıda durdum ve yüzümde bir sırıtişla arkama baktım. 'Ben yokken iyi olacak mısın? Yani, beni beklerken en az iki buçuk dakikanı boş harcamak zorunda kalacaksın.

Bay Ambrose bana soğuk bir bakış attı. 'Tam tersine. Zaman kaybetmeyeceğim. Yatağın başucundaki masanın üzerinde duran *The Spectator* dergisini eline aldı. 'Bunu bitireceğim. Henüz okumadığım birkaç makale var. Metropolde neler olup bittiğini kontrol etmenin zamanı geldi.

"İyi eğlenceler.

Sayfaları karıştırdı. 'Eğlencenin bununla hiçbir ilgisi yok. Bu bilgi edinme, Bayan Linton.'

"Elbette öyle, efendim. Yakında döneceğim.'

Kapıyı arkamdan kapatırken ona dönüp baktığımda, yatakta uzanmış dergi okurken son bir bakışını yakaladım. Kısa bir bakıştı, bu yüzden

yanılmış olabilirim elbette. Ama granit yüzünde neredeyse gülümsemeye benzer bir şeyle bana baktığına yemin edebilirdim.

Saati geri almam korktuğum kadar uzun sürmedi. Bayan Fotheringay saati annesine emanet etmişti ve nazik yaşlı kadın saati titizlikle temizlemekle kalmamış, içindeki mekanizmayı da temizletmek için yerel bir saatçiye götürmüştü. Ne bunun ne de Bay Ambrose'un yattığı odanın parasından bahsetti. Ona kendi cüzdanımdan seve seve ödeme yapardım - ama ne cüzdanım ne de cüzdana koyacak param vardı.

Saati kontrol etmek için cep saatimi açarak Bay Ambrose'un odasına tekrar girdim. "İyi haberlerim var! Anons ettim. 'Otobüsün kalkmasına sadece yarım saat kaldı. Zamanında orada olmak istiyorsak yola koyulmalıyız-'

İşte o zaman başımı kaldırdım ve Bay Ambrose'un yüzünü gördüm. Sesim aniden kesildi.

Artık yüzünde en ufak bir gülümsemenin izi bile yoktu. Daha önce hiç görmediğim kadar sert ve soğuktu. Hayır, aslında çok daha sertti. *Spectator*'ı sanki çalışanlarına zam talep eden bir broşürmüş gibi yumruklarının arasında sıkıca tutuyordu. Gözleri ölümcül, buz gibi bir öfkeyle gazeteye dikilmişti.

Sesimi duyunca başını kaldırdı ve bakışlarını bana odakladı.

'*Sen...*' Bu söz öylesine buz gibi bir tehditle, öylesine ürpertici bir güçle söylenmişti ki sırtımdan aşağı bir ürperti aktı. "Bunu *sen* yaptın!"

"Ne yaptın?"

Kekeliyorsun! O sana bakıyor ve sen kekeliyorsun! Kendine gel, Lilly!

"Bunu sen yaptın. Beni duymamış gibi görünerek battaniyeyi bacaklarının üzerine attı ve bu kadar sert bir adamdan asla beklenmeyecek bir zarafetle ayağa kalktı. Yaralı bacağına en ufak bir dikkat göstermeden bana doğru yürüdü - tek kelime buydu, *yürüdü* -. Gözleri avının üzerindeydi - tatlı küçük ben! 'Bunu sen yaptın! Bunu sana ödeteceğim!"

"Ne yaptı? Sadece hayal mi görüyordum yoksa sesim şüpheli bir şekilde gıcırtya mı benziyordu? Bir adım geri attım. Ve bir adım daha. Ben bir feministtim, erkeklere karşı durmaktan yanaydım - ama bu adam değil, hele bu ruh halindeyken hiç değil! Bir adım daha attım ve kığım kapının pervazına çarptı. "Ne yaptım ben?"

"Oku şunu! Bana bir kez daha intikamcı, karanlık bir bakış atarak dergiyi burnumun dibine itti. Aldım ve derginin başlığı gözüme çarptı:

Finans Patronunun Etrafında Skandal

Ellerimi kaldırmaya, okumak için dergiyi almaya çalıştım ama kolum hareket etmedi. Gözlerindeki buz yüzünden olduğum yerde donup kalmıştım.

"Okumak istemiyorsun, değil mi?" diye sordu endişe verici derecede yumuşak bir sesle. 'Ayrıntılara dalmak istemiyor musun? Merak etme. Senin için okuyacağım.

Yüzünü gizleyerek okumak için buruşuk dergiyi kaldırdı. Bir yanım artık onu göremediğim için mutluydu. Ama bu, konuşmaya başladığında sesindeki buza daha fazla dikkat etmem gerektiği anlamına geliyordu.

"Skandal niteliğindeki olaylar bugünlerde gazeteleri sık sık sarsıyor, ancak

Londra basını nadiren bu makalenin yazarının şimdi açıklamak zorunda kaldığı gibi bir rezaleti haber yapmak zorunda kalmıştır. Kısa bir süre önce, Londra Hyde Park'taki Speaker's Corner'da, Londra'nın saygın Anti-Süfrajat Birliği'nin bir toplantısında, kendilerine süfrajat ve feminist diyen ve kadının

Tanrı vergisi yerinin evi olduğu gerçeğini inkar eden bu doğal olmayan yaratıklara karşı mücadele etmek için çok sayıda önemli şahsiyet ve destekçi kalabalığı bir araya geldi. Daha önce sırtımdan aşağı inen ürperti, işinin henüz bitmediğini fark etti. Bir adım daha atarak sırtıma tekrar tırmandı ve tüylerimi diken diken etti.

arkasındaki tümsekler.

Oh hayır...

Bay Ambrose hiç acımadan sözlerine şöyle devam etti: 'Toplantıda bulunan beyefendiler arasında ünlü finans patronu Rikkard Ambrose da vardı. Ancak Bay Ambrose'un toplantıdaki performansı, sosyal konumunun gücünü ve konumunu hiç yansıtmıyordu.

Kahretsin, hayır! Tüm gazete ve dergilere lanet olsun! Lütfen, bu düşündüğüm şey olmasın!

"Öfkeye neden olan Bay Ambrose'un kendisi değildi: hayır, toplantıya getirdiği sekreterinin her türlü edep sınırını aşan davranışydı - Bay Ambrose'un "Bay Linton" diye hitap ettiği genç ve hala sakalsız bir delikanlı.

Patlat!

Şarjörü bir iki santim indiren Bay Ambrose'un ölümcül bakışları içime işledi. Yutkundum, oracıkta düşüp ölmediğime şaşırdım.

"Bu etkinlikte," diye okumaya devam etti Bay Ambrose, bir yandan önündeki sayfalara bakarken bir yandan da bakışlarıyla beni sabit tutmayı başarıyordu, "feministlerin ve süfrajelerin saçma sapan fikirlerine karşı resmi olarak düzenlenen bir mitingde, bu Bay Linton böyle bir saçmalık lehine konuşmaya cesaret etti. Konuşması şakalar bölümünde yeniden basılmıştır.

Gözleri artık tamamen bana odaklanmıştı ve başını eğdi. 'İkimizin eğlenceli bir karikatürü de var. Görmek ister misiniz?'

Boğazımı temizledim. "Şey... özellikle değil, hayır.

"Anlıyorum. O zaman bu gazetecilik şaheserinin geri kalanının tadını çıkaralım, olur mu? Bir tıslamayla tekrar derginin arkasına daldı.

Lütfen Tanrım! Şimdi ölmeme izin ver!

"Her nasılsa, aceleci genç, kalabalığın içindeki basit fikirli insanları büyülemeyi başardı. Sonunda Bay Linton, "Yaşasın kadın hakları savunuculuğu!" haykırıışları arasında zorla sahneden indirilmek zorunda kaldı. Bay Ambrose'un uğursuz sesi kağıt perdenin arkasından bana ulaştı. "Şiddet eğilimli, dengesiz bir genç adam olduğuna dair çok az şüphe var. İşverenine gelince...'

Lütfen, Tanrım! Beni hemen öldür! Bu kadar zor olamaz! Süslü bir şeye ihtiyacım yok. Bir şimşek yeter!

'Bu makalenin yazarı, kendi sekreterini bile kontrol edemeyen Bay Ambrose'un nasıl olup da büyük bir iş imparatorluğunu yönetmeyi planladığını merak etmekten kendini alamıyor. Ayrıca, eğer Bay Ambrose'un personeli bu kadar dengesizse, peki ya kendisi? Çevresinde ruhsal sıkıntılar yaygın mı? Bu durum Bay Ambrose'un yetenekleri ve işinin geleceği üzerinde karanlık bir gölge oluşturuyor.

Dergiyi bir kez daha indiren Rikkard Ambrose gözlerini bana doğru kaldırdı ve dipsiz derinliklerindeki ifadeyi gördüğümde yutkunmak zorunda kaldım.

Oops...

Mutlu Eve Dönüşler

Bay Ambrose Dover'a giden otobüs yolculuğunda tek bir kelime bile etmedi - ve bunu çok korkutucu bir şekilde yaptı. Kimse Bay Ambrose gibi sessiz kalamazdı. Kesik kesik bakışlar ve uğursuz parmak oynatmalarla noktalanın büyük bir sessizlik senfonisiydi bu. Dover'da, ölü avının üzerine çullanan bir kuzgun gibi çürük arabadan fırladı ve tek kelime etmeden beni takip etmemi işaret ederek uzaklaştı. Ben de yaptım.

Bir mağazanın önünde durduk. Vitrinlerde pantolon ve frakların sergilendiğini görebiliyordum. Dükkânın üzerinde büyük metal harflerle el yazısı yazıyordu: *Harris & White - Beyefendiler için Kaliteli Terziler.*

"Pekala, Bay Linton..." Bay Ambrose bana baktı, gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu. "Size bir pantolon bulalım.

Şöyle diyelim, bundan sonrası her kadının hayalini kurduğu, bir erkeğin ona güzel kıyafetler alması gibi bir şey değildi. Yarım saat sonra mağazadan çıktığımda, üzerimde bir frak ve bol bir pantolon, arkamızdan bakan üç şaşkın satış görevlisiyle birlikte kendimi öldürmeye hazır hissediyordum. Ve aklımda çoktan bir kurban vardı.

Tek sorun şu ki... O da benim gibi cinayete hazır görünüyordu.

"Bu ne cüret! Duyma yetimizi kaybeder kaybetmez ona tükürdüm. "Bunu nasıl yaparsın?

"Haklısın," diye homurdandı. 'O kıyafetlerin parasını kendi cebimden ödediğime inanamıyorum. Ama size söz veriyorum, bu meblağ maaşınızdan kesilecek.

"Sen...! Ben lanet paradan bahsetmiyordum! *Bunu* bana nasıl yaparsın? Pantolonun kumaşını çekiştirerek ona doğru öfkeli bir adım attım. "Sonunda o kalın kafana benim bir *kız* olduğumu soktuğunu sanıyordum!

'Senin ne olduğunu çok iyi biliyorum! Ben sadece bu gerçeği görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum - görmezden geliyorum ve gizliyorum! Eğer Anti-Suffragistlerin önünde yaptığın küçük konuşma bu kadar sansasyon yaratmaya yettiyse, bir *kadının* sekreterim olarak çalıştığının öğrenilmesinin nasıl bir skandal yaratacağı hakkında bir fikrin var mı?

'Umurumda değil! Beni tekrar bunların içine nasıl sokarsın? Yaşadığımız onca şeyden sonra, bunu bana nasıl yaparsın?

"*Sana bir şey mi yaptım?*" Sesi ıssız bir dağın zirvesi kadar soğuk ve uzaktı. Ve yine de... Dağ homurdanıyordu. Bir volkana dönüşebilirdi. 'Bunu bana söylemeye nasıl cüret edersin? *Beni* herkesin içinde küçük düşüren sensin!

'Ben kimseyi küçük düşürmedim! Gerçeği söyledim ve adalet için savaştım!

Ne olduğunu anlamadan beni kollarımdan kavradı ve soğuk bir tuğla duvara bastırılana kadar karanlık bir sokağa doğru geriye doğru sürüklendim. Neredeyse aniden önüme bastıran bedenin hissi kadar sertti - Bay Rikkard Ambrose'un bedeni. Kalp atışlarım hızlandı ama korkudan değil. Öfkeden de değil. O kadar yakındı ki, mükemmel formunun her çizgisi bana baskı yapıyordu...

Kendine gel, Lilly! Öfkelisin, unuttun mu?

"Kadın hakları savunuculuğunun hakikatle ya da adaletle hiçbir ilgisi yok!" diye homurdandı, güçlü elleri kollarımı mengene gibi sarmıştı. 'Kadınlar oy vermeye, çalışmaya ya da kendileri için düşünmeye uygun değil! Bunu kafana ne kadar çabuk sokarsan o kadar iyi!

'Erkekler kibirli, güce aç çakallar sürüsüdür!

'Küçük, çaresiz bir köpek yavrusundansa bir çakal daha iyidir! En azından çakallar kendileri için avlanır! Kadınlar tek başlarına bir şey yapamayacak kadar zayıftır!

Yumruğum göğsüne çarptı ama hiçbir etkisi olmadı. Diğer elimi ona çarpamadan yakalayarak yukarı doğru kaldırdı, ta ki ben uzanmış kolumdan neredeyse sallanana kadar.

"Bırak! Serbest kalan kolum elimi tekrar göğsüne çarptı.

"Madem bu kadar güçlüsün, bırak beni! Diğer elimi de demir pençesiyle yakalayıp yukarı doğru çekti, bileklerimi birleştirdi, böylece her iki elim de onunkilerden sadece biriyle duvara sabitlenmiş oldu. "Ne bekliyorsun?" "Seni piç! Kıvrandım ve çektim ama kollarım kıpırdamadı. Tek yapabildiğim kendimi onun vücudunun sert bariyerine daha sıkı bastırmak oldu, bu gerçekten kötü bir şey gibi hissettirmiyordu ama kaçma arzumu da artırmıyordu. Lanet olsun ona! Kuzey K u t b u 'nun güneyindeki en büyük bekâr evladiydi! Neden doğru düzgün iğrenme ve tikslenme hissedemiyordum?

Neden onun tarafından tutulmak bu kadar iyi hissettiriyordu? Onu yumruklamaya mı çalışıyorsun?

'İşte, gördün mü? En iyi kanıt sensin! Sesi beni elleri kadar sert bir şekilde kavradı. Emretmeye ve olmaya alışkın birinin sesi idi.

itaat etti. Kendine bir bak! Çalıştığın süre boyunca başardığın şeylere bir bak: bir dövüşten hemen önce sarhoş olmak, dosyanın elinden kayıp gitmesine izin vermek, beni tüm Londra'nın önünde küçük düşürmek-'

'Bunların hiçbirisi benim hatam değildi! Sadece oldu! Bırakın beni!'

"Ve bu yetmezmiş gibi," diye fısıldadı, soğuk sesi üzerimde demir prangalar gibi kayıyordu, "o kadar çaresiz, o kadar zayıfsın ki seni o cehennem gemisinden kurtarmak zorundayım. Kıyıya tek başıma, iki ayağım ve bacaklarımla yüzerek *çıktım*. *Ya sen?* Boğulan küçük bir köpek yavrusu gibi sudan çıkarılman gerekiyordu!

"Bırak dedim! Dizlerim sarsıldı, ona çarpmaya, savunmasız bir nokta bulmaya çalıştım - ama bana karşı çok sıkı bastırılmıştı. Ve lanet olsun ki bir parçam savaşmak istemiyordu! Bir parçam onu daha yakın, daha sert istiyordu, şimdi bile!

"Şu anda kendine bir bak. Sesindeki güç onu ısırarak, öfkeyle ona vurmak istememe neden oldu - aynı zamanda kollarının arasında eriyip gitmek istememe neden oldu, lanet olsun ona! "Seni tutmak için sadece bir ele ihtiyacım var. Zayıf ve savunmasızsın. Kabul et bunu.

"Hayır!

"Sekreterlik görevinden istifa et. "Hayır!

'Sende bunu kaldıracak yürek, güç ve azim yok. İstifa et, yoksa er ya da geç canın yanacak!

"Hayır!

"Bu bir emirdir!

Hayır dedim! Yapmayacağım! Beni tutacağına dair söz verdin ve ben de seni tutacağım, kahretsin seni!

Serbest kalan kolu o kadar hızlı kalktı ki görmedim bile. Güçlü, sert bir el çenemi kavradı ve başımı çevirerek beni gözlerinin dipsiz derinliklerine bakmaya zorladı.

'Saygı, Bay Linton. Saygı gösterin.'

"Pekâlâ - kahrolun *efendim*! Gözlerimde ateşle ona baktım. Eğer ellerimi serbest bırakamazsam, bakışlarımla saf gücüyle onu yakıp kül edecek, içimde kükreyen ateş fırtınasıyla buzlarını eritecektim! "Sonunda biliyorum. Benim için böyle hissediyorsun! Bu yüzden hayatımı kurtardın! Çünkü benim zayıf olduğumu düşünüyorsun!

Sol küçük parmağı seğirdi. Bunun dışında hiçbir duygu belirtisi göstermedi. "Evet. İşte bu.

'Peki, gemi battıktan sonra *seni* neden aradığımı biliyor musun? Neden hayatta kalacağını umuyordum?'

'Hayır.'

'Çünkü ilk maaş çekimi istiyorum, işte bu yüzden! Eğer nalları dikersen, bir kuruş bile alamam!

Gözleri sonsuz derecede kısılmıştı. "Öyle mi, Bay Linton?

Gururla çenemi kaldırdım. "Evet, öyle!

Ve bu doğrudu. Kesinlikle. Karanlık bakışlarının kalbimi nasıl küt küt attırdığını boş verin. Sert vücudunun bana karşı nasıl bu kadar sıkı durduğuna aldırmadan, daha da yakın olmak, onu yakalamak, aşağı çekmek ve...

Bunların hepsini boş ver. Para! Ben sadece parayla ilgileniyordum!

Bileklerimi sıkıca kavrayarak alnı neredeyse alnıma değecek kadar yaklaştı.

Lanet olsun, çok yakın olan tek şey alnı değildi! Gözleri, tam önümde, deniz derinliğinde karanlık iki dev havuz gibiydi.

Ağzı o kadar yakındı ki nefesini yanağımda hissedebiliyordum.

"Bundan emin misin? Boştaki elinin parmakları çenemden yukarıya, tenime doğru kayarak tüm vücuduma bir ürperti gönderdi. 'Sekreterim olmak istediğine emin misin? Yoksa başka bir şey mi istiyorsun? Benim için başka bir şey mi olmak istiyorsun?

Başka bir şey mi? Tanrı aşkına ne demek istiyor? Bize şunu öneriyor olamaz...? Hayır! Olamaz. Kesinlikle yapamaz.

"Paramı hak etmek istiyorum! Sıkılmış dişlerimin arasından homurdandım. 'Özgür olmak için para! Herhangi bir erkekten özgür olmak için!

"Herhangi bir erkekten özgür mü?" Başını bir santim kadar eğdi. "Benim dışımda.

"Size sadece Pazartesi'den Cuma'ya, sabah 8'den akşam 8'e kadar katlanmak zorundayım, efendim!

Sanki mikroskop altında garip ve muhtemelen tehlikeli bir örneği inceliyormuş gibi bir an bana baktı.

'Ofisime ait değilsin. Bunu yapabileceğinizi düşünebilirdim - ama *Spectator*'daki o şeyden sonra...' Cümlemin uğursuz bir şekilde sona ermesine izin verdi. "Siz bir yüksünüz, Bay Linton. Eğer kendi isteğinizle istifa etmezseniz, sizi istifa ettirmek zorunda kalacağım. Dikkatli olun Bay Linton, çok geçmeden görevden alınmak için yalvaracaksınız ve ben de sizden kurtulmuş olacağım.

Çenemi elinden kurtararak havaya kaldırdım ve yüzümü ona döndüm. "Deneyebilirsin!

~~**~*~*

Dover'dan Londra'ya olan yolculuğum bir öncekinden çok daha sohbetli ve neşeli geçmedi. Bunun nedeni sadece yol arkadaşım olan inatçı taş heykel değildi. Hayır, dönüşümün pek de sıcak ve misafirperver olmayabileceği kafama dank etmeye başlamıştı. Teyzem ve eniştemin evinden sözüm ona parkta kısa bir gezinti yapmak için ayrıldığımı ve beni Fransa kıyılarındaki gizemli bir adada tehlike, endüstriyel casusluk ve ölümle burun buruna geldiğim bir maceraya götüren bir gemiye bindiğimi düşünürsek, bana biraz kızgın olabileceklerini düşünmüştüm.

Tabii ki ne teyzem ve eniştem ne de beş kız kardeşim Fransız adasındaki maceram hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Onlara sadece zamanın nasıl geçtiğini anlamadığımı ve parktaki yürüyüşümün beklediğimden biraz daha uzun sürdüğünü söyleyebilirdim. Bununla ilgili tek sorun, teyzemin pek de güven veren bir kadın olmamasıydı. Green Park'ta bir hafta boyunca yürümenin biraz inanılmaz olduğunu düşünebilirdi.

Belki bunun yerine Yorkshire'a yürüyüşe gidip döndüğünüzü söyleyebilirsiniz.

Bu, zaman çerçevesine çok daha uygun olurdu.

Ayrıca kulağa daha da saçma gelecektir.

"Bir hafta boyunca ortadan kaybolduğunuzu açıklamak zorunda kalsaydınız ailenize ne bahane söylerdiniz?

Yüksek sesle konuştuğumu ancak köşedeki taş heykel başını kaldırıp bana baktığında fark ettim.

Bay Ambrose bana 'Yok' dedi.

Gözlerimi kırptım, şaşırmıştım. Gerçekten bir cevap beklemiyordum. Bu yüzden bir sonraki sözlerim ben daha düşünmeden ağzımdan çıkıverdi. 'Bütün bir hafta boyunca aileni bırakıp ortadan kaybolacak mısın? Öylece? Hiçbir açıklama yapmadan? Sen bunu yaptın mı? Bir hafta boyunca hiçbir haber göndermeden çekip gittin mi?

"Hayır." Gözlerime soğuk bir şekilde baktı. "Yaklaşık dokuz buçuk yıl boyunca tek bir haber bile göndermeden ayrıldım ve uzak kaldım.

Ona bakakaldım. Beni görmezden gelerek pencereden dışarı bakmaya geri döndü.

Vay, vay... Bay Ambrose bir aile babası değilmiş, öyle mi? Bu ne sürpriz!

Yine de soruma yanıt bulamadım: Döndüğümde aileme ne diyecektim?

Neden bir şey söyleyesiniz ki? Bay Buz Gibi Soğuk Ambrose gibi gizemli bir sessizliğe bürünebilirsiniz!

Evet, bunu yapabilirim - eğer Brank Teyze'nin kafamı koparmaya çalışmasını isteseydim!

Denemesine izin vermeniz ve hayatta kalacak kadar sağlam bir şekilde bağlanmasını ummanız gerekecek.

Arabanın dışında manzara değişmeye başladı. Yumuşak tepeler düz, monoton bir araziye dönüştü. Bir süre sonra, orada burada bir kulübe ile noktalanmaya başladı. Daha fazla kulübe geldi, sonra evlere dönüştü. Ve ben daha ne olduğunu anlamadan Londra'ya doğru ilerliyorduk. Şehrin sesleri bizi içine çekti ve şehrin tanıdık dumanlı kokusu burun deliklerime doldu.

Çok geçmeden araba tanıdık bir caddeden aşağı inmeye başladı - çok tanıdık bir cadde. Şaşırmış bir halde pencereden dışarıya, düzgün, orta sınıf tuğla evlere baktım. Bu... değil miydi? Evet, burasıydı! Teyzem ve amcamın yaşadığı sokak! Ailem öldüğünden beri benim de yaşadığım sokak.

"Burada ne işimiz var?" diye ağızımdan kaçırdım.

Bay Ambrose başını hafifçe çevirerek bana bakmaya tenezzül etti. "Burada yaşıyorsunuz, değil mi?"

"Evet, ama..." Tereddüt ettim. Beni arabasından attığı yeri umursayacak kadar beni önemseyipmediğini düşünmediğimi ona kabalık etmeden nasıl söyleyecektim? Bu imkansızdı. Ama öte yandan, ne zamandan beri kaba görünmekle ilgili bir sorunum vardı?

"Benim için taksi hizmeti verdiğinizi bilmiyordum efendim," dedim tek kaşımı kaldırarak.

"Kendinizi fazla kaptırmayın, Bay Linton. Evinizin yolunu tek başınıza bulacak kadar zeki olduğunuzu sanmıyorum.

Kibirli...! Lanet olsun ona! Bana nasıl baktığını düşününce ben de ona inanabilirdim.

"Empire House'a dönerken size eşlik etmemi istemediğinize emin misiniz, efendim? Elimden gelen en tatlı ses tonuyla söyledim. "Kim bilir, belki de kafanızı kapıdan içeri sokmak için yardımınıza ihtiyacınız olabilir, ne kadar büyüdüğünü düşünürsek.

"Buna gerek kalmayacak. Gözünü bile kırpmadı. Lanet olsun ona! Hiçbir şey o bekâr çocuğu kızdıramaz mıydı?"

Sonunda teyzem ve eniştemin evinin önüne geldiğimizde, arabacı kapıyı açmak için atladı ama daha ayakları yere değmeden ben dışarıdaydım.

"Bagajınız var mı efendim?" diye sordu kibar bir selamla. "Taşımanıza yardım edeyim mi?"

"Bunların hepsi Kanal'da battı," diye bilgilendirdim onu. "Ama teklifiniz için teşekkürler.

Arkamda ürkmüş bir arabacı bırakarak bahçe duvarındaki kapıya ve ötesinde hâlâ gizli bir kadın giysisi zulası bulunan bahçe kulübesine doğru ilerledim. Ama sadece birkaç adım sonra durdum, yarı döndüm ve Bay Ambrose'a parlak bir gülümseme gönderdim.

"Pazartesi günü sizi işte görmek için sabırsızlanıyorum, efendim.

Sanki ben orada değilmişim gibi davrandı. Ellerini çırparak arabacıya işinin başına dönmesini işaret etti. Kölelik tehdidi altında çalışmak zorunda olmayan bir adam için izin verilenden daha hızlı hareket eden arabacı, kutunun üzerine geri atladı ve kırbacını şaklattı.

"Gee up!

Atlar ileri atıldı ve araba uzaklaştı, uzakta gittikçe küçülen siyah bir çizgi. Ancak araba köşeyi dönmeye başladığında merak etmeye başladım:

Bay Ambrose beni evimin önüne bırakmıştı. Ama... evimin nerede olduğunu nereden biliyordu? Ona kesinlikle söylememiştim! Ve eğer teyzemi ya da kız kardeşlerimden herhangi birini nerede yaşadıklarını bilecek kadar iyi tanıyorsa, korsemi yerdim! O ve amcam birbirlerini Londra Misers Derneği'nin yıllık toplantısından tanıyor olabilirlerdi, ama bundan şüpheliydim. Amcam işe gitmek dışında dört duvar arasından hiç çıkmazdı, Bay Ambrose da öyle.

O zaman geriye şu soru kalıyor: Nereden biliyordu?

Birkaç dakika boyunca alt dudağımı ısırarak arabanın arkasından baktım. Sonra omuz silktim ve eve geri döndüm. Tanrı gizemli yollarla hareket edebilirdi - ama bu konuda Bay Ambrose'un eline su dökemezdi.

Kıyafet değiştirmek hiç zaman almadı. Batan bir gemide kendimi boğulmaktan kurtarmak için bunu yapmak zorunda kaldığımdan beri, korse bağlama konusunda çok daha hızlı olmuşum. Sanırım her şeyin iyi bir tarafı var. Soyunma odasından (diğer adıyla bahçe kulübesinden) çıkarak arka kapıya doğru ilerledim ve kapının kilitli olmadığını görünce çok sevindim.

Huzzah! Şans yüzüme gülüyordu! Belki de gizlice odama çıkıp hiçbir şey olmamış gibi davranabilirdim. En azından ertesi sabaha kadar.

Merdivenleri yarılamıştım ki arkamdan kırbaç şaklaması gibi bir ses geldi.

"Lillian!

Yüzümü buruşturarak olduğum yerde durdum. Görünüşe göre, talih bana gerçekten gülmüyordu. Sadece yüzünü buruşturuyordu. Yavaşça döndüm ve sevgili teyzem Hester Mahulda Brank ile yüz yüze geldim.

Tamam, 'sevgili' kısmı yalan olabilirdi. Ama akbaba suratına yerleştirdiği o küçük, keskin gözlerinden merdivenlerden bana doğru fırlattığı ölüm bakışlarına bakılırsa, ben de onun tarafından pek sevilmiyordum. Daha çok, eğer böyle bir kelime varsa, nefret ediyordu.

Lillian Linton! Bana bunun sen olmadığını söyle, burada yüzünü gösterdikten sonra... sonra...'

"Burada yüzümü gösteren ben değilim," diye onu temin ettim. 'Bu aslında ben değilim. Bu sadece bir hayal, bir tür hayalet görüntüsü. Yani... neden her ne yapıyorsan ona devam etmiyorsun ve bu hayali yatağına bırakmıyorsun? Bu gerçekten yorgun bir hayal.'

'Sensin! Başka kimse benimle böyle konuşmaya cesaret edemez!

Neden herkes küstahlığımdan dolayı beni tanıyormuş gibi davranıyordu? Önce Bay Ambrose, şimdi de o! Bu gerçekten haksızlıktı! Gerçekte, oldukça iyi, terbiyeli, yumuşak sözlü genç bir hanımdım. Evet, kesinlikle öyleydim!

Teyzem hareket etmeye başlamıştı, sağ elinde bir kılıç gibi tuttuğu tüy silgisiyle merdivenlerden bana doğru geliyordu.

"Seni... seni... nankör küçük velet! Bir hafta boyunca ortadan kayboluyorsun ve sonra hiçbir şey olmamış gibi buraya geri mi dönüyorsun? Bunca yıl sana gösterdiğim özen için teşekkürün bu mu?

Beni ilk zengin bekarla evlendirmeye çalışırken görgü kuralları dersleriyle bana işkence etmekten mi bahsediyorsun? Evet, bunun için çok teşekkürler!

Ama ben bile bu düşünceyi yüksek sesle söyleyecek kadar cesur değildim.

'Bir hafta! Koca bir hafta! Artık neredeyse benimle aynı seviyedeydi. Geri çekilmeye başladım, elindeki tüy silgisine korkuyla bakıyordum. Bu şeyler yeterince masum görünüyordu, ama kim bilir, belki de onun kinde gizli bir bıçak ya da gizli sivri uçlar falan vardı. Bunu ona hiç yakıştıramadım. 'Bir hafta tek kelime etmeden ortadan kayboluyorsun! Nasıl olduğu hakkında bir fikrin var mı-'

...benim için endişelendin mi? Kaç uykusuz geceyi sağ salim dönmem için dua ederek geçirdin?

"-Senin yüzünden ertelemek zorunda kaldığım bir sürü sosyal etkinlik?

Oh, sevgili teyzem! Bana ne kadar değer verdiğini bilmek çok güzel.

'İki balo, üç akşam yemeği randevusu ve Albay Spencer ile parkta bir yürüyüş - hepsi bir hiç uğruna ayarlandı! O şimdi Hindistan'a gitti ve

"O kadar yaşlı bir aptal ki seni gerçekten almış olabilir!

Böyle sevgi dolu akrabalara sahip olmak harika değil mi? Sizi her zaman evinizde sıcak bir şekilde karşılarlar.

Merdivenlerin sonuna ulaştığında, sanki beni onunla şişlemek istiyormuş gibi tüy silgisini doğrulttu. Birkaç adım daha geri attım.

"Çok yazık," dedim başımı usulca eğerek. "Albay Spencer'la tanışmayı gerçekten çok isterdim. *Tercihen elimde büyük bir tokmakla ve tanık olmadan.*

"Oh, yapardın, değil mi? Teyzemin gözleri parladı. 'Şimdiye kadar seni evden çıkarmış, düzgün bir şekilde evlendirmiş ve bakmış olabilirdim... Ve şimdi geri döndün, bana daha fazla temizlik parasına mal oluyorsun!

'Gerçekten çok üzgünüm. Gerçekten üzgünüm.' *Çok, çok büyük bir tokmak.*

Sırtım koridorun sonundaki kapıya çarptı ve durmak zorunda kaldım. Birkaç dakika sonra bir tüy silgi kaburgalarımaya saplandı. İçim rahatlamıştı, gizli çiviler ya da bıçaklar yoktu.

"Üzgün müsün? Bu yeterince iyi değil, kızım!"

'Bir hafta boyunca bulaşıkları yıkayacağım teyze,' diye söz verdim. "Yeterince iyi değil!

Dudağımı ısırdım. Ev işleri yapmaktan daha kötü bir ceza ne olabilirdi ki?

'Mümkün olduğunca çok genç erkekle tanışmak için her gün dışarı çıkacağım! Her baloya, her ziyafete, ne varsa hepsine katılacağım. Karşılaştığım her genç adama resmen kendimi atacağım.

'Hala yeterince iyi değilsin! Siz, genç bayan, tam bir pansumana ihtiyacınız var!"

Kaşlarım havaya kalktı. O zaten bununla ilgilenmiyor muydu? Hem de en iyi şekilde?

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, 'Benim tarafımdan değil,' dedi. Sesinde neredeyse Bay Ambrose'un kiyle yarışacak bir soğukluk vardı. "Arkanı dön, kızım!"

İsteksizce dediğini yaptım ve ilk kez geri adımlarımın beni nereye götürdüğünü fark ettim: üst katta, koridorun en sonunda - yasak bölgede. Cimriliğin korkunç efendisinin alanına açılan kapının tam önünde duruyordum; ölüm ve ıssızlık diyarlarına açılan kapılar ve içeriye bakacak kadar yüz­süz olan beş yaşındaki küçük kızların kıçlarına vurulan şaplaklar.

Bufford amcamın çalışma odasının önünde durdum.

Bir şeyler söylemeye çalıştım ama ağzımdan bir mırıltıdan fazlası çıkmadı. Yarı yarıya teyzeme dönerek ona çaresiz ve yalvaran bir bakış attım. Ama o bana mahkûmu darağacına götüren bir cellat gibi baktı.

"Seni kabul etmeye hazır olup olmadığına bakacağım, kızım.

İçeri girmek için kapıyı açtığımda çalışma odasının kapısı uğursuzca gıcırdadı. O içerideyken, bir an için kaçmayı düşündüm. Kimse Jack Robinson diyemeden sokağa çıkıp bu dehşet dolu çalışma odasından uzaklaşabilirdim. Ama... nereye gidecektim? Bir yer kiralayacak param yoktu. Hâlâ ilk maaş çekimi almamıştım. O mutlu olaya daha birkaç gün vardı ve Bay Ambrose'un bana avans verebileceği düşüncesi bile gülünçtü. Ve param olsaydı bile... Ben hala reşit değildim. İstedikleri zaman beni eve götürebilirlerdi.

"Kızım!

Sıçradım. Ben farkına varmadan teyzem yine odadan çıkmış ve kapıyı benim için açık tutuyordu.

'Seni kabul etmeye hazır. İçeri girin.'

Artık kaçmak için çok geç. "Teyze, yapamaz mısın...?" "Git! Şimdi!"

Derin bir nefes alarak doğruldum. Kaçış yoktu. Kaçınılmaz ölüm ve parçalanmayla karşı karşıya kalan her cesur asker gibi kendimi tutmalı ve kurşunu ısırmalıydım. Düşmana meydan okurcasına çenemi kaldırarak çalışma odasına girdim.

Altın Üzerine Bir Çalışma

İlk başta hiçbir şey göremedim. Anlaşılan Bufford Amca ve Bay Ambrose'un tek ortak noktası para sevgisi değildi: sessiz ışıklandırma tutkusu da listede yer alıyordu. Muhtemelen, doğru düzgün kullanacak kadar gözün olmadığı bir odaya onca ışığı sokmanın savurganlık olduğunu düşünüyorlardı.

Bu yüzden gözlerimin karanlığa alışmasını bekledim. Ve bekledim. Sessizlik etrafımı sararken daha uzun süre bekledim.

Ah. Demek ki üç ortak noktaları vardı: cimrilik, karanlık ve suskunluk. On yılı aşkın bir süre önce bizi evlat edindiğinden beri benimle ve kız kardeşlerimle toplamda üç kez konuşmuş olan bir adamdan bu kadarını bekleyebilirdim sanırım.

Ben de biraz daha bekledim. Ve daha fazla. Gözlerim yavaş yavaş karanlığa alıştığında ilk fark ettiğim şey altındı. Yığınlar halinde. Masanın üzerinde, sandalyelerde, sandıkların üzerinde ve içinde, hatta köşedeki lambanın üzerinde bile paralar yığılıydı. Kâğıt parçaları da en az madeni paralar kadar çoktu: Her yere, her şeye dağılmışlardı ve madeni paralarla karışarak sadece bir adamın aklının alabileceği düzenli bir kaosa dönüşüyorlardı.

"Öne çık, kızım!"

İrkildim. Ses, kapıdan uzakta duran yüksek arkalıklı bir koltuktan geliyordu. Arkalığın üzerinden, tuhaf renkli bir güllenin tepesi gibi görünen şeyi görebiliyordum. Bir an sonra bunun bir adamın kel kafası olduğunu fark ettim.

"Öne çık dedim! Bununla sandalyenin etrafını kastettim, böylece seni görebileyim!"

Ah. Bay Ambrose ile bir başka ortak özellik: sabırsızlık. Belki de ikisi birbirini tanıyordu.

Sandalyenin etrafından hızla dolanarak oturan figürün önünde hızlı bir reverans yaptım. Tekrar doğrulana kadar Bufford Amca'ya yıllar sonra ilk kez iyice bakabildim.

Geleneksel standartlara göre pek de güzel sayılmazdı. Kel kafası kahverengimsi yaşlılık izleriyle kaplıydı ve yüzünde çıkıntı yapan aşırı büyük burun gagası da öyle. Bana sabitlenmiş derin gözleri tehditkâr bir şekilde parlıyordu. Çenesi sert ve erkeksi olabilirdi, ama çenesinden sarkan devasa beyaz bir sakalın ardına gizlenmişti.

beyaz spirea çalıları vardı. Gr kaşları o kadar büyük ve alnı o kadar kırışıktı ki, sanki sürekli kaşlarını atıyor gibiydi ve iri cüssesine kirli gri-siyah renkli ucuz bir frak giydirilmişti. Kısacası, tıkanmış bacalarla dolu çok kötü bir günün ardından Noel Baba'ya benziyordu.

"Muayeneni bitirdin mi, kızım?" diye homurdandı.

İrkildim ve refleks olarak kollarımı göğsümün önünde kavuşturdum. Başımın iki yanında kulaklarımın yandığını hissedebiliyordum.

"Um... evet.

Lanet olsun sana! Bu kadar küstah olma! Hoşunuza gitmeyebilir ama bu adam bir parmak hareketiyle sizi sokağa atabilir! Bu, karşınıza çıkan her adama cesurca karşı koyduğunuz bir macera değil! Bu gerçek hayat!

"Otur!

Hemen odadaki tek boş sandalyeye oturdum. Bunun dışında başka sandalyeler de vardı ama hepsi kğit ve bozuk paralarla kaplıydı.

Bufford Amca delici bakışlarını üzerime dikti. Mutlak, soğukkanlı, tarafsız g kategorisinde Bay Ambrose'la yarışamazdı, ama boğumlu kökler gibi etrafınızı saran ve sizi yerinizde tutan bir yolu vardı ki bu da daha az etkili değildi.

"Neden burada olduğunu biliyor

musun, kızım?" "Evet.

"Karım bana yakın zamanda bu evden ayrıldığınızı söyledi.

Yutkundum ve başımı salladım. "Evet. Sonra Bay Ambrose ile olan benzerliklerini hatırlayarak düzelttim: 'Evet, efendim.

Bufford Amca'nın gr kaşlarından biri kalktı. Başka bir tepki göstermedi.

"Ayrıca bana oldukça uzun bir süre ortadan kaybolduğunuzu söyledi. Aslında bütün bir hafta.

"Evet, efendim.

Bufford Amca sakalına doğru homurdandı. 'Sanırım bu kızlar için alışılmadık bir şey? Size verilen serbest koşular genellikle ne kadar sürüyor? Tasmalarınızı hiç çıkıyorlar mı?'

Gözlerimi kırptım. şaka mı yapıyordu? Öyle görünmüyordu. "Um... biz tasma takmayız, efendim.

Başını iki yana salladı. 'Yazık. Bugünlerde eğitim, köpek eğitiminden çok şey öğrenebilir.

Yine de şaka yapıp yapmadığından emin değildim. O budaklı yaşlı yüz, bir meşe ağacının gövdesi kadar çok şey ele veriyordu. Sonunda, kendi akıl sağlığım için öyle olduğunu varsaymaya karar verdim, ama dışarıdan öyle değilmiş gibi davransam iyi olacaktı. Sadece emin olmak için.

"Bence tasmalar pek moda değil, efendim," dedim ona kibarca. "Balo kıyafetleriyle çatışırlar.

Amcam alaycı bir şekilde homurdandı. 'Moda! Sanki bunun bir önemi varmış gibi!

Birdenbire, tasma muhabbetine rağmen, çok daha sempatik görünmeye başladı. "Tamamen katılıyorum efendim," dedim ona, bu sefer tamamen dürüst bir şekilde.

"Öyle mi?" O keskin gözleriyle beni inceledi ve ben de kendimi tutamadım. Çenemi kaldırdım ve meydan okurcasına gözlerine baktım. Kahretsin! Neden beş dakika boyunca uysal olamadım ki? Eğer uslu durmazsam bu adam beni sokağa atabilirdi!

Kel ve sakallı başını eğerek, "Tasma takmak hoşuna gider miydi?" diye sordu.

"Hiç de değil, efendim.

Ağzının bir tarafı yukarı doğru seğirdi. "Moda olmadığı için mi?"

"Hayır, efendim! Çünkü özgür olmak istiyorum.

"Öyle mi...?" Gözleri daha da keskinleşti. Bir an sessiz kaldı.

Sonunda sordu: "Neden?"

"Neden ne, efendim?"

'Bana aptalı oynama, kızım! Neden kaçtın?' Yutkundum.

"Size söyleyemem efendim. Ama önemliydi. Gür kaşları yine kalktı. "Bana söyleyemez misin?"

"Evet.

"Yapamaz mısın, yapmaz

mısın?" "İkisi de.

"Bir erkek miydi?"

Neredeyse boğuluyordum. 'Hayır! Hayır, hayır! O değildi! Kesinlikle değildi!'

Bakışları bir an için yüzümde gezindi. 'Hayır, ben öyle düşünmüyorum. Peki... neydi o zaman?'

"Size söyleyemem efendim. Özür dilerim.'

Gözleri kısıldı. 'Eğer tüm bunlar bir tür öfke nöbeti, sana daha fazla harçlık vermemi sağlamak için bir oyunsa, bunu unutabilirsin. Seni kız kardeşimin hatırı için yanıma aldım, Tanrı ruhunu şad etsin, ama senin kadınsı savurganlıklarına göz yummayacağım!

Kadın savurganlığı mı? Gözlerim parladı.

"Hayır," dedim ona açıkça. 'Bu, harçlığımı artırmanızı sağlamak için bir oyun değil. Aslında, zaten burada olduğum için, isterseniz bunu azaltabileceğinizi söyleme fırsatını kullanmak istiyorum.

Bu kez her iki kaşı da o kadar yukarı kalktı ki, neredeyse kel olan başının tepesinde yeniden saç çıkmış gibi görünüyordu.

"Azaltmak mı?"

"Ya da tamamen unut gitsin. Küçümseyici bir hareket yaptım. "Önümüzdeki haftadan itibaren artık ona ihtiyacım olmayacak.

Daha önce bana araştıran bakışlar atmış olsa bile, şimdi gözlerinin beni nasıl incelediğiyle karşılaştırıldığında hiçbir şey değildi. O gözlerde artık sadece kararlılık yoktu. Bu sefer gerçek bir ilgi vardı.

'Biliyor musun kızım... hayatım boyunca paramı vermem için başımın etini yiyen insanlarla uğraşmak zorunda kaldım. Ama sanırım sen, onlardan zaten aldıklarından daha azını almayı isteyen ilk kişisin.

"Ben eşsizim. Ona en parlak gülümsememi verdim. "Bir kar tanesi gibi.

Ağzının o köşesi yine seğirdi. "Bence bir kar tanesi için biraz fazla ateşlisin. Sonra aniden ağzı sert bir çizgi halinde düzleşti ve benzer çizgiler alnına yayıldı. "Ama hâlâ senin kaçman meselesini ve daha spesifik olarak nasıl cezalandırılacağını konuşmadık!

Şok! Ve orada kolayca kurtulacağımı düşünmüştüm. Mümkün olduğunca dikkat çekmeden odanın içinde halı dövcüleri ve at kırbaçları aradım. Doğru, Bufford Amca'yı on yıldır ne görmüştüm ne de ondan haber almıştım ama hikayeler duymuştum...

"Cezan," diye ilan etti, yüzü her zamankinden daha sertti, "harçlığını kesmek olacak. Elbiseler, mücevherler ya da siz kızların bugünlerde satın aldığı anlamsız şeyler için benden bir kuruş daha alamayacaksın, duydun mu beni? Bir kuruş daha yok!" Belki de yanıliyordum, sonuçta bu korkunç amcaydı, küçükken benim ve kız kardeşimin kabuslarına giren figürdü, ama bana küçük bir gülümseme verdiği yemin edebilirdim. "Umarım bu korkunç ceza sana bir ders olur.

Yerimden fırladım ve neredeyse selam verecektim. Onun yerine aceleyle reverans yaptım. 'Evet, efendim! Kesinlikle olacak, efendim!'

"Güzel! Şimdi defolun gidin ve ev yanmadıkça beni bir daha rahatsız etmeyin. Ben meşgul bir adamım!'

'Emredersiniz, efendim! Aynen dediğiniz gibi, efendim!'

Aceleyle kapıya doğru yöneldim. Kapıyı açmadan hemen önce omuzlarımın sarkmasına ve dudaklarımın titremesine izin vermeyi hatırladım. Dışarı adımımı attığımda, teyzem kalın meşe kapıyı dinlemeye çalıştığı yerden aceleyle doğruldu ve memnuniyetle başını sallayarak kederli yüzüme baktı.

'İşte! Gördünüz mü? Büyüklerinize saygı göstermediğinizde işte böyle olur.

Uysalca başımı salladım. 'Peki teyze. Hatırlayacağım teyze.' "Sana ne söyledi?

"O... o dedi ki..." Alt dudağımı belirgin bir şekilde titreterek, hıçkırık benzeri bir ses çıkardım. İşte bu iyi bir oyunculuktu!

Teyzem yine memnun bir şekilde başını salladı. 'İşte! Yaptığına pişman olacağını söylemişim. Şimdi odana git ve ben seni çağırana kadar orada kal.

'Peki teyze. Nasıl istersen, teyze.'

Koridorda aceleyle ilerlerken, kıkırdamamı başka bir hıçkırık olarak gizlemeyi başardım. Bu şimdiye kadarki en iyi ceza olmalıydı! Odamın kapısına ulaştığımda kapıyı iterek açtım ve içeri girdim.

Oda tıpkı hatırladığım gibiydi - bir şey dışında. Beş kız kardeşim arasında gerçekten anlaşılabildiğim tek kişi olan ve Tanrı'nın lütfuyla ev arkadaşım olan küçük kız kardeşim Ella yatağında uzanmış, hüngür hüngür ağlıyordu.

Kaşlarım kalktı. Bazen biraz duygusal ve romantik olabilen Ella için bile bu oldukça ileri gitmekti. Genellikle kendi yatağına uzanır ve ağlamadan yatardı. Aslında günün bu saatinde çoğunlukla yatağında yatmıyor, bahçede komşunun oğluyla sözüm ona gizli ve dayanılmaz derecede vıcık vıcık bir aşk yaşıyordu.

Ancak o zaman elinde bir şey tuttuğunu fark ettim. Merak ettim, yaklaştım.

"Oh, Lill! Ella söyledi. Daha doğrusu söylemedi. Feryat etti. Merhaba demek için oldukça tuhaf bir yol ama omuz silkerek, 'Oh, Ella' diye karşılık vermek için ağzımı açtığımda elinde tuttuğu şeyin ne olduğunu fark ettim: benim bir resmim!

"Ah, benim canım, sevgili kardeşim! Bir eliyle gözlerini kapatan Ella alnının resim çerçevesinin üzerine düşmesine izin verdi. "Ah, benim sevgili Lill'im!

Ağzımı kapattım. Resim mi? Benim resmimi nereden bulmuş olabilir? Hiç portre çekirmek için oturmuş muydum? Annem ve

Babam ölmüştü, kesinlikle! Bufford Amca böyle bir şey için bir kuruş bile harcamazdı!

'Oh, Lill! Nerede olabilirsin?'

'Tam arkanda' demek için ağzımı açtım - ama Ella ben bir kelime bile edemeden devam etti. Diyaloğu benim yardımım olmadan da gayet iyi yürütüyor gibiydi: "Akrabalarınızla mı kalıyorsunuz? Hayır, hayır, şimdiye kadar bir şeyler duymuş olurduk. Başka bir şey olmalı. Kötü bir şey. Acaba... o adam olabilir mi! Bahsettiği adam! Onu kaçırdı ve onunla kötü bir şekilde birlikte oluyor!'

Ağzım zaten açıktı ama bu çenemin daha da aşağı düşmesini engellemedi. İç gözümün önünden görüntüler geçti - Rikkard Ambrose'un benimle 'hınzırca oynaştığı' görüntüler, bu tam olarak ne anlama geliyorsa. Bunlar genç bir bayan için hiç de uygun olmayan son derece gayrimeşru görüntülerdi.

'Ya da... ya da biri onu kaçırdı! Fidyeye istemek için!'

Kaşlarım havaya kalktı. Fidyeye istemek mi? *Bufford Amca*'dan mı? Eğer böyle bir şey olursa, kaçırılanların başına başka bir şey gelirdi. Ama en azından Ella'nın hayal gücüne hayranlık duymalıyım.

Ya da bir seri katil tarafından öldürüldü! Oh, Lill! Hayır! Hayır! Lütfen! Lütfen canlı ve iyi bir şekilde geri dön!'

Varlığımı duyurmak için doğru zaman olduğunu düşündüm.

"Elbette," dedim ona, öne doğru yürüdüm ve omzunu okşadım. "Her zaman memnuniyetle.

Ella kaskatı kesildi. Sonra, çok, çok, çok, çok yavaşça, bana bakmak için döndü. Ona gülümsedim. "Merhaba, küçük kardeşim? Nasılsın bakalım?"

Ella çılgılık attı. Neredeyse bir primadonnaya yakışacak kadar tiz bir çılgıktı. Sonra bendenizin resmi parmaklarının arasından kaydı ve bayılıp yatağıma düştü. Çok da uzak olmayan bir gelecekte kullanmayı planladığım yatağa!

İçimi çektim. Gerçekten, bu evde kimse sana nasıl düzgün bir hoş geldin diyeceğini bilmiyor muydu?

~~**~*~*

Görünüşe göre, teyzemin varmış. Sadece, 'eve uygun bir hoş geldin'in ne olduğuna dair kendi fikirleri vardı. Döndüğümü öğrendikten yaklaşık iki dakika sonra, Bufford Amca'yla sık sık iş yapan zengin bir tüccarın karısı olan Bayan Fields'a koşmuş ve ona uzun bir yurtdışı yolculuğundan sonra eve nasıl döndüğümle ilgili bir hikaye anlatmış gibi görünüyordu.

Bayan Fields'in öneride bulunması için sadece biraz ustaca dürtmesi gerekti: "Eve dönüşünü karşılamak için bir balo vermeliyiz!"

Teyzem gönülsüzce ikna oldu ve siz daha Jack Robinson demeye kalmadan, ertesi akşamki sürpriz balo için davetiyeler gönderildi. Bir balo! Benim şerefime! Böyle bir işkence kanunen yasaklanmalı!

Teyzem korsemın kayışlarını sıkarken kulağıma tıslayarak, "Sakın bundan kurtulmaya çalışma," dedi ve sanki tüm vücuduma kelepçe takıyormuş gibi beni kafese kapattı. "Söz vermiştin!"

"Biliyorum," diye hırıldadım.

Bu bile beni durduramazdı. Asla tutmak istemediğim sözleri bozma konusunda gerçekten yetenekliydim. Ama teyzem beni bir şahinin gözleri ve açlıktan ölmek üzere olan bir sırtlanın kararlılığıyla izliyordu. Eğer ortadan kaybolmayı başarırısam, bu bir mucize olurdu.

"Bu baloya gideceksin ve seni sürüklemem gerekse bile geceni gülümseyerek ve dans ederek geçireceksin!"

"Evet, teyze.

'Araba dışarıda! Hemen binin ve ben söylemedikçe yerinizden kalkmayın.

"Evet, teyze.

"Bu senin için de geçerli," diye tersledi teyzem, Elsebeth'in bağcıklarını bağlamaya yardım eden Ella'ya. 'Hepinizin beş dakika içinde orada olmanızı istiyorum. Bu kadar kısa sürede bir balo düzenlemek büyük çaba gerektirdi ve geç kalmanıza izin vermeyeceğim!"

Hızla dışarı çıktı ve ben de boğucu derecede sıkı korseme rağmen yataktan elbisemi alacak kadar eğilmeyi başardım.

"İşte. Dur sana yardım edeyim. İnce beyaz eller elbiseyi daha yuvarlak, bronzlaşmış ellerimden aldı ve başımın üzerinden geçirdi. Başım çarşaftan kurtulduğunda, Ella'nın bana kardeş şefkatiyle dolu bir gülümseme ile baktığını gördüm.

Demek küçük kız kardeşim sonunda beni affetmişti - "*Çok endişelendim!*" - ve karar vermişti - "*Öldüğünü sanmıştım!*" - artık günün her dakikasında beni suçlamasına - "*En azından beni uyabilirirdin!*" - gerek yoktu, değil mi? Kafamda hızlı bir hesaplama yaptım. Beni affetmesi tam dokuz saatini almıştı. Onun melek gibi doğası için bu, bir yıl süren, iltihaplı bir kine eşdeğerti.

"Görüyorum ki yine benimle konuşuyorsun.

Ella'nın yanakları kızardı. Ona attığım bakış aslında o kadar da azarlayıcı değildi ama Ella eline geçen her fırsatta kızarıyordu.

"Seninle konuşmayı hiç bırakmadım!"

"Kafamı koparmaya çalışmadan benimle konuşmak yani."

Ella'nın kızarması derinleşti ve ne demek isteyebileceğimi bilmediğine dair bir şeyler mırıldandı. Göz kırıp iç çekerek onu kolundan tuttum.

'Gitsek iyi olur! Eğer yakında arabaya binmezsek Brank Teyze kafalarımızı çivilere geçirecek.

Bayan Fields'ın gece için kiraladığı balo salonuna giden otobüs yolculuğu sessiz ve rahatsızdı. En az amcam kadar cimri olan, para biriktirme arzusu ancak sosyal statü kazanma arzusuyla eşleşen teyzem, yedimizin de ancak sığabileceği bir araba kiralamıştı - eğer birbirimizin üzerine yığılıp nefesimizi tutarsak. Gideceğimiz yere vardığımızda ben çoktan homurdanmaya başlamıştım.

"Hadi," dedi Ella cesaretle, beni nazikçe girişe doğru yönlendirerek. 'Hadi içeri girelim. Kim bilir, belki eğlenceli bile olabilir.

Bizi kapıda bekliyorlardı. Ella ve ben balo salonuna adımımızı atar atmaz üç kişi önümüze fırladı ve yolumuzu kesti. Onlar en iyi arkadaşlarım Patsy, Flora ve Eve'di. Gerçi Patsy'nin tuğladan duvar gibi suratının ifadesinden 'en iyi arkadaşlar' kısmını tahmin edemeyebilirdiniz.

"Neredeydin?" diye sordu, sosis kalınlığındaki parmağını yüzüme doğru sallayarak. 'Seni yedi gün boyunca görmedik ve sonra birdenbire Bayan Fields bize bu balonun davetiyesini getirdi ve bunun senin sağ salım dönüşünü kutlamak için olduğunu söyledi! Geçen hafta ne halt ediyordun?"

"Bir Karayip adasında, yakışıklı, atılgan bir kahramanla romantik bir macera mı yaşıyordun? Flora iç çekti.

Bir an için 'Hayır, aslında ada Fransa kıyısındaydı' demek geldi içimden - sonra ne kadar istesem de onlara olanlarla ilgili hiçbir şey anlatamayacağımı hatırladım. Ayrıca, maceralarım olsa bile, bunlar kesinlikle romantik değildi ve Bay Ambrose ne yakışıklı ne de kahramandı! Hem de hiç, bekârın güzel oğlu!

"Hemen şimdi söyle," diye homurdandı Patsy, "yoksa balo salonunu dolaşıp buradaki her bir beyefendiye senin ne kadar harika bir dans partneri ve büyüleyici bir genç hanım olduğunu anlatırım!"

"Yapamazsın!"

"Dene beni!

Ella'nın gözleriyle karşılaştım. "Evet, ne demek istediğini anlıyorum," dedim ona, sesimden alaycılık akıyordu. "Bu gerçekten de çok eğlenceli olacak.

Patsy tehditlerine sadıktı. İki saat sonra, hatırlamak istemediğim kadar çok erkekle dans etmişim ve ayaklarım neredeyse düşecekmiş gibi hissediyordum. Ayrıca, sıkıca bağlanmış korse yüzünden her yerim ağrıyordu. Teyzemin beni bağlamasına asla izin vermemeliydim! Tek tesellim, dans ettiğim tüm erkeklerin şu anda yaralı ayaklarına bakıyor olmaları ve en az benimki kadar acı çekiyor olmalarıydı. Ayak püresi dolu bir balo salonu yaratmak için ayakkabılarımın topuklarını iyi kullanmışım. Ama bu yeni erkeklerin beni dansa davet etmelerine engel olmadı.

Sonunda, yere kadar uzanan pencere perdelerinin arkasında gizli bir yer buldum. Oldukça cömert popomun perdelerde yarattığı şişkinlik varlığımı ele vermediği sürece, ani dans çılgınlığı nöbetlerinden muzdarip hiçbir beyefendi beni burada bulamazdı. Derin bir nefes alarak duvara yaslandım.

"Nihayet! Mırıldandım. "Güvenli!

Sözcükler ağzımdan henüz çıkmıştı ki pencerenin diğer tarafındaki perde kenara çekildi ve tıpkı benim gibi orada saklanıp geceye bakan bir adam ortaya çıktı. Orada durmuş, bana bakıyordu. Ben de şaşkınlıkla ona baktım.

Bayan Linton! Siz misiniz?"

Ah nazik hanımefendi, ayaklarımı bağışlayın.

"Yüzbaşı Carter? Uzun boylu, maun yelesi gibi saçları olan ve güçlü, temiz tıraşlı çenesinde küçük bir sakal lekesi bulunan adama göz kırptım. "Bu gerçekten sen misin?"

"Kanlı canlı. Bana ilk karşılaşmamızdan hatırladığım kadar hızlı bir selam verdi. "Ve kan, kemik, kulak kiri ve bahsetmek istemediğim diğer iğrenç şeyler aslında.

"Görüyorum ki son karşılaşmamızdan bu yana pek de mantıklı davranmamışsın," diye yorum yaptım, ağzımın bir köşesi istemsizce seğiriyordu.

"Ve sen de çok daha hanımefendi değilsin. Eski dostların hiç değişmemesi ne kadar harika, değil mi?"

"Eski dostlar mı? Daha önce sadece bir kez karşılaştık."

"Ve beni boğmaya çalışmadınız, Bayan Linton. Bu sizi benim kitabımda eski bir dost yapar.

Ağzımın kenarı yine seğirdi. Yüzbaşı James Carter, arkadaşlığına tahammül edebildiğim birkaç adamdan biriydi - belki de çoğu zaman bir erkek gibi değil, bir İngiliz Ordusu yüzbaşısının bedenine hapsolmuş yaramaz bir öcü gibi davrandığı için.

"Bu balonun Bayan Linton'a evine hoş geldin demek için verildiğini duydum. Başını eğdi. "Bu siz misiniz? Yoksa kız kardeşlerinden biri mi?"

"Ben, aslında.

"Ah! Demek tatildeydin! Her şeyi anlat. Hangi güneşli sahil sizin varlığını ve zarif kadını özünüzün ışıltısıyla süslendi?"

"Oh, kapa çeneni! Kulaklarım parlayarak mırıldandım.

"Elimde değil. Teatral bir şekilde elini göğsüne koydu. "Göğsümde bir şairin kalbi atıyor! Yediklerim bir şairin midesi tarafından sindirilir, içtiklerim bir şairin karaciğeri tarafından halledilir. Peki, nerelerdeydin?"

"Fransa.

Ne?! Neden ona gerçeği söyledin ki?

"La France," diye iç geçirdi. "Seni kurbağa ve salyangozla beslemeye çalıştılar mı?" "Hayır. Bana ateş ettiler.

"Fransızların meşhur misafirperverliği! Bana gülümsedi, belli ki beni ciddiye almamıştı. Tanrı'ya şükür! "Demek döndün. Burada

teyzen ve kız kardeşlerin?'

Evet. Hepsi burada, bir yerlerde dans ediyorlar. Peki ya sen? Yalnız mı geldin yoksa-' Donup kaldım. Aklıma bir olasılık geldi. 'Vay canına! Buraya arkadaşınız Sör Philip'le gelmediniz, değil mi?'

Flip ile mi? Hayır. Neden?'

Neden? Neden diye mi soruyorsun? Kız kardeşim Ella'ya delicesine aşık olduğunu unuttunuz mu? Eklemeliyim ki, kızın zerre kadar karşılık vermediği bir aşk?

Endişelerimi elinin tersiyle itti. 'Ah, evet, ama sana söyledim, Flip her hafta başka bir kadına deliler gibi aşık oluyor. Onun olayı bu, delicesine aşık olmak. Bir de çiçekler.

"Hatırlıyorum," dedim donuk bir sesle, Sir Philip Wilkins'in küçük kız kardeşimi altına gömmeye çalıştığı ayçiçeği, gül ve karanfil dağlarını hatırlayınca ürperdim. Aslında yeterince iyi bir adamdı ve oldukça zararsızdı, ama size ya da küçük kız kardeşinize aşık olmasını isteyeceğiniz türden bir insan değildi.

"Yemin ederim," dedi Yüzbaşı Carter, bir elini tekrar şairin kalbinin üzerine koyarak, "Flip bu gece burada benimle değil. Ayrıca şu sıralar batı Derbyshire'dan Bayan Eugenia Ficklestone'a deliler gibi aşık. Muhtemelen biz konuşurken onu buket bombardımanına tutuyordur. Gördüğünüz gibi kız kardeşiniz tamamen güvende.

"Tanrı'ya şükürler olsun! Rahatlayarak perdeyi kendime doğru çektim. "Arkadaşınıza karşı bir şeyim olduğundan değil, ama...

'Kusmak istemeden evlilik ve onu aynı cümle içinde düşünemezsiniz. Seni çok iyi anlıyorum. Ben de onunla evlenmek istemezdim.

Dirseğim kaburgalarını buldu ve içeri girdi. "Sen! Neden her şeyi şakaya vurmak zorundasın?

'Çünkü hayat böyle çok daha eğlenceli,' diye soludu, göbeğini tutarak. 'Hayranlık uyandıracak kadar keskin dirsekleriniz var, Bayan Linton! Hiç profesyonel bir taverna kavgacısı olarak yaşamayı düşündünüz mü?

Kükredim. "Kadınlar hakkında hayranlık uyandıracak en tuhaf şeyleri buluyorsun!

Omuz silkti. 'Her kadın güzel bir yüze sahip olabilir. Ama keskin dirseklere sahipseniz, onları nasıl kullanacağınızı bilmeniz gerekir. Bu da yetenek ister. Sen tehlikeli bir genç bayansın.

"Lillian! Birden perdenin arkasından keskin bir ses duydum. "Lillian, neredesin?

'Tehlikeli kadınlardan bahsetmişken,' diye fısıldadım, 'işte bir tanesi geliyor. Dikkatli olun! Bekârlığınıza iki elinizle sarılın!

"Ne?" Şaşkınlıkla bana göz kırptı, ama ben daha açıklama yapamadan perde yırtıldı ve teyzem orada durdu, yüzünde gök gürültüsü ve ölüm yazıyordu.

Lillian Linton! Nerelerdeydin? Her yerde seni arıyordum! Seni dansa davet etmek isteyen birkaç genç adam var ve-

Tam o sırada Yüzbaşı Carter'ı fark etti. Yüzbaşı Carter, şimdi fark ettim ki, perdelerin arkasında, benim küçük tatlı benliğime oldukça yakın bir yerde duruyordu. Teyzem, koyu kırmızı üniformasının içinde ihtişamlı bir şekilde duran adamın bir metre boyundaki tüm erkekliğini içine çekti. Kaşları çatıldı ve yerine bir gülümseme yayıldı.

Kaptan Carter! Sizi görmek ne güzel! Bayan Fields'ın sizi bu küçük şenliğimize davet edeceğini bilmiyordum!

"Sizi tekrar görmek benim için bir zevk, Madam. James Carter derin bir selam verdi. İsteddiği zaman son derece terbiyeli olabiliyordu. Sadece bunu pek sık yapmak istemiyordu. "Ben de tam sevgili yeğeninizle hoş bir sohbet ediyordum. Göz kırptı. "Anlıyor musun?

Dirseğim yine kaburgalarına geldi ama bu sefer kaptan irkilmedi bile. Teyzeme ıslıl ıslıl gülümsemeye devam etti, teyzem de ona ısıltılı bir ifadeyle karşılık verdi, gözlerinde altın paralar parıltıyordu.

"Elbette tanıyorum! Yani birbirinizi çok iyi tanıyorsunuz, öyle mi?"

"Bazen," diye içini çekti, "sanki onu hayatım boyunca tanıyormuşum gibi geliyor!

Dirseğim tekrar saldırdı. "İlk kez tanışalı iki haftadan fazla olmadı! Nefesimin altında homurdandım.

"Gerçekten mi? Bana sonsuzluk gibi geliyor'.

Tam ben de bir şeyler söylemek üzereydim ki birden etrafımızdaki dans müziğinin değiştiğini duydum. Daha önce bir quadrille'in görkemli tonları kulaklarımı delip geçerken, şimdi konukların üzerinde neşeli bir melodi dolaşıyordu. Gittikçe hızlandı ve sesi de yükseldi. Otuz yaşın üzerindeki herkes aceleyle dans pistini terk etti. Geri kalanlar heyecanlı sırtışırlarla birbirlerine baktılar.

"Aman Tanrım!" diye haykırdı teyzem. "Ne oynuyorlar?

"Bir galop," diye bilgilendirdi Kaptan Carter onu. "Avrupa'da çok moda olduğunu duydum.

'Biz Avrupa değiliz ki! Kanal bunun için değil mi?'

Kaptan onu görmezden gelerek bana doğru döndü ve kolunu uzattı. "Benimle dans etme onurunu bana bahşeder misiniz, Bayan Linton?"

Tereddüt ettim. Yüzbaşı Carter'la dans etmek diğer insanlarla dans etmekten çok daha az korkunçtu. Yine de ayaklarımın ağrısı henüz dinmemişti ve belki de prensip meselesi olarak reddetmeliydim. Dans pistinde bir erkeğin beni yönlendirmesi fikrini onaylamıyordum.

"Şey, ben..."

"Ne?" diye araya girdi teyzem. 'Bu çılgın hödükle dans etmek mi? Ciddi olamazsınız, değil mi Yüzbaşı Carter? Yeğenim uygunsuz bir şekilde zıplıyor mu? Bunu yasaklıyorum! Beni duyuyor musun, Lillian? Yasaklıyorum!'"

Onu yüksek sesle ve net bir şekilde duydum. Elim ileri fırladı ve şaşkın Yüzbaşı Carter'ı kolundan yakaladı. Gözlerim parladı.

'Gelin, Kaptan! Galop dansı mı yapmak istiyorsunuz? Hadi galop yapalım!'"

"Ama Bayan Linton, teyzeniz dedi ki-

Tek kelime bile edemedi. Bir anda onu dans pistine sürükledim ve sıkıca kavradım. Artık kaçmak istiyormuş gibi görünmüyordu.

"Peki... bu dansı nasıl yapıyorsun?" diye sordum. Gözleri büyüdü. "Bilmiyor musun?"

"Tabii ki hayır!"

'O zaman... patlama! Ne yapacağız?"

'Doğaçlama yapmamız gerekecek.'

'Ve Tanrı'ya dua edin de diğer çiftlerden birine çarpmayalım!"

Blimey... tamam. Eteğini bir eline al ve yukarı çek.'

"Eteğimi yukarı çekebilir miyim? Deli gibi sırtarak itaat ettim. "A m a n Tanrım, teyzem çok kızacak!"

O kadar uzak değil! İç çamaşırlarını göstermek istemezsin.^[4] tüm balo salonuna!"

"Olmadığını nereden biliyorsun?"

'Belki biliyordundur, ama yapmamalısın! Eteğini tekrar indir, yoksa seni zorlamak zorunda kalacağım!"

En iyi sözde hanımefendi teslimiyetimle başımı eğdim. "Böyle mi?" "Evet. Takdire şayan."

'Şimdi kolumu beline dolayacağım ve diğer elimle de elini tutacağım...'

'Bana diğer danslar gibi geliyor. Adımlar nelerdir?"

'Adım yok. Biz adım atmayız, zıplarız.'

Yüzümdeki sırıtış genişledi. 'İşte bu diğer danslara benzemiyor.

Ne kadar yüksek?'

"İstediğin kadar yükseğe. Gözlerimdeki parıltıyı görünce aceleyle ekledi:

'Bana karşı nazik ol! Bacağımı kırmak istemiyorum.

'Başlayabilir miyim? Başlayabilir miyim? Lütfen, lütfen?'

"Müziği bekle, olur mu? İşte başlıyoruz. Bir, iki, üç, dört... Bir, iki, üç, dört... Şimdi!'

Sonraki birkaç dakika, tepinen ayaklar ve uçuşan eteklerin coşkusuyla geçti. Ne ağrıyan ayaklarımı ne de çok sıkı korsemi hissediyordum. Bir kez bile Yüzbaşı Carter'ın ayaklarına basmadım. Doğru, o bir erkekti ama bir tür özel durumdu. Ben bu kadar eğlenirken onun ayak parmaklarını kırmak için gerçek bir neden yoktu.

İlk galoptan sonra müzisyenler tekrar bir quadrille'e başlamak istediler - ancak seyircilerin karışık protesto ve alkış fırtınası tarafından kesintiye uğradılar.

"Bravo! Kalabalıktan bir kız bağırdı. "*Da capo!*

"Sakın o aptal, uyuşuk pislikle oynamaya kalkma! diye bağırdım. "Yoksa oraya gelir ve flütünü boğazına tıklarım!

Belki o kadar iltifatkâr ya da diplomatik değildi ama kesinlikle etkiliydi. Müzisyenler bir galop daha çaldı ve ardından bir tane daha. Ancak ayaklarım artık beni taşıyamaz hale geldiğinde Yüzbaşı Carter'ın bana köşedeki bir sandalyeye kadar eşlik etmesine izin verdim. Hayatımda ilk kez, bir adamın beni desteklemek için kolumu tutmasına aldırış etmedim. O da benim ona destek olmama aldırıyor gibiydi. İkimiz de biraz dengesizdik.

"Teyzem haklıymış! Nefes nefese bir sandalyeye çöktüm. 'Bu dans değil! Bu vahşi bir zıplama!

Yüzbaşı Carter bir an için endişeli görünüyordu.

Yüzüme geniş bir sırıtma yayıldı. 'Çok vahşi bir zıplama. Söylemeliyim ki, bundan oldukça keyif aldım.

Cevap olarak sırıtışı muhteşemdi. "Yani, bu gece benimle biraz daha zıplamanızı bekleyebilir miyim, Bayan Linton?

"Seninleyken takla atar ve tek ayak üzerinde zıplardım!

'Ha! Balo salonu danslarının bunlardan herhangi birini içerecek kadar gelişeceğinden şüpheliyim. Yine de yazık. Neşeyle parlayan gözleri, az ö t e d e dans eden şişman bir düşese takıldı. 'Taklalar... o

ortalama bir baloya kesinlikle önemli bir eğlence değeri katacaktır. İzleyicileri müzikhollerden uzaklaştırmak için yeterli olabilir.^[5]

'Bunu tekrar yapmalıyız - sadece bu gece değil, bir sonraki top geldiğinde birlikte! Daha önce bir baloda gerçekten eğlenebileceğimi hiç düşünmemiştim. Kendimi Sahra'nın ortasında susuzluktan ölmek üzere olan bir kız gibi hissediyorum, aniden önünde bir bardak suyla bir el beliriyor ve bir ses "Bir yudum ister misin canım?" diyor.

Yüzbaşı Carter sırtıttı, ama sonra bir şey hatırlamış gibi yüzünü buruşturdu ve başını salladı.

"Korkarım çölde bir bardak suyunuz olamam, Bayan Linton. "Ah. Yüzüm düştü. Galoplarımızdan onun da hoşlandığını sanmıştım. ama belki de yanılmışımdır.

Yüzümden düşüncelerimi okumuş gibiydi. 'İstemediğimden değil. Daha iyi bir şey istemezdim. Ama görüyorsunuz, birkaç gün içinde Londra'dan ayrılıyorum. Ve bir süre daha dönmeyeceğim.

"Gerçekten mi? Gidiyor musun? Neden?"

Tereddüt etti

"Bu bir sır mı? Alay ettim. "Evet, aslında öyle.

'Dudaklarım mühürlü. Aslında değiller, çünkü mühür mumu tadından nefret ederim, ama yine de bana söyleyebilirsiniz.

"Lanet olsun sana! Sırıtişıyla savaştı ama yine de yüzüne yayıldı. 'Bunu sana söylemeyi düşünmemeliydim bile! Ne halt etmeye söylüyorum ki?

Gerçek bir hanımefendinin yapacağını düşündüğüm gibi yelpazemi salladım. "Çok karşı konulmaz olduğum için mi?

Bir an için yüzümü inceledi. "Bu olmalı. "Peki, neden gidiyorsun?

"Korkarım bir askerin kaderi. Hep gidiyoruz, gidiyoruz, gidiyoruz. Genellikle baloların ve güzel genç kızların olduğu yerlerden uzaklara, savaşların ve sizi böbreklerinize bıçaklamaya çalışan insanların olduğu yerlere doğru.

"Öyle mi? Böbreklerinize hala sağlam mı?"

'Şanslıyım, evet. Ama bu küçük maceradan sonra hâlâ öyle olacaklar mı bilmiyorum. Yüzü alışılmadık derecede ciddileşti. 'Doğu protektörlerinden birinde tüccarlara yönelik bir dizi vahşi saldırı olduğuna dair raporlar aldık.^[6] Amirallik ve Başkomutanlık üzerinde baskı var.

Hızlı sonuçlar. Donanma çoktan birkaç gemi gönderdi ve eğer haydutların kökünü denizden kazıyamazlarsa, muhtemelen biz de gönderileceğiz.

Gözlerim parladı. "Kulağa tehlikeli geliyor!

Bana baktı, ağzının bir köşesi seğiriyordu. "Bu da senin gelmeni istemene neden oluyor, değil mi?

"Neden olmasın?" diye sordum.

"Korku içinde kolumu tutarken, gözlerimin içine derin derin bakarken, dikkatli olmam ve sana tek parça halinde dönmem için yalvarırken "Ah, bu çok tehlikeli görünüyor!" demeyi hiç düşünmedin mi?

Buna cevap olarak ayağına vurdum. Dans sırasında zapt edildiğime göre, ona en azından bir çürük vermeye hakkım vardı.

"Ah!" diye güldü. "Sen düzgün bir genç bayan değilsin, seni küçük canavar!

"Düzgün bir genç hanım olsaydım seninle galop dansı yapmazdım," diye belirttim.

"Doğru, doğru. O zaman, uygun davranma, lütfen."

"Bu bir sorun olmayacak. Ayağa kalktım ve ona elimi uzattım. 'Yakında ayrılacağınıza göre, kaybedecek vaktimiz yok. Benimle bir galop dansı daha yapma onurunu bana bahşeder misiniz, Kaptan?

"Sana sorması gereken kişi benim!

Sırıttım. "Düzgün bir genç bayan değilsin, unuttun mu?

O da sırtıttı. "Evet! Seninle dans etmekten mutluluk duyarım.

Gecenin geri kalanı uçuşan etekler ve teyzemin onaylamayan bakışları arasında geçti. Ve en iyisi de şuydu: hiçbir şey söyleyemedi bile! Bana gecemi dans ederek ve gülümseyerek geçirmemi söylemişti ve işte oradaydım, dans ediyor ve gülümsüyordum. Tek sorun, rol yapmıyor olmamdı.

Gece nihayet sona erdiğinde ve insanlar herkesle vedalaşmaya çalışarak salonda koşuştururken, bir süre daha kaptanın yanında kaldım.

"Çok da gizli olmayan gizli görevin için ne zaman yola çıkacaksın?

Yüzünü buruşturdu. "Kahretsin! Sana asla söylememeliydim!

'Dışarı! Yoksa kaburgalarınıza bir dirsek ya da ezilmiş bir ayak mı istiyorsunuz?" "Lütfen, nazik hanımefendi, beni bağışlayın! Muhtemelen ertesi gün ayrılacağım.

yarın, eğer gemi o zamana kadar hazır olursa.'

Ayağını ezmek yerine elini sıktım.

"Seni özleyeceğim," dedim ona ve bunu gerçekten kastettiğimi fark ederek şaşırdım. Kollarımı refleks olarak göğsümün önünde kavuşturdum. 'Sen... şey,

"Sen gerçekten nefret etmediğim birkaç adamdan birisin.

Dramatik bir selam verdi. 'Teşekkür ederim! Bir beyefendiye nasıl iltifat edileceğini gerçekten biliyorsunuz, Bayan Linton. Aslında benim de sizi hor görmediğimi söyleyebilir miyim?

"Yapabilirsin.

Biraz daha öne doğru eğilerek elimi tuttu ve ben elimi onun elinden kurtaramadan arkasına bir öpücük kondurdu.

"Hoşça kalın Bayan Linton. Yoksa *au revoir* mı demeliyim?" Gözlerim kısıldı. "Pip-pip ya da cheerio'yu tercih ederim. "Pip-pip, o zaman, Bayan Linton.

Döndü ve uzaklaştı. Ve ben, nedense, kalabalık onu yuttuktan sonra uzun süre orada durup arkasından baktım, kollarının bana sarılışını hatırladım.

~~**~*~*

Pazartesi sabahı artık Yüzbaşı Carter'ın kollarını, ayaklarını ya da burnunu düşünmüyordum. Aslında, *homo masculus masculus lentus* türünün bir temsilcisi hariç, bu dünyada var olan herhangi bir insan düşüncesi beynimden silinmişti^[7] bir saat içinde yüzleşmek zorunda kalacağım.

Çok geçmeden kovulmak için yalvaracaksın ve ben de senden kurtulacağım.

Kalkıp giyinirken sözleri zihnimde yankılandı. Kahvaltı için aşağıya indiğimde hala yankılanıyorlardı. Kahvaltı masasından kalktıgımda da yankıları hiç azalmamıştı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu teyzem sertçe.

"Parka," diye yalan söyledim. "Bir randevu için.

Kadının yüzü aydınlandı. "O hoş genç adamla mı, Yüzbaşı Carter?

Her nasılsa, dün geceki olayları öyle bir şekilde kompartımanlara ayırabilmiş ki, böylesine iğrenç bir hanımefendi davranışı sergilemediğim ve geceyi anlamsız danslar ederek geçirdiğim için bana öfkelenirken, aynı anda, söz konusu dansları yapmamı isteyen kişi kendisi olmasına rağmen, Yüzbaşı Carter'a hayranlık duyuyordu. Hırslı bir teyzenin kafasına koyduğu takdirde ne kadar adaletsiz bir iğrençlik seviyesine ulaşabileceği gerçekten inanılmazdı.

'Evet,' diye yalan söyledim. Yalan söylemek çok faydalı bir beceriydi.

"Mükemmel! Gözleri bir an için şüpheyile kısıldı. "Dans olmayacak, değil mi?"

Parkta mı? Hayır, hiç sanmıyorum.'

İşte! Bu bile doğrudu.

"Güzel. Gidebilirsiniz. Ve öğleden sonra ikiden önce dönmemeye dikkat et. O saatten önce seni evin yakınlarında görmek istemiyorum!"

"Merak etme," dedim ona bir başka doğru gerçeği söyleyerek. "Sanırım bütün gün oldukça meşgul olacağım.

Kimse bakmazken arka kapıdan bahçeye çıktım ve gizlice kulübeye girdim. Orada yeni kıyafetlerim çoktan beni bekliyordu. Son birkaç haftadır, amcamın yıllardır kullanmadığı, ancak Kanal feribotuyla birlikte batan eski en iyi Pazar kıyafetini kullanıyordum. Yeni kıyafetim de hemen hemen aynı berbat ucuz pantolon ve ceket karışımından oluşuyordu ama bunlar bana üç beden büyük gelmiyordu.

Birkaç dakika sonra, süfajet ve erkeklerin ayaklarını yarı zamanlı olarak çiğneyen Bayan Lilly Linton'dan, Londra Leadenhall Caddesi 322 numarada oturan Bay Rikkard Ambrose'un sekreteri Bay Victor Linton'a dönüşmüş olarak sokağa çıktım. Yeni ben, yoldan geçen taksilere pişmanlık dolu bir bakış attı - ama amcama artık harçlık istemediğimi daha yeni bildirmiştim ve ilk maaş çekimi almama daha bir hafta vardı. Yani lüksün sırası değildi. Omuzlarımı dikleştirerek hedefime doğru yürümeye başladım, ayaklarım şimdiden ağrıyordu.

Seninle işi bittiğinde olacakları kadar değil.

Bu düşünce, otların arasındaki bir yılan gibi aniden ortaya çıktı. Sinsi! Kahretsin, daha başlamadan *ona* teslim olmayacaktım.

Görevden alınmak için yalvarmanız uzun sürmeyecek - bunu söyledi. Ciddiydi. Her zaman öyle yaptığını biliyorsun.

Evet, patlat onu! Ama ben de öyle yaptım! Pes etmeyecektim! Asla!

Ne yapacağını düşünüyorsun?

Ayağım bir şeye takıldı ve neredeyse tökezliyordum. Lanet olsun! Nereye gittiğime dikkat etmeliydim!

Ya da daha iyisi: gidip gitmemeyi düşünmelisiniz!

Oh, kapa çeneni!

Leadenhall Caddesi'nin köşesini döndüğümde diğer binalara, hatta Bay Ambrose'un en büyük iş rakibi ve kişisel baş düşmanının merkezi olan East India House'a bile göz atmadım. Gözlerim

Caddedeki en büyük bina, Buckingham Sarayı hariç, bildiğim kadarıyla Londra'nın herhangi bir yerindeki en büyük bina.

Empire House, diğer binaların üzerinde yükseklerle, havaya doğru yükseldi. Büyüklüğü genişliğinden değil, diğer binaların çok üzerinde, gökyüzüne doğru tırmanışından kaynaklanıyordu. Binayı ilk gördüğümde nedenini düşünememiştim. Şimdi bildiğime emindim: daha küçük bir toprak parçası üzerine yüksek bina inşa etmek daha ucuzdu. Ayrıca, itiraf etmeliyim ki, çok daha korkutucu görünüyordu. Ve Bay Ambrose da cüzdanını sıkı sıkıya kapalı tutmayı sevdiği kadar gözdağı vermeyi de seviyordu.

Dikkatli bir şekilde revağa yaklaştım. İki devasa destek sütunundan birinin arkasından bana doğru atlamasını bekliyordum.

Aptal olma! Acele et, Lilly!

Sokağı geçerek yarı açık kapıya doğru merdivenleri tırmandım ve giriş holüne girdim. Hemen serin gölgeler ve karınca yuvasındaki karıncalar gibi salonda koşuşturan küçük memurlardan gelen yüzlerce meşgul küçük ayak sesi ile çevrelendim. Dar pencereler sadece birkaç güneş ışığını içeri alıyordu ve taş duvarlar dekorasyondan tamamen yoksundu.

Mutlu bir iç çektim.

Home.

Tabii ki buranın bir ev değil, mammon için yapılmış devasa bir taş anıt olduğu gerçeği dışında. Tek bir tuğlası bile bana ait olmayan bir anıt. Ve bağırsaklarında bir karşılama komitesi değil, beni kahvaltıda yiyip tekrar tükürmek isteyen taş suratlı bir deli bekliyordu.

Melodramatik olma, Lilly! En azından şimdi değil! Bunu kendi zamanında yapabilirsin!

Oyalanma dürtüsüyle savaşıyor, koridorun arka tarafındaki masanın arkasındaki solgun yüzlü resepsiyon görevlisine doğru ilerledim ve başımla selam verdim.

Sallow-face başıyla onayladı. 'Yukarı çıkabilirsiniz, Bay Linton. Bay Ambrose sizi bekliyor.

Oh, öyle, değil mi?

Merdivenleri çıkarken ağrıyan ayaklarımı neredeyse hiç fark etmedim. Beynim acıya yer bırakmayacak kadar vahşi, kaotik korkulara odaklanmıştı.

Patlat, patlat, patlat! Yine senden kurtulmaya çalışacak!

Ayaklarım üçüncü sahanlığa değdi. Hiç duraksamadan devam ettim.

Evet, öyle. Ama ne yapabilir ki? Eskisinden daha fazla dosya taşımanızı mı?
Dördüncü iniş... beşinci... Dışarıda, St Paul Katedrali'nin çanı saati çalmaya başladı.

"Ne yapabilir ki? Kendinize gerçekten bu soruyu sormak zorunda mıydınız?
Şimdi hayal etmeden duramıyorum!

Altıncı kat... sadece bir tane daha... yedinci! Nefes nefese, tökezleyerek Bay Ambrose'un iç mabedine açılan, iki yanında kapılar olan dar koridora girdim. Koridorun sonunda, Bay Ambrose'la bu kadar yakın çalışan biri için şaşırtıcı derecede nazık ve mütevazı bir adam olan Bay Stone masasında oturmuş, ürkek bir Cerberus gibi girişi koruyordu.

Ve Bay Stone'un arkasında... bir kapı.

Kapı.

İlerlemeye başladım. Yapılacak tek mantıklı şey buydu. Ama neden parmak uçlarımda hareket ediyordum ki?

"Merhaba, Bay Stone.

Şimdi neden fısıldıyorsun?

Bana gülümsedi. "Tekrar hoş geldiniz, Bay Linton.

Kapıya bir kez daha baktım. "O nasıl?

Bay Stone boğazını temizledi. 'Um... korkarım ki pek iyi bir ruh halinde değilim. Bugünkü yazışmaları burada. Ama yerinizde olsam, biraz rahatlayana kadar ondan uzak dururdum.

Bay Ambrose? Sakin mi olayım? Bir milyon yıl beklememi mi istersiniz, yoksa sadece on bin yıl mı?

"Tavsiyen için teşekkürler," dedim ona. 'O zaman kendi ofisime gideceğim ve-'

"Bay Linton! Merkez ofisten gelen soğuk ses, pirinç kağıdını kesen bir jilet gibi içimi kesti. Sırtımdan aşağı bir ürperti gönderdi ve Bay Stone'un sandalyesinde dik oturmasına neden oldu. Sonra tekrar geldi. 'Dışarıda olduğunuzu biliyorum, Bay Linton. Buraya gelin! Yapacak işlerimiz var!

Oh, lanet olsun...!

Yağ ve Altın için İzlenecekler

Ofisinin kapısını açtığımda Bay Ambrose sandalyesinde oturmuş, bakışlarıyla masasının üzerindeki bir kâğıt parçasını dondurmak istercesine ona bakıyordu. İçeri girdiğimde başını kaldırmadı ama yine de buz gibi bakışının sadece kâğıt için olmadığını hissettirmeyi başardı.

"İki buçuk saniye geç kaldınız, Bay Linton!

'Günaydın, efendim. Sizi tekrar görmek de çok güzel'.

'Tüpler aracılığıyla bir mesaj gönderin! Yeni bastonumun gelip gelmediğini öğrenmek istiyorum.

"Yeni neyiniz, efendim?

Bastonum! Eskisine tutunmaya çalıştım ama kıyıya yüzerken parmaklarımdan kayd. Sanki geminin batışından sağ kurtulmuş olmak, paha biçilmez bastonunun korkunç kaybından daha ağır basamayacak önemsiz bir olaymış gibi konuşuyordu. 'Yeni bir tane almak zorundayım. İşler bu hızla devam ederse yakında dilenci durumuna düşeceğim.

"Evet, efendim.

'Ve çok pahalı olacak! Her şeyi özel olarak yaptırmak zorundayım! İstedğim gibi satmıyorlar.

'Gerçekten mi, efendim? Dükkânların neden içinde gizli kılıçlar olan bastonlar satmadığını anlayamıyorum. Çok kullanışlı, günlük bir eşya.'

"Bay Linton?"

"Evet,
efendim?

"Acele edin ve bana bastonumu getirin!"

"Peki efendim!

Bay Ambrose önündeki kâğıda ölümcül bakışlar atmaya devam ederken, ben yandaki ofise, duvarda bir delik ve deliğin yanında bir dizi kol ve düğme bulunan bir noktaya gittim. Bu düğmeler bana tüm bina boyunca uzanan pnömatik tüpler sistemine erişim sağlıyordu. İçinde mesaj olan küçük bir silindiri tüplerden birine sokup doğru düğmelere bastığımda, tüp binanın hemen hemen her yerinden dışarı fırlıyor ve Bay Ambrose'u çok değerli zamanından, benim de bacak kaslarımı sonsuz kramplardan kurtarıyordu.

Sevgili Sallow-face.

Elim yazmayı bıraktı, küçük kâğıt parçasının üzerinde geziniyordu. Hm... Muhtemelen ona bu şekilde hitap etmemeliyim. Alınabilir. Erkekler

Bu şekilde komik.

Ama adamın adını hatırlamakta o kadar zorlandım ki! Neydi adı? Parsnips? Balkabağı mı? Hayır, Pearson! İşte buydu, Pearson!

*Sevgili Bay Pearson,
Bay Ambrose talep etti.*

Tekrar durdum. Sonra 'talep edilen' kelimesinin üzerini çizdim ve yerine 'sipariş edilen' yazdım.

*Sevgili Bay Pearson,
Bay Ambrose, özel yapım bastonunun gelip gelmediğini size sormamı
emretti. Hani şu içinde domuz etiketi olan?
Saygılarımla.
Bay Victor Linton*

Cevap hızlı ve etkili bir şekilde geri geldi:

*Bay
Linton,
hayır.
Sevgiler,
Pearson*

Ah. Anlaşılan Bay Pearson, Bay Ambrose'un işyerinde hızlı ve etkin iletişim politikasını gönülden benimsemişti. Bay Ambrose'un ofisine döndüğümde kağıdı ona uzattım.

'Buyurun, efendim! İstedığınız gibi, efendim!'

Kağıda bir bakış fırlattı. Küfür etmedi - ne de olsa küfür etmek değerli nefesini boşa harcamak demektir - ama küçük parmağının seğirme şekli çok şey anlatıyordu. İçinde bir sürü müstehcen kelime olan.

'Koruma olmadan gidemem,' diye hırladı. 'Orada olmaz! Ne yapacaklarını kim bilebilir?'

Sandalyesini aniden geriye iterek masasından kalktı ve ofisinden çıkıp benim ofisime doğru yürüdü. Bir an sonra anahtarların hışırtısını duydum ve ne yaptığını anladım.

Kasada ne halt istiyor?

"Hayır, o değil," diye mırıldandığını duydum, çınlamalar ve gümbürtüler eşliğinde. 'O da değil, ve bu hiç doğru değil... Ah, evet!'

Saniyeler sonra ofisine tekrar girdi. Ve aradığı şeyi bulmuştu. Gözlerim fal taşı gibi açıldı! Büyük bir tahta sopaydı, tepesine boyalı çizgiler çizilmişti ve üzerine çok kararlı, çok çirkin bir iblisin yüzü kazınmıştı.

"Bu da ne böyle? Kendimi kontrol edemedim ağzımdan kaçırdım. Bana bir bakış attı. *O bakışlardan* birini. "Efendim," diye ekledim aceleyle.

Seyahatlerimden kalan pek çok ganimetten biri. Aslında törensel bir amacı olduğuna inanıyorum. Ama aklımdaki şey için yeterli olacaktır.

O şeyi deneysel bir şekilde salladı ve ben de geri sıçradım.

"Tanrı aşkına, törensel bir sopaya neden ihtiyacın var?"

Gözlerini dikmiş baktığı mektubu masadan alıp bana doğru itti. "Oku!"

Dikkatle, daha fazla ani deneysel sopa dövüşü nöbetlerine girip girmeyeceğinden emin olmadan, kâğıt parçasını aldım. Daha da dikkatli bir şekilde gözlerimi kağıda diktim.

Efendim,

Soho'daki 12 numaralı fabrikada acil dikkatinizi gerektiren bir durum ortaya çıkmıştır.

Saygılarımla.

Dennis Bradley

Fabrika Müdürü

Çok uzak olmayan bir yerde, daha aceleci bir yazıyla karalanmış:

Not: İstifa ediyorum.

"Bir durum mu? Başımı kaldırıp Bay Ambrose'a baktım. "Ne tür bir durum?"

"Yazmıyor.

"Yazmadığını biliyorum! Bu yüzden sana soruyorum!"

"Üzülerek belirtmeliyim ki Bay Linton, ben her şeyi bilen biri değilim. Yüzü taş gibi sertti, sopasını deneysel bir kez daha salladı. "Ama bence her şeye hazırlıklı gitmek en iyisi.

Farkındalık yerleşti.

"Sen... oraya *tek başına* gideceğini kastetmiyorsun değil mi?" "Hayır.

"Tanrıya şükür! Rahat bir nefes aldım. "Bir an için düşündüm de-"

"Tek başıma olmayacağım. Bana eşlik edeceksin.

"Ne?

Bakışları buzdan bir mızrak gibiydi ve beni olduğum yere mıhladı. "Beni duydun. "Ama... ama... orada düzinelerce adam olacak!

'Hayır. Yüzlerce. Tam olarak iki yüz otuz yedi, dişileri ve yavruları saymıyorum.

'Yani orada herhangi bir sorunun tehlikeli olacağını düşünmüyor musunuz? Sorun her neyse, muhtemelen kızgın olacaklar!' *Çünkü insanları kaynama noktasına getirme konusunda bir yeteneğiniz var.*

"Sanırım öyle," dedi bana, Kuzey Kutbu'nda buz dolu bir fıçdaki salatalık kadar soğuk bir sesle. 'Kesinlikle kızgınım. Ben onlara çalışmalarını için para verirken onlar tembellik ediyorlar. Ve buna bir son vermek niyetindeyim.

"Ama... lanet olsun, bu tehlikeli olacak!

Elindeki sopayı kaldırdı. "Bunu süs olsun diye mi aldığımı sandın? Bana bir adım daha yaklaştı, sopası hâlâ havadaydı.

"Şey..." Çaresizce söyleyecek bir şey bulmaya çalıştım. Bir açıdan heyecanlıyım. Diğer yandan, kendime bile asla itiraf edemeyeceğim bir şeydim. T ile başlıyor ve E, R, R, I, F, I, E ve D ile devam ediyordu. 'Silah olarak kullanabileceğim bir şeyin yok mu?

"Bir Afrika av yayım var. Ama sanırım aradığınız şey bu değil.'

"Pek sayılmaz, hayır.

Omuz silkti. Ama... kara gözlerinde gördüğüm memnun bir parıltı mıydı? 'İş kavgaya gelirse yumruklarınıza güvenmek zorunda kalacaksınız, Bay Linton. Ne de olsa siz de herkes kadar güçlüsünüz, değil mi?

Lanet olası...!

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama o daha hızlıydı. Aramızdaki mesafeyi iki uzun adımla geçmişti ve aniden önümde yükseliyordu, siyah kumaşla kaplı demirden bir sütun. Koyu, deniz rengi gözleri beni esir almıştı.

"Benim için çalışmanın kolay olacağını mı düşündünüz, Bay Linton? Söylediklerimde ciddi olmadığımı mı düşündünüz? Bu iş size göre değil! Yoksa sekreterim olmanın bütün gün sıcak ofisinizde rahat rahat oturmak anlamına geleceğini mi sandınız?

Onun o güçlü, karanlık bakışlarını tutmakta zorlandım. Yine de ağzımın kenarı istemsiz bir gülümsemeyle yukarı doğru seğirdi. 'Ofisim buz gibi soğuk, efendim. Binadaki tüm odalar öyle, çünkü gaz ya da yakacak odun parası ödemek istemezsiniz.

Gözleri sonsuz derecede kısılmıştı. Aramızdaki havanın gerginliğini, çatırdadığını hissedebiliyordum. "Bay Linton?

"Evet,
efendim?"

"Sessiz olun!"

"Evet,
efendim!"

"Ve beni takip et!"

"Nasıl isterseniz, efendim!"

Bay Ambrose'un peşinden aşağı inmek her zaman olağanüstü bir deneyim olmuştur. Bir merdivenden aşağı kibirli adımlarla inme sanatında ustalaşmış tanıdığım tek adamdı. Bacaklarını düğümlemeden ya da boynunu kırmadan bunu nasıl başardığı beni aşıyordu.

Ancak bugün, büyük bir ihtimalle beynimizin dağıtılacağı gerçeği dikkatimi gösteriden biraz daha fazla dağıttı.

Yeni bir maceraya atılacaksınız! İtiraf edin, heyecanlısınız!

Muhtemelen bir parçam öyleydi. Yine de, asla itiraf edemeyeceğim T- kelimesi olan diğer bir parçam vardı.

Lanet olsun ona! Neden benden kurtulmak için bunu yapmak zorundaydı?

Ama içten içe, ben orada olmasaydım onun da aynısını yapacağını biliyordum. O öyle bir adamdı: acımasız ve tehlikenin üzerine yürümekten korkmayan. Cehenneme kadar yolu var!

Aşağı inerken bir yerlerde başkalarının da bana katılmasını bekliyordum. Birçok kişi olmasa bile en azından Bay Ambrose'un kişisel köpeği Karim. Ama kimse gelmedi. Kerim hâlâ hayatta mıydı? *Île Marbeau*'da ayrıldığımızdan beri onu görmediğimi fark ettim. Huysuz korumanın kendini vurdurmamış, boğdurmamış ya da parçalatmamış olmasını umuyordum. Onun onaylamayan bakışlarını özleyecektim. Bay Ambrose'un bana attığı onaylamayan bakışlardan çok farklıydı.

Ama Karim görünürde yoktu. Bay Ambrose bunu tek başımıza yapmamızı istemiş olamaz, değil mi?

Merdivenlerin dibine vardığımızda kendimi daha fazla tutamadım.

"Karim nerede? Ben patladım. "O da bizimle gelmiyor mu?"

Yaşıyor mu?

Omzunun üzerinden baktı, soğuk bakışları beni delip geçti. 'Karim gelmeyecek. Londra'da daha fazla dedikodu yayılmadan önce Speaker's Corner'daki skandalı bastırmaya çalışıyor.

Yaşıyor! Yaşıyor! O - bekle! Ne dedi o?

"Affedersiniz?" Devasa korumayı hayal ettim, yüksek sarığı olmasa bile neredeyse bir metre boyunda, bir kas dağı ve kolayca uzuvları koparabilecek bir kılıçla silahlanmıştı. "*Kerim*'i halkla ilişkiler sorumlusu olarak mı çalıştırıyorsunuz?"

"Hayır. Onu insanları korkutarak çenelerini kapalı tutmalarını sağlayan adam olarak işe aldım. Ve bu sözlerle koridoru geçip sokağa çıktı.

Dışarıda arabayı beklemek için durdum. Ancak Bay Ambrose caddeden aşağıya doğru yürüdü. Bir süre sonra aceleyle peşinden gittim.

"Bekle! Taksi nerede?"

"Gerçekten bunun için para harcayacağımı mı düşünüyorsun?" "Ne? Yani tüm yolu yürümek zorunda mı kalacağız?"

Bana dönmeden küçümseyici bir el salladı. "Çok uzak değil. Ve sokaklar bu kadar kalabalıkken her halükarda yürüyerek daha hızlı gideriz.

Yaklaşık yirmi dakikalık tempolu, sessiz yürüyüşten sonra, Rikkard Ambrose ve benim 'uzak değil' kelimesinin anlamı konusunda çok farklı fikirlere sahip olduğumuzu anlamaya başlamıştım. Ayaklarım saatlerce dans ettikten sonra olduğundan daha çok ağrıyordu ama şikayet etmeden yürümeye devam ettim.

Sizi Dover'dan onca yolu geri yürütmediği için minnettar olmalısınız!

Belki de öyledir. Ancak şu anda minnettarlık hissedilecekler listemin en altında yer alıyordu.

Etrafımızda şehir yavaş yavaş değişti. Erkek ve kadın kıyafetleri daha pejmürde bir hal aldı. Süslü arabaların yerini mal dolu at arabaları ve vagonlar aldı. Sonra, mallar gittikçe azaldı ve birkaç dakika sonra artık boş arabalar bile kalmadı. Havadaki duman yoğunlaştıkça insan kalabalığı da artıyordu. Sonunda, her iki tarafı da büyük, düz binalarla kaplı, bacalarından havaya siyah bulutlar püskürten bir caddeye adım attık. Etraflarındaki yüksek duvarlar, bazılarının tepesinde demir çiviler vardı, çevremizi daha davetkâr hale getirmiyordu.

"On iki numara..." diye mırıldandı Bay Ambrose, gözleri dış cepheleri araştırıyordu. Rakamlar buradan zorlukla okunabiliyordu. "On iki numara hangisi...?"

"Şuna ne dersiniz? Soluk soluğa duvarlardan birini işaret ettim, büyük kırmızı harflerle "İşçilere Özgürlük!" ve "Zenginlerin Cehenneme Kadar Yolu Var!" yazılıydı.

'Mantıklı bir varsayım, Bay Linton. Hadi gidelim.'

Fabrikanın duvarındaki kapı diğerleri gibi kapalı değildi. Yaklaştığımızda hafif aralık durduğunu görebiliyordum. Sadece bu da değil, içeriden gelen seslerin mırıltısını da duyabiliyordum. Sesler - iş gününün ortası olmasına rağmen makinelerin tıkırtısı değil. Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Bu muydu acaba? İçeride neler oluyordu?

Bay Ambrose tereddütlerimin hiçbirini hissetmiyor gibiydi. Demir gibi bir kararlılıkla kapılara doğru yürüdü. Girişe sadece altı adım kalmıştı ki tepesinde havada bir şey vızıldadı ve silindir şapkasını kafasından uçurdu.

Bay Ambrose ne bağırды, ne küfretti, ne de zıpladı. Bunun yerine dondu kaldı ve yüzünü yavaşça yukarı çevirdi. Ben de onu takip ettim.

Fabrika duvarının tepesinde - tepesinde demir çiviler olmayanlardan biriydi - kirli giysili ve kirli yüzlü küçük bir çocuk oturuyordu. Kulaktan kulağa sırtıyordu ve elinde ikinci bir taşı tartıyordu. Hemen ellerim şapkamı kavramak için havaya kalktı.

Bay Ambrose çocuğa öyle bir bakış fırlattı ki, çocuğun donup kalması ve duvardan düşmesi gerekirdi. Yine de küçük ahmak çetin ceviz olmalıydı, çünkü bakışın tek yaptığı taşı biraz aşağı indirmek oldu. Bay Ambrose gözlerini çocuktan ayırmadan şapkasını almak için eğildi. Dikkatlice tozunu aldı ve başına yerleştirdi. Sonra tüm dikkatini tekrar kötü niyetli çocuğa yöneltti.

"Sen!

Küçük çocuk onu görmezden gelerek elindeki taşı havaya fırlattı ve yakaladı. 'Sen, duvarın üstündeki! Seninle konuşuyorum.

'Defol git, seni kevaşe^[8]' diye yanıtladı genç neşeyle.

Bay Ambrose soğukkanlılıkla, 'Ben kesinlikle boş kalacağım,' diye karşılık verdi. 'Tahnitçiler^[9] Bugünlerde dayanılmaz ücretler alıyorlar. Şimdi bana orada, o fabrikada neler olduğunu anlatın!'

Küçük çocuğun yüzü güldü. Anlaşılan Bay Ambrose onun en sevdiği konuyu bulmuştu.

"Grev yapıyoruz," diye gururla ilan etti.

"Vurmak mı? Bay Ambrose'un sol küçük parmağı seğirdi. Sesi eskisi gibi alçak ve kontrollüydü ama bu beni yanıltmadı. "Öyle mi?

'Evet, Şef! O-presh-ion ve Ecs-ploi-tay-shion ile savaşıyoruz.'

"Ne kadar büyüleyici.

Evet, öyle! Haklarımız için savaşıyoruz, biliyorsunuz ve ilk defa bu çöplüğün sahibi olan piç kurusuna gerçekten karşı duruyoruz! Ambrose adında zengin bir herif! Bizi yıllardır üç kuruşa köle gibi çalıştırıyor ve bunca zaman boyunca bir kez bile çirkin suratını göstermeye cesaret edemedi!

Ellerimle ağzımı kapatarak, az önce kendini ölümden daha kötü bir kadere mahkum eden küçük çocuk için cennete dua ettim. Bay Ambrose gözlerini kısarak başını eğdi.

"Yani bu Ambrose'un neye benzediğini bilmiyorsunuz, öyle mi?

Küçük çocuk küçümseyici bir hareket yaptı. "Ah, o zengin herifler süslü kıyafetleri içinde hep aynı görünüyorlar!

"Gerçekten mi?

"Evet. Süslü arabasıyla geldiğinde ve koca göbeğini içeri sürüklediğinde burayı göz etlemem gerekiyor, biliyorsun.

"Gerçekten mi? Bay Ambrose'un küçük parmağı yine kıpırdadı ve gözleri bir mikrometre daha kısıldı. 'Peki, neden Bay Ambrose'un süslü arabasını izlemeye devam etmiyorsun? Eminim senin de çok güzel ifade ettiğin gibi, o koca göbeğini içeri sürüklemek için her an gelebilir. Bay Linton ve ben bir dakikalığına fabrikaya gideceğiz. Grevci arkadaşlarınızla konuşmamız gereken küçük bir mesele var.

Bay Ambrose cevap beklemeden kapıyı iterek açtı ve içeri girdi. Ben de aptallığıma verin, peşinden koştum.

Hadi ama! İtiraf et! Bu eğlenceli olacak!

Evet, eğer paramparça olmasaydık.

Fabrikanın içinden gelen sesler artık daha yüksekti. Bunlar mırıltı değil, bağırışlar, körükler ve çığlıklardı! Metal metale çarpıyor ve camlar kırılıyordu. Çok uzakta olmayan bir başka çocuk avluya doğru fırladı. Elindeki taşı kaldırarak fabrikanın üst kat pencerelerinden birine doğru fırlattı. Taş paramparça oldu ve bir alkış tufanı koptu.

Bay Ambrose adımlarını yavaşlatmadı. Tereddüt bile etmedi.

Yutkundum. "Um... Efendim?

"Evet, Bay Linton?

"Oraya girmemenin daha akıllıca olacağını düşünmüyor musunuz?" "Hayır, Bay Linton.

"Oh.

Sonra durdu. Arkasına dönmedi, ama sadece, "İstediğiniz zaman gidebilirsiniz, Bay Linton," dedi.

Öfkem yukarı doğru fırladı. Buna karşı sağduyumun hiçbir şansı yoktu! 'Senin tatlı hayatın üzerine değil! Ve benimkine de!

"Anlıyorum. O zaman zaman kaybetmeyi bırakalım."

O sırada neredeyse fabrikanın kapısına varmıştık. Kaba bir şeydi, tuğla bir kemerin altında kapının kanatlarını oluşturan iki ham ve kıymıklı tahta dilimi. Tahtaların ya da tuğlaların orijinal renginin ne olduğunu söylemek mümkün değildi, is yüzünden kararmış ve lekelenmişti. Kapıya çıkan basamaklarda koyu kırmızı bir sıvı lekesi vardı. Sonuç olarak, her şey son derece neşeli görünüyordu. Muhtemelen diğer tarafta bekleyen çay ve kekli bir parti vardı.

"Kapitalistlere ölüm!" diye içeriden bir bağırış geldi ve buna bir onay kükremesi eşlik etti.

Bay Ambrose başını salladı, düşünceli düşünceli girişin ötesindeki karanlığa baktı. "Sanırım bu ben oluyorum. Ve bununla birlikte fabrikaya adımını attı.

Lanet olası taş suratlı bekar oğlu bekar! Hiçbir şeyin ona zarar veremeyeceğini mi sanıyor? Onun da mı beyni taştan?

Bir an tereddüt ettim - sonra peşinden koştum. Huzzah! Görünüşe göre, ikimizin de beyni taştan yapılmış. Ne kadar harika!

Sadece Bir Fabrika Kızı

Fabrikanın içi bir kömür madencisinin yıkanmamış pantolonu kadar karanlıktı ve neredeyse onun kadar kötü kokuyordu. Havadaki duman, ter ve tanımlanamayan pisliğin yoğun karışımı öksürmeme ve kolumla ağzımı ve burnumu kapatmama neden oluyordu. Bay Ambrose'un böyle bir sorunu yok gibiydi. Doğrudan salonun bir ucunda toplanmış olan erkek, kadın ve çocuklardan oluşan büyük fabrika işçileri kalabalığına doğru ilerledi.

Hayır, kalabalık değil - bir güruh. Modern, kendine saygısı olan bir güruhin sahip olması gereken tüm gereçlere sahiptiler: meşaleler, baltalar, insanların kafasına vurulabilecek kadar ağır protesto pankartları ve en önemlisi gözlerinde kana susamışlık.

'...baskı boyunduruğu altında daha fazla acı çekmeyeceğim!" diye bağıırıyordu makinelerden birinin üzerine tırmanmış olan adamlardan biri. Etrafındaki insanlar başlarını sallayarak onu alkışlıyordu. 'Ambrose denen herifin bize ödediği üç kuruş için bırakın çalışmayı, işlemeye bile değmez!

Yüzümü buruşturdum.

Kalabalık alkışladı.

Bay Ambrose adama baktı. Çok dikkatle. Çok soğuk bir şekilde.

"Sonunda hakkımızı alacağız!

Daha fazla

şeref.

Başka bir

irkilme.

Daha fazla bakma. Çok, çok soğuk bakışlar. Adamın kollarını hâlâ nasıl hareket ettirebildiğini merak ettim. Henüz donmamışlar mıydı?

'Ambrose denen o serseri lanet yüzünü gösterdiğinde, ondan korkmayacağım! Ona yaklaşacağım ve siktir olup gitmesini söyleyeceğim! Evet, söyleyeceğim!'

Ah canım...

Kalabalıktan daha fazla alkış geldi.

Sonra biri boğazını temizledi. Teknik olarak bunu duymak bile mümkün olmamalıydı. Tezahüratlar bir kasırga kadar gürültülüydü. Ama bu çok özel bir öksürüktü. Boğazınızda balgam olduğunda yaptığınız türden bir öksürük değil, hayır. Bıçak gibi soğuk bir öksürüktü ve tezahüratları kolaylıkla kesiyordu. Tezahüratlar yavaş yavaş azaldı ve herkes öksürüğün sahibine doğru dönmeye başladı.

Bay Ambrose onların bakışlarını sabit bir şekilde karşıladı. Her nasılsa, egzotik, şeytan yüzlü sopasını basit bir bastondan başka bir şey değilmiş gibi döndürmeyi başarmıştı.

Her nasılsa, o zahmetsiz dönüşü herkesin gördüğü en tehlikeli hareketmiş gibi göstermeyi başarmıştı. Bir kez bile gözünü kırpmadan, başını bir santim kadar eğdi.

'Kendimi tanıtabilir miyim - Rikkard Ambrose, hizmetinizde *değilim*. Beni mi bekliyordunuz?" Gözleri makinenin üzerinde ağzı bir karış açık duran adama odaklandı. "Sanırım bana söyleyecek bir şeyiniz vardı.

Adamın açık ağzı hareket etti ama hiç ses çıkmadı. Bay Ambrose kalabalığa aldırmadan ilerlemeye başladı. Kalabalık onun için ayrıldı, meşaleler ve baltalar indirdi, bazı insanlar işaretleri arkalarına saklamaya çalıştı. Bay Ambrose ancak makinenin üzerindeki adamın tam önünde durduğunda durdu. Her nasılsa, doğaçlama kaidesi üzerinde işçi işvereninden çok daha yüksekte dursa da, daha uzun görünen Bay Ambrose'du.

'Bana söyleyeceklerinizi söyleyin. Bunu duymak çok ilgimi çeker.

Küçük bir gıcırta çıkaran adam döndü, makineden atladı ve arkasındaki mekanik labirentin içinde gözden kayboldu. Uzaklara doğru uzaklaşan ayak seslerini duyabiliyordum.

Bay Ambrose kendi kendine başını sallayarak kalabalığın geri kalanına döndü.

'Şimdi - başka söyleyecek bir şeyi olan var mı? Buradaki sorun nedir?'

Bay Ambrose'un görüş alanının dışında, özellikle kalabalığın arkasından yine bazı bağırışlar yükseldi.

'Zulüm! Baskıya karşı!' 'Kahrolsun kapitalistler!

"Adalet için-

Bay Ambrose selin oluşmasına ve kendisini yıkamasına izin verdi. Sonra, en yüksek noktasına ulaştığında, öne çıktı ve kalabalığın arasından bir adamı alıp herkesin görebileceği bir yere götürdü.

"Sessizlik!

Bu bir kükreme değildi, hatta bir bağırış bile değildi ama Bay Ambrose'un emri anında etkisini gösterdi. Kalabalık sessizliğe gömüldü, hepsi patronlarına ve onun kurban olarak seçtiği adama bakıyordu. Adamın kendisi de kendi derisinden sürünerek çıkabilmeyi diliyor gibiydi.

Sen. Bana sorunun ne olduğunu söyle. Yavaşça ve net bir şekilde.'

Adam doğruldu. Burada olmak istemiyordu ama şimdi burada olduğuna göre, kapitalist düşman karşısında cesurca ölmek istediği açıktı.

"Daha fazla para istiyoruz!" diye haykırdı. "Efendim," diye ekledi sonradan. Talebi "Yaşasın!" ve "Duyduk duymadık demeyin!" sloganlarıyla desteklendi.

Bay Ambrose başını eğdi. 'Madem daha fazla para istiyorsun, neden boş boş duruyorsun? Çalışıyor olman gerekirdi! Benden daha fazla para koparmak için normalden en az iki saat daha fazla çalışman gerekecek ve şimdi tembellik edersen sabah bire kadar fazla mesai yapmak zorunda kalacaksın.

İşçiler birbirlerine kararsız bakışlar fırlattı. Sonunda Bay Ambrose'un karşısındaki adam cesaretini topladı. 'Şey... Hayır, Bay Ambrose, efendim. Anlamıyorsunuz. Fazla mesai yapmadan daha fazla para istiyoruz.

Bay Ambrose'un gözleri sonsuz derecede kısıldı. "Sizi doğru mu anlıyorum? Çalışmadan daha fazla para mı istiyorsunuz?"

Adamın yanaklarına renk gelmeye başlamıştı. Daha fazla insan işaretlerini indirmeye ve saklamaya başlamıştı. Hatta bir adam yanan bir meşaleyi arkasına saklamaya çalıştı ama pantolonu duman çıkarmaya başlayınca bir çığlık atarak durdu.

"Evet, efendim.

'Fark etmediysen söyleyeyim, dostum, burası bir *fabrika*, *hayır kurumu* değil. Bir fabrikada para kazanmak için çalışırsın. Fabrika bunun için vardır.

"Biliyorum, efendim.

"Gerçekten mi? Bay Ambrose ellerini çırpı. 'O zaman bu sorun çözüldü. Herkes işinin başına!'

İşçiler yine birbirlerine kuşkulu bakışlar fırlattı. Hatta birkaçı dönüp makinelere doğru ilerlemeye başladı. Bay Ambrose'un karşısındaki adamın sesi onları durdurdu.

Herkes dursun! Durun, sizi lanet herifler! Çalışmamanız gerekiyor!"

Bay Ambrose soğukkanlılıkla, 'Evet, aslında öyleler,' diye karşı çıktı.

"Hayır, değil! Zavallı adamın sesi artık neredeyse çaresizdi. 'Bu bir grev! Haklarımız için bir grev, millet, ve siz onun sizi bundan vazgeçirmesine izin mi vereceksiniz?

"Çok daha mantıklı bir seçenek," diye belirtti Bay Ambrose, karanlık bakışları tereddütlü kalabalığın üzerinde gezinirken. Parmakları sopanın etrafında büküldü. "Konuşmaktan fazlasını yapmamı istemezsiniz.

İşte! İşte, şimdi de seni tehdit ediyor! Buna katlanacak mısın?"

Bay Ambrose'un karanlık gözleri tekrar adama döndü, titreyen bir elini kaldırmış, suçlayıcı bir şekilde onu işaret ediyordu.

"Bu," dedi, sesi kar fırtınasından önceki kış gecesi kadar soğuktu, "tehdit değildi. Güven bana, seni tehdit ettiğimde bunu kesin olarak anlayacaksın.

'Senin tehditlerine boyun eğmeyeceğiz, seni lanet olası! Biz özgür insanlarız ve haklarımız var.

"Doğru. Çalışma hakkınız ve çalışmazsanız kovulma hakkınız var'.

"İşte! İşaret eden el, sanki şeytanı işaret ediyormuş gibi Bay Ambrose'u dürtükledi. 'İşte! İşte buna karşı savaşıyoruz! Kapitalizm! Sömürüye! Adil ücret hakkımız var! Daha kısa çalışma saatlerine hakkımız var! Korunmaya hakkımız var...'

Bir süre böyle devam etti. Görünüşe göre işçilerin sahip olduğu hakların listesi uzundu. Bu hakların çoğunu çok ilginç buldum, özellikle de Bay Ambrose bu hakları bana ya da ofisindeki diğer personele tanıma konusunda hiçbir işaret göstermediği için. Grevcilere katılmanın iyi bir fikir olup olmayacağını merak ettim.

Sonra Bay Ambrose'un yüzüne baktım. Hm.

Muhtemelen hayır.

'...grngg hakkımız var-'

Adamın uzun listesi, Bay Ambrose'un eli öne doğru fırlayıp yakasından yakaladığında boğuk bir sesle kesildi. Diğer işçiler arkadaşlarının yardımına koşmak yerine bir iki adım geri çekildiler.

"Beni çok dikkatli dinleyin," dedi Bay Ambrose. Sesi alçaktı ama tüm salon tarafından rahatlıkla duyulabiliyordu. 'İşe geri dönmeni istiyorum. Eğer dönmezsen...'

Öne doğru eğilerek adamın kulağına bir şeyler fısıldadı. Adamın yüzü soldu ve neredeyse dizlerinin bağı çözülüyordu.

Adamı biraz daha kendine doğru çeken Bay Ambrose, karanlık gözlerinden fırlayan buzdan mızraklarla onu delip geçti. "*Bu* bir tehditti.

Adam sarsakça başını salladı. 'Evet, efendim! Anlıyorum, efendim.'

'Bir sonraki sorumu çok dikkatli düşünmeni istiyorum dostum. Cevap vermeden önce sana az önce söylediklerimi düşün ve bana iyice bak. Buzdan mızraklar daha da derinleşti. "Şimdi sorum şu: İşini *durdurarak* benden gerçekten daha fazla para almayı mı umuyorsun?

"Hayır, efendim.

"Ah. Ne de olsa oldukça zekisiniz." "Teşekkür ederim, efendim.

Adamın yakasını bırakan Bay Ambrose ellerini pantolonuna sildi. Gözlerini adamdan ayırmadı. "Oldukça zeki olduğunuza göre, şimdi ne yapmanız gerektiğini bana söyleyebilir misiniz?

"Um... işinize dönebilir misiniz, efendim?

'Ne kadar anlayışlısın. O halde sizi yalnız bırakayım. Etrafında dönerek çıkışa doğru yürüdü, önündeki işçi kalabalığını Musa'nın Kızıldeniz'i ayırdığı gibi ayırdı - sadece Kızıldeniz'deki balıklar muhtemelen Musa'dan bu kadar korkmamıştı.

Ben de işçiler gibi dümdüz olmuştum. Ben farkına varmadan beni geçmişti. "Gelin, Bay Linton!" diye dışarıdan soğuk bir emir geldi ve ben aceleyle ondan sonra.

'Nasıl...!' Durakladım, nefesimi tutmaya çalışıyordum. Hızlı yürüyordu, kahretsin onu! Neden bu kadar uzun bacakları vardı ki? "Bunu nasıl yaptın?

Omuz silkti. 'Bu benim sıcak ve kazanan kişiliğimdi, Bay Linton. Anlayamadın mı?'

~~**~*~*

Sonraki haftalarda, sevgili işverenim, ustam ve genel zorbam beni de yanına alarak bir kömür madenine, bir bankaya ve insanlara zorbalık ve gözdağı vermekle meşgul olduğu birkaç başka işyerine geziler düzenledi. Stratejisinin ne olduğunu anlamam uzun sürmedi: Görünüşe göre, yeterince insana kötü davrandığını görürsem, ondan o kadar tiksineceğimi ve kendi özgür irademle işimden ayrılacağımı düşünüyordu.

Ancak bu konuda hem benim azmimi hem de kendi huysuzluk kapasitemi oldukça hafife almıştı. Ay sonu yaklaşıyordu ve ben hâlâ onun sekreteriydim. Ve bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz?

Bunun ne anlama geldiğini biliyordum, çünkü evdeki takvimimde günlerin üzerini çizerek ay sonuna doğru geri sayıyordum. Günler birbiri ardına geçiyordu, ta ki sonunda o gün gelene kadar! Bir kralın taç giyme töreninden daha önemli bir gün! Kıyamet Günü'nün kendisinden daha önemli bir gün!

Ödeme günü!

O sabah Bay Ambrose'un mabedine on dakika erken geldim. Yüzümdeki geniş sırıtış muhtemelen pek akıllıca değildi, ama onu silemedim. Neşeli bir 'Günaydın'la Bay Stone'un yanından geçerek Bay Ambrose'un kapısını çaldım.

"Günaydın efendim," diye cıvıldadım. "İçeri girebilir miyim?" "Hayır!

Elim kapı tokmağına giderken dondu kaldı. Bir sonraki konuşmamda sesim pek de cıvıl cıvıl değildi. "İçeri giremez miyim?

'On dakika erken geldin. Git başımdan!'

Gözlerimi kısmıştım. 'Ben hiçbir yere gitmiyorum! Bugün ayın son günü ve bana ödeme yapmak zorundasınız *efendim*!

"Henüz değil, Bay Linton.

"Bu da ne demek oluyor?

'Çalışma saatleri söz konusu olduğunda, ayın son günü dokuz dakika otuz dört saniye daha başlamayacak. Gidin ve ancak bu süre geçtikten sonra geri dönün.

"Sen... sen ciddi olamazsın!"

"Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?

"Hiç şaka yapıyormuş gibi konuşmuyorsun, seni bekâr oğlu bekâr!" "Ne kadar dikkatlisiniz, Bay Linton.

"Beni içeri alın!

'Saygı, Bay Linton. Saygı göstermeyi unutmayın.'

"Lütfen, beni içeri alın, *efendim*!

"Hayır. Git.

"Gitmeyeceğim!

'O zaman kapımın önünde durmaya devam edin. Beni rahatsız etmediğiniz sürece pek umurumda değil.

"Sizin sapkın dakiklik anlayışınıza uymak için burada dokuz buçuk dakika daha durmam gerektiğini mi söylüyorsunuz?

"Dokuz dakika ve üç saniye oldu aslında.

Gerçek beni bir yük treni gibi çarptı. "Beni oraya almak istemiyorsunuz çünkü bir kadına, bana maaş vermek istemiyorsunuz!

"Gördüğüm kadarıyla hala oldukça dikkatli. "Bu çok saçma!

"Hayır, Bay Linton, değil. Sekiz dakika yirmi yedi saniye..."

'Sen doğru - Bu değil sadece Gülünç! Bu
İnanılmaz, Çok saçma! Başka bir gün erken gelmiş olsaydım.

Beni oraya sürükleyin ve kendinize köle yapın!"

Kapının arkasından gelen soğuk ses bana 'Sen köle değilsin' dedi.

"Haklısın, değilim!"

'Köleler sizin kadar şikayet etmezler. Ayrıca, şanslı sahiplerinin onlar üzerinde kırbaç kullanmalarına izin verilir.

"Seni lanet olası...! Sesim beni hayal kırıklığına uğrattı. Bu kadarı da fazla! Gidip her şeyi fırlatıp atmalıyım... Hayır! Hayır, onun istediği de buydu. Beni kızdırmak, pes ettirmek *istiyordu*. Bırakmayacağım!"

"Köleniz olmamamın başka bir nedeni daha var," dedim tatlı bir sesle. "Duymak ister misin? Sessizlik. Yüzüme muzaffer bir gülümseme yayıldı. "Bir kölenin aksine," dedim, "çalışmam için bana ödeme yapmak zorundasın.

Daha fazla sessizlik. Ha! Bu ona göstermişti!

Koridorda bir aşağı bir yukarı yürümeye başladım. Zaman zaman Bay Stone bana yarı endişeli, yarı meraklı bir bakış fırlatıyordu. Göz ucuyla, kâğıt ağırlığının altından iki sterlin dört şilinlik bir çek çıktığını gördüm. Anlaşılan Bay Ambrose *ona* ödeme yapmadan önce o kadar zahmete girmemişti. Ha!

Sonunda kapıya döndüm ve çaldım. Ya da belki 'vurmak' daha iyi bir kelime olurdu.

"Beni içeri alın!"

"Dört dakika elli beş saniye. "Beni içeri al, seni patlatayım!"

"Dört dakika elli üç saniye. "Gah!"

Yürüyüşüme devam ettim, adımlarım öncekinden biraz daha gürültülü atıyordu.

Arada sırada birkaç küfür mırıldandım. Keşke bir saatim olsaydı!

Bu, paranızı aldıktan sonra satın alacağınız bir şey, değil mi?

Evet - bir zamanlar vardı! Bu da bana pek yardımcı olmadı, değil mi?

Sonunda kapıya döndüğümde, onu bir kum torbası olarak kullanmamaya çalıştım. *Sakin ol*, dedim kendime. *Sakin ol. Seni kızdırmak istiyor. Ona bu zevki tattırma.*

"Efendim? Şimdi içeri girebilir miyim, Bay Ambrose, efendim?" "Bir dakika kırk yedi saniye.

Sakin olun. Sakin ol. Sakin ol-

Canı cehenneme!

"Bırakın gireyim! Beni içeri al, yoksa bu lanet kapıyı kırarım!" "Bir dakika kırk üç saniye.

Adımlarıma geri döndüm. Bekleme süremi geri kalanında satın alacağım şeylerin hayalini kurmakla Bay Ambrose'u bir çamaşır ipiyle boğmanın hayalini kurmak arasında gidip geldim. Bu iki çok çekici senaryoya rağmen, bir dakika kırk üç saniye hiç bu kadar uzun gelmemişti. Sonunda St Paul Katedrali'nin çanının çaldığını duyduğumda, Sahra'daki bir su birikintisinde susamış bir aslandan daha çabuk kapıya vardım.

"Bay Ambrose, efendim, sizden talep ediyorum-

Kilidin tıklama sesiyle bölündüm. Kapı yavaşça açıldı. Kapının çerçevesinde Bay Rikkard Ambrose duruyordu, gözleri şimdiye kadar gördüğüm en derin, soğuk ve karanlıktı.

"İçeri gelin, Bay
Linton. *"Teşekkür*
ederim efendim.

Sesimden damlayan alaycılığı fark ettiyse de yorum yapmadı. Beni ofisine aldı ve kapıyı kapattı. Sonra yüzünü bana döndü.

"Bundan emin misiniz, Bay Linton?

'Sonunda senden para alabilmek için mi? Tabii ki evet!'

"Demek istediğim," dedi, sesindeki buz parçaları tehditkâr bir şekilde şingirdiyordu, "sekreterim olmakla ilgili.

'Ha! Maskaralıklarının beni korkutacağını mı sandın?' diye homurdandım.
"Korkutma taktiklerin işe yaramayacak!

"Fark ettim.

"Benden kurtulmak için bundan daha iyi bir şey düşünmeniz
gerekecek!" "Şimdi mi?

Bir süre bana baktı. Göz kırpma isteğine direndim. Patlat onu!
Bakışları ölü bir dağ sıçanını bile rahatsız edebilir!

Elimi uzattım. "Para! Tereddüt etti.

'Bunu bana borçlusun! Bunun için çalıştım ve paramı istiyorum!

Yüz ifadesi değişmedi. Yine de, kendini dönüp masasına doğru yürümeye zorlarken beyninden bir diş çekiliyormuş gibi görünmeyi bir şekilde başardı. Çekmecelerden birinden bir çek defteri çıkararak oturdu. Belki de sadece benim hayal gücümdü ama diş gıcırdatma sesi duyduğumu sandım.

'Kalem orada, tam önünüzde, efendim. Devam edin.'

Bana buz gibi bir bakış fırlatarak kalemi eline aldı. Kolunun çeke doğru hareketi sanki on tonluk bir ağırlığı çekmek zorundaymış gibi görünüyordu

isteksizlik.

"Rikkard Ambrose'dan..." diye homurdandı. "Bay Victor Linton'a..."

"Neden Lillian Linton değil?"

Bana attığı bir sonraki bakış tehlikeliydi.

'Bunu yaptığım için memnun olun, Bay Linton. Benimle tartışmayın.'

Genel olarak, sessiz kalmanın daha iyi olacağına karar verdim. En azından paramı alıyordum. Bay Ambrose kalemi kâğıdın üzerinde sürükledi. Sonsuza kadar sürecekmiş gibi görünüyordu, ama sonunda bitirdi ve çek defterinden rahatsız edici çeki çıkardı. Elini masanın üzerinden kaydırarak bana doğru itti.

"İşte!"

Çeki elinden kaptığım gibi yüzüme doğru tuttum ve dikkatle inceledim. İyi de yapmışım. Gözlerim meblağa takıldı ve öfkeyle genişledi.

"Bu çekte bir pound ve iki şilin yazıyor!" "Evet.

Ve?"

"Bu Bay Stone'a verdiğinizin yarısı!"

"Elbette. Ne de olsa sen onun sadece yarısısın. O gerçek. Sen sadece bir taklitçisin - yoksa prentendress mi demeliyim?"

Ağzım açık kaldı. Bunu yapmaya çalışıyor olamazdı...! Evet, tabii ki deneyebilir. Bahsettiğimiz kişi Rikkard Ambrose'du.

"*Taşaklarım olmadı* için mi bana daha az para ödüyorsunuz?" "Dil, Bay Linton.

'İstediğim her dili kullanırım, çok teşekkür ederim! Ve bu ofisteki herhangi bir erkek kadar taşaklarım var!'

Sol küçük parmağı yine seğirdi. "Anatomi ve metaforu karıştırıyorsunuz, Bay Linton.

"Umurumda değil! Öne doğru yürüdüm, yumruk haline getirdiğim iki elimi masasının üzerine koydum ve onunla burun buruna gelene kadar öne doğru eğildim. Birdenbire bu kadar yakınlaşınca, keskin hatlarının mükemmelliğini fark etmeden edemedim. Ve gözleri... çok karanlık, çok derin... kendimi içinde boğacak kadar derin..."

Kesin şunu! Kendine gel! Onun kafasını duvara vurmak için buradasın, ona bayılmak için değil, seni lanet olası aptal kadın!

Gözleri öfkeliydi. Ama karanlık derinliklerinde yanan tek şey öfke miydi? Yoksa açlık da var mıydı?

Kesin şunu!

"Bana doğru söyle," diye tısladım. 'Bana bu binadaki herhangi bir erkek kadar cesaret göstermediğimi söyle. Ne olduğum için değil, yanlış yaptığımı düşündüğün bir şey yüzünden daha azını hak ettiğimi söyle. Bana bunu söyle, ben de yarısını kabul edeyim. Söyle bana!'

Sessizlik. Ve daha fazla sessizlik. Bay Ambrose'un çenesi sanki hint yağına batırılmış çakıl çiğniyormuş gibi çalışıyordu. Küçük parmağı masanın üzerinde *kesik kesik* vuruyordu.

"Yapamazsın, değil mi?"

Daha fazla sessizlik. Parmak vuruşları *kesik kesik* bir *prestissimo furioso*'ya dönüştü.

'Bana bir çek daha yaz! Tam tutar için bir tane!'

Ağır ağır, sürünerek, iğrenç bir şekilde, sanki dağları dirsekleriyle çekmek zorundaymış gibi, Bay Ambrose kollarını ileri doğru hareket ettirdi ve kalemi bir kez daha mürekkep hokkasına daldırdı. Kışın ortasında bir semender, önündeki çekin üzerinde kaleminden daha hızlı hareket ediyordu.^[10] Onu yakıcı bir dikkatle izledim. Sonunda dişleriyle biraz daha çakıl taşı çıtırdatarak çeki çek defterinden ayırdı ve masanın üzerinden bana doğru kaydırıldı.

Atıldım! Ama elim çeki yakalayamadan, Bay Ambrose'un yumruğu bir *gümbürtüyle* bir köşeye indi ve kağıt parçasını yerinde tuttu.

"Eğer bu parayı alırsan," dedi bana, karanlık gözleri gözlerimi yakalayarak, "Eğer gerçekten benim çalışanım olmak istiyorsan, tam ve eksiksiz olarak, sonuçlarını kabul etmek zorunda kalacaksın. Ne dersem yapmak, nereye emredersem oraya gitmek zorunda kalacaksın. Anlıyor musun?"

Hiç tereddüt etmeden elinin altındaki kâğıdı kaptım. "Evet!"

Seyahat Planları

Ding-dong.

Mağaza asistanı kapı zilinin sesiyle başını kaldırdı. Her zamanki parlak gülümsemesi, içeri giren pejmürde görünümlü genç adamı görünce biraz soldu.

"Efendim? Size yardımcı olabilir miyim? Söylenmemiş olan 'burayı hemen terk ederek' kelimeleri cümleye açıkça eklenmişti.

Pejmürde genç adam, yani ben, bunun kendisini yıldırmasına izin vermedim. "Evet! Yanımda biraz para var ve onu harcamak istiyorum!

Asistanın yüzündeki gülümseme bir anda geri döndü. "Gerçekten mi? Eğer durum buysa, lütfen beni takip edin, efendim. Size ne göstermemi istersiniz?"

'Saatler! Bir cep saatine ihtiyacım var. Özel bir şey değil, ama güvenilir olmalı ve... ah, bir saat belirli bir zamanda "ding-dong" yaptığında bu süslü yeni icada ne diyorsunuz?

"Alarm mı?

İşte bu! Alarmlı bir cep saati! Her gün saat sekizde işte olmam gerekiyor, tam vaktinde. Dudaklarım kıpırdadı. "Çok, çok, çok dakik.

Anlıyorum, efendim. Lütfen benimle gelin. Sanırım tam da ihtiyacınız olan şey bende var.

Asistanı takip ederken olanlara inanmakta güçlük çekiyordum. Bir şey satın alıyordum! Sadece bir şey satın almakla kalmıyor, *kendi paramla* satın alıyordum! Kendimden memnun bir sırıtışın yüzümde oluşmasına engel olamadım.

"Buyurun efendim... Bu model hakkında ne düşünüyorsunuz?" "Çok gösterişli.

"Peki ya bu?

'Bu biraz fazla narin görünüyor. Çok fazla zorlamaya dayanması gerekiyor. "Ne gibi, örneğin, efendim?

Bir an düşündüm, anılar gözümün önünden geçti. "Yüksek bir duvara atlamak, yumruk yumruğa kavga etmek ya da bir mayın arabasına binmek gibi.

Tezgâhtar şaşırmış bir şekilde bana göz kırptı. "Um... hangi meslekte çalıştığınızı söylemişsiniz, efendim?

"Sekreterim," dedim ona gururla. "Şehrin önde gelen finansçılarından birinin sekreteriyim.

"Anlıyorum. Finans dünyası ilginç bir işyeri olmalı.

"Gerçekten de öyle.

'Bu saate ne dersiniz, efendim? Sağlam, sade ve zarif.'

'Evet! Tam da aradığım şey!'

Eşyayı asistandan kaptığım gibi açıp kapatmasına izin verdim. En yakın aynaya doğru yürüdüm, sert bir yüz ifadesi takındım, kendimi tam boyuma getirdim ve saatin tekrar açılmasına izin verdim.

"Bilgi güçtür, zaman paradır, Bay Linton! Acele edin, Bay Linton! Bana XX322YZ4 dosyasını getirin, Bay Linton! Hemen, Bay Linton!"

Dükkân sahibinin bana baktığını görünce boğazımı temizledim ve saati tekrar kapattım. "Ben alırım.

"Evet, efendim.

"Ve bir şey daha var," diye ekledim aniden, kıyafetlerime bakarak. "Pek şık görünmüyorum, değil mi?"

Bu kez boğazını temizleyen asistan oldu - çok diplomatik bir şekilde. "Öyle değil efendim.

'Peki, bana şu an giydiğimden daha iyi bir şey gösterebilir misin?

Şehre uygun ama sert bir şey mi?' 'Elbette.

Lütfen beni takip edin, efendim.

Bir yanım bunu neden yaptığımı, neden dükkândan çıkmayıp asistanı takip ederek erkek giyim bölümüne girdiğimi merak ediyordu. Nasıl görüldüğümü hiç önemsememiştim. Bir parça bile.

Ah, dedi kafamın içindeki küçük bir ses, ama o zaman bir hanımefendi gibi giyinmiştin. İlkel ve düzgün bir hanımefendi sadece erkekleri etkilemek için iyi giyinir.

Ama yine de yaptığım şey bu değil miydi? Yoldan geçen bazı insanların ve Empire House'daki birkaç üst düzey çalışanın yüzlerindeki küçümseyici ifadeyi hatırladım. Yüzlerindeki alaycı ifadeyi silmek istedim! Onları etkilemek istiyordum!

Evet, var. Yine de bunun nedenlerini düşünün. Bir hanımefendi iyi giyindiğinde, "Bakın ne kadar güzelim!" diye bağırır. Saygın bir aileden geliyorum, lütfen benimle evlenin! Bir erkek iyi giyindiğinde, 'Bana bakın. Param var. Güçlü ve bağımsızım - o yüzden yolumdan çekilin, sizi piçler!

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. Evet, bu açıdan bakıldığında iyi giyinmeye hiç de karşı değildim.

Yarım saat sonra, şık siyah bir frak ve şapka giymiş olarak aynanın karşısında duruyordum. Hepsi bu kadar da değildi. Sırtarak, ilk görüşte aşık olduğum ve hemen sahip olmak istediğim yeleğe baktım.

"Bu konuda ne düşünüyorsunuz? Asistana sordum.

"Um... kesinlikle çok bereketli, efendim. Ama... biraz daha ölçülü bir şey istemediğinize emin misiniz?

"Neden yapayım ki?

"Yeleğiniz şüphesiz mükemmel bir işçiliğe sahip olsa da, yine de bazı insanlara biraz... gösterişli gelebilecek bir yanı var mı? Örneğin mor tavus kuşu deseni-'

"Kesinlikle! Tavus kuşlarının dansını izlemek için sağdan sola dönerek böbürlendim. "Bunu gördüğünde çılgına dönecek!

"O mu, efendim?

"Ben alırım! Yeleği alacağım.'

"Peki efendim," diye iç geçirdi asistan, kaderine boyun eğerek. 'Diğer eşyalarla birlikte sizin için paketleyeceğim. Başka bir şey var mı?

Tereddüt ettim. Hala oldukça fazla param vardı. Kira, hizmetçi ücretleri ve yiyecek gibi şeyleri ödemek zorunda değilseniz, cimri bir maaşın bile ne kadar uzağa gidebileceği şaşırtıcı.

"Evet," dedim başımı sallamaya başlayarak. Sırıtişım daha da genişledi. 'Evet, kesinlikle. Katı çikolata satıyor musunuz?'

~~**~*~*

"Bunu nereden buldun? Ella sordu. O, Patsy, Flora ve Eve Green Park'taki banklardan birine çökmüş, gözlerinde özlemle yanımda getirdiğim şekerleme ve ikram kutusuna bakıyorlardı.

'Bu bir sır,' diye sııttım.

Patsy gözlerini bana dikti. "Geçen hafta kaybolduğun yer gibi bir sır mı?

"Oh, biraz dinlen, Patsy! Eve'in dirseği Patsy'nin iri kaburgalarına saplandı. Büyük kız gözünü bile kırpmadı. 'Eğer bundan katı çikolata elde edersem, İskoçya sınırından rom kaçakçılığı yapıyor olması umurumda değil!

Ella şok içinde ondan bana baktı. "Sen değilsin, değil mi?

Gözlerimi devirerek çikolata kutusunu ona uzattım. "Al. Al bir tane.

Ella tereddütle, sanki her an çalıkların arasından bir polis çıkacakmış gibi etrafına bakınarak uzandı ve çikolatalardan birini aldı. Alışılmadık bir itidalle, kendime bir tane almadan önce hepsinin birer tane almasını bekledim.

"Hm!

'Mmm...'

Etraftan takdir sesleri geliyordu - Patsy hariç. Bana ters ters bakıyor ve elindeki çikolatayı gösteriyordu.

"Bu rüşvettir!

'Oh, Patsy... şimdi gerçekten. Sadece iyi bir şey yapmaya çalışıyordum.'

Bu seni affetmemi sağlamayacak, biliyorsun değil mi? Hâlâ nereye kaybolduğunu bilmek istiyorum! Arkadaşlar birbirlerini kaybetmezler. Ve eğer biri kaybolursa, bu sadece çikolata ile rüşvet vererek silinemez!

"Sadece dene, olur mu?

'Seni affetmeyeceğimi anladığın sürece-' 'Evet, evet, anlıyorum. Devam et. Bir ısırık al.'

Bana bir kez daha kuşkulu bir bakış fırlatan Patsy, çikolatayı dikkatle ağzına götürdü ve küçük bir ısırık aldı. Gözleri coşkuyla kapandı.

"Mmmmmmm..."

"Beğendin mi?

'Hmm... Evet! Evet, lanet olsun!'

Kendim için bir ısırık aldım. Lezzet ağzımda ambrosia ve nektarın birleşimi gibi yayıldı. Ona gülümsedim.

"Affedildim mi?

Çikolatanın son parçasını ağzına atarken tereddüt etti. "Bunun bir rüşvet olmadığını söylemiştin!

"Yalan söyledim.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Seni küçük..."

"Eee? Gülümsemem genişledi. "Affedildim mi?"

"Bir tane daha alabilir miyim?

"Elbette. Davetkâr bir şekilde kutuyu ona uzattım. "Kendine yardım et. Eğer, yani, sen..."

'Evet, evet, lanet olsun sana! Seni affediyorum!'

Sırıttım yüzümü ikiye bölmekle tehdit ediyordu. "Sen dünyanın en iyi arkadaşısın, Patsy!

"Ve sen de işbirlikçi küçük bir cadısın, Lillian Linton!

"Teşekkür ederim.

"Şimdi bana çikolatamı ver!

~~**~*~*

Söylemeye gerek yok, bir dahaki sefere ofise gittiğimde çok iyi bir ruh halindeydim. Bay Ambrose'un yanından geçerken keyfim daha da yerine geldi.

Üst koridordan geçerken beni görünce gözleri hafifçe şişerek donakaldı.

Durdum ve yeni kıyafetlerimi göstermek için gururla ona poz

verdim. "Bir sorun mu var, efendim? Tatlı tatlı sordum.

Artık şişkin olmayan kara gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı kalktı.

'Hiçbir şey, Bay Linton. Kadınların kendi paralarına sahip olmalarına izin verilmemesi gerektiğine dair inancımı bir kez daha teyit ettiniz.

'Demek yeni yeleşimi beğendin, öyle mi? Tavus kuşları güzel değil mi?'

"Bay Linton?"

"Evet,

efendim?"

"İşinizin

başına!" "Evet,

efendim!

Ofisime henüz adım atmıştım ki, ilk mesaj pnömatik tüpten fırlayarak masama düştü.

Bay Linton,

Bana 37XVIII197 numaralı dosyayı getirin.

Rikkard Ambrose

"Hiçbir yere gitmedim," diye seslendim ona bağlantı kapısından. 'Hâlâ buradayım, duyuyorum. Kapıdan bağırabilirdin.

Bir başka tıkırtı ile bir sonraki mesaj masama düştü.

Bay Linton,

Bu hala en etkili iletişim yöntemi. Şimdi bana dosyayı getir.

Rikkard Ambrose

Bir homurtu kaçtı benden. Etkili bir iletişim yöntemi! Sadece ağzını açacak havada değildi, hepsi bu! Ama o zaman çenesini kapalı tutmaya hakkı vardı ve işverenim olduğu için bana dosyaları getirmemi emretmeye de hakkı vardı. Böylece ayağa kalktım ve rafların arasında kayboldum. Doğru dosyayı bulduğumda, onu ofisinin kapısının altına ittim.

"Dosyan, Si-

Masanın olduğu yönden gelen bir başka tıkırtı sözümü kesti. Mesajı açmak için aceleyle geri döndüm.

Bay Linton,

*Bana 37XVII95
numaralı dosyayı
getirin. Rikkard
Ambrose*

Vay canına! O kadar hızlı okuyamaz, değil mi? Hayır, tabii ki olamaz! Oyununu görebiliyordum! Yine beni kovalamak istedi, değil mi? O zaman bırak beni kovalasın! Param için terlemek umurumda değildi!

Plink! Plink!

Masama mesaj üstüne mesaj yağdı. Gittikçe daha hızlı, daha kısa ve daha az kibar olmaya başladılar, tabii bu mümkünse. Talepkâr küçük mesajlar sağanağından bir yağmur fırtınasına, ondan da bir dolu fırtınasına düştüm!

Kısa bir süre önce ona savurduğum sözleri hatırladım - *Benden kurtulmak için bundan daha iyi bir şey düşünmek zorundasın!* - ve onun yumuşak "*Şimdi yapar mıyım?*" cevabını. O üç kelimenin bir söz olduğunu anlamam uzun sürmemişti. Beni bırakmaya zorlamaktan vazgeçmemişti, hem de hiç.

Ama bu onun en iyi çabasıysa, gerçekten daha iyi bir şey düşünmesi gerekirdi. Beni dosya taşımaya zorlamak mı? Bunu onun için en başından beri yapıyordum! Bunu gözlerim kapalı da yapabilirdim, sarhoşken de yapabilirdim, uyurgezerken de yapabilirdim!

*38XII99 numaralı
dosyayı getirin.
35IV150 numaralı
dosyayı getirin. Bana
36VIII76 numaralı
dosyayı getirin.*

Bu böyle sürüp gitti. Masam, raflar ve Bay Ambrose'un ofis kapısı arasında bir üçgen çizerek koştum, oturmaya cesaret edemeden bir başka *tıkırtıyla* pnömatik tüplerden yeni bir mesaj fırladı.

Plink.

Mesajı alın, okuyun.

Bana 35IV155 numaralı dosyayı getirin.

Zıpla, raflara koş, dosyayı al, kapıya koş, masaya geri koş.

Plink.

Mesajı alın, okuyun.

Bana 36VIII74 numaralı dosyayı getirin.

Zıpla, raflara koş, dosyayı al, kapıya koş, masaya geri koş.

Plink.

Mesajı al, oku, atla-

Gözlerim elimdeki kâğıt parçasına takıldığında ayağa kalkmak için yolu yarılanmıştım bile. Donup kaldım.

Bay Ambrose'un titiz ve düzenli elleriyle yazdığı mesajın beynime ulaşması için iki kez okumam gerekti. Yine de anlayamadım. Tekrar okudum. Yavaş yavaş cümlelerin anlamı zihnime nüfuz etmeye başladı.

Bay Linton,

Yarın gemiyle Afrika'ya uzun bir yolculuğa çıkıyoruz. Saat tam 7'de St Katherine Rıhtımı'nda olun.

Bay Ambrose

~~**~*~*

En az beş dakika boyunca orada oturup mesaja baktım. En az bu kadar uzun olduğunu anlamak için yeni cep saatime bakmama gerek yoktu. Sadece biliyordum. Belki daha da uzundu. On dakika mı? Otuz mu? Bir saat? Bir yıl?

Sonunda, sersemlemiş zihnimde bir düşünce kristalleşmeyi başardı.

Afrika mı? Kanlı Afrika mı?

Şaka yapıyor olmalıydı. Bu Bay Ambrose bile olsa, şaka yapıyor olmalıydı!

Yavaşça sandalyemden kalktım ve ofis kapısına doğru yürüdüm. Tam kapıyı çalmak için elimi kaldırmıştım ki, farkına vardım:

Şaka yapmıyor. Lanet olsun, şaka yapmıyor!

Elim yere düştü ve kapıyı çalmak yerine kapı kolunu tuttum. Bir hamlede kapıyı tüm gücümle açtım. Kulağa sağlıksız gelen bir çatırtıyla ofisin taş duvarına çarptım!

Mesajı kaldırdım.

"Bunun anlamı nedir?

Yavaşça, çok yavaşça, Bay Ambrose bakışlarını üzerinde yoğunlaştığı dosyadan kaldırdı. Koyu renk gözleri beni delip geçti.

"Ben de aynısını size sormak üzereydim, Bay Linton. Belki ofis görgü kurallarının inceliklerinden haberdar değilsiniz ama içeri girmeden önce parmaklarınızı kapıya vurmanız gerekir, kapıyı duvara değil.

'Daha çok kafanı duvara vurmak istiyorum! Bu-' Mesajını havada salladım, '-ne anlama gelmesi gerekiyor? Söyle bana!

Arkasına yaslanarak uzun, dik parmaklarının üzerinden bana soğukkanlılıkla baktı.

'Anlamının oldukça açık olduğunu düşünmeliydim. Yarın Afrika'ya gidiyoruz. Mısır'da halletmem gereken bazı işlerim var ve bana eşlik etmenizi istiyorum.

'Mısır mı? Ne diye Mısır'a gitmek istiyorsun ki?'

Bakışları bir düzine derece daha soğudu. "Bu seni ilgilendirmez. 'Beni ilgilendirmez mi? I-'

"Parayı sen aldın! Birden ayağa kalktı ve masanın etrafında dönmeye başladı. Her şey o kadar hızlı oldu ki hareket ettiğini bile görmedim. Gözümü kırpmadan önümdeydi ve istemeden geriye doğru bir adım attım. "Parayı ne anlama geldiğini çok iyi bilerek aldın, unuttun mu?

Ve hatırladım.

Ne dersem yapacaksın, nereye emredersem oraya gideceksin. Anladın mı?

Patlat onu!

"Ama... ama ben Mısır'a gidemem! İtiraz ettim. 'Sadece birkaç günlüğüne ortadan kaybolduğum için başım büyük belaya girdi! Teyzeme birkaç hafta uzakta olacağımı nasıl açıklayacağım?

"Aylar, muhtemelen," diye düzeltti, parmaklarının dikkatsiz bir hareketiyle.

'Aylar mı? Çığırından çıkar! Bu kesinlikle imkansız!'

Anlıyorum. Eğer pozisyonunuzun gereklerini yerine getiremeyeceğinizi düşünüyorsanız, bunu elbette anlayışla karşılarım. Bay Stone gerekli evrak işlerini halledecektir. Hepsi bu kadar.'

Nefesim kesildi. Yeterince iyi anlıyordum - ama anlamak

istemiyordum. "Gerekli evrak işleri mi?" diye sordum. "Ne evrakı

efendim?" "İstifanız için tabii ki.

"İstifa etmeye hiç niyetim yok!

Kara gözleri parladı. İki adım öne çıkarak bir anda önümde durdu, tepemde yükseliyordu.

'Tuhaf... İşinizi yapmayı reddediyorsunuz ve yine de size ödeme yapmamı mı bekliyorsunuz? Bu, Bay Linton, çalışanlarımda hoş göreceğim bir şey değil. Mırıltıya dönüşen sesi tehditkâr bir hal aldı. "Ya görevinizi yapar ve bana Mısır'a kadar eşlik edersiniz ya da işinize derhal son verilir. Bu sizin seçiminiz.

Yavaş yavaş kafama dank etti: Başından beri planı buydu. Beni bir günlüğüne bir yığın dosyanın altına gömmek sadece bir ön hazırlıktı, bir ilkti.

Beni yormak ve direncimi kırmak için. Uzun bir günün yorgunluğunu üzerimden attıktan sonra asıl saldırısını başlattı.

Mısır'a! Lanet olsun, Mısır'a gidemem!

O da bunu biliyordu. Zırhımdaki onaramadığım tek çatlağı bulmuştı: işimi ailemden gizli tutmak. Bir daha açıklama yapmadan ortadan kaybolamazdım - eğer dönecek bir evim olmasını istiyorsam. Ya onlara neden gitmem gerektiğini anlatmaya çalışırsam? Hayatımı kazanmak için erkek kılığına girip Afrika'ya gitmeyi planladığımı mı? Ha! Teyzem beni evden atmakla kalmaz, tımarhaneye atardı!

Rikkard Ambrose'un soğukkanlı, sakın, taştan yüzüne baktım, bakışlarımda şüphe alev alev yanıyordu.

Mısır'a gitmek zorunda mı? Yoksa bütün bunlar benden kurtulmak için bir oyun mu?

Gerçekten önemli miydi? Her iki durumda da kapana kısılmıştım.

Cep saatini ceketinin cebinden çıkaran Bay Ambrose, saatin açılmasına izin verdi.

"Saat on," diye duyurdu. 'Görünüşe göre eve gitme vaktiniz geldi Bay Linton. Bugünlük işiniz bitti. Tekrar kapatıp saati bir kenara koydu. "Aslında buradaki işiniz bitti, nokta.

"Sen... sen..." Ona bağırarak için yeterince kötü bir şey düşünmeye çalıştım ama küfür konusunda yeterince bilgili değildim. Bu yüzden sadece onun soğukkanlı, yontulmuş, lanet olası mükemmel yüz hatlarına baktım.

"İstifanı yarın ya da en geç Mısır'dan döndüğümde masamda bekliyorum," dedi ve arkasını dönüp tekrar masasına yerleşti. Bana bakmadan evrak işlerine devam etti. 'Gidebilirsiniz, Bay Linton. Hoşça kalın. Birbirimizi bir daha görmeyeceğimizi sanıyorum.

Tek kelime etmeden arkamı döndüm ve ofisinden çıktım.

Kendi kendime acımasızca düşündüm, *bunu göreceğiz, değil mi?*

Güzel Okyanus

St Katherine Rıhtımı'nda suyun kenarında durmuş, Thames Nehri'ne bakıyordu. Gökyüzünde gri, fırtınalı bulutları savuran rüzgâr, siyah kuyruklu ceketini de kavırıyor ve yarasa kanatları gibi etrafında dalgalanmasını sağlıyordu. Kollarını kavuşturmuş, nehri ve ötesindeki tüm okyanusları fethetmeye niyetliymiş gibi geniş suya bakarken, Trafalgar'daki zaferinden hemen önceki Amiral Nelson'ın daha karanlık bir versiyonuna benziyordu.

Bu kadar güzel bir pozu mahvetmek neredeyse utanç verici görünüyordu. Neredeyse. Omzuna dokundum.

"İyi günler, efendim.

Bay Ambrose o kadar hızlı döndü ki neredeyse beni devirecekti. Koyu renk gözleri kocaman açılmıştı ve ilk kez ağzının şaşkınlıkla açıldığını görmenin yüce hazzını yaşadım. Bu arada oldukça güzel dişleri vardı. Ağzını daha sık açmalıydı.

"Sen... sen...

"Ben. Başımı salladım ve en iyi selam taklidimi yaptım. 'Bay Linton görev için hazır efendim! Toparlandı ve yola çıkmaya hazır!

"Burada olamazsın!

"Aslında, yapabilirim. Bildiğim kadarıyla bu noktada bulunmam herhangi bir fizik kuralını ya da ahlaki standardı ihlal etmiyor. Ayrıca, burada olmamı sen söyledin, değil mi?

Dişleri tekrar gizlenene kadar ağzı yavaşça kapandı ve dudakları her zamanki ince çizgiye bastırıldı. Çıkardığı seslere bakılırsa, o güzel dişler gıcırdatılıyordu. Zavallı canlarım.

"Evet," dedi bana, sesini kontrol altında tutarak. "Ancak bu, gerçekten ortaya çıkmanızı beklediğim anlamına gelmiyor.

Kaşlarımdan biri kalktı. 'Ne? Sana itaatsizlik etmemi mi bekliyordun? Neden böyle bir şey yapacağımı düşündünüz ki?

Daha fazla gıcırdatma sesi. Canım, canım, şu zavallı dişler.

"Bay Linton, bu yolculukta bana eşlik etmenizle ilgili bazı küçük güçlükler olacağını söylemişsiniz. Yanlış hatırlamıyorsam, ailenizle ilgili zorluklar.

"Teyzemi mi kastediyorsun? Küçümseyici bir el salladım. "Biraz düşündükten sonra bunu halletmek kolay oldu. Ona Northumberland'deki büyükannemi ziyaret edeceğimi ve ormanda insan avına çıkacağımı söyledim.

Kuzeyliler. Benim yüz milden fazla uzakta olma ihtimalim, bir kocayla geri dönme ya da hiç dönmeme olasılığımın birleşince, kısa sürede bu fikre ikna oldu.

Koyu renk gözleri parıldadı, üzerimde gezindi, sonra soldan sağa doğru taradı

- Bir çözüm arıyorum, şüphesiz. Bundan bir çıkış yolu.

"Peki Northumberland'daki büyükannen sen gelmediğinde ne diyecek?"

"Hiçbir şey. Onu ziyaret etmem gerektiğini bilmiyor."

'Gerçekten mi? Teyzen ve büyükannen bir dahaki sefere birbirleriyle iletişim kurduklarında bu bir sansasyon yaratacaktır.

Gülümsedim. "Pek sayılmaz. İletişim kurmuyorlar. Birbirlerine tahammül edemiyorlar.

"Anlıyorum. Gözleri gezinmeyi bıraktı ve tekrar bana odaklandı. 'Bu duyguyu anlayabiliyorum. Görünüşe göre her şeyi oldukça düzgün bir şekilde planlamışsınız.

"Öyle, değil mi? Bir yanımda kedi gibi mırıldanma ve esneme isteğine karşı koymak zorundaydı. Bu, Rikkard Ambrose'un şimdiye kadar aldığı en yakın iltifattı.

"*Sahib?*" diye bir ses geldi rıhtımdaki sandık ve bavul yığınının arkasından. "*Sahib*, sanırım biz-

Devasa bir figür bagaj yığınının etrafından dolandı ve adımının ortasında donup kaldı, bana baktı. Ben de ona baktım. Kerim'i en son gördüğümde o, Bay Ambrose ve ben kötü kalpli Lord Dalgliesh'in ininde yollarımızı ayırmıştık. Doğru, Bay Ambrose'un söylediğinden beri hayatta olduğunu biliyordum ama onu tekrar canlı (ve bol miktarda kas ve sakalla) görmek içimi rahatlatmıştı.

"Karim! Nedenini tam olarak bilmeden bir adım öne çıktım. Belki de iri yarı adama sarılmak için? 'Demek oradan canlı çıktın, öyle mi? Harika!

Büyük Muhammed'in küçük siyah böcek gözleri^[11] içimi sıktı. 'Bu yaratık! Hâlâ hayatta mı? Bizimle geleceği konusunda beni neden uyarmadınız, *Sahib?*'

Oh. Doğru ya. Onu yeniden canlı görmenin sevinciyle, Kerim'le birbirimizden nefret ettiğimizi bir an için tamamen unutmuştum.

"Affedersiniz? Gözlerim kısıldı. "Az önce bana "o" mu dedin? Şu anda kıyafetlerimden hangisi olduğu tam olarak belli olmasa da hala bir cinsiyetim var.

Bay Ambrose, Karim'e 'Geleceğini bilmiyordum,' dedi. İkisi de beni tamamen görmezden geldi. Kafalarına levyeyle vurmak için güçlü bir dürtü hissettim. Ne yazık ki elimizin altında levye yoktu.

"Özür dilerim, *Sahibim*. Kerim efendisinin önünde eğildi. "Ve süregelen talihsizliğiniz için başsağlığı diliyorum.

"Alo? Merhaba, siz ikiniz, ben tam burada duruyorum!" "Bana bir şey söylemeye mi geldin, Karim?

'Evet, *Sahib*. Gemi kaptanı bagajları gemiye yüklemeye başlayabileceğimizi söylemem için beni gönderdi.

"Alo? Biriniz beni duyabiliyor mu?"

'Anlıyorum. Bu ne kadar sürer?"

"Yirmi dakikadan fazla değil, *Sahib*.

"Merhaba! Bir adım öne çıkarak elimi Bay Ambrose'un yüzünün önünde salladım. "Seninle konuşuyorum, taş suratlı ve kulakları tıkalı olan!

"Yeterli. Beni görmezden gelerek cep saatini çıkardı ve açmasına izin verdi. "O zaman yedi buçukta yola çıkabiliriz. Saatini tekrar yerine koymak istedi ama tereddüt etti. Yüzünün yan tarafındaki bir kas seğirdi. "Ya da belki bundan biraz daha uzun sürer. Bana soğuk bir bakış atarak ekledi: 'Görünüşe göre gemiye almamız gereken ek bagajlarımız var. Misafirlerimizle birlikte seyahat edeceğiz. Özel bavulları benim arabamdan çıkarın.

Bagaj mı? Onun iyiliği için, benim hakkımda değil de bavullar hakkında konuşuyor olmasını umuyordum! Ona ters ters baktım.

"Kendi valizim var efendim, çok teşekkür ederim!

"İhtiyacın olacak türden değil," dedi bana karanlık bir şekilde.

"Güven bana. Başka bir şey söylemeden dönerek rıhtımdan aşağı doğru yürüdü. "Ne demek istiyorsun?" diye arkasından seslendim.

Cevap yok.

"Hey! Sen ne halt ediyorsun-?"

Sesim kesildi ve ne söyleyeceğimi unuttum. Gözlerim fal taşı gibi açılmış, ağzım bir karış açık, Bay Ambrose'un ilerlediği gemiye baktım.

"*Bu mu?* Öfkeyle soluyarak ona yetişmek için koştum. "Üzerinde seyahat etmemiz gereken şey bu mu?"

"Gerçekten de öyle, Bay

Linton. "Deli misin sen?"

"Zihinsel bir rahatsızlığım yok, Bay Linton.

Önümüzdeki *şeyin* Cebelitarık Boğazı'ndan geçebileceğini düşündüyse^[12] ve tüm Akdeniz'den Mısır'a kadar, bundan o kadar da emin değildim.

Gemi -tabii buna gemi denebilirse- büyük ve gösterişliydi ama gülünç derecede az direği vardı. Bunlarla limandan dışarıya yelken açmamız pek mümkün olmazdı. Ayrıca tüm gövdesi pırıl pırıl siyahımsı griydi. Denizcilik konularında uzman değildim ama bana sanki ahşap küfle kaplanmış ve çürüyormuş gibi geldi.

"Limandan ayrılır ayrılmaz parçalanacak! İtiraz ettim.

Eğer o kadar ileri gidebilirsek.

"Pek sayılmaz. İskeleye doğru yürüyen Bay Ambrose bir kolunu uzattı ve geminin bordasına vurdu. Beklediğim ıslak gümbürtü yerine, çürümekten başka her şeyden bahseden sert, içi boş bir *tangirtü* geldi.

"Demir mi? Gemiye baktım. "Bütün gemi *demirle* mi kaplı?"

"Demirle kaplı değil. Demirden *inşa edilmiş*. Gövdenin her bir parçası.

"Tanrı aşkına, neden?" Güldüm. 'Bir savaş bölgesine yelken açmayı mı bekliyorsunuz?

"Evet.

Ve böylece beni ayakta bırakıp gemiye doğru yürüdü.

"Beni buraya gelmeye ikna etmeden önce bundan bahsedebilirdin," diye onun bulunduğu boş havayı bilgilendirdim, sonra bavullarımı kaptım ve iskeleye doğru yürüdüm. Güvertedeki denizcilerden hiçbiri onları taşımama yardım etmek için öne atılmadı - pantolon giymenin bir dezavantajı.

Bu bir dezavantaj değil! Siz bir feministsiniz! Kendi bavulunuzu taşımayı sevmeniz ve sizin için taşımayı teklif etmeye cüret eden erkeklere kibirle gülmeniz gerekiyor!

Hepsi doğru. Ama bu, o bavulların gerçekten çok ağır olduğu gerçeğini değiştirmiyordu!

İskele yolunun yarısında durdum ve biraz soluklanmak için onları oturttum. Gözlerim ilk kez geminin pruvasına kazınmış isme takıldı.

Mammon

"Açgözlülük şeytanı. Ağzımın bir köşesi seğirdi. "Ne kadar tuhaf.

Rikkard Ambrose küpeştede durmuş, sanki bu kadar ıslak olduğu için suya karşı kişisel bir garezi varmış gibi suya bakıyordu. Ona doğru yürüdüm ve kaburgalarını dürttüm.

"Kulübem nerede?

Bana soğuk bir bakış fırlattı. İçimi
çektim. "Kamaram nerede
efendim?"

*Tabii bir tane varsa. Eğer denizcilerin kamarasında uyumamı
beklemiyorsa.*

Başparmağını geminin karnına inen kapıya doğru uzattı. "Soldaki üçüncü
kapı.

Gerçekten benim için bir yeri var mıydı? Biraz şaşırmıştım. Öylece gitmek
yerine, bir ahmak gibi aklıma gelen ilk soruyu sordum.

"Madem geleceğimi düşünmüyordunuz, neden benim için bir kamara
tuttunuz?" "Her zaman en kötüsüne hazırlıklı olmaya özen gösteririm.

Gah! Bir gemide bir adamı boğmaya çalışmak yasal mıydı? Ne de olsa
teknik olarak artık Britanya topraklarında değildim, bu yüzden Kraliyet beni
cinayetten tutuklayamazdı!

Öte yandan geminin kaptanı, işverenine suikast düzenlersem bunu
yapabilir ve muhtemelen yapacaktır. Ayrıca, eğer onu öldürürsem, daha fazla
katı çikolata almak için yeterli parayı nasıl bulabilirim?

Yeni tavus kuşu yeleşime iyice bakması için gösterişli bir şekilde döndüm,
çantalarımı sıkıca kavradım ve geminin üst yapısına doğru yürüdüm.^[13]
İçeride kamaramı zorlanmadan buldum ve aslında Bay Ambrose'un
standartlarına göre ne kadar lüks olduğuna şaşırdım. Doğru, alan çok küçüktü,
konuşacak mobilya yoktu ve ranzaya sığmak için kendimi bir muz gibi eğmem
gerekiyordu, ama zeminde hiç delik yoktu ve duvarlar yeni boyanmış gibi
görünüyordu. Sanırım Bay Ambrose'un tutumluluğuna sahip bir adam bile
kalitesiz işçiliğin denizde sulu bir mezara yol açabileceğini fark etmiştir.

"Ve onun bu şekilde ölmesini istemeyiz, değil mi? Mırıldandım, ilk
valizimi yırtıp açtım ve giysilerimi duvardaki kancaların üzerine atmaya
başladım. 'Oh hayır. Bu onu kendimiz boğamayacağımız anlamına gelir!

Kapı çalındı. "Ne? Tersledim.

"Şey... içeri girebilir miyim?

"Bu değişir! Sen kimsin ve ne istiyorsun?"

Benim adım Coles, efendim. Charlie Coles, gemide denizci çırağı.

Mammon. Bavullarınızı getiriyorum, efendim.

"Onları zaten aldım.

"Görünüşe göre daha fazlası var, efendim.

"Daha fazla mı? Kaşlarımı çattım. Bay Ambrose bagajla ilgili bir şeyden bahsetmişti.

Görünüşe göre beni kastetmemiştii.

Evet, efendim. Aslında oldukça fazla. Kapıyı açabilir misiniz lütfen, gerçekten çok hafif değiller.

"Pekâlâ, pekâlâ. İçimi çekerek ayağa kalktım ve kapıya doğru yürüdüm - eğer küçücük kamarada bir buçuk adım ileri atmaya 'yürümek' denebilirse. Kapıyı çekip açtığımda, en az yarım düzine bavulun ağırlığı altında bir kara adamı gibi sallanan, çocuksu, çilli bir yüze sahip, dağınık genç bir adamla karşılaştım.

'Yüce Tanrım! Orada ne var?'

"Taşlar?" diye önerdi çocuk. "Örsler? Tuğlalar?" Çocuk kızardı. "Özür dilerim, efendim.

'Yanımda hiç yok, o yüzden yalvarmaya gerek yok. İçeri gel, içeri gel.

Kenara çekilerek onu içeri çağırdım ve Coles sendeleyerek ilerledi, bavulları bir *gümbürtüyle* ranzamın üzerine bıraktı. Derin bir nefes alarak Doğruldu.

"Hepsi bu kadar. Bana bir selam verdi, bu sırada neredeyse kafasını alçak tavana çarpıyordu. 'Eğer başka bir şeye ihtiyacınız olursa, efendim, lütfen beni çağırmakta tereddüt etmeyin. Denizciler Wood, Mason ve ben kaptan tarafından bu yolculukta yolcularımızın her türlü ihtiyacıyla ilgilenmek üzere görevlendirildik. "Teşekkür ederim," dedim çocuğa gülümseyerek. Biraz ırkıldı, sonra tekrar selam verdi ve aceleyle odadan çıktı. Bir an garip tepkisini merak ederek ona baktım - sonra Rikkard Ambrose için çalıştığını hatırladım. Muhtemelen yetkili kişilerin ona gülümsemesine alışık değildi. Onu.

Evet, Rikkard Ambrose.

"O taş gibi beyninle bu sefer ne haltlar karıştırdın? Bavullara doğru adım atarak mırıldandım. Gözlerimi kısarak kapağı yukarı doğru ittim. Bir santim bile hareket etmedi.

Kilitlendi! Patlat onu!

İçeriye görmek için koşup yalvarmamı bekliyorsa, yüzü mosmor olana kadar beklemek zorunda kalacaktı!

~~**~*~*

Denize açılıyorduk. Denizciler ellerinde halatlarla güvertede koşuşturuyor ve komutlar bağırlıyordu. Bay Ambrose güvertede durmuş, kollarını kavuşturmuş, yüzü her zamanki gibi taş kesilmişti. Yanında kaptan duruyordu ve komutları bağırın o olmasına rağmen, burada komutanın gerçekte kimde olduğuna şüphe yoktu.

"Peki, şimdi bana söyleyecek misin? Taş kalpli finans patronunun yanındaki yerimi alarak sordum.

"Ne diyeceğim, Bay Linton?

'Neden bu lanet olası kokteyl kabuğundayız, elbette! Neden Mısır'a gitmek için binlerce mil yol kat ediyoruz?

"Üç bin altı yüz on beş nokta bir üç yedi altı mil, aslında.

'Kaç mil olduğu neden umurumda olsun ki? Sadece söyle bana! Bir an sessizlik oldu.

"Çapalar havaya!

Bu Bay Ambrose'dan değil, kaptandan geldi. Hâlâ cevabımı bekliyordum. Sonunda dişlerini sıktı.

"İyi!

Elinin ustaca bir hareketiyle kaptana hareket etmesini işaret etti. Adam hemen selam vererek duyma mesafesinin dışına çıktı.

"Ofisimden çalınan planları hatırlıyor musun?

Düşünceli bir şekilde başımı eğdim. "Kızıldeniz ve Akdeniz arasındaki, dünya ticaretinin çoğunun kontrolünü size vermesi beklenen kanalın planları mı? Geri almak için hayatlarımızı tehlikeye attığımız planlar mı? Bizi de neredeyse boğacak olan o kanlı gemiyle birlikte batan planlar? Evet, sanırım onları hatırlıyorum.'

Bana karanlık bir bakış fırlattı.

'Bu kanalın planlanması benim Kızıldeniz ve Akdeniz arasında ticaret kurmak için ilk girişimim değil. Yıllar önce Sina Yarımadası boyunca bir kervan yolu oluşturmuştum.

Kaşlarımı çattım. "O zaman neden bir kanal inşa ettiniz?

Bana doğru bir bakış daha fırlattı. Bu, diğer insanların kahvaltı hazırladığı kadar kolay milyonlar kazanan ve herkesin aynı yeteneğe sahip olmasını bekleyen bir adamın kibirli bakışıydı. 'Beyninizin açık olduğundan emin misiniz, Bay Linton? Şu anda mallarımın Akdeniz'de bir gemiden indirilmesi, sonra develere yüklenmesi ve çöl boyunca zahmetli bir yavaşlıkla taşınması, sonra da yüklenmesi gerekiyor.

Kızıldeniz'e ulaştıklarında tekrar gemilere bindirilirler. Aynı şey eşyaların diğer yöne taşınması için de geçerli. Böyle bir şey sadece küçük, hafif lüks mallar için karlı ya da uygulanabilir, hammaddeler bir yana ağır sanayi malları için bile değil.

"Evet.

"Evet" derken ne demek istiyorsun?

Bir kaşımı kaldırdım. "Yani evet, beynim açık efendim. "O zaman kullan!

"Niyetim bu. Eğer kervan güzergahınız zaten hazır ve çalışır durumdaysa, neden Mısır'a gidiyoruz?

"İşte bu kadar. Göz ucuyla Bay Ambrose'un ellerinin yumruk haline geldiğini gördüm. 'Çalışmıyor. En azından şu anda öyle görünmüyor. Biz yokken, Lord Dalgliesh'ten kanalın planlarını almaya çalışırken, bu ofisime geldi.

Cebinden bir zarf çıkararak görmem için bana doğru uzattı. Etrafımızda esen keskin rüzgâr zarfı çekiştirerek elinden almaya çalışıyordu. Kâğıdın eğilip bükülmesine ve dalgalanmasına rağmen, üzerindeki garip, kıvrıkcık yazıyı ve kâğıdın dışarı fırlayan yapraklarını seçebiliyordum.

"Bu da ne?

"İskenderiye'deki temsilcimden bir mektup^[14] Bay Linton, bana Sina Yarımadası'ndaki kervanlarımın son zamanlarda baskınlara maruz kaldığını söyledi.

"Öyle mi?

Gerçekten de öyle. Haydutların ellerine geçen her şeyi alıp kaçtıkları normal baskınlar da değil. Hayır, bunlar planlı, koordineli ve acımasız saldırılardı. Tüm kervanlar katledildi - develer bile. Ve develer pahalı hayvanlardır.'

Geminin üzerinden, telaşlı denizcilere bakıyordum. Ama onları gerçekten görmüyordum. Beynim şu anda kesinlikle açıktı ve çarklar dönüyordu.

"Dur tahmin edeyim... Ticaretteki en büyük rakibiniz Lord Daniel Eugene Dalgliesh.

Aynen öyle. O da benimle aynı malları taşıyor, sadece Ümit Burnu'nun etrafından dolaştırıyor. Daha basit bir süreç ama daha uzun ve daha pahalı.

"Lord Dalgliesh için ne büyük bir şans ki o haydutlar aniden kervanlarınıza saldırmaya karar verdiler, efendim.

"Şansa gerçekten inanıyor musunuz, Bay Linton?

Dudaklarım kıpırdadı. "Hayır, efendim. "Ben de öyle.

"Peki, plan nedir? Yetkililerin konuyla ilgilenmesini sağlamak için oraya mı gidiyoruz?

"Hayır, biz oraya gidiyoruz ve *ben* de bu konuyla ilgilenen yetkili kişi olacağım.

Ona bakmak için döndüm. Sanırım bu beni şaşırtmamalıydı. Rikkard Ambrose kirli işlerini başkalarına bırakacak biri değildi. Ama yine de... "Haydut avlamaya mı gidiyoruz?

"Doğru.

"Sadece merakımdan soruyorum... Sizce bu haydutlardan kaç tane vardır?

Geniş ve sert omuzlarını neredeyse belli belirsiz silkti. 'Her kervanda çölde savaşımaya alışkın en az yirmi adam vardı. Hepsi katledildi, bu yüzden en az kırk, belki de daha fazla akıncı olduğunu tahmin ediyorum.

"Ah. Yutkunmaya çalıştım. Pek işe yaramadı. Boğazımda aniden inatçı bir yumru belirmişti.

'İskenderiye'de çabalarımızda bize yardımcı olacak bir grup adam bize katılacak. Londra'da gemiye aldığım iyi eğitilmiş savaşçılardan birkaçı da silah konusundaki uzmanlıklarını bize aktarmak üzere çölde bize eşlik edecek.

Bu beni biraz daha iyi hissettirdi. Boğazımdaki yumrudan kurtulmayı ve tekrar konuşmayı başardım.

"Peki, bu haydutları yakaladıktan sonra onlarla ne yapacağız?

"Yakalamak mı? Kaşlarından birinin gerçekten kalktığını söylemek çok abartılı olur ama kıpırdamayan yüz hatlarından kesinlikle kalkık kaş hissi yayılıyordu. "Onları yakalayacağımızı size düşündüren nedir?

"Peki, başka ne yapabilirsin-

Cevap aniden aklıma gelince sözümü kestim. Birden boğazımdaki yumru geri geldi. Kısa tatilinde daha da büyümüştü.

Bay Ambrose bana o soğuk sesiyle, 'Haydutlarla işim olmaz,' dedi. Sonra arkasını döndü ve yüzbaşıya doğru yürüdü.

Adamlarınız neyi bekliyor, Kaptan? Onlara bu gemiyi limandan çıkarmalarını söyle! Hemen!"

Şimdi mi? Bay Ambrose'un cinayet planlarımızı rahatça ifşa etmesinin etkisiyle çoğum hâlâ uyuşmuş durumdaydı. Ama başka bir yanımda düşünmeden edemiyordu: *Şimdi nasıl gideceğiz? Rüzgar yanlış yönden esiyor!*

Yine de kaptan bunu fark etmemiş gibiydi. Selam verdi. "Evet, efendim, Bay Ambrose, efendim!

'Yelkenleri açın' diye bağırmasını ya da aynı derecede hoş ve denizci bir şey söylemesini bekliyordum. Ama bunun yerine, güvertedeki bir kapağı açan ve iki kez ısıklık çalan en yakın denizciye eliyle işaret etmekle yetindi.

Tüm gemiyi bir ürperti sardı ve aniden direkt sandığım şeylerden birinden siyah dumanlar yükseldiğini fark ettim.

"Çok şaşıracağım! Gözlerim Bay Ambrose'a kaydı. "O işbirlikçi orospu çocuğu...!"

~~**~*~*

Sonraki günlerde geminin buhar makinesinin sürekli *güm güm* sesi bana eşlik eder oldu. Bir bakıma faydalıydı, beni kendi düşüncelerimden uzaklaştırıyordu, ancak geceleri kanlı gürültünün uykumu kaçırdığı zamanlar hariç. Ancak Mammon'un buhar makinesi bile dikkatimi dağıtma konusundaki muazzam gücüyle düşüncelerimi tek bir şeyden uzaklaştıramıyordu:

Davalar.

Bay Ambrose'un en ufak bir açıklama yapmadan küçücük kamarama bıraktığı bavullar! Üç gün boyunca motorlar ve dalgalar arasında çalkalanıp durduktan sonra, içinde ne olduğuna dair tek bir kelime bile etmemişti piç kurusu! Ve ben de kesinlikle sormaya tenezzül etmemiştim. Ha!

Elbette, Denizci Charlie Coles'u titizlikle sorgulamıştım. Ama o, gemiden atılma tehdidi altında bile, sadece çantaları taşıdığı ve içlerine hiç bakmadığı yönündeki hikayesine sadık kaldı. Sonunda genç adama acıdım ve onu sorgudan büyük bir zihinsel yara almadan gönderdim.

Ne yapabilirdim ki? Deniz yolculuğunun günleri ve haftaları önümde sonsuza dek uzanıyordu ve düşüncelerimi bu bavulların içindekilerden başka hiçbir şey tutmuyordu. Ne yapabilirdim ki?

Ona sorabilirsin, dedi içimden bir ses.

Hayır, hayır, hayır! Buna boyun eğmeyeceğim! Merak yüzünden aklını kaçıran o omurgasız kadınlardan biri olmayacağım! Zaten kadınlar hakkında en kötü şeyleri düşünürken olmazdı.

Tek sorun şuydu: Meraktan aklımı kaçırmak üzereydim.
Patlat!

Sonunda kendimle bir uzlaşmaya vardım. Sormayacaktım. Hayır, kesinlikle sormayacaktım. Ama ona bundan bahsedebilirdim ve eğer şans eseri bana kendi isteğiyle bir şeyler anlatırsa - o zaman herkes mutlu olurdu, değil mi? Ve ben de akıl sağlığımı korumuş olurum!

Ertesi sabah, Bay Ambrose komuta güvertesinde her zamanki pozisyonunu almış, denizcilere çok ama çok verimli çalışmalarını sağlayacak şekilde ters ters bakarken, dikkatlice arkasından yaklaştım ve sakın ve doğal görünerek sert, hareketsiz figürünün yanına sokuldum. Ya da en azından öyle umuyordum.

"Bugün hava güzel, sence de öyle değil mi? Ben gözlemledim. "Hayır.

Oh... şey, herkesin kendi görüşü.

"Ama deniz güneş ışığında güzel görünüyor, değil mi?"

"Hayır.

Pekala, konuşma başlamıştı. Çok umut verici bir başlangıç değildi, doğru, ama her şeye sahip olamazdınız. Boğazımı temizledim.

"Bu arada... kamaramdaki bavulların anahtarı sizde olabilir mi acaba?"

"Evet.

Daha fazlasını bekledim. Belki de bana anahtarı verme teklifini. Ama gelmedi. "Şey... belki bir gün içeri bir göz atabiliriz.

Bu bir soru değildi! Soru değildi! Sormayacaktım!

Koyu renk gözleri bana bakmadı bile. "Henüz içindekilere ihtiyacınız yok, Bay Linton.

"Gerçekten mi?

"Sadece vardığımızda ihtiyacınız olacak.

"Bu... içerik kulağa gizemli geliyor, efendim. Tekrar bekledim.

"Öyle mi, Bay Linton?

Patlat, patlat, patlat!

"İçeriğe ihtiyacım olmasa bile, efendim...

Cümlelerin imalı bir şekilde bitmesine izin verdim. Cevap olarak sessizlikten başka bir şey yoktu. Görünüşe göre Bay Ambrose'un imalı cümlelere karşı bağışıklığı vardı. Ben de tekrar başladım.

"İçeriğe şu anda ihtiyacım olmasa bile, bilirsiniz, kesinlikle ben olmayan varsayımsal bir kişinin bunun ne olduğunu hemen öğrenmekle biraz ilgilenme olasılığı vardır.

"Gerçekten mi?

"Evet, efendim. Gözlerinden kaçmaya çalışarak başımı başka yöne çevirdim. 'Görüyorsunuz, eğer bu varsayımsal kişi varsayımsal bir gemide mahsur kalsaydı ve bütün gün bu varsayımsal vakaların varsayımsal içeriklerini düşünmekten başka yapacak bir şeyi olmasaydı, bu varsayımsal kişide bu varsayımsal vakalarda ne olabileceğini bilmeye karşı belirli bir kayıtsızlığa yol açabilirdi.

"Bay Linton?"

"Evet,
efendim?"

"Kamaranızdaki kutularda ne olduğunu merak ediyor
musunuz?" "Ne? Beni mi? Oh, hayır, hayır, hayır, efendim!"

'I Bak.' Onungeniş Omuzlar yaptı başka bir bir . şunlar
neredeyse belli belirsiz omuz silktili. "Eğer durum buysa, sanırım size
söylememe gerek yok. Her zamanki hayranlık uyandıran yüce gönüllülüğümle
hemen, 'İstersen anlatabilirsin,' diye önerdim. "Seni dinlemek benim için
sorun değil. Demek istediğim, biz

"Yapacak başka bir şeyimiz var mı?

Tekrar omuz silktili. 'Tabii ki var. Güzel havanın tadını çıkarabilir ve güzel
görünen denizi seyredebiliriz.

Lanet olası! Boğun onu! Boğ onu! Hemen boğ onu!

~~**~*~*

Söyle bana! Şimdi söyle! Daha fazla dayanamayacağım! Lanet olsun,
söyle bana!"

Pekala, çoğunuzun yukarıdaki etkili konuşmamdan tahmin edeceği gibi,
sonunda dayanamadım ve çok kibar ve medeni bir şekilde (benim için)
bavulların içindekileri sordum. Birlikte güzel havayı ve güzel görünen denizi
seyrettikten birkaç gün sonraydı. Bay Ambrose baş tarafta duruyordu ve ben
de ona yaklaşarak nazik sorumu yönelttim.

"Söyle yoksa seni denize atarım!

Bay Ambrose yavaşça bana doğru döndü, yontulmuş kafasını bir yana eğdi
ve son derece soğukkanlı, tarafsız ve son derece içten bir sesle şöyle dedi: 'Ne
diyeceğim, dua eder misiniz?

Ciddi mi bu?

Saçma bir soru. Bu Rikkard Ambrose'du. Tabii ki ciddi idi.

'Şu bavullar! İçlerinde ne var?'

Başını diğer tarafa eğdi. Şık siyah pardösüsünün içinde beni öldürüp yemenin en iyi yolunu düşünen büyük bir orman kedisine benziyordu.

"Garip. Bu konuda meraklı olmadığınızı söylediğinizi çok net hatırlıyorum'.

"Yalan söyledim!

'Gerçekten mi? Asla tahmin edemezdim.'

Benimle dalga geçiyor! Biliyorum! Biliyorum işte!

Madem benimle dalga geçiyordu, nasıl oldu da yüzü hâlâ dümdüzdü ve sanki bir dağın kalbinden oyulmuş gibi görünüyordu?

Çünkü o bir piç, işte bu yüzden!

Buna karşı bir argüman bulamayınca, içimden ve dışımdan Bay Ambrose'a inatla bakarak sessizliğimi korudum. Yalvarmayacaktım! Hayır, yalvarmayacaktım!

Ama o sadece arkasını döndü ve tekrar okyanusu izlemeye başladı. Bana güzel görüldüğü fikrini veren şeyin ne olduğunu merak ettim. Groteskti! İğrençti! Çirkin!

"Eee? Ben talep ettim. "Cevap verecek misin, vermeyecek misin?

Bana bakmadı. "Duruma göre değişir, Bay Linton. Soracak mısınız?' 'Sordum!'

"Belki de açıklığa kavuşturmalıydım: medeni ve saygılı bir şekilde soracak mısınız?

Patlat onu! Neden her zaman yapması en zor olan şeyleri seçmek zorundaydı? Yutkundum, tükürüğümle birlikte gururumun büyük bir kısmını da yuttum.

"Efendim, kamaramdaki bavulların içinde ne olduğunu söyler misiniz lütfen?

Tamam, tamam, yalvardım, biliyorum! Utanmazdım! Feminizmin yüz karasıydım!

"Bundan daha iyisini yapacağım. Parmaklıklardan geri adım atarak arkasını döndü ve uzaklaşmaya başladı. "Sana göstereceğim.

Bir anda peşine düştüm. Feminizm için utanç kaynağı! O çantaların içinde ne olduğunu hemen şimdi, hatta mümkünse dün öğrenmek istiyordum! Aşırı aktif zihnim şimdiden bir sürü şey uydurmaya başlamıştı.

Belki de silahlardır! Silahlar, el bombaları ve Tanrı bilir başka neler...

Ama neden onları benim kamaramda saklasın ki? Bay Ambrose'un benim suçun öncüsü olmamı istediğinden şüpheliydim.

Kim bilir? Onun gibi bir adam bile bir gün mantıklı biri olabilir.

Belki de o davalarda para vardı. Haydutların nerede olduğunu bulmak için muhbirlerle rüşvet vermek için para.

Hadi ama, Bay Ambrose'un bunun için para harcayacağına gerçekten inanıyor musunuz? Herhangi bir muhbire ters ters bakar, o da bir kuruş bile harcamak zorunda kalmadan içindekileri dökerdi! Ayrıca, eğer para ise, kamaranıza koyması yine de mantıklı değil, değil mi? Özellikle seninle ilgili bir şey olmalı!

Ama tam olarak ne? Ne mi?

Artık kamaramın kapısına varmıştık. "Sen-" diye başladım.

Kapıyı iterek açtı ve içeri girdi.

"İçeri girebilir," diye bitirdim iç çekerek. Neden zahmet etmişim ki?

Omuz silkerek onu takip ettim. Minyatür kabine sığmak artık çok daha zordu, çünkü devasa bavul yığını ve benim dışımda bir de Rikkard Ambrose'un uzun boyu vardı. Neredeyse kendimi ona doğru bastırmaktan başka çarem yoktu. Yemin ederim, onun düz ve sert ön tarafına doğru ezilmem tamamen tesadüftü.

"Şey..." Boğazımı temizledim. "Hadi şu işi bitirelim.

Cebinden bir anahtar çıkararak kutulardan birini kendisine doğru çekti. Gözlerim büyümlü bir şekilde ona doğru çekildi.

Orada ne var? Silah mı? Para mı? Hamiline tahviller?

Öne doğru eğildiğinde, bana daha sıkı bastırmaktan başka bir şey yapamadı. Kolunun sert ve yağsız kaslarını hissedebiliyordum.

Yoksa orada haritalar mı var? Çölde gizli, güvenli yollar mı?

Hm... bu arada, kolu oldukça iyi hissettiriyor...

Hey! Bu düşüncenin kafamda ne işi vardı?

Kilit kırılarak açıldı. Bay Ambrose bir hamleyle çantanın kapağını geriye itti ve içindekileri ortaya çıkardı.

Silah yoktu. Ancak, para, tahvil ya da harita da değildi. Oh hayır. Bu tamamen farklı bir şeydi. Hiçbir şey beni gözlerimle karşılaştığım o muhteşem manzaraya hazırlayamazdı.

Kadın Olan Kadın Erkek

Giysiler. Bavullarda olan buydu. Giysiler, giysiler ve daha fazla giysi. Ve sadece herhangi bir kıyafet değil. *Bayan* kıyafetleri. Ve sadece herhangi bir kadın kıyafeti de değil, herhangi bir kızın uğruna ruhunu satabileceği türden kadın kıyafetleri.

Benim dışımda herhangi bir kız tabii ki! Feminist olduğum için böyle şeylere karşı tamamen bağışıklığım var. Şovenist erkekler tarafından bize dikte edilen baskıcı moda parçaları gibi sığ bir şey için ruhumu asla satmam!

Yine de, o göz alıcı giysilere bakınca, elimden gelse bir başkasının ruhunu satmaya karar verebilirdim. Tabii ki küçük kız kardeşim Ella gibi gerçekten sevdiğim birinin ruhunu değil. Ama o elbiselerden birine sahip olmak için teyzemi şeytana teslim etmekten çekinmezdim. Keşke...

Ancak o zaman aklıma geldi:

Bu kıyafetler bavullarımdaydı.

Bay Ambrose'tan geldiği için tam olarak benim bavullarım sayılmazdı ama onları benim kamarama koymuştu. Bu şu anlama mı geliyordu?

"Eee? Soğuk sesinin hemen yanımdan geldiğini duydum ama yine de bir şekilde çok uzaklardan geliyordu. "Ne düşünüyorsun?"

Aman Tanrım, aman Tanrım, *evet*, düşündüğüm şeyi ifade ediyordu!

Evet! Evet!

Evet! Ama... nasıl? Nerede? Ne zaman? Ve en önemlisi, *neden*?

"Anlamıyorum," dedim yavaşça, henüz inanmaya tam olarak hazır değildim. "Neden kamaramda bir çanta dolusu kadın kıyafeti var?"

"Sadece giysi değil, Bay Linton. Bay Ambrose yığından daha küçük bir kutu daha alarak açtı. Kapağı kaldırıp göz kamaştırıcı boyutlarda, şekillerde ve renklerde bir dizi mücevheri ortaya çıkarınca neredeyse gözlerim yuvalarından fırlayacaktı. İnciler, elmaslar, safirler ve yakutlar yüzüklere takılmış, altın ve gümüş kolyelere yerleştirilmişti. Bay Ambrose'a baktım ve bunun gerçekten tanıdığım adam olup olmadığını merak ettim. Belki de gerçekte o değil, cömert ikiz kardeşiydi. "Kendinizi iyi hissediyor musunuz Bay Ambrose?"

'Elbette! Ve eğer bunlara dokunmana izin verirsem,' dedi mücevherleri göstererek, 'dikkatli ol. Onlar sadece ödünç. Eğer biri zarar görürse, borcunu krallığa kadar ödeyeceksin.

Tanrı'ya şükür! Tanrıya şükür, hala kendinde!

Geriye burada ne haltlar döndüğü sorusu kalıyordu. Bay Ambrose'un bavulları açışını hayretle izledim; çantalar, yelpazeler, makyaj malzemeleri, el aynaları, şemsiyeler - yüksek sosyeteden bir hanımefendinin şık bir şekilde dışarı çıkmak için isteyebileceği her şey. Ama en hayret verici bulduğum şey kıyafetlerdi - *kız kıyafetleri*!

"Sizi doğru anlıyor muyum? Sesim zayıftı. Bu durum beni oldukça şaşırtmıştı. Haftalardır Bay Ambrose ile aramızda bir gerginlik vardı çünkü kadın bir çalışan istemiyordu ve beni işe erkek kılığında gelmeye zorluyordu. Şimdi de bu mu? Buna inanamıyordum. İnanamıyordum. 'Bu kıyafetler benim için mi? Mısır'a vardığımızda bunları giymemi mi istiyorsun?

Başını salladı.

'İsterseniz onları şimdi takabilirsiniz, Bay Linton. Eninde sonunda bazı yüzük ve kolyelerle birlikte takmak zorunda kalacaksınız. Ama size kıyı sularına varıncaya kadar beklemenizi tavsiye ederim. Deniz rüzgârı etekle oldukça cereyanlı olabilir.

Normal şartlar altında Bay Ambrose'un bir eteğin ne kadar cereyanlı olduğunu nereden bildiğini merak ederdim. Ama tam o anda bir kuruş bile umurunda değildi. Şoktaydım - yaklaşan cinsiyet değişikliğimin ani beklentisiyle sersemlemiştim. Bana Bayan demek zorunda kalacaktı! Elbise giydikten sonra bana 'Bay Linton' diyemezdi, değil mi?

Kafamın içindeki küçük, kötü bir ses '*Bahse* girme' dedi ama onu duymazdan geldim. 'Ciddi misin? Bu aptalca bir şaka değil mi?

Bana bir bakış attı. *O bakışlardan* biri. "Sadece elbiseler bana elli sterlin on şilin ve iki peni'ye mal oldu.

Tercüme: Bu bir şaka değil.

"Ama... neden? Bir aydan fazla bir süredir benimle bu konuda tartıştın, bana bir santim bile vermedin! Şimdi de bu mu?" Önümdeki savurganlığı işaret ettim. "Neden?

"Göze çarpmamak için, Bay Linton.

"Göze çarpmamak mı? Elbiselerden birinin işlemeli dantel eteğini bavuldan çekip çıkarırken homurdandım. "Sakın bana bunun göze çarpmadığını söyleme!

Bir bakıma öyle. Bir düşünün Bay Linton. İki adam Londra'dan ayrılıyor - ve Mısır'a kim varıyor? Bir adam ve bir kız. Eğer izleyen biri varsa, düşmanca davranan biri, iki olayın birbirine bağlanması ve bir sonuca varılması olasılığı azalır.

Omurgamda ani bir ürperti hissettim. "Biri mi izliyor?

"Lord Dalglish," dedi Bay Ambrose bana karanlık bir sesle, "çok gözü ve kulağı var.

"Oh.

Bu doğru olabilir. Ve Lord Hazretleri'ni gördüğüm kadarıyla, onun görüş alanından uzak durmak çok iyi bir fikir olabilirdi. Yine de bana bir elbise giydirmenin bu konuda pek yardımcı olacağını düşünmüyordum ama şimdilik bu düşünceyi bir kenara ittim.

"Bu gerçekten olacak mı? Buna inanmakta güçlük çekiyordum. Kafamın içinde pantolon giymenin neden daha pratik olduğuna dair binlerce mantıklı neden dönüp duruyordu ama aptalca itirazlarla bunu mahvedemezdim. Nihayet! Pes etmişti! Aptalca bir nedenle de olsa, sonunda kendim olmama izin veriyordu! 'Gerçekten bunu mu demek istiyorsun? Kadın gibi giyinmemi mi istiyorsun? Erkek gibi davranmayı bırakmamı mı istiyorsun?'

Sanki akıl sağlığımı yitirmişim ve ihmalkârlığımı hiç onaylamıyormuş gibi soğukkanlılıkla bana baktı. 'Tabii ki hayır! Bir erkek gibi davranmaya devam edeceksin. Sadece Mısır'da olduğumuz sürece, kadın gibi davranan bir erkek gibi davranacaksın.

Doğru duyup duymadığımdan emin olamadan ona göz kırptım.

"Ne?" "Beni duydun.

"Sen... sen inanılmazsın!

Başını salladı. "İtiraf etmeliyim ki, ben de kendimi her zaman oldukça sıra dışı biri olarak görmüşümdür.

"Kastettiğim bu değildi, seni patlatmak!"

"Hayır mı?

"Hayır! Sen şovenist bir bekar oğlusun!

Gözleri bir santim kadar kısıldı. "Biraz saygı gösterin, Bay Linton.

"Siz şovenist bir bekar çocuğusunuz, *efendim*!

Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum -kabinin darlığı böyle bir hareketi engellemeliydi- ama bir şekilde bana doğru tehditkâr bir adım atmayı başardı.

"Ne istiyorsunuz, Bay Linton? Bu elbiseleri giymek mi istiyorsunuz?"

"Bana sürekli 'Bayım' dememeni istiyorum! Kendim olmak istiyorum!

"Kendin olmak kadın kıyafetleri giymeyi de içeriyor mu?

"Evet, ama-

"O zaman fikrimi değiştirip bunları geri almadan önce dilini tutmanı öneririm," dedi bana, elini açık kutulara doğru sallayarak. 'Yap

Anladın mı?

Tartışmak için ağzımı açtım.

"Anladınız mı, Bay Linton?

Yavaşça, acı verici bir şekilde yavaşça, ağzımı tekrar kapatmaya zorladım.

"Evet, efendim! Sıkılmış dişlerimin arasından çıkmayı başardım.

"Yeterli. Akşam yemeğinde görüşürüz."

Ve böylece kendi etrafında döndü - *burnunuzu kaşıyacak kadar büyük olmayan bir yerde dönmeyi nasıl başarıyor?* - ve sinsice odadan çıktı.

Arkasından ters ters baktım. Sonra onun dikkatimi çekmeye değmeyeceğine karar vererek kapıyı kapattım ve kötü bakışlarımı onun yerine elbiselere yönelttim. Kadın gibi giyinmiş bir erkek gibi giyinmek! Hay aksi! Bunu nasıl hayal etti? Çölün sıcağında kadın kıyafetleriyle dolaşıp altına erkek kıyafetleri giyeceğimi mi sanıyordu? Yoksa kız kıyafetleri giymeme rağmen onun hizmetindeyken teknik olarak hala bir erkek olduğumu asla unutmadığımı bir tür zihniyeti mi kastediyordu?

Eğer kastettiği buysa, cinsiyet hakkındaki fikirlerini güneşin parlamadığı bir yere sokabilirdi! Ben bir kızdım! *Basta!*

Belki de ona bunu göstermenin zamanı gelmiştir.

Bakışlarım özellikle elbiselerden birine odaklandı ve hüzünlü bir halden düşünceli bir hale dönüştü. Almalı mıyım? Almamalı mıyım? Yapmalı mıyım? Yapmamalı mıyım?

Tereddüt ettim, muhteşem elbiseye baktım. Sonra aniden ileri atıldım ve onu kaptım. Bay Ambrose'un ve onun uçuşan eteklerinin canı cehenneme! Ona bir kızın da bir erkek kadar gemide başarılı olabileceğini gösterecektim!

Giyinmeyi henüz bitirmiştım ve aynada kendimden memnun bir şekilde kendime bakıyordum ki kapı çalındı.

"Evet? Ben seslendim. "Girin!

Kapı açıldı ve bir denizci başını kamaradan içeri uzattı. 'Bay Linton, efendim, kaptan az önce size akşam yemeğinin neredeyse hazır olduğunu ve-'

İşte o zaman odadaki erkeklik eksikliğini fark etti. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Büyüleyici bir gülümsemeyle ona doğru döndüm.

'Yemek neredeyse hazır ve...' diye onu cesaretlendirdim.

"Şey... affedersiniz, Bayan, ben... Bay Linton'ı arıyordum.

"Evet. Başımı salladım. "Peki beni bulduğuna göre, ne oldu?

"Siz *Bay* Linton mısınız?

Denizcinin dünya görüşünü yeniden düzenlemekte zorlandığı belliydi.

Omuz silktim ve ona cesaret verici bir gülümseme daha verdim. 'Bir bakıma öyle. Gerçi bundan sonra bana "*Bayan* Linton" diye hitap etsen daha iyi olur.

"Um, evet, Si- err, *Bayan*.

"Kaptan seni bana söylemen için mi gönderdi?

"Kaptan mı? Denizci gözlerini kırıştırdı. Belli ki amirinin varlığını tamamen unutmuştu ve hafızasını toparlamak için bir dakikaya ihtiyacı vardı. "Ah. Tabii ya. Kaptan. *Bay* Linton'a -yani size- akşam yemeğinin neredeyse hazır olduğunu ve bugün en iyi Virginia purolarından bir kutu açmayı planladığını söylememi istedi, eğer ona katılmak isterseniz.

Zavallı adamın, ipek ve saten giysiler içindeki bir bayana puro içme fırsatı sunduğunu fark etmesi, o şaşkın ruh hali içinde bir anını aldı. Farkına vardığında kapının pervazına yapıştı ve neredeyse bayılıyordu.

"Aman Tanrım, *Bayan*, ben... çok üzgünüm, ben... *Bay* Linton'a söylemem gerekiyordu, ama siz... şey, ben... Aman Tanrım!

Bana yalvaran bir bakış attı. Ona acıdım.

"Kaptana hemen geleceğimi söyle," dedim ona reverans yaparak. 'Ve ona Virginia Purolarından birini denemekten çok mutlu olacağımı söyleyin. Bu deneyimi dört gözle bekliyorum.

~~**~*~*

Siz hiç puro içen on dokuz yaşındaki bir kızı izleyen sağlam, muhafazakâr bir gemi kaptanının yüzünü gördünüz mü? Görmediniz mi? Peki aynı odada oturan bir finans patronunun çene kaslarının seğirmesini, puronuz o kadar soğuk bakmasını izlediniz mi? Bunu da mı yapmadınız? O zaman yaşamamışsınız demektir.

Oldukça eğlenceli olan sadece bu akşam değildi. Mısır yolculuğunun geri kalanı da oldukça eğlenceli geçti ve hepsi de yeni kıyafetlerim sayesinde oldu. Doğru, etekler dışarıda biraz cereyan yapıyordu, ama *Bay* Victor Linton'ın gizemli dönüşümünü çözmeye çalışan denizcilerin yüz ifadeleri bunu fazlasıyla telafi ediyordu. Adamlarını bana bakarken yakalayan *Bay* Ambrose'un yüzündeki ifade de öyle.

"Kara göründü!

Geminin en yüksek direğinden gelen çığlık birdenbire duyuldu. Kamaramdaydım ve şans eseri duyabildim çünkü motorlar ilk kez çalışıyordu,

Adamların uyumasına fırsat vermek için düşük buharda çalışıyordu. Güverteye çıkmam yaklaşık dört buçuk saniye sürdü.

"Nerede o? Pruvada Bay Ambrose'un yanında belirerek sordum. "Nerede, nerede?"

"Buradan henüz görünmüyor," diye soğukkanlı bir cevap verdi. "Bu elbiseyle direğe tırmanmak istiyorsan, buyur.

'Ne zaman görünür olacak? Ne zaman?'

"Bu konuda doğru bilgiye sahip değilim.

'Aman Tanrım... İskenderiye'yi kendi gözlerimle göreceğim!

Alexandria!

'Evet.'

'Ya piramitler? Piramitleri ziyaret edebileceğimizi düşünüyor musunuz?

"Aradığımız haydutların eski bir firavun mezarında saklandıklarını pek sanmıyorum.

"Haydutları aramak için değil tabii ki! Sadece piramitleri görmek için!" "Bu hangi amaca hizmet edecek?"

'Bu bir gezi! Bir amaca hizmet etmesi gerekmiyor, bunu yapıyorsunuz çünkü uzun zamandır unutulmuş ve gizemli bir antik dünyanın atmosferini içinize çekmek istiyorsunuz!

"Çağdaş olana odaklanmaktan oldukça memnunum.

Tartışmadan umudumu keserek, uzaklara daha yakından bakmak için korkulukların üzerine eğildim. Ve evet, sabah sisinin arasından orada bir şey görebiliyordum. Ya da en azından görebildiğimi sandım. Belki de yapamazdım. Ama sonra tekrar, belki de...

Kararsızlığımın kesinliğe dönüşmesi uzun sürmedi. Ve sonra, yavaş yavaş hışıya dönüştü.

"İskenderiye Limanı," diye sağımdan Bay Ambrose'un sesini duydum. Önümdeki manzara karşısında o kadar afallamıştım ki, bilgi vermek için dudaklarını gönüllü olarak açmasına bile şaşırmadım. 'Dünyanın en eski limanlarından biri, belki de en eskisi. İlk tesisler muhtemelen dört bin yıl önce inşa edildi. İşte, şu kara parçasını görüyor musun?

"Evet," diye mırıldandım ve gerçekten de onu görebiliyordum. Ufukta soluk altın bir çizgiydi. Ve arkasında... Hayır. Karanın arkasındaki gemiler olamazdı, değil mi? Tabii Mısırlılar 'çöl gemisi' deyimini yepyeni bir seviyeye taşımaya karar vermedilerse.

Bay Ambrose sanki aklımı okumuş gibi, 'Bu bir yarımada,' diye açıkladı. 'Okyanusa doğru uzanıyor, sonra da T şeklinde iki yana doğru uzanıyor ve limanı hava koşullarına karşı koruyor.

Ona bir bakış fırlattım. "Bu sabah alışılmadık derecede konuşkansınız efendim.

Bakışımı kolayca yakaladı ve iki kat kuvvetle geri fırlattı. 'Düşman bölgesine girerken çevreniz hakkında mümkün olduğunca çok şey bilmek her zaman en iyisidir. Ve hata *yapmayın* - burası düşman bölgesi. Dalgliesh'in burada çok fazla etkisi var. Biz turistik bir gezide değiliz.

"Evet, efendim.

"İndiğimizde, eğer mümkünse, kendinizi düzgün bir hanımefendi gibi sınır dışı etmeye çalışın.

"Her zaman yaparım!

Ondan cevap olarak sadece sessizlik geldi. Çok anlamlı bir sessizlik.

"Evet," diye tekrarlardım, "ya şimdi benimle aynı fikirde olursun ya da kafanı kırarım" tonunda. "Her zaman!

"Hm. Pekala. Elinizden geleni yapın. Şüphe uyandırmak istemeyiz." "Emredersiniz efendim.

Elimden geleni yaptım. Gerçekten yaptım. Düzgün bir hanımefendi gibi yürüdüm. Düzgün bir hanımefendi gibi gülümsedim. Hatta kendimi acımasız güneşten korumak için şemsiyemi bile gönüllü olarak düzgün bir hanımefendi gibi tuttum. Ama gözlerimin neredeyse yuvalarından fırlamasına engel olamadım. İşte o an gelmişti! Yıllardır beklediğim şey! Londra'nın sıkıcı hayatından, balolardan, teyzelerden ve sinir bozucu taliplerden çok uzakta, gizemli bir yabancı ülkede macera ve heyecan. Dairesel limana doğru yelken açtığımızda beni kollarını açmış karşılıyor gibiydi. Baharat kokusuyla dolu deniz havasından derin bir nefes aldım.

"Hadi gidelim!

Karaya ayak bastığımız anda rüyalarımın kabaca uyandım. Bay Ambrose kolumdan tuttu ve beni iskeleden aşağı, bekleyen bir vagona doğru sürükledi. Başka birine göre bana nazıkçe rehberlik ediyormuş gibi görünebilirdi - ama tutuşunun sıkılığını hissettim ve daha iyisini biliyordum. Bırakmadı.

"Bin!" diye tısladı, nefesinin altında. "Ve gülümse! Tatilde iki mutlu insanmışız gibi davran!

"Bu gerçekten gerekli mi?

'Kaftan giymiş üç adam var^[15] bizi oradan izliyor. Bir diğeri de solunuzdaki balıkçı teknesinden izliyor. Gülümseyin!'

Dudaklarımı etobur bir yüz ifadesiyle büzdüm. "Buna ne dersin?"

"Üzerinde çalışman gerekecek.

"Neden *sen* de gülümsemiyorsun?

'Ben bir erkeğim, bir kadınla birlikteyim. Kimse benden bunu beklemiyor.' '*Seni küstah, terbiyesiz...!*

"Gülümse dedim! Ve arabaya bin.'

İsteksizce dediğini yaptım. Bay Ambrose arkamdan tırmandı ve yeni sopa ve kılıcını çatıya vurdu.

"Sür!

Koç öne doğru sarsıldı ve ben de ona isyankâr bir bakış attım.

Altın işlemeli, en iyi mavi ve kırmızı ipekten yapılmış elbisemi göstererek, "Bunları giymemi neden istediğinizi hâlâ anlamıyorum," dedim. Elimle işaret ettiğim ellerim mücevherlerle süslenmişti. "Demek istediğim... çok gurur verici ama haydut avı için pek uygun değil.

'Size söyledim: bu daha dikkat çekmez. Sekreteriyle birlikte bir adam - bu şüphe uyandırabilir, özellikle de Dalgliesh'in ajanları gerçekten izliyorsa ve beni tanıyorlarsa. Ama bir erkek ve bir kız...'

'...daha da dikkat çekici olacak. Dikkat çekici mi? Ha, ne diyorum ben, birkaç saat içinde şehrin en büyük skandalı olacak! İnsanlar metresin olduğumu düşünecek, hatta daha da kötüsü, gün doğumundan gün batımına kadar bunun hakkında konuşacaklar. Beyefendilerin yabancı kızlarla seyahat etmesi pek de iyi ya da normal sayılmaz!

"Yabancılarla değil, hayır.

Ona göz kırptım ama şifreli cevabını açıklayacak havada görünmüyordu, ben de konuyu kapattım. İskenderiye şehrindeki itibarım neden umurumda olsun ki? Birkaç hafta içinde buradan tekrar ayrılacak ve muhtemelen bir daha hiç görmeyecektim.

Otele giden yol uzun ve sıcaktı. Gürültüden anladığım kadarıyla sokaklar olabildiğince kalabalıktı. Arapça olduğunu tahmin ettiğim bir dilde konuşmalar, bağırışlar ve küfürler duyuyordum ama kimseyi göremiyordum. Bay Ambrose panjurları indirmişti ve tekrar çekmesini isteyemeyecek kadar endişeliydim.

Casuslar mı? Keskin nişancılar mı? Daha kötü bir şey mi?

Sonunda araba durdu. Kapıyı açan Bay Ambrose, bir kraliyet sarayına çıkan bir merdiven gördü... kraliyet sarayı mıydı?

Kesinlikle öyle görünüyordu, neredeyse Empire House kadar yüksekti, ön cephesini süsleyen eski Mısır krallarının ince işçilikle yapılmış heykelleri ve her tarafta çiçek açan bahçeleri vardı. Ancak girişin üzerindeki 'Luxor Hotel' yazısı ve çantalarımızı almak için bekleyen üniformalı kapıcı, bir kraliyet konutundan başka bir şeye işaret ediyordu.

"Burada oda kiralayacak kadar para mı harcadınız? Bay Ambrose'a bir kaşımı kaldırdım. "Kendinizi iyi hissettiğinizden emin misiniz?

Şaşırtıcı bir şekilde kafamı koparmaya çalışmadı. Hayır, sadece başını salladı ve 'Gerekliydi' dedi.

Şüphe içimde bir havai fişek roketi gibi yükseldi. Bay Ambrose lüksü gerekli gördüğünde, bir şeyler şüpheli oluyordu. "Gerekli mi? Ne için gerekli?"

"Kılık değiştirmemiz için. Dalgliesh'in ajanlarını kandırmak zorundayız, hatırladın mı? Onları benim Bay Rikkard Ambrose olmadığıma, aramakla görevlendirildikleri adam olmadığıma inandırmalıyız. Gel bakalım.

"Bunun neyle ilgisi olduğunu anlamıyorum-

"Gel, dedim. Elimden tutarak beni arabadan indirdi ve otelin merdivenlerinden yukarı çıkardı. Şoför bagajlarla ilgilenmeyi bırakmıştı. Mermer sütunlar ve avizelerle dolu lüks bir lobiye girdik, lobinin sonunda koyu ahşap bir tezgâhın arkasında iri yarı bir adam duruyordu. Yüzünde evimizdeki Sallow-face gibi solgun bir ifade yoktu, bunun yerine nankör bir gülümsemeyle dünyayı rahatsız etmeyi tercih ediyordu, ama onu Bay Ambrose'un ön salonunu koruyan ekşi bekçi köpeğinin bir meslektaşısı olarak hemen tanıdım. Bu baş kapıcıydı.

"Luxor Hotel'e hoş geldiniz," diye ilan etti, küçük yalaka ellerini ovuşturarak. 'Egzotik bir tatil hayalinizi gerçekleştirirken, uygar toplumun sunabileceği her türlü konforu da sağlıyoruz. İsminizi öğrenebilir miyim, efendim?

"Richard Thompson," diye yalan söyledi Bay Ambrose, hayranlık uyandıran bir soğukkanlılıkla. "Burada benim adıma ayrılmış bir süit var.

'Sadece bir süit mi? Paylaşmak için mi?' Kapıcının kaşları kalktı. "Evet, burada sizin adınıza ayrılmış bir süit var Bay Thompson, ama... Umarım buradaki genç hanımla ilişkinizin ne olduğunu sormamı küstahlık olarak görmezsiniz. Beni selamladı ve küçük domuz gözleri skandal merakıyla parladı.

İçimi çektim. Tıpkı Bay Ambrose'a söylediğim gibiydi. Bir kızla yalnız seyahat eden bir adam mı? Böyle bir şey skandalın da ötesinde, düşünülemezdi bile! Tabii eğer ikisi de...

Dondum kaldım, dehşetle farkına vardım. Gözlerim parmaklarımdaki yüzüklere kaydı - Bay Ambrose'un takmam için ısrar ettiği yüzükler!

"Bu," dedi elimden tutup yanağıma nazik bir öpücük kondurarak, "Lillian, benim sevgili karım.

Müstehcen İsim Takma Sanatı

Takdire şayan bir kendine hakimiyet gösterdim. Aslında onu otel lobisinde öldürmemeyi başardım.

Otel kıyafeti giymiş geveze bir çocuk bizi Luxor'un koridorlarında gezdirirken kendime *güçlü ol*, dedim. *Brutus, Julius Caesar'ı öldürmeden önce aylarca plan yaptı ve entrikalar çevirdi. Eğer değersiz bir Romalı general bu kadar bekleyebiliyorsa, sen de otel odasına varıp kapı kapanana kadar kendini tutabilirsin.*

Resepsiyonla aynı koyu renkli ahşaptan yapılmış bir kapıya ulaştık. Cilalı yüzeyde büyük ve süslü bir 79 rakamı parlıyordu. Gergin çocuk biraz daha gevezelik ettikten sonra kapıyı açtı ve bizi içeri aldı. Süitin muhteşem koridoruna neredeyse hiç bakmadım. Tüm dikkatim benden önce içeri girmiş olan ve şimdi bana doğru dönmekte olan adamdaydı.

Çocuk Arapça bir şeyler daha söyledi. Dinlemedim, onun yerine tüm dikkatimi Bay Ambrose'a verdim.

"Gönderin onu! Ona homurdandım. Belki Rikkard Ambrose'a emir vermeye çalışmak pek akıllıca bir şey değildi ama şu anda akıllıca olup olmadığı umurumda bile değildi.

Bay Ambrose çocuğa başını salladı ve soğukkanlılıkla başını salladı. Gencin daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu. Bahşış almaya bile çalışmadan kapıdan çıktı.

İki ya da üç saniye boyunca odada ağır bir sessizlik oldu - en az on ton ve yedi yüz altmış iki pound değerinde bir sessizlik. Bay Ambrose'a baktım. Bay Ambrose da bana baktı.

"*Karısı mı?* Tekrar ettim.

Başını eğdi ve omuz silkti.

Silkindi!

"Ben," diye tekrarladım çok yavaş ve net bir şekilde, "senin *karın* mıyım?

Sesimi daha önce hiç bu kadar ölümcül ve tehlikeli çıkarmayı başardığımı sanmıyorum. Karnında ateş yanan dişi bir kaplan gibiydim! Fark etmemiş ya da umursamamış gibi görünüyordu, sadece o soğuk, karanlık gözleriyle bana baktı.

"Sana söyledim, dikkat çekmemeliyiz.

"İnconspi-! Sesim bir an için kesildi. 'Seni öldürsem ve cesedini balkondan aşağı sarkıtsam, bu göze çarpmaz mı?

'Böyle bir şey yapmayacaksın. Birini öldürmek için fazla mutlusunuz.

"*Mutlu musun?*"

Hayal mi görüyordu? Ya da uyuşturucu mu kullanıyordu?

Bir artı birin iki ettiğini açıklar gibi bir ses tonuyla 'Tabii ki öylesin,' dedi. 'Delicesine mutlusun. Ne de olsa hayallerinin erkeğiyle balayındasın, hayatım.

"*Balayı mı?*"

Son sözlerini inanamayarak tekrarlamaktan başka bir şey yapamadım. Ona bir şey fırlatmalı ya da tokat atmalıydım ama tek yapabildiğim ağzım açık bakmaktı.

Balayında... Rikkard Ambrose ile balayındasınız...

"Evet," dedi bana, yüzü bir granit levha kadar duygusaldı. 'Genelde "fırtınalı aşk" olarak adlandırılan bir ilişki yaşadık. Bu süreçte akıl sağlığımızın çoğunu kaybettik, tutkulu bir şekilde aşık olduk ve bir hafta önce Londra yakınlarındaki küçük bir köyde evlendik. Bizler, "balayı" adı verilen anlamsız bir eğlence gezisine para harcayacak kadar ileri giden savurgan ve tamamen sorumsuz bir çiftiz. Evliliğimiz bir haftadan fazla sürmüş olmasına rağmen, mucizevi bir şekilde hala aşk, şefkat, tutku ve benzeri gereksiz duygularla doluyuz.

'Bunu başından beri planlıyordun,' diye fısıldadım. 'Eğer gelmeye karar verirsem, beni en başından beri bu şekilde kullanacaktın!

"Oh evet.

"*Neden? Neden bu lanet maskaralık?*"

Buz gibi gözlerini bana dikti. "Çok basit. İkimiz de Lord Dalgliesh'in ajanlarının limanı izlediğini biliyoruz. Muhtemelen benim ve sizin eşkalinizi de almışlardır. Kendimi nasıl gizlersem gizleyeyim

- Bir tüccar, bir ordu subayı ya da bir dilenci olarak - kılık değiştirdiğim anlaşılabilecek ve peşimize düşülecek. Bir fil, on tavus kuşu ve bir sürü hizmetkârla doğulu bir paşa olarak gelsem bile, Dalgliesh er ya da geç kim olduğumu öğrenecektir. Beni çok iyi tanıyor. Ve tam da beni iyi tanıdığı için, asla beklemeyeceği tek bir şey var: bir *kızla* birlikte gelmem.

Bana doğru bir adım attı, gözleri beni delip geçti.

"Özellikle," diye devam etti, sesi mırıltıya dönüşmüştü, "aşık olduğum bir kız. Elini kaldırarak bir parmağını yanağımda bir kez gezdirdi.

Kalbim durdu. Gerçekten, dürüstçe, durdu! Sonra tekrar başladı, her zamanki hızının iki katı hızla, göğsümden fırlamak için elinden geleni yapıyordu.

Aşk mı?

Birdenbire ne kadar yakınımda durduğunu fark ettim. Koyu renk gözleri açık deniz gibi geniş ve fırtınalıydı. Sanki içine düşecekmişim gibi hissettim ve bu sefer boğulmaktan kaçamayacaktım. Bunu istemezdim.

Koyu gözler. Derin gözler. Sevgi dolu gözler mi?

Gerçekten olabilir miydi? Tenim aniden karıncalanmaya başladı, hava beklentiyle çatırdıyordu.

Aşık olduğum bir kız.

"Yani," dedi bana, geri adım atarak, sesi aniden yeniden iş gibi çıkmaya başladı. 'Neden birbirimize karşı bu saçma duyguyu hissediyormuş gibi yapmamız gerektiğini anlıyorsun, değil mi?

Kalbim aniden durdu.

Numara mı?

Tabii ki, Lilly! Bunların hepsi onun planının bir parçası! Neden Rikkard Ambrose'un seninle evlenmekle ilgileneneğini düşündün ki? Ve daha da önemlisi, neden evlenmediği için hayal kırıklığına uğradın?

Belki de bir eş olarak, cinayet fırsatlarına sahip olacağım içindir? Evet, öyle olmalı! Onu bir yastıkla boğabilirdim, ya da geceliğinin içine küçük bir şey koyabilirdim, ya da... ya da... olasılıklar sonsuzdu! Eğer sadece görünüş öldürseydi, Bay Rikkard Ambrose şu anda kesinlikle için için yanan bir kül yığınının başka bir şey olmazdı.

"Bana ciddi olmadığını söyle!" diye sıkılmış dişlerimin arasından haykırdım.

Başını eğdi. "Şaka yapmaya eğilimli olduğum konusundaki ısrarınız artık çığırından çıkıyor. Şimdiye kadar herhangi bir şekilde şakaya yatkınlık gösterdim mi?

"Hayır.

"İşte buradasınız. Size planımı ve arkasındaki nedenleri açıkladım. Dalgliesh'in ajanlarından saklanmak zorundayız. Şimdilik, soran herkese, biz Bay ve Bayan Thompson'ız, Hazlemere'den yeni evli mutlu bir çiftiz.

"Hazlemere?"

'Buckinghamshire'da pitoresk küçük bir köy. Tam da yeni evlilerin geldiği türden bir yer.

"Ama... ama..." diye sıçradım. "Senin *karınmışım* gibi davranamam!
Buna şaşırmış görünüyordu. "Neden olmasın? Tek yapman gereken bir yüzük takmak.

"Demek istediğim bu değildi, kahretsin seni! *Sana aşıkmışım* gibi *davranamam* demek istedim!

"Neden?

Ona inanamayarak baktım. Ciddi miydi? Tanrım, neden kendime bunu soruyordum ki? O Rikkard Ambrose'du! Tabii ki ciddiye! Ayrıca bunu kabul edeceğimi düşünüyorsa tamamen kafayı yemişti!

"Önce iznimi almadan beni buna zorlamanın alçakça bir hile olduğu gerçeği dışında mı?

Başını salladı, sabırsızlandığı belliydi. "Evet, bunun dışında tabii ki. Ellerim titredi, boynuna uzanmak için kaşınıyordum.

Nefes al, Lilly! Derin ve yavaş nefes al! Cinayet muhtemelen Mısır'da yasalara aykırıdır!

"Eee? Bay Ambrose, sanki Londra'daki ofisine geri dönmüşüz ve ben de birkaç dosyayı düzenlemekte çok gecikmişim gibi altın rengi bakışlarını üzerimde gezdirerek sordu. "Neden bana deliler gibi aşıkmış gibi davranmıyorsun? Bu zor olmamalı. Ne de olsa ben benim ve sen de bir kadınsın.

Ağzım açık kaldı. Küstah h e r i f ...! Neden? Çok basit!
Çünkü... Çünkü...'

Tereddüt ettim.

Lanet olsun, o kadar da basit değilmiş. Neden tam olarak ona aşıkmış gibi davranamıyordum? İlk kez rol yapmıyor ya da bir rolü canlandırmıyordum. Haftalardır erkek kostümü giymiş bir sekreter gibi davranıyordum. Bundan sonra, balayına çıkan bir gelin için bu kadar zor olmamalıydı, değil mi?

Sadece bir sorun vardı.

Sadece *bir* gelin olmayacaktım. *Onun* gelini olacaktım. Bay Rikkard Ambrose'un gelini. Takma adı olsun ya da olmasın, o hala oydu. Ve ben de bendim. Gözleri bir parça kısıldı. "Neden?" diye üçüncü ve ses tonundan anladığım kadarıyla son kez sordu. Ses tonunda tehditkâr bir gök gürültüsü vardı.

Ses.

"Çünkü... çünkü sana katlanamıyorum!

Omuz silkti. "Alakası yok.

"Çünkü ben bir feministim!

'Ayrıca alakasız. Sana benim için çalışman için para ödüyorum, saçma sapan siyasi görüşlere sahip olman için değil. Bana doğru ani bir adım atarak beni geri çekilmeye zorladı, karanlık formu üzerimde yükseliyordu. Sert bedeninden yayılan güç aurası neredeyse hissediliyordu. 'Önümüzdeki birkaç ay boyunca benim karım olacaksınız, Bayan Linton. Ondan sonra istediğin zaman istediğin yerde kadınlaşabilir ve eğlenebilirsin. Ama önümüzdeki birkaç ay boyunca *benimsin!*

"Hayır!

"Evet!" Yeterince hızlı değildim. Nefesini yüzümde hissedebileceğim kadar yakınımıdaydı, karanlık, deniz rengi gözlerinin gücü ruhumu çekiyordu. "Yapacaksın.

'N-'

İnkârımı bitiremeden parmağı dudağımdaydı, soğuk, sert, amansız.

"Konuşmadan önce çok iyi düşünün, Bayan Linton. Sesinde belirgin bir tehdit notası vardı. Korku ve heyecan karışımı bir ürperti omurgamdan aşağı indi. 'Paramı aldığın zaman yaptığın anlaşmayı hatırla. *Ne dersem yapacak, nereye emredersem oraya gidecektin...* Hatırlıyor musun?

Yüce Tanrım! Bütün bunları o zaman mı planlamıştı?

Ne aptalca bir soru. Tabii ki planlamıştı.

Yutkundum. "Hatırlıyorum.

"Peki o zaman? Göğsünün sert kaslarını benimkine değdirene ve ağzı neredeyse dudaklarıma değene kadar yüksek boyundan eğildi. Zar zor nefes alabiliyordum, etrafımdaki hava lezzetli bir gerilimle öylesine yoğunlu ki. 'Cevabınız nedir? Bayan Linton, karım olur musunuz?

"Evet.

Ben daha düşünmeye başlamadan kelime ağzımdan çıkmıştı. Orada öylece durdum, sersemlemiştim, anlayamıyordum.

Lanet olsun, lanet kokuşmuş cehennem! Bu ağzımdan nasıl çıktı? Ve daha da önemlisi, *neden?*

Belki de, diye düşündüm içimden bir ses, çünkü tam da bu şekilde ifade etmişti - neredeyse gerçek bir teklifmiş gibi.

Hayır! Sebebi bu olamaz! Kesinlikle hayır! Çünkü bu gerçekten istediğim anlamına gelirdi... eğer sorsaydı evet derdim-

Hayır, hayır, hayır! Kesinlikle olmaz!

"Yeterli. Bay Ambrose soğukkanlı bir baş hareketiyle tekrar geri çekildi, havadaki sözde romantik gerilim bir balon gibi patladı ve beni sersemletti. "O zaman kılık değiştirmemizin ayrıntılarına geçebiliriz.

"D-detaylar?

"Evet.

Lanet olsun ona! Benimki her an kırılacakmış gibi hissederken o sesini bu kadar işveli tutmayı nasıl başarıyordu?

Boğazımı temizledim. "Ne gibi detaylar, efendim?

"İsimler ve hitap şekilleri gibi elbette. Örneğin evli bir çiftin birbirlerine soyadlarıyla hitap edecek kadar mantıklı olmaları pek olası değildir. Ve bir kadının kocasına "Efendim" diye hitap edecek kadar terbiyeli olabileceğinden de şüpheliyim. Uzanıp bir an için çenesini okşadı - daha önce hiç görmediğim bir düşünme hareketi. Kaşlarının arasında hafif bir kırılgılık var mıydı? Ama... yüz kaslarını hiç hareket ettirmedi! İçinde nasıl bir devasa mücadele yaşanıyor olmalıydı?

Bekledim, beklentim yükseliyordu. Sonunda homurdandı ve kızgınlıkla başını salladı. Sanki az önce bin pound'u hemen vermesi gerektiği haberini almış gibi görünüyordu.

"Bundan kaçış yok gibi görünüyor. Mısır'da kaldığımız süre boyunca bana ilk adımla hitap etmen için sana geçici izin veriyorum, Bayan Linton.

Ona göz kırptım. Duygusal çalkantılarının nedeni *bu* muydu? "Ne kadar... ne kadar nazıksınız.

"Evet, biliyorum. Evli insanlar gerçekten daha görgülü olmalı. İlk isimler. Bah!"

'Evet - korkunç! Birbirlerinden gerçekten hoşlandıkları fikrine kapılabilirsin. Tepki yok. Bay Rikkard Ambrose'un iğnelemelere karşı dayanıksız olduğunu ilk kez fark etmiyordum.

"Muhtemelen ilk adımı kullanmak bile yeterli olmayacaktır," diye ekledi ekşiyerek. 'Yeni evlilerin nezaketsizliği ve gayri resmiliği herkesçe bilinir. Evliliğe uygun bir yakınlık izlenimi vermek için kısaltılmış bir form kullansanız iyi olur. Bir an için konuyu düşündü. "Rick" kabul edilebilir bir seçim olacaktır.

Bir an düşündüm, ismi dilimde dolaştırdım. Sonra birden aklıma bir fikir geldi ve yüzüme bir gülümseme yayıldı. 'Eminim bu güzel ismin için başka kısaltmalar da vardır. "Dick "e ne dersin?

Bana öyle bir baktı ki sırtımdan aşağı ürperdim. Ama gülümsemem daha da genişledi. İçimden kahkahalarla yerde yuvarlanıyor, nefes nefese kalıyordum. Ha! İntikam zamanı!

"Adım "Rick", Bayan Linton! Tartışma yok!" 'Aynen dediğin gibi,... *Dick*.

Bakışları bir düzine derece daha soğudu. 'Ben sizin patronunuzum, Bayan Linton! Emirlerime uymak zorundasınız!'

Onun sert bakışlarına karşılık ben de ona neşeli bir gülümseme ile karşılık verdim. 'Görünüşe göre, sen benim işverenim değilsin. Artık benim kocamsın, Dick. Duymadın mı?' Gözlerim dans ediyordu. Tanrım, neden bir dakika önce bu konuda endişelenmişim ki? Bu harikaydı! 'Kadınlar kocalarına her zaman sevgiyle sataşır. Bu onların işidir. Ayrıca şikayet ederler, tartışır ve susmaları gerektiğinde asla susmazlar. Bunların hepsi evlilik hayatının harika dokusunun bir parçasıdır.

Derin bir nefes aldı. Bir an için küçük parmağının seğirdiğini gördüm - ama sonra, orada olduğundan emin olmak için mikroskoba ihtiyaç duyacağınız kadar belirsiz bir hareketle ağzının bir köşesi kalktı.

Aman Tanrım... Ne... Bu bir sm- olamaz

Ben düşüncemi tamamlayamadan hareket etti. Birden tam önümde durdu, buz kalpli enerjisi etrafındaki havada çatırdıyordu. Koyu renk gözleri yanıyordu. "Rolünü bu kadar benimsediğini görmek güzel, *Karıcığım*.

"Teşekkür ederim.

Kekelemeye lanet olsun! Söylemem gerektiği kadar alaycı bir şekilde söylemedim! Gözlerinin içine baktım ve o da bana baktı, amansız, soğuk ve çok ama çok kararlı.

"Biliyor musun," diye mırıldandı, yavaşça bana doğru eğilerek, "evlilik hayatının başka neleri var? Geri çekilmeye başladım, ama o da benimle birlikte hareket ederek daha da yaklaştı.

"Hayır. Sen neden bahsediyorsun?

Sorumu duymazdan gelerek daha da yaklaştı. Artık sadece birkaç santim uzağımdaydı - teninin sıcaklığını ve bakışlarının dondurucu, hesapçı buzunu hissedebileceğim kadar yakındı, karşı konulmaz bir girdapta birbirine karışıyordu. Çok yakındı! Çok yakın!

'Evli bir çiftin her zaman ne yaptığını biliyor musun? Özellikle de birbirlerini yeni bulmuş ve hala tüm cazip olasılıkları keşfetmekte olan yeni evliler?

"Hayır!" diye tersledim. 'Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrim yok-'

Bana saldırdı. Ondan kaçmak gibi bir umudum yoktu. Kolları bir milisaniye içinde beni sardı, içine hapsetti ve sonra dudakları

benimkine. Yumuşak, çok yumuşak ama bir şekilde inanılmaz derecede sert ve talepkârdılar. Tam olarak son öpücüğünden hatırladığım gibiydiler!

Her zaman halüsinasyon gördüğünü düşündüğün düşünülürse garip, değil mi?

Görünüşe göre gerçekçi halüsinasyon görmekte oldukça iyiymişim! Lanet olsun!

Ağzı doymak bilmiyordu. Yakıcı bir ihtiyaç yarışında benimkini ele geçirdi, sırtımdan aşağı ürperti üstüne ürperti gönderdi - ama ürperti bunun için yeterince güçlü değildi! Ardından gelen bir şok beni felç etti ve kollarının arasında gevşememe neden oldu. Kolları beni kendisine doğru çekiyor, kaya gibi sert vücuduna yaslıyordu. Dizlerimin bağı çözüldü ve lekeler gözlerimin önünde parlayan kar taneleri gibi dans etti.

Vay canına! Yine halüsinasyon mu görüyordum?

Hayır, seni aptal! Bu sefer sarhoş değilsin!

Öyle değil miydin? Sarhoş *hissediyordum*. Vücudumu tepeden tırnağa, dudaklarımdan saç tokalarımaya kadar dolduran lezzetli bir sıcaklıkla sarhoş olmuştum. Daha fazlasını istiyordum! *Ondan* daha fazlasını! Çaresizce! Ama nasıl? *Nasıl* mı?

Güçlü, tanıdık bir el arkama geçti, boynumu kavradı ve yerinde tuttu. Dudakları benimkilere daha sert bastırarak onları açmaya zorladı ve dudaklarını ağzımın içine daldırdı...

Oh...

Tanrım... Demek *böyle*!

Dili bir arzu mızrağı gibiydi, ağzım ise mutluluktan ölmemi isteyen açık bir yaraydı. Ağızlarımızın çarpışması sırasında içimden küçük bir inilti kaçtı. Dili okşadı, okşadı, sürekli hareket halindeydi, bana saldırmayı asla bırakmadı. Bu arada, dudakları da meşgul olmaya devam ediyor, vücuduma lezzetli ısı dalgaları gönderen ısrarlı, sarhoş edici bir ritimle beni esir tutuyordu.

Ne kadar sürdü? Dakikalar

mı?

Saatler

mı?

Yıllar

mı?

Bilmiyordum ve daha az umursayamazdım! Şaşkınlık içindeydim. Kendimi Tantalos'un tanrıların sofrasından Ambrosia'yı aşırıp bu cennet içeceğinin tadının nasıl olduğunu görmek istediği zamanki gibi hissediyordum. Hiçbir şey yapamıyor ya da söyleyemiyordum, ta ki sonunda zihnimin dumanı tüten sıcak sisi içinden yavaşça bir düşünce belirene kadar:

Ne... ne halt ediyor bu?

Emin değildim. Teknik olarak beni öpüyormuş gibi görünüyordu ama... bu gerçekte olamazdı, değil mi? Onun ve benim geçici olarak aklımızı kaybettiğimiz ve birbirimizden nefret ettiğimizi unuttuğumuz içki kaynaklı fantezilerde belki, ama *gerçek hayatta* değil, Tanrı aşkına! Bu imkansızdı!

Bıldırcın boruna yaptığı masaja bakılırsa^[16] şu anda bu çok ama çok mümkün!

Aman Tanrım! Gerçekten öpüyordu! Beni gerçekten öpüyordu!

Evet, seni aptal fahişe! Bu konuda bir şeyler yapsan iyi olur, hem de hemen!

Tabii ki! Yapmak zorundaydım! Ne de olsa ben bir şeydim. A... adı neydi? Bay Ambrose'un dudakları benimkileri yutarken hatırlamak oldukça zor görünüyordu...

Feminist! Sen bir feministsin!

Doğru ya! Ben bir feministtim ve rastgele erkeklerin beni öpmesine izin veremezdim! Hayır, yapamazdım. Ellerinin vücudumu keşfetmesi ne kadar güzel olursa olsun.

İçimdeki feminist protesto çığlıkları attı. *Bir şeyler yap! Şimdi!*

Doğru. Ee... ne yapalım?

Kollarımı yukarı kaydırarak Bay Ambrose'un göğsüne bastırdım. Hiçbir etkisi olmadı. Daha sert ittim. Yine de hiçbir şey olmadı. Dilinin tekrar bedenimi okşaması, vücuduma bir başka çılgın sıcaklık dalgası göndermesi ve beni ürpertmesi dışında...

Konsantre ol! Lanet olsun, konsantre ol!

Neye konsantre olmam gerekiyordu?

Uzaklaşmak! Seni kullanan o piçten uzaklaşmak istiyorsun!

Oh. Bu doğru. Neredeyse unutuyordum.

Bir kez daha ittim, bu sefer daha sert. Bu da sonuç vermeyince elimi sıktım ve yumruğumu havaya kaldırdım! Bay Ambrose'un kaya gibi sert göğsüne işe yaramaz bir şekilde çarptı. Tekrar ve tekrar. Artık onu bir kum torbası gibi yumrukluyordum ama kolları hâlâ bana sarılıydı ve dudakları, o kadar yumuşak, o kadar baştan çıkarıcıydı ki, hâlâ benimkilerin üzerindeydi. Lanet olsun ona! Fırtınanın dalgalarına meydan okuyan bir uçurum kadar sağlandı. Tepesinde bir düzine muhteşem çıplak erkek siren olan bir uçurum, bana yaklaşmam, öpücüğe gömülmem, savaşmayı bırakmam için şarkı söylüyordu...

Hayır! İçimdeki feminist çığlık attı. Lanet olsun, hayır! Bir şeyler yap!

Ben de öyle yaptım. Uzanarak ellerimi başına doğru kaydırdım, iki kulağını da tuttum ve sertçe çektim!

"Arrr!

Ondan kaçan hırıltıya bakılırsa, bu onun dikkatini çekmekte yumruk atmaktan çok daha işe yaramış görünüyordu. Geri çekildi ve ne kadar zamandır bilmediğim bir şekilde ilk kez dudaklarımı serbest bıraktı. Ona savuracağım hakaretlere hazırlanmak için derin bir nefes çektim. Bunu hak etmişti! Kitaptaki her kötü ismi hak etmişti! Beni böyle öpmeye nasıl cüret eder?

Yüzüne ilk küfrü savurmak için ağzımı açtım - ve sonra birden ileri atıldım, yüzünü, boğazını, yontulmuş çenesini... ulaşabildiğim her yerini öpüyordum!

Aman Tanrım! Ne halt ediyordum ben?

Güzel soru! Peki ya feminist ilkeleriniz?

Ellerim sert vücudunda yukarı doğru kaydı. Beni yakaladığından beri ilk kez onu gerçekten hissetme, siyah pamuğun altındaki sert kas çıkıntılarını keşfetme şansım oldu. Vay canına... Prensiplerimin canı cehenneme!

"Buna ne dersin?" diye tatlı tatlı fısıldadım, ellerimle kulak memelerini bıraktım ve onun yerine bir tanesini dişlerimin arasına alıp hafifçe kemirdim. "Bu da evlilik hayatının bir parçası mı, *Dick*?

"Sakın," diye homurdandı, derin, buz gibi sesi tüm bedenimi titretiyordu, "bana öyle deme!

Tenine karşı gülümsedim ve kulak memesine yumuşak bir öpücük kondurdum. "Aynen dediğin gibi, *Dick*!

Birdenbire uçuyordum. Yaşadığım şokla ne olduğunu anlayamadım, sadece yanımdan geçen belli belirsiz mobilya şekillerini gördüm ve sadece ellerini belimde hissediyordum, beni daha da yükseğe kaldırıyordu. Bir an sonra sırtım duvara çarptı ve tüm nefesim kesildi.

"Sana söyledim," diye tekrarladı, sesi şimdi daha da soğuktu ve içimde sıcak bir ihtiyaç dalgası uyandırıyor, "bana öyle seslenme. Anladın mı?

"Evet, efendim.

Gözleri fırtınalı bir okyanusa yansıyan alevli ateşler gibi parlıyordu. "Burada olduğumuz sürece benim adım ne, Karıcığım?

"Richard!

"Gerçekten de öyle. Kısaca?"

Nefes nefese bir an bu soruyu düşündüm. Sonra yüzüme dökülen saç tellerinin arasından ona muzipçe sırıttım. "*Dick*!

Bir anda üzerimdeydi. Dili ağzımı işgal etti, aç ve kararlıydı. Bu sefer onu kendi dilimle karşıladım, çarpıştılar, kıvrıldılar, hükmetme hakkı için savaştılar. Bu, arzunun sıcak dalgalarının ağzımdan vücuduma yayılmasını engellemedi. Etrafımızdaki duvarlarda asil Mısırlı devlet adamlarının portreleri bize onaylamaz bir şekilde bakıyordu. Onların fikirleri zerre kadar umurunda değildi! Bırakın baksınlar! İçimdeki feministin protesto işareti yapması o an için umurunda bile değildi. Daha sonra umursayacaktım, biliyordum. Daha sonra, cehennem gibi umursayacaktım! Ama şu anda, o beni öpüyordu ve ben... süzülüyordum. Mutluluk içinde.

Keyifli dalgalanmam kapının açılma sesiyle kesildi. Gözlerimi araladım - nasıl olduysa öpüşme sırasında kapanmışlardı - kapıda esmer tenli genç bir hizmetçinin figürünü gördüm. Bizi görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. Ama benim onun bizi gördüğünde gözlerimdeki genişliğin yakınından bile geçmedi!

"Ah. Yüzüne küçük bir gülümseme yayıldı. "Affedersiniz, lütfen, hanımefendi, beyefendi. Burada kimseyi tanımıyorum. Çok özür dilerim. Hiçbir şey görmüyorum. Hiçbir şey görmüyorum.

Bir açıklama yapmak için ağzımı açtım, dudaklarımı Bay Ambrose'un dudaklarına bastırmamı açıklayacak, tutkulu bir öpücük içermeyen herhangi bir açıklama. Bay Ambrose daha hızlıydı.

"Sorun değil," dedi, el salladı, arkasını döndü ve yanağıma şefkatli bir öpücük kondurmak için bana doğru eğildi. 'Ne de olsa günün geri kalanında daha çok işimiz var.

Ve sonra göz kırptı.

Bay Ambrose. Bay Ambrose *göz kırptı!* Ya da en azından göz kapağını oynattı. Belki de sadece bir toz zerresinden kurtuluyordu. Ama hizmetçiye sanki göz kırpyormuş gibi geldi. *Göz kırpyordu!*

Hizmetçi kıkırdadı ve reverans yaptı. "Evet, efendim, hanımefendi. Bir daha sözünüzü kesmeyeceğim, efendim, hanımefendi. Ben bir şey görmüyorum.'

Ve bu sözlerle birlikte arkasını dönüp odadan hızla çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Dönüp yanımdaki adama baktım. "Ne yaptınız siz? Şimdi bütün otel bizim... bizim... olduğumuzu düşünecek.

"Evli misiniz?" diye

sordu. "Evet! Hayır!

Bilmiyorum!

"Bunu biraz açıklığa kavuşturabilir misiniz?

'Arkadaşlarına anlatacak, onlar da arkadaşlarına anlatacak, onlar da arkadaşlarına anlatacak ve yarım saat içinde bütün otel bizim

burada bir şeyler yapıyorlar!"

Başını eğdi. Karşımdaki Bay Ambrose olmasaydı, içinde bir volkandaki kar kadar duygu barındıran bir adam olmasaydı, gözlerinde bir eğlence olduğunu düşünebilirdim. "Bir şeyler mi?"

Kulaklarımın yanmaya başladığını hissettim. "Bilirsin işte! Balayı şeyleri!"

"Balayında olmamız gerektiği düşünülürse, bu son derece skandal olur tabii ki.

Kulaklarım artık kendiliğinden yanma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. "Sen imkansızsın!"

Tutuşundan kurtulmaya çalıştım ama elleri çok güçlüydü, kahretsin onu! Beni daha yakına çekerek yüzüme doğru eğildi. Gözleri karardı ve dudakları bir parça aralandı.

"Sen de-

İtirazım ağızlarımızın birbirine karışmasıyla kesildi. Ve ben, yapmam gerektiği gibi, yanımdaki komodinin üzerindeki vazoyu alıp taş gibi sert kafasına indirmek yerine, kollarımı boynuna doladım ve onu kendime çektim.

Tanrım! Neyim vardı benim?

Sonunda ayrıldığımızda, bir panter gibi nefes nefese kalmıştım. O, tabii ki o kadar soğukkanlı ve sakindi ki İzlanda'dan yeni ithal edilmiş sanırsınız! Koyu renk gözleri beni delip geçti.

"Sanırım evli bir çifti ikna edici bir şekilde canlandırmak konusunu bugünlük yeterince tartıştık, değil mi?"

Sesi de en az geri kalanı kadar havalıydı, lanet olsun ona! Bu nasıl mümkün olabilirdi? Nefes nefese kalmıştım, içimde sıcak, ısrarcı bir ihtiyaçla yanıyordum... bir şey yapmak, herhangi bir şey yapmak! Tercihen onunla! Ve o - orada öylece durmuş, o akıl almaz gözleriyle bana bakıyordu.

Çenemi kaldırdım. "Kesinlikle katılıyorum.

"Yeterli. Bir elini kaldırarak uzun, zayıf bir parmağını yüzümün yan tarafında gezdirdi. 'Oldukça geç oldu. Otelin terasında mum ışığında romantik bir akşam yemeğine ne dersin, sevgili aşkım?"

Sanırım çok az insan 'sevgili aşkım' kelimesini 'itaatkâr kölem' gibi seslendirmeyi başarabilir. Rikkard Ambrose bunu en ufak bir sorun yaşamadan yaptı.

Dizginledim. "Romantik yemeğinizi alıp başınıza çalabilirsiniz-!" "Başka şekilde ifade edeyim," diye sözümü kesti. Kolları beni bir mengene gibi sarmıştı,

Beni yerimde tutuyordu. 'Aşağı inip mum ışığında romantik bir

Akşam yemeği. *Şimdi!*

Ona ters ters baktım, gözlerimden kıvılcımlar saçıldığını hissettim. 'Ve gülümseyeceğiz, kıkırdayacağız ve herkese ne kadar aşık olduğumuzu göstereceğiz?

"Bu ve çölde kana susamış haydutları en iyi nasıl avlayacağımızı tartışacağız.

"Ne kadar romantik!

"Ben her zaman elimden geleni yaparım. Şimşek hızıyla öne doğru eğilerek dudaklarını dudaklarıma değdirdi - neredeyse hiç dokunmamıştı, daha önce yaptıklarıyla kıyaslanamazdı ama yine de... Bu bir sözdü. Gelecek şeylerin bir vaadiydi.

Tanrım... Kendimi neyin içine sokmuştum?

Bay Rikkard Ambrose beni elinden bırakarak kapıya doğru yürüdü, döndü ve elini bana doğru uzattı. Koyu renk gözleri zayıflayan ışıktaki parıltıya gibiydi.

"Gel, aşkım.

Vaat Edilmiş Birliğin Durumu

Başınıza gelen bazı şeyler kendinizi *gerçekten* tuhaf hissetmenize neden olur. Kastettiğim anları bilirsiniz - dünyanın tersine döndüğü ve her şeyin aniden gerçek dışı görüldüğü anlar. Örneğin, masum küçük kız kardeşim Ella'nın yıllardır ailesinin arkasından gayrimeşru bir ilişki yürüttüğünü keşfettiğim zaman gibi. Ya da bir baloda dans ettiğim bir beyefendinin, bütün gece ayaklarını çiğnedikten sonra bana ne kadar iyi dans ettiğim konusunda iltifat etmesi gibi. Ya da teyzemin hayatında bir kez olsun şahitlerin önünde bana güzel bir şey söylediği zaman.

Ancak bu garip ve gizemli olayların hiçbirisi, açıklanamaz ve hayranlık uyandırıcı olduklarına şüphe olmasa da, şu anda olanlarla hiçbir şekilde yarışamazdı. Bu olayların hiçbirisi, koyu kırmızı ipek bir elbise, parmağımda ısıltılı bir evlilik yüzüğü ve kolumda esmer yakışıklı Rikkard Ambrose ile Hotel Luxor'un koridorunda yürürken hissettiğimin yarısı kadar bile garip hissettirmemişti.

Ah canım, merhametli Tanrım... Bana neler oluyor?

Ama Bay Ambrose'un yanında yürümenin tuhaf olacağını düşünmüş olsam da, asıl sorunu hesaba katmamıştım: başkalarının beni onun yanında yürürken görmesini. Bir sürü insanın.

Birkaç metre sonra koridor genişleyerek bir koridora dönüştü. Görüşümüzü engelleyen birkaç saksı bitkisinin yanından geçerek, süslü bir cam çatının örttüğü ve sayısız palmiye, yüksek eğrelti otlarının ve papirüs bitkilerinin pırıl pırıl bakır kaselerde yetiştiği devasa bir odaya inen geniş, geniş bir merdivenin sahanlığına adım attık. Yukarıdaki yeşil çatının boşluklarında, dışarıda yavaşça alçalan gecede parıldayan birkaç yıldızı seçebiliyordum.

Yıldızlardan aşağıya baktığımda ilk kez insanları fark ettim.

Aman Tanrım... Lütfen, bırak öleyim! Şimdi ölmeme izin ver!

İnsanlar. Yüzlercesi. Hem de öyle sıradan insanlar değil - yüksek sosyete, olabildiğince yüksek! Zarif elbiseler giymiş, mücevherlerle süslenmiş hanımlar, şık siyah fraklar giymiş, altın saatler takmış ve gözlerine monokl takmış beyler. Hepsi masaların etrafında oturmuş sohbet ediyor, gülüyor ve... ziyafet çekiyorlardı. Bunun için gerçekten başka bir kelime yoktu. Yemekler çok lezzetli görünüyordu. Tabaklar, çatal bıçak takımları ve bardaklar mum ışığında parıldıyor, mücevherler ve değerli metallerle ışıldıyordu. Eğer bir

birkaç deve ve cin olsaydı, Binbir Gece Masalları'ndan bir sahne gibi görünürdü!

"Buraya rezervasyon yaptırmak tam olarak ne kadar tuttu?" diye sordum ağzımın kenarından, gözlerim kocaman açılmıştı.

Bay Ambrose'un yönünden gelen karanlık cevap 'Çok fazla,' oldu. 'Hatırlatmayın bana. Yürümeye devam et. Ve gülümse.

Şeker bağımlısı bir iyilik perisi gibi tatlı tatlı gülümsedim. 'Evet, Dick, hayatım. Elbette, Dick, canım.'

Boğazının arkasından bir ses geldi. Bir yanardağ gürültüsü ile kırılan bir buzdağı arasında bir yerdeydi. "Bütün bunlar bittiğinde, sen ve ben uzun uzun konuşacağız!

"Dört gözle bekliyorum, Dick, canım.

"Yürü! Ve gülümse!"

Merdivenin tepesine ulaştık. Yemek salonundaki konuşmalar bir mırıltıya dönüştü ve yüzler bize doğru döndü. Başta sadece birkaç kişiydik ama ilk kadın Bay Ambrose'u görür görmez çenesi tabağına düştü. Çorbasından çıkarmaya zahmet etmeden arkadaşının omzuna vurdu ve o dönerken yanındaki bayan da döndü. Dalgalanma büyük salona yayıldı. Merdivenleri yarılادığımızda, salondaki kadınların çoğu ve beylerin önemli bir kısmı bize bakıyordu.

Parmağımdaki alyans yanan bir damga gibiydi. Nefesimi tutmuş, birinin "Sahtekâr!" diye bağırmasını bekliyordum. - Ama hiçbir şey olmadı. Odadaki kadınların çoğunun bir bakışta Bay Ambrose'u soyması ve bir sonraki bakışta ölmemi dilemesi dışında hiçbir şey olmadı.

Bay Ambrose'a doğru eğildim. "Tebrik ederim. Şimdiye kadar çok dikkat çekmemişiz gibi görünüyor. Sanırım tüm oda bize bakıyor, köşedeki muhtemelen sağır ve yarı kör olan yaşlı kadın hariç.

'Lillian, aşkım...' Sözcükler buz kırıklarıydı, gözleri koyu renk girdapları tehdit ediyordu. "Dilini tut ve gülümse, olur mu?

Neden bu bende onu tekrar kulaklarından tutup anlamsızca öpme isteği uyandırdı?

"Elbette Dick. Bu arada, arkadaşlarım bana "Lilly" der. Sen de diyebilirsin. Ne de olsa evliyiz.'

Başını eğdi ve beni bütünüyle yutmaya hazır bir aslan gibi baktı. "Teşekkür ederim - Lillian.

Önümüzde bir garson belirdi ve Çin İmparatoru için yeterince derin bir şekilde eğildi.

"Yemek odasına hoş geldiniz, Bay ve Bayan Thomson.

Kimdi o lanet olası? Oh, doğru ya! *Ben* Bayan Thomson'dım! Doğrulukla Bay Ambrose'a daha sıkı sarıldım ve mümkün olduğunca evli görünmeye çalışarak çenemi havaya kaldırdım.

"Belirli bir masa mı istiyorsunuz, efendim, hanımefendi?

Bay Ambrose başıyla onayladı. "Boş yer varsa terasta. "Elbette efendim. Lütfen beni takip edin, efendim, hanımefendi.

Garson eğilmeden, masaların arasından kolaylıkla geçerek yemek salonunu boydan boya geçmeye başladı. Biz de onu takip ederek, okyanusun üzerinde batmakta olan güneşin hâlâ görülebildiği lüks bir terasa açılan büyük, süslü çift kapıya geldik. Dalgaların üzerindeki ateşli renklerin oyunu görülmeye değerdi.

"Masanız, efendim, hanımefendi. Garson bir hareketle korkuluğun hemen yanında, manzaranın daha da muhteşem olduğu bir masayı gösterdi. Taş korkuluklara çıktığımda, altımda parlayan antik İskenderiye şehrinin ışıklarını görebiliyordum. Havada yoğun bir tarih kokusu vardı, etrafımızda titreşen bir atmosfer.

"Menü ister misiniz?" diye sordu garson.

Bay Ambrose başıyla onayladı. 'İki tane lütfen. Bana ve hanımefendiye birer tane.' "Elbette, efendim. Bir dakika bile sürmez.

O gözden kayboldu ve Bay Ambrose masaya yaklaşarak bir sandalye çekti. Hâlâ şehre bakıyor, parlayan ışıklar altında sokakların şeklini seçmeye çalışıyordum. Tekrar masaya baktığımda, Bay Ambrose hâlâ orada bir heykel gibi duruyor ve sandalyeyi tutuyordu.

Orada durup onu izledim.

Orada durdu, sandalyenin arkasını elleriyle tutuyordu, gözleri kararıyordu. Kaşlarımı çattım.

Onun nesi var?

Ancak o zaman fark ettim.

Benim için sandalyeyi çekti!

Yavaş ama emin adımlarla yüzüme bir gülümseme yayıldı. Bu 'evli olma' işi gerçekten eğlenceli olabilirdi - bir süreliğine.

"Şehir çok güzel görünüyor, değil mi? İçimi çektim, gösterişli bir şekilde korkuluklara yaslandım.

"Bilemem," dedi Bay Ambrose'un soğuk sesi kulaklarımda yankılanarak. "Bulduğum yerden göremiyorum.

"Gerçekten mi? Ne yazık' dedim. Tekrar iç çektim. "Neden gelip görmüyorsun?

Elleri sandalyenin tahtasında kıpırdandı. "Oturamam. Oturmak istemez misin, canım?"

'Hayır, teşekkürler Dick. Şimdilik olduğum yerde iyiyim.'

"Gerçekten mi?

'Evet, gerçekten. Gün batımında deniz çok güzeldir.'

Soğuk bakışlarının boynumda delikler açtığını neredeyse hissedebiliyordum. Beni hiç rahatsız etmiyormuş gibi davranarak vantilatörümü çıkardım ve sıcak akşam havasında bir esinti yaratarak tembelce sallamaya başladım. Göz ucuyla ona baktığımda, hâlâ aynı yerde duruyordu, mermer bir sütun gibi kaskatı kesilmişti ve bana sandalyeyi uzatıyordu - mükemmel bir beyefendi görüntüsü.

Sırf eğlence olsun diye yelpazemi tekrar salladım ve arkamdan, Bay Ambrose'un yönünden gelen alçak bir hırıltı duyduğumu sandım. Ama belki de yanılmıştım.

Efendim? Hanımefendi? Menüleriniz.'

Garson elinde, kapaklarında altın renkli el yazısı olan deri ciltli iki menü ile geri döndü. Şimdiden yenecek kadar güzel görünüyorlardı. Gerçek yemeğin tadının nasıl olacağını düşününce ağzımdan sular aktı.

"Ne diyorsun, Dick? Nezaketle yanıma yaklaşan Bay Ambrose'a en sevimli gülümsemelerimden birini takdim ettim. "Yemeğe oturalım mı?

Koyu renk gözleri benimkilerle buluştu ve gözlerinde soğukkanlı bir cinayet vaadi vardı. "Bence bu akıllıca olur, aşkım.

"Oh, pekala. Madem ısrar ediyorsun..." Yelpazeme bir kez daha el sallayarak yavaşça bana uzattığı sandalyeye çöktüm ve o da karnımı masaya çarpacak kadar büyük bir güçle sandalyeyi ileri itti. Ne kadar kabaydı! Sırıtmamı bastırmak için çok uğraşmam gerekti.

'İşte! Umarım rahatça oturursun, canım?'

"Elbette. Kendimi geriye iterek ağrıyan karın kaslarımı ovuşturdum. "Teşekkür ederim! Benim için her zaman çok endişeleniyorsun, Dick, canım. Bu gerçekten dokunaklı.

Karşımdaki sandalyeye uzanan Bay Ambrose, soğuk ve anlaşılmaz gözlerle bakışlarımı karşıladı. "Hak ettiğinden fazlası değil, aşkım.

Oturduktan sonra Bay Ambrose elini uzattı. Garson ikimize de elini uzattı, bir menüyü Bay Ambrose'a, diğerini bana vermek istedi ama Bay Ambrose ikisini de elinden kaptı.

"Karar vermek için biraz zamana ihtiyacımız var," diye adamı hızlıca bilgilendirdi. "Çeyrek saat sonra tekrar gelin.

"Evet, efendim. Elbette, efendim.'

Garson tekrar ortadan kaybolduğunda, iki menüyü başımla işaret ettim. 'Karar vermek için iki menüye ihtiyaç duyacak kadar açsın, öyle mi Dick, canım? Çok fazla kilo almamak için kendine dikkat etmen gerekecek. Balayımızdan dönerken Monte Carlo'dan döndüğün zamanki gibi futbol topu gibi şişmiş görünmeni istemeyiz.

Menüleri bana tepeden bakabileceği kadar indirerek, başkalarının duyamayacağı kadar alçak ve buz gibi bir sesle şöyle dedi: 'Neden bahsediyorsun? Monte Carlo'ya hiç gitmedim.'

Omuz silktim. 'Sadece rol yapmaya devam ediyorum, canım. Ne de olsa bir sürü geçmişi olan mutlu bir çiftiz.

"Evli insanlar da böyle konuşur, değil mi?"

"Bildiğim kadarıyla öyle.

Koyu renk gözleri beni delip geçti. "O zaman bunun sadece bir maskaralık olduğuna şükrediyorum.

Karanlık bakışına parlak bir gülümsemeyle karşılık verdim. "İçtenlikle karşılık verdiğim bir duygu.

Dinleyen var mı diye etrafıma hızlıca bir göz attıktan sonra öne doğru eğildim ve fısıldadım: "Peki, iki menüyle ne yapıyorsun?"

"Bu. Menüleri masanın üzerinden kaydırarak masa örtüsünün altına itti. Bir hışırtı duyuldu ve bir an sonra menüler yeniden ortaya çıktı. Birini bana uzattı.

Kaşlarımı çatarak onu çevirdim. Tıpkı daha önce olduğu gibi görünüyordu. Hm...

Elimde tutarak yan tarafına vurdum. Belki bir yerlerde gizli bir bölme ya da bir mandal vardı.

Bay Ambrose'tan alçak sesle "Aç şunu!" diye bir tıslama geldi.

Kalbim bir sıçrama yaptı. İçinde bir şey mi saklıyordu? Belki de gizli bir belge? Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı. Kimsenin bakmadığından emin olmak için etrafıma ihtiyatlı bir bakış attıktan sonra menünün açılmasına izin verdim.

~ HOTEL LUXOR ~

Nil Üzerinde Krallar Gibi

Yaşayın Meze Listesi

Vay canına! İşte bu etkileyici bir gizli belgeydi! Bay Ambrose'un bu konuda neden bu kadar yaygara kopardığını anlayabiliyordum. Burada ne varmış...?

Fransız Sosuyla Marine Edilmiş Kış Salatası

Frenk Soğanlı Yengeç Pufları

Patates Salatası

Salatalıklı Fesleğenli Sandviç

Tostta Havyar

Kızılıcık Soslu

Krem Peynir

Aman Tanrım! Bu çok... inanılmazdı! Ne kadar etkilendiğimi ifade edecek kelime bulmakta zorlandım - *hayır*.

Bay Ambrose'a bakarak bir kaşımı kaldırdım. "Nefis! Krem peynire bayılırım.

Küçük parmağı seğirdi.

"Sayfayı çevir," diye homurdandı ve bizden çok da uzak olmayan bir yerden geçmekte olan yaşlı bir çiftte şüpheyle baktı. Bay Ambrose'un sevgi dolu bir kocaya benzediği kadar casusa benziyorlardı.

Sayfayı çevirdim.

"Deniz ürünleri," diye yüksek sesle okudum.

'İstakoz, yengeç, istiridye...' 'Tekrar! Sayfayı tekrar

çevir!'

Gözlerimi devirerek dediğini yaptım ve tekrar yüksek sesle okumaya başladım. 'Yarımada haritası-'

Sonra ne gördüğümü anladım. Ve bir an sonra Bay Ambrose'un masanın altına attığı sert tekme bunu tüm gücüyle ortaya koydu. Ona ters ters baktım.

"Buna gerek yoktu!

'Çok gerekli olduğunu söyleyebilirim,' diye soğukkanlı bir yanıt verdi.

'Oku. Ama *değil*

yüksek sesle.'

'Evet, teşekkür ederim. Anladım.'

Gözlerimi tekrar menüye indirdim. Orada, süslü bir şekilde basılmış yemek listelerinin iki sayfasının arasına yerleştirilmiş başka bir kâğıt parçası vardı. Kesinlikle Hotel Luxor'a ait olmayan bir kâğıt.

Sina Yarımadası Haritası başlığı altında, neredeyse her yeri suyla çevrili, batıda Mısır'ın geri kalanına ve doğuda Arabistan'a sadece ince toprak şeritleriyle bağlı, kabaca üçgen şeklinde bir kara parçası gösteriliyordu. Yarımada'nın üzerinde, bir uçtan diğerine yılankavi noktalı çizgiler uzanıyordu.

Bay Ambrose'a baktım. "Hatlar mı?" "Karavan rotaları.

Kaşlarımı çattım. 'Neden bu kadar dolambaçlılar? Neden düz değiller?'

'Çünkü çoğu erkek zirveye çıkıp tekrar inmektense dağların etrafında at sürmeyi tercih eder, canım. Bir de susuzluktan ölmek gibi küçük bir sorun var. Vahalar nadiren düz bir çizgi halinde düzenlenmiş iyi davranışlara sahiptir.

Kibirli p... çocuğu! Onu masanın altından tekmeleyecek gibi oldum ama takdire şayan bir özdenetimle bunu yapmaktan kaçındım. Bunun yerine haritaya tekrar baktım. Noktalı çizgiler boyunca düzinelerce çarpı işareti vardı. Neydi onlar? Şehirler mi?

Ama sonra haçlardan birinin yanındaki yazıyı gördüm.

Soygun alanı

Sırtımdan aşağı soğuk bir ürperti indi. Çok fazla... ve bu haritadaki her haç için en az yirmi adam ölmüştü. Bu çok büyük bir macera olacaktı - umduğumdan da fazla.

"Ne yapacağız?" diye sordum, sesim alışılmadık derecede

kısıktı. "Araştırmalarımıza yarın sabah başlayacağız.

"Soruşturma mı? Yukarı baktım. Bay Ambrose'un yüzü menüsünün arkasına gizlenmişti. Başını çevirip bakan biri için, deniz mahsulleri seçimini dikkatle inceliyormuş gibi görünmesi gerekiyordu.

Evet, Bayan Linton. Çölün ortasında öylece çekip gitmeye niyetli olduğumu düşünmüyorsunuz, değil mi?

Hayır. Öyle düşünmemiştim. Onunla her zaman planlar ve planların arkasında planlar vardı.

'Bu şehirde Dalgliesh'in ajanları var, hatırladın mı? Onlardan birini bulabilirsek, belki onu konuşmaya teşvik edebiliriz...' Ellerinden biri menüyü bıraktı ve masadan bir bıçak alarak, bin kelimeden daha fazlasını söyleyen bir şekilde döndürdü. 'Haydutların nerede faaliyet gösterdiğini öğrenebilirsek, işimiz çok daha kolaylaşacak. İşte o zaman doğruya doğru yola çıkacağız.

Gözlerim haritanın üzerinde gezindi, kafam karışmıştı.

"Neden? Güneye gitmemiz gerekmiyor muydu?"

İskenderiye'den değil, hayır. Mallarımın çoğu bir başka kıyı kenti olan Dimyat'tan geldi. Kervanların izlerini mümkün olduğunca yakından takip etmek istediğimiz için oradan başlayacağız.

Vay canına! Bu yarım bir coğrafya dersi gibiydi! Haritada büyük siyah bir lekenin yanında Damietta kelimesinin yazılı olduğunu gördüm. Noktalı çizgilerin çoğu orada bitiyordu - ya da başlıyordu, bakış açımıza bağlı olarak.

"Anlıyorum. Peki sonra?"

'Karavanı takip edeceğiz, ıstakozu ne dersin canım? Istakoz sevdiğini sanıyordum.'

"Ne? Anlamsızca ona baktım. 'Çölde bir ıstakozu mu takip edeceğiz?"

"Ya da ıstiridyeler," diye devam etti Bay Ambrose, beni masanın altından tekmeleyerek. Gözleri sola kaydı ve ancak o zaman elinde bir tepsi havvarla yanımdan geçmekte olan garsonu fark ettim. Duyma mesafesi içindeydi.

"Şey... evet, ıstakozu severim. Hem de çok. Bildiğiniz gibi evde her zaman ıstakoz yerim. Kahvaltı, akşam yemeği, akşam yemeği, - benim için her zaman ıstakoz. Nefis! Istakozun tadı çok..."

Bir tekme daha kaval kemiğime geldi.

Ona ters ters baktım. Tamam, belki biraz abartmıştım ama bu aile içi şiddet için bir sebep değildi!

"İstiridyeyi ben de severim. Ama bu gece daha az kaygan bir şey tercih ederim.

Peki ya sen Dick?"

Ha! Şimdi top tekrar onun sahasında! Bakalım onunla ne yapacak.

Bay Ambrose zahmetsizce, "Sanırım başlangıç olarak frenk soğanlı yengeç pufı alacağım," diye icat etti. "Ondan sonra da belki Dimyat'tan güneye doğru Ras Sedr'e ulaşana kadar bir rota çizeriz.

"Affedersiniz?"

Bay Ambrose bana bir bakış attı. Zekasının benimkinden sonsuz derecede üstün olduğunu çok iyi bildiğini söyleyen bakışlardan biriydi, ama bunu her zaman göstermek *zorunda mıydım?*

"Dedim ki, Ras Sedr'e ulaşana kadar Dimyat'tan güneye doğru kervan yolunu takip edeceğiz.

Oh. Tabii ya. Garson yine duyma mesafesinin dışındaydı.

"Tanrı aşkına, bu Ras... neydi?"

'Ras Sedr. Süveyş Körfezi'nin sonunda eski bir çöl kasabası.

Başım bütün isimlerden dolayı dönmeye başladı. "Körfez ne...? Dilimi ısırdım.

Hayır! Bu sefer sormayacaksın! Kendin öğreneceksin!

Kendimi toparlayarak haritaya baktım. İşte oradaydı! Süveyş Körfezi. Küçük bir okyanus parçasıydı: Kızıldeniz'in Sina Yarımadası olan kara üçgeninin güney ucuyla buluştuğu yerde deniz ikiye ayrılıyor, batıda Süveyş Körfezi'ni, doğuda ise başka bir körfezi oluşturuyordu. Ve orada, Süveyş Körfezi'nin tam ucunda, tıpkı Bay Ambrose'un söylediği gibi Ras Sedr kasabası vardı.

Noktalı çizgilerden birini Dimyat'tan güneye doğru diğer şehre kadar takip ettim. En kısa yol bu gibi görünüyordu.

'Haydutların nerede olduğunu bilen birini bulmamız sizce ne kadar sürer? Ne zaman ayrılabileceğimizi düşünüyorsun?'

'Bunu söylemek zor. Istakozdan yapılan her şey *gerçekten çok* lezzetlidir, sevgilim! Buraya son geldiğimde denemiştin ve sana söylüyorum, tanrılara layık bir yemektir!

Ne? Ouch! Oh!"

Neler olduğunu anlamak için bu kez bacağıma tekme yememe gerek yoktu. Göz ucuyla, siparişlerimizi almak için geri dönen garsonumuzun masaya yaklaştığını gördüm.

"Henüz karar vermediniz mi, efendim, hanımefendi?"

"Ben... Ben..." Aceleyle dirseğimle haritanın üstünü örtmeye çalıştım. Ama çok büyüktü! Çaresizlik içinde gözlerim menünün sayfaları arasında gezinerek sipariş edecek bir şeyler aradı. "Ben, um... patates salatası istiyorum, lütfen, ve kızarmış ekmek üzerine bir soğun.

Masanın üzerine ölüm sessizliği çöktü. Sözlerim kulaklarımda yankılanıyor, yavaş yavaş içime işliyordu.

'Havyar! Kızarmış ekmek üzerine havyar yani! Söylediğim diğer şeyleri değil! Bu çok saçma olurdu, değil mi? Ahahahah! Havyar. Hepsi bu kadar. Tostun üzerine havyar, lütfen!'

Daha fazla sessizlik. Yavaşça başımı kaldırmaya cesaret ettim. Garson sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi bana baktı. Boynuzları olan yeşil bir kafa. Ve Bay Ambrose'a gelince... Bana nasıl baktığını görmek için etrafıma bakmak bile istemedim.

"Ben," sesini duydum, kutupların kalbinden daha soğuktu, donmuş gibi içimi yakıyordu, "tost da alayım lütfen. Ama havyar olmasın"

Menüsünü bir çırpıda kapattı. Garson vızıldayarak uzaklaşırken, koyu renkli, deniz rengi gözleri beni buldu ve içlerinde bir fırtına koptu.

"Biz ikimiz," diye fısıldadı, "rollerimizi nasıl düzgün oynayacağımız konusunda bir tartışma yapmalıyız. Eli uzandı ve tüy kadar hafif bir dokunuşla benimkine sürtündü. "Çok detaylı bir tartışma.

Ah canım...

Karanlık Sokaklarda

Tostun üzerindeki havyarın tadı pek iyi değildi. Biraz tuzlu ve daha fazlası değil. Ama belki de yemeğimden keyif almamamın nedeni yemeğin kendisi değil, Bay Ambrose'un donmuş karanlık bakışlarının tüm zaman boyunca içimi sıkmasıydı. Böyle bir şeytani güç size odaklanmışken yemeğinizin tadını çıkarmak zor. Yemeğimi bitirir bitirmez ayağa fırladım ve aceleyle odamıza dönmeye başladım. Şarap ve tatlı için etrafta dolaşıp ona bana biraz daha bakma şansı vermeyecektim!

Merdivenlerin yarısına geldiğimde, mengene gibi bir kavrama koluma dolandı.

"Nereye gidiyorsun? Bay Ambrose'un soğuk sesi tam kulağımın içine söyledi.

Yaklaştığını bile duymamıştım!

"Yatağa! Yoruldum!"

'Sizin için ne talihsizlik. Gece henüz bitmedi. Hem de hiç!'

"Ne demek istiyorsun?"

Tek kelime etmeden beni tekrar merdivenlerden aşağıya, yemekhaneden çıkan koridora doğru sürüklemeye başladı.

"Hey! Bırak!"

Rol yapın Bay Linton, rol yapın. Siz benim sevgili karımsınız, unuttunuz mu? Kadınlar kocalarıyla böyle konuşmazlar.

"Ve kocalar eşlerini bu şekilde taciz etmez!" "Aslında birçoğu ediyor.

Öfkem alevlendi. "Yapmamalılar! Bu çok çirkin!" "Duruma göre değişir.

"Neye dayanarak?"

Bana öyle bir baktı ki ayak parmaklarım dondu ve kalbim alev aldı. 'Niyetlerinin ne olduğunu. Seni romantik bir buluşma için gizli bir yere sürüklüyor olabilirim.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Sen değilsin, değil mi?" "Hayır.

"Oh. İçimde bir rahatlama hissettim - biraz da hayal kırıklığıyla karışık.

Ne oldu? Hayal kırıklığı içinde ne yapıyor, Lilly Linton? Hayal kırıklığına uğramak senin işin değil!

Boğazımı temizleyerek düşüncelerimi tekrar doğru yola sokmak için acele ettim. "Peki, beni hangi cehenneme sürüklüyorsun?"

Bay Ambrose aniden durdu. Boş bir koridorun ortasında duruyorduk. Seyirci olup olmadığını kontrol etmek için etrafına hızlıca bir göz attıktan sonra dönüp bana baktı. Ben daha kılımı bile kıpırdatmadan beni yerden kaldırıp duvara doğru itti. Sert göğsü vücudumun kibar toplumda bahsedemeyeceğim yerlerine batıyordu.

Bay Ambrose'un gözlerindeki ifadeye bakılırsa, kibar davranmayacaktı.

"Lanet olsun sana! Gözleri soğuk ateş, vahşet ve... korkuyla parladı? 'İki dakika üst üste sevgi dolu bir eş gibi davranamaz mısın?"

Yüzümde istemsiz bir gülümseme belirdi. Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu! Korkmam gerekmez miydi? Yabancı bir ülkede soğuk bir duvara yaslanmış, ahlakı sorgulanabilir acımasız bir adamın pençesindeydim - evet, korkmalıyım. Ama onun güçlü kolları beni sarmışken ve bakışları sanki ruhumun derinliklerine inmek istercesine içime işlerken, hissettiğim tek şey güçlüydü. Bu duygu içimde sıcak bir gayzer gibi akıyor ve bir türlü kontrol altına alınamıyordu.

"Duruma göre değişir," diye nefes aldım. "Sevgi dolu bir koca gibi davranabilir misin?"

Öne doğru fırladı. Beni bir kelebek gibi duvara yapıştırarak dudaklarıma tek, sert ve vahşi bir öpücük kondurdu - ve sonra geri çekti.

"Senin için yeterince sevgi dolu mu?" diye hırladı.

"Bu bir başlangıç. Sesim kulağıma tuhaf geliyordu - adını koymak bir yana, anlayamadığım binlerce duyguyla doluydu. Gözlerindeki ifadeye bakılırsa o da anlayamıyordu. Bir süre öylece bana baktı, aramızdaki sessizlik uzayıp gidiyordu. Sonra nihayet konuştu.

'Bu gece çok tehlikeli bir bölgeye giriyoruz. Eğer orada biri benim gerçekte kim olduğumu öğrenirse, oradan canlı çıkacağımız şüpheli. Rolünü mükemmel bir şekilde oynaman gerekecek. Eğer yapamazsan,' dedi bana, sesi alçak ve tehlikeli bir tona bürünerek, 'sana bir ders vermek zorunda kalacağım. Anladın mı?"

Kalbim yerinden fırladı. Ders mi?"

Hayır! Lanet olsun anlamadım! Ne demek istedi?"

Ama onun karanlık gözlerine bakarken sormaya korkuyordum. Yavaşça başımı salladım.

"Evet, efendim.

"O da ne?"

"Yani evet, Di-Rick.

Birkaç dakika daha bakışlarımı tuttu - sonra başını salladı ve bıraktı. Sersemlemiş bir halde onu dışarıya kadar takip ettim ve daha önce seyahat ettiğimiz otobüsün bizi beklediği yere geldim. Kapıyı benim için açık tuttu.

"Hadi sevgilim," diye bağırdı, onun yapabileceğine asla inanamayacağım neşeli bir ses tonuyla, tüm dünyanın duyması için - ve özellikle de çevredeki meraklı kulaklar için. 'Eğlenceli olacak. Henüz İskenderiye'de otel dışında bir şey görmedik. Sen de gezmek istiyordun, değil mi?'

Etrafıma bakındım. Otel personelinde birkaç kişi etrafta durmuş beni izliyordu. Ben de ona gülümsedim ve omuz silktim. "Gitmeyi çok isterim! Ama biraz yorgunum. Sabaha kadar beklesek daha iyi olmaz mı sence?"

"Hayır, sevgilim, hiç de değil. Gözlerime baktı. 'Şehrin geceleri özel bir atmosferi var. Çok eğleneceğiz, güven bana. Gün ışığında asla göremeyeceğimiz şeyler göreceğiz ve belki de duyacağımız daha da ilginç şeyler olacak.

~~**~*~*

Bay Ambrose'a, yarı çıplak bir kadının vücudunu acı verici şekillere sokmasını izlerken, 'Şu ana kadar size katılıyorum,' dedim. 'Gün ışığında hiç görmediğim şeyler görüyorum. Ancak böyle bir şeyi gerçekten görmek isteyip istemediğimden pek emin değilim.

"Önemi yok," dedi Bay Ambrose, beni akrobatın yanından geçirip, önünde üzerinde daha da az kıyafet olan başka bir kadının her şeyini sallayarak dans ettiği bir evin girişine doğru çekti. "Buraya iş için geldik, zevk için değil.

Gözlerim kadının en çok sallanan yerlerinde gezindi. Etraftaki tüm erkeklerin gözleri başka bir şey görmüyor gibiydi. Sadece Bay Ambrose'un gözleri tamamen sokağın ötesine odaklanmıştı.

'Ee... iş, zevk değil mi? Bunun için şehrin doğru yerinde olduğumuza emin misin, canım?'

'Bu durumda, evet. İşimiz bilgi satın almayı içeriyor. Ve şehrin bu kısmında her şeyi satın alabilirsiniz.

Yuh seslerinin, ısıkların ve kendinden geçmiş iniltilerin kakofoni halinde yükseldiği bir başka evin önünden geçtik.

Biraz midem bulanarak başımı salladım. 'Evet, ne demek istediğini anlıyorum canım. Sizi gerçekten tebrik etmeliyim. Evlenmek için en harika yerleri seçiyorsun.

gezmek.'

Bay Ambrose buna cevap vermeye tenezzül etmeyerek kolumdaki tutuşunu sıkılaştırdı ve beni daha da ileriye çekti. Bir süredir yürüyorduk, bir saat kadar önce sokaklar arabanın geçemeyeceği kadar daraldığı için arabayı geride bırakmak zorunda kalmıştık. İlk başta itiraz etmiştim.

"Dikkat çekmeyecek miyiz? İtiraz etmiştim. 'En hafif deyiimiyle burası şehrin en iyi yeri değil. Güzel giyimli bir beyefendi ve bir hanımefendi kümesteki tavus kuşları gibi göze çarpmaz mı?

Bay Ambrose cevap olarak sadece arabanın penceresinden dışarıyı işaret etti. İşaret parmağını takip ettiğimde, Fransız amiral üniformasına benzeyen bir kıyafet giymiş bir adamın, her iki kolunu da çok güzel ve çok dar giyinmiş bir kızın boynuna dolamış, cadde boyunca sendeleyerek yürüdüğünü gördüm. Çok uzak olmayan bir mesafede, baykuş kadar sıkı oldukları belli olan üç beyefendi ve bir hanımefendiden oluşan bir grup geldi.^[17]

"Zengin insanlar buraya paralarını boşa harcamak için gelirler," dedi bana, ses tonu bu tür insanlar hakkında ne düşündüğünü gösteriyordu. 'Dünyanın her büyük şehrinde böyle yerler var. Fark edilmeyiz bile.

Ve biz öyle değildik. Her beş dakikada bir birilerinin bize bir şeyler satmaya çalışması dışında, neredeyse görmezden geliniyorduk. Bay Ambrose beni ana caddeden karanlık bir ara sokağa çektiğinde işportacılar bile ortadan kayboldu. Karanlıkta ilerledikçe ortalık daha da sessizleşti. Şimdi yanıımızdan geçen figürler amiral üniforması giymiyordu. Çoğu yüzlerini saklıyordu.

Birden arkamızda bir ses duydum ve başımı çevirdim - hiçbir şey yoktu. Sokak eskisi kadar karanlıktı. Omuz silkerek Bay Ambrose'un beni daha ileriye götürmesine izin verdim.

Tap... tap...

İşte yine oradaydı! Bu sefer ayak sesleri, kesinlikle! Bay Ambrose'un elinden kurtulup tam zamanında döndüğümde karanlık bir gölgenin duvara yaslanıp karanlığın içinde eridiğini gördüm.

"Biri bizi takip ediyor!

Bay Ambrose arkasını dönmeye bile zahmet etmedi. Kolumdan çekiştirerek beni de kendisiyle birlikte sürükledi.

"Tabii ki öyleler.

'Ama göze çarpmamak ve gizli kalmakla ilgili tüm konuşmalarınız... Bay ve Bayan Thomson olmaktan şimdiye kadar kurtulduğumuzu sanıyordum!

"Bizde var. Bizi takip eden adamlar benim için çalışıyor'.

"Senin için mi?

"Elbette. Onları takip eden adamlar da öyle.

"Bir dakika... bizi takip eden adamlarınız mı var?" "Doğru.

"Neden?

"Bizi korumak için tabii ki.

"Ve bizi takip eden adamları takip eden adamlarınız var?" "Bu da doğru.

"Tanrı aşkına, *neden?*

"Bizi takip eden adamları korumak için tabii ki. "Bunu biliyorlar mı?

"Kesinlikle hayır.

Beynimde bir şey *klik* sesi çıkardı. "Hain çıkmaları ve bizi korumak yerine bize saldırmaya çalışmaları ihtimaline karşı.

"Sen, canım," dedi Bay Ambrose bana, kara gözlerinin içinden tepeden tırnağa ürpermeme neden olan bir bakış fırlatarak, "benim gönlümde yatan bir eşsin.

Şaşırtıcı bir şekilde, sesi gerçekten *ciddiymiş* gibi *geliyordu*. Ve aptallığıma verin, gururla sırtımdan kendimi alamadım.

Kalbime göre bir eş, dedi!

Lanet olsun, benim sorunum neydi? Onunla evli değildim! Kimseyle evli değildim ve kesinlikle öyle kalmaya niyetliydim!

"Peki ya biri bize ön taraftan saldırırsa? Düşüncelerimi elimdeki konuya geri dönmeye zorlayarak sordum.

'Sonra henüz fark etmediğiniz bir grup enerjik, bıçaklı kişiyle karşılaşacaklar. Kanatlarımıza saldırmaya çalışan herkesin başına benzer bir şey gelecektir. Nasıl önlem alacağımı biliyorum, *Karıcığım*.

"Bunu görebiliyorum, *Dick*.

Kolumdaki tutuşu sıkılaştı.

"Bana - öyle - deme!

Buna ilkel bir 'Evet, Dick' ile cevap vermemenin daha akıllıca olacağını düşündüm. En azından kimse alarm vermeden boğulabileceğim karanlık bir sokakta değil.

"Ya Karim? Onun yerine ben sordum. "Uzakta değil. Asla uzakta olmaz.

Buna inanmıştım. Bay Ambrose'un Müslüman koruması bir dağ kadar büyük ve bir Titan kadar güçlüydü, ama küçük bir çocuğun gizliliğiyle hareket edebiliyordu.

Karanlıkta siyah kedi yavrusu.

Önümüzde, uzun zamandır ilk kez sesler duydum. Tam olarak kahkaha. Çok uzak olmayan bir sokakta, bir kapı aralığından ışık sızıyordu. Yanımda, Bay Ambrose'un rotasını hafifçe değiştirdiğini hissettim.

Ah. Demek gideceğimiz yer orası.

Pek davetkâr bir yer olmadığını söylemeliyim. Ama belki de dış görünüş içeriği yansıtmıyordu. Kapıya ulaştığımda Bay Ambrose kapının yarısına kadar çekilmiş olan perdeyi kenara çekti ve beni içeri götürdü. Ağzım açık kaldı.

Haklıymışım. Dış cephe, içeriği tam olarak yansıtmıyordu. Bu iğrenç iç mekana uyan ve hala yasal olan bir binanın dış cephesi olabileceğini düşünmemiştim!

Her yer yarı karanlıktı. Tavandan sarkan kırmızı ve yeşil kâğıt lambalar etrafımı sadece bulanık bir ışıkla aydınlatıyordu ve bunun için son derece minnettardım! Karanlığın içinde, bir o yana bir bu yana sallanan cılız vücutları görebiliyordum. Erkekler minderlerin üzerinde oturmuş, garip, fokurdayan, içi su dolu aletlerden çıkan dumanı içlerine çekiyorlardı, gözleri önlerindeki manzaraya sabitlenmişti. Arka planda bir yerde bir kadın gırtlaktan gelen bir sesle şarkı söylüyordu. Ön planda bir yerlerde başka kadınlar başka şeyler yapıyordu.

İnanılır gibi değil!

Tam bir tirat atmak için ağzımı açacaktım ki Bay Ambrose'un elinin koluma dolandığını hissettim.

'İş yapmak için buradayız,' soğuk sesi kulağıma ulaştı. 'Kadınlığın nesneleştirilmesine ve baskı altına alınmasına karşı bir konferans vermek için değil. *Anlaşıldı mı canım?*

Derin bir nefes aldım. Bunun sakinleşmeme yardımcı olacağını düşündüysem, yanılmışım. Borulardan yayılan zehirli dumandan bir ağız dolusu aldım ve kusma ihtiyacı hissettim. Çenemi sıkıca kapatarak başımı salladım.

Kendine gel, Lilly! Bunu başarabilirsin!

"Yeterli. Şuradaki adamı görüyor musun?"

Sağduyulu bir hareketini gözlerimle takip ettiğimde, daha تنها köşelerden birinde bir yığın minderlerin üzerine uzanmış şişman bir adam gördüm. Koyu tenliydi ama gördüğüm bazı Mısırlılar kadar değil.

Ayrıca yüzünün şekli de biraz farklı görünüyordu...

"İş yapmak için geldiğimiz adam bu - Sinyor Bertolino. Ah, Bertolino..."

Bu onun farklı görünüşünü gayet iyi açıklıyor.

"Bir İspanyol mu, yoksa İtalyan mı?

Bay Ambrose'un gözleri soğuk bir şekilde parladı. 'Bir solucan. Ama yararlı biri. Mısır'ın bu bölgesinde, en azından itibarsız mahallelerinde olup biten her şeyi biliyor. Haydutlardan ya da Lord Dalgliesh'in ajanlarından herhangi biri çalıntı mallarını satmak ya da erzak almak için onun bölgesine gelirse, bunu öğrenebilir.

Bay Ambrose ilerlemeye başladı, ben de onun yanında şişman adama doğru yürüdüm. İki adım ötede durduk.

"Signore Bertolino?

Bay Ambrose'un sözleri üzerine göbekli adam başını kaldırdı. "Sı?

'Benim adım Thomson. Kısa bir süre önce size bir adam gönderdim, sizi ziyaret edebileceğimi ve bir şey satın almakla ilgilendiğimi ima ettim.

'Bay Thomson...' Şişman adamın gözleri kısıldı. "Tebrik ederim Sinyor. Siz çok sıra dışı bir adamsınız. Pek çok Avrupalı dostum beni burada ziyaret etti...' Etrafımızdaki kötülük yuvasını işaret etti. 'Dostça bir jest olarak, anlıyorsunuzdur. Ama hiçbirisi benim daha hassas iş ilişkilerimi bilmiyordu. Geniş bağlantılarınız olmalı.'

"Yeterli," diye izin verdi Bay Ambrose. "Oturabilir miyim?

'*Ma certo!* Kendine boş bir minder bul. Sinyora'ya da. Bana öyle yağlı bir gülümseme verdi ki, menteşelerdeki pası temizlemek için bile kullanılabilirdi. "Bana yakın bir minder seç, olur mu?

Bay Ambrose uzun bacaklarını şaşırtıcı bir çeviklikle katladı. Sinyor Bertolino'ya ölümcül bir bakış attım ve Bay Ambrose'un yanına, bu kendini beğenmiş adamdan olabildiğince uzağa oturdum.

"Pipo?" diye sordu, kendisinin de bir tanesinden sigara içtiği aletlerden birini uzatarak.

Bay Ambrose başını salladı. "Hayır. Buraya sadece iş için geldim.

Şişman adam iç geçirdi. "Ne kadar üzücü. Peki, ne almaya geldiniz o zaman?"

"Bilgi.

'Ah...' Göbekli piposundan derin bir nefes çekti. 'Bilgi... Satın almak için çok pahalı bir şey. Ve çok hassas. Arkadaşlık için fazla hassas. Bizi yalnız bırak, canım.' Etrafını saran minderlerden birine arkadan bir tokat attı. "Hadi, *Vattene!*

Minder bir şeyler homurdandı. Ve sonra, o ana kadar ten rengi bir yastık sandığım şey ayağa kalktı. Yarı çıplak kadın

reverans yaptı ve aceleyle uzaklaştı. Bay Ambrose'un elimi bir kez daha sıkıca kavradığını hissedene kadar dehşet içinde arkasından bakakaldım.

Şişman adamın küçük domuz gözleri üzerime dikildi. 'Belki de Sinyora'nın da gitmesi daha iyi olur. O küçük güzel ağzından sırların dökülmesini istemeyiz, değil mi?

Onun hakkında tam olarak ne düşündüğümü ve su borusunu nereye sokabileceğini söylemek için küçük ağzımı açtım ama Bay Ambrose'un elinin baskısı beni durdurdu.

"O kalıyor.

Ha! Muzaffer bir sırtışı bastırmak için çok çalışmam gerekti - ve yine de işe yaramadı. Ne olmuş yani? Yüzümdeki muzaffer sırtışları *severdim*.

"Pekâlâ. Bertolino omuz silkti. 'Bu sizin cenazeniz. Şimdi - bilmek istediğiniz şey nedir, Sinyor?'

"Belli bir grup erkek arıyorum.

Göbeklinin ağzı seğirdi. 'Bu sorun olmaz. Bana sadece eşkallerini verin. Bu şehrin her sokağını bilirim.

"Ah, ama onlar şehirde değiller.

"Anlıyorum. Bu durum işleri biraz karmaşıklaştırıyor, Sinyor.

"Ve onları daha da karmaşık hale getiren şey, tanımlarını bilmiyor olmam.

"İsimleri?

Bay Ambrose, "Bunları ben de bilmiyorum," diye itiraf etti.

"*Maledetto!* Yine o şişko dudakların seğirmesi. "İsim yok, yüz yok... Aradığınız bu adamların var olduklarını nereden biliyorsunuz?

"Çünkü," dedi Bay Ambrose, sesi buz gibiydi, "insanları öldürüyorlardı.

Dudakların seğirmesi durdu. "Ah. Varlığınızı dünyaya kanıtlamanın etkili bir yolu.

Aynen öyle. Ayrıca işi bölmek için de iyi bir yol. Aradığım adamlar, mal taşıyan insanları öldürüyorlar. Özellikle de deve sürücülerini ve Sina Yarımadası'nda hem Akdeniz'den Kızıldeniz'e hem de tam tersi yönde mal taşıyan kervanların diğer üyelerini.

"Ah, şu girişimci beyler mi? Bertolino'nun kaşlarından biri kalktı. 'Onların yaptıklarını iyi bilirim. Kervanlara haydut saldırıları her zaman olmuştur ama onlar... onlar farklı bir tür. Kendilerine oldukça iyi bir ün yapmışlar. Dikkatli olmalısınız, Sinyor Thomson.'

Bay Ambrose adamın küçük, acımasız gözleriyle yüz yüze geldi. "Onlar da öyle yapmalı.

Bertolino orada oturdu ve bir süre piposunu üfledi, karşısındaki zayıf, sert figürü ölçüp biçti.

"Evet, belki de yapmalılar.

Fesli ve kaftanlı bir adam Bertolino'ya yaklaştı ve selam verdi. Şişman adamın dikkati Bay Ambrose'tan dağılmıştı ve yeni gelene el sallayarak yaklaşmasını işaret etti.

"Sen oradaki! Ne istiyorsun?"

"Size bir mesajım var, Sinyor. Yeni gelen öne doğru eğilerek Bertolino'nun kulağına bir şeyler fısıldadı. Göbekli başını salladı ve bir iniltiyle ayağa kalktı.

"Bana biraz müsaade eder misiniz, Sinyor Thomson? İlgilenmem gereken küçük bir mesele var. Bir dakika sürmez.'

'Elbette, Sinyor. Burada bekleyeceğim.'

Şişman adamın yalpalayarak uzaklaşmasını sabırsızlıkla bekledim. Duyma menzilinden çıktığı anda, çok uzun zamandır uzakta tuttuğum kelimeler sel gibi ağızımdan döküldü.

"O... o adam! Ve burası! Lanet olsun, hiç böyle bir şey görmemiştim! İğrenç bir yer! Şovenizm kokuyor, hatta o lanet borulardan daha fazla kokuyor! Şu kadınlara bakan erkekleri gördünüz mü?"

"Evet.

'Ve o şişman bahane adamın yanındaki kadın... neredeyse hiçbir şey giymiyordu!

Bay Ambrose bana baktı, kara gözleri okunmuyordu. İçinde bir eğlence kıvılcımı var mıydı? Olmasa iyi olur! "Senin bu kadar katı bir ahlakçı olduğunu bilmiyordum, sevgilim.

Ona ters ters baktım. 'Ben değilim! Mesele kadınların ne yaptığı değil - ne isterlerse onu yapma özgürlükleri var! Mesele erkeklerin bakması!'

"Ah. Bay Ambrose başını salladı. "Yani sizin görüşünüze göre, erkekler para vermediği sürece kadınlar toplum içinde istedikleri gibi soyunabilirler.

Patlat onu! Böyle söyleyince kulağa oldukça aptalca geliyordu. Ama değildi! Hiç de değil! Bu bir prensip meselesiydi. Ona bir bakış daha attım.

'Bu doğru değil! Kadınlara böyle davranılmamalı!'

Bay Ambrose sanki öyle bir şey yokmuş gibi bakışlarımı görmezden geldi. 'Buranın adı "Keyifli Karanlık Geceler", aşkım. Ne bekliyordun ki?"

"En azından biraz daha kıyafeti olan insanlar! Ve bana "aşkım" demeyi kes!"

"Elbette, aşkım.

Bu ona bir bakış daha kazandırdı.

'Kadınlar... bağımlılar...' Etrafa bir kez daha baktım ve ürperdim. "Bütün Mısır barları ve pubları böyle mi görünüyor?"

"Mısırlı mı? Bay Ambrose homurdandı. 'Buranın sahibi Sinyor Bertolino'dur, kendisi bir solucan olmasına rağmen gerçek bir İtalyan'dır.

"Oh.

Bay Ambrose'un yüzünde en ufak bir duygu belirtisi yoktu. İğrenme bile yoktu.

'İnanın bana, zengin Avrupalıların Mısır'ın neye benzemesini *beklediğini* herhangi bir Mısırlıdan çok daha iyi biliyor. Burada, Mısır'ın gerçekte neye benzediğiyle uğraşmak zorunda kalmadan, her zaman hayalini kurdukları "gerçek" doğu deneyimini yaşıyorlar.

'Şey... o zaman bu sadece şovenistçe değil, şovenistçe bir hile! Omuz silkti.

"Evet.

"*Evet* mi? Tüm söyleyeceğin bu mu?"

'Başka ne diyebilirim ki canım? Ah, işte Sinyor Bertolino geliyor.'

Gerçekten de öyle yaptı, kilolu bir kaz gibi paytak paytak yürüyerek bize doğru geldi. Ona sert bakışlar fırlatmamaya çalıştım ama bu çok zordu. Homurdanarak tekrar yerine oturdu, nargilesini eline aldı ve derin derin içine çekti.

"Özür dilerim, Sinyor Thomson. İş iştir." "Elbette, anlıyorum.

"Sanırım haydutlardan bahsediyorduk.

"Gerçekten de öyleydik. Peki Sinyor Bertolino, bana ne söyleyebilirsiniz?" 'Duruma göre değişir. Ne kadar bedel ödemeye hazırsınız?'

Bay Ambrose onun gözlerine soğukkanlılıkla ve eşit bir şekilde baktı. "Hiç de değil. Hafif bir duraksama oldu.

"*Scusi?* İtalyan bu kez iki kaşını birden kaldırdı. "İlginç bir "satın alma" anlayışınız var, Signore.

"Bunu bana sık sık söylerler.

"Şimdi, ciddi. Ne teklif ediyorsun? Ne kadar?"

"Ciddiyim, tek bir kuruş bile yok. Bay Ambrose şaşkın İtalyan'ın elinden su borusunu alarak ona doğru eğildi. 'Ama bana bu haydutlar hakkında bildiğin her şeyi anlatırsan, ben de bildiğim birkaç şey hakkında çenemi kapalı tutarım. Örneğin...'

Daha da öne eğildi ve Bertolino'nun kulağına duyamadığım bir şeyler fısıldadı. Şişman adamın yüzü bronz teninin altında soldu.

"Bunu nereden biliyorsun?"

Bay Ambrose omuz silkti. 'Size söyledim; yeterli bağlantım var. Bana bildiğin her şeyi anlattırsan yetkililerin senin küçük kaçamaklarını duymasına gerek kalmaz. Buradaki işinizi görmezden geldiklerini biliyorum ama *bu...*' Başını salladı. "Bu tamamen başka bir mesele olurdu, değil mi?"

İtalyan'ın zehirli bakışları yeterli bir cevaptı. Bertolino'nun gözleri bir an için iki iri yarı adamın nöbet tuttuğu girişe kaydı. Yer değiştirdiler, şüphesiz gizli silahlarına uzanıyorlardı.

Bay Ambrose'un sesi Bertolino'nun düşüncelerini yarıda kesti: 'Bunu aklından bile geçirme,' dedi. 'Dışarıda adamlarım var. Eğer çeyrek saat içinde buradan çıkmazsam, yetkililere gidecekler. Ya da burayı dağıtmaya karar verebilirler. Onlar sadık adamlardır ve çok kolay sinirlenirler.

İtalyan'ın tombul yanağı seğirdi.

'Pekala, lanet olsun sana! Haydutlar hakkında elimde ne bilgi varsa alacaksın. Fazla değil ama alacaksın!'

"Yeterli.

Şişman adamın küçük gözleri kötülükle parlıyordu. 'Ama seni uyarıyorum - İskenderiye'ye bir daha adım atmasan iyi edersin! Bilgisiz bir İngiliz balayı çiftine göre tehlikeli surlarda geziniyorsun. Senden çok daha tehlikeli adamları ortadan kaldırdım!

Bay Ambrose'un kara gözleri parladı ve sırıtışını gizlemek için çok çaba sarf etmek zorunda kaldım.

"Nedense," dedi İtalyan'a, "bundan çok şüpheliyim. Lillian, canım?"

"Evet?"

Bana doğru eğilerek fısıldadı: 'Dışarı çık, böylece adamlar her şeyin yolunda gideceğini bilecekler. Aceleyle buraya gelmelerini istemeyiz.

'Ama ben kalmak istiyorum ve-'

'Gerçekten mi? Dışarıda şovenizmin kokusu o kadar da baskın değil sanırım'.

Bu kez yüzümde bir gülümsemenin uçuşmasına engel olamadım. 'Aslında haklı olabilirsin. Pekâlâ. Dışarıda görüşürüz - tek parça halinde!

"Elimden geleni yapacağım,
aşkım. "Oh, içine bir çorap
koy!

Ayağa kalkarak dans eden kızların, bana bakan adamların yanından geçip
çıkışa doğru yürüdüm. Kapıda son bir kez Bay Ambrose'a bakmak için başımı
çevirdim - ve bu yüzden sokağa adım attığımda bana doğru gelen adamı
görmedim. Orada olduğunu ancak sert göğsüne kafa üstü çarptığımda fark
ettim.

"Oumpf!

"Ah!

"Hey! Tersledim. 'Nereye gittiğine dikkat et, seni pislik!'

"Çok özür dilerim, Madam," dedi karanlığın içinden tuhaf bir şekilde
tanıdık gelen bir ses. Güçlü eller beni sabitlemek için kollarımı kavradı. "Sizi
görmedim ve..." Ses kesildi. Ama önemli değildi. Gölge figürü tanıyacak
kadar çok şey duymuştum.

Ama... bu imkansızdı! Yine de
doğru olduğunu biliyordum.

"*Yüzbaşı Carter?*

"Bayan... *Bayan Linton?*

Yeni Başlayanlar için Grannyfaking

Yüzbaşı Carter geriye doğru bir adım attı ve açık kapıdan süzülen ışık yüzüne vurdu. Yakışıklı bir yüz, çapkın bir sakal lekesi, kahverengi saçlardan bir yele - gerçekten de ete kemiğe bürünmüş haliydi.

O mu? Burada mı?

Nasıl burada olabilir? O gideceğini söylemişti... Oh.

Tabii ki! Son konuşmamız sırasında söylediği sözler aklıma geldi.

'Doğu protektörlerinden birinde tüccarlara yönelik bir dizi vahşi saldırı olduğuna dair raporlar aldık. Amirallik ve Başkomutan üzerinde hızlı sonuç alınması için baskı var. Donanma şimdiden birkaç gemi gönderdi ve eğer haydutların kökünü denizden kazıyamazlarsa, muhtemelen biz de gönderileceğiz.'

Şaşkınlık içinde ona baktım. Dünyadaki onca ülke arasında bahsettiği ülke burası olmalıydı! Ve bahsettiği o 'vahşi saldırıları' kimin gerçekleştirdiği konusunda zaten iyi bir fikrim vardı. Tesadüfe bak. Lanet olsun!

Şaşkınlığım yüzümden okunuyor olmalıydı. Ama eğer şaşırdıysam bile, bir sonraki konuşmasında ses tonundaki mutlak kuşkuyla kıyaslanamazdı.

"Bayan... Linton? Bayan *Lilly Linton*?"

Ona sıradan ve rahat olduğunu umduğum bir gülümseme verdim. Muhtemelen değildi. "Tek ve biricik.

"Kutsal olan her şey adına burada ne yapıyorsunuz?"

Soldan sağa bakarak, söyleyecek bir şey bulmak için umutsuzca beynimi harap ettim. "Ben, şey... yürüyüşe çıktım.

Zaten oldukça yüksek olan kaşları, yüzündeki merdivenin birkaç düzine basamağını daha aceleyle tırmandı. "Londra'dan İskenderiye'ye mi?"

'Hayır, tabii ki değil! Buraya gemiyle geldim! Gemimle-' Tam zamanında dilimi ısırđım. Kahretsin! Tam da ona buraya balayına geldiğimi söylemek üzereydim! Evli olmadığımı ve soyadımın Bayan Thomson olmadığını gayet iyi bildiği için bu biraz garip sonuçlara yol açabilirdi. "Ben... Ben buraya tatile geldim.

Çabucak, alyanslı elimi arkama sakladım.

"*Burası mı?* Yüzbaşı Carter karanlık, pis ara sokakta etrafına bakındı. Pencerelelerin ve kapıların çoğu zift gibi karanlıktı. Yaşam belirtisi gösteren birkaç tanesinde ise şamatalı kahkahalar ya da kavga sesleri yankılanıyordu. Sonunda gözleri arkamdaki kapı aralığına takıldı; yarı çıplak kadın suretlerinin bu aralıktan rahatlıkla görülebildiğini biliyordum. "Genç bir bayanın tatilini geçirmesi için ilginç bir yer.

Gözlerimi devirdim. 'Burada değil tabii ki. Yani *burada, Mısır'da* tatildeyim.

"Oh. Anlıyorum. Hâlâ pek rahatlamış görünmüyordu. "Burada tek başına mısın?

Hayır, tabii ki değil. Birkaç düzine haydutu bulup katletmekle vakit geçirebilmek için beni karısı gibi davranmaya zorlayan şovenist bir iş adamıyla birlikteyim.

'Hayır, tabii ki kalmıyorum. Hotel Luxor'da büyükannemle kalıyorum,' diye yalan söyledim. İnandırıcı görünüyordu. Romatizmalarını tedavi ettirmek için Mısır'a gelmiş bir sürü yaşlı kadın vardı otelde. Tanrı'dan tek dileğim Yüzbaşı Carter'ın otele gelip gerçeği öğrenmemesiydi.

"Luxor Oteli mi?" Etrafına bir kez daha baktı. "Buradan epey uzakta, değil mi?

Omuz silktim. "Dediğim gibi, yürüyüşe çıkmıştım ve yolumu biraz kaybetmiş olmalıyım.

"Bence de!

Çenem kalktı. Bu kadar sorgulama yeter! Saldırıya geçme zamanı gelmişti.

"Hazır konu açılmışken, Kaptan, burada ne işiniz var? Kaptan dudağını ısırdı. "Gerçekten söylememem gerekiyor...

Ona en çekici gülümsememi verdim ve hatta kirpiklerimi kırıştıracak kadar ileri gittim. 'Oh, Kaptan! Bana güvenebileceğinizi biliyorsunuz, değil mi?

Birkaç saniye daha tereddüt ettikten sonra Yüzbaşı Carter iç çekerek dudağını serbest bıraktı. "Lanet olsun! Sen tehlikeli bir kadınsın, bunu biliyor musun?

"Evet.

Bekledim, sonra her ihtimale karşı kirpiklerimi tekrar kıptım.

Boyun eğerek iç çekti. 'Pekâlâ! Sana haydutların peşinden gönderilmemle ilgili anlattıklarımı hatırlıyor musun?

"Gerçekten de öyle.

"Şey, buradalar. Mısır'da. Mısır, İngiliz ve Fransız ticaret yollarının hepsi risk altında, bu yüzden ortak bir operasyon olacak, her ulus bir görev gücüyle katkıda bulunacak. İngiliz Ordusu'nun bu soyguncuların icabına bakmak için gönderdiği kuvvetin başında ben varım.

"Canım benim! Aslında şaşırmış gibi görünmeyi başarmıştım. 'O zaman bu sokakta ne işin var? Çölde olman gerekmiyor mu?'

'Henüz değil. Önce o suçluların nerede olduğunu bulmalıyım. Birinin dinliyor olabileceğinden korkuyormuş gibi soldan sağa bakarak öne doğru eğildi. "Bunu kimseye söyleme," diye fısıldadı. "Ama sanırım haydutların nerede olduğuna dair bir ipucu bulmuş olabilirim.

Kız gibi heyecanla gözlerimi büyütmek için elimden geleni yaptım.

"Gerçekten mi?" "Evet. Arkanızdaki o itibarsız meyhanede - ki bu arada, ben

Girmemenizi *şiddetle* tavsiye ederim - kaynaklarıma göre inlerinin nerede olduğunu bilen bir adam.

"Söylemiyorsun. Geçmesine izin vermek için kenara çekildim. 'Sizi görmek güzeldi, Kaptan. Sizi daha fazla alıkoymamalıyım. Muhtemelen soruşturmanıza devam etmek zorundasınız.

Ağzı hafifçe aralandı. "Ne? Seni bu kötülük yuvasında tamamen yalnız ve korumasız bırakmamı beklemiyorsun herhalde?

Yalnız olmayacağım. Gölgede izleyen adamlar var. Ve gölgelerdeki adamlar izleyen adamları izliyor!

Yüzüme bir gülümseme yerleştirmeyi başardım. 'Ama kesinlikle, soruşturmanız...'

'...yarına kadar bekleyebilir! Size hemen otele kadar eşlik edeceğim.

"Oh, Kaptan, buna gerçekten gerek yok.

"Elbette öyle," dedi bana içtenlikle, elimi tutarak. 'Şehrin bu kısmında her türden serseri dolaşıyor. Ben de buraya gelirken neredeyse iki kez saldırıya uğruyordum. Buraya kadar tek parça halinde gelebilmenize şaşırdım.

Gizli koruma lejyonum muhtemelen yardımcı olmuştur.

'Gerçekten,' diye son bir kez denedim, 'Bunu yapmak zorunda değilsin.

Ben iyi olacağım. "Lütfen. Elimi sıkarak gözlerimin içine baktı. Onun parlayan

Kahverengi gözleri çikolata gibiydi: sıcak ve son derece büyüleyici. Ne kadar güzel olduklarını daha önce hiç fark etmemiştim. Kahretsın! Neden çikolata en sevdiğim yiyecek olmak zorundaydı ki? 'Lütfen Bayan Linton, size eşlik etmeme izin verin. I

"Sana bir şey olursa kendimle yaşayamam çünkü bunu önlemek için orada değildim.

Bu çok tipik bir erkek, şovenist ve... ve... tatlıydı. Çikolata kadar tatlı.

Başımı salladım. "Pekala.

Patlat! Peki ya Bay Ambrose? Eğer buraya gelir ve beni gitmiş bulursa.

Tepkisini tahmin edebiliyorum.

Ama gerçekten istemedim.

"Ayrıca," diye ekledi daha neşeli bir tonda, "sizinle gelirim büyükannenizle tanışabilirim. Onunla tanışmaktan çok memnun olurum.

Aman Tanrım...!

"Elbette," dedim, keşke toprağın içinde kaybolabilseydim. "Onunla tanışman için sabırsızlanıyorum.

Tek sorun onun İngiltere'ye dönmüş olması! Şimdi ne olacak? Bok, bok, bok...!

Paniğimi fark etmeyen Yüzbaşı Carter benimle kol kola girdi ve beni ara sokağa doğru götürmeye başladı. Yolun yarısında başımı çevirip hala sevgili işverenim Bay Rikkard Ambrose'un bulunduğu meyhaneye endişeli bir bakış attım.

Dışarı çıktığında seni burada bulamayınca ne düşünecek?
kafamın içindeki küçük, iğrenç bir ses sordu.

Umarım güzel, sakın, rahatlatıcı düşüncelerdir. Ama nedense bundan şüpheliydim.

Otele dönüş yürüyüşümüz oldukça olaysız geçti. Yüzbaşı Carter bir iki kez hayretle karanlık sokakların o geçtiğinden beri ne kadar sessiz ve güvenli hale geldiğini söyledi. Yüzümü kızartmamaya çalışarak mırıldandım. Bir ya da iki kez, göz ucuyla arkamızda, solumuzda, sağımızda - her yerde karanlık figürler gördüm. Muhtemelen muhafız grubunun tamamı değildi ama en azından bir kısmı beni güvenli bir şekilde otele geri götürmek için ayrılmıştı.

Bu durum beni pek de rahatlatmadı. Beynim çılgın bir çıkrık gibi dönüyor, yaklaşık beş dakika içinde bir büyükanne üretmenin yolunu bulmaya çalışıyordu. Şimdiye kadar hiçbir şey bulamamıştım.

Saat on bir gibi otele ulaştık. Merdivenlerin dibinde, sevimli bir gülümsemeyle Yüzbaşı Carter'a döndüm.

"Teşekkür ederim Kaptan. Bana buraya kadar eşlik etmeniz *çok* hoştu. Ama içeri gelmenize gerek yok, gerçekten. Yolun geri kalanını kendi başıma gayet iyi idare edebilirim.

'Ama o zaman büyükannenle tanışamazdım! Onunla tanışmak için sabırsızlanıyordum.'

Patlat! Kurtlar midenize yuva yapsın ve iç organlarınızı kemirsin! Neden bu kadar kibar olmak zorundasın?

"Çok nazıksınız, Kaptan," dedim ona ve hiçbir şeyi bu kadar gerçek anlamda ifade etmemiştim. 'Lütfen içeri gelin. Sizi tanıştırayım.

Kendime ve bizi o karanlık sokakta bir araya getiren lanet olası kader tanrıçasına lanet okuyarak onu merdivenlerden çıkarıp lobiye götürdüm. Umutsuzca etrafımda bir şey, herhangi bir şey aradım - ve gözlerim kurtuluşuma takıldı!

"Büyükanne! Yüzümde yanaklarımı acıtan sahte bir gülümsemeyle, daha önce yemekhanede fark ettiğim sağır ve küçük yaşlı kadına doğru koştum.

"Büyükanne, seni tekrar görmek ne güzel!

Nefesimi tutarak baltanın düşmesini bekledim. Yarı yarıya şansım vardı.

"Eh? Gözlerini kırıştırarak bana bakan yaşlı kadın elini kulağına götürdü.

'Ne?

Yüksek sesle konuşmalısın, tatlım! Seni duyamıyorum.'

Evet! Evet, evet, evet, evet, evet, evetyesyesyesyesyesyesyes! Bir direk kadar sağır!

Evet!

"Yüzbaşı Carter," dedim, ona yaklaşmasını işaret ederek, içim rahatlarırken sırtışıam artık yüzde yüz gerçektir. "Büyükannem Frederica Linton'la tanışın. Büyükanne, bu Yüzbaşı Carter, benim iyi bir arkadaşım.

"Ne? Yaşlı kadın biraz daha öne eğildi. "Kim daha sert tuttu?

'Carter,' dedi kaptan hafifçe yükselen bir sesle. 'Daha sert değil. Carter.

Yüzbaşı Carter!"

"Ne kileri, genç adam? Sen neden bahsediyorsun? Kilerde değiliz! Fark etmediysen söyleyeyim, burası birinci sınıf bir otelin lobisi!

"Büyüleyici, değil mi? Kaptana sırtarak sordum. 'Kesinlikle göz

kamaştırıcı, Bayan Linton. Ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Ödemek mi?" diye sordu yaşlı kadın. 'Ne için ödeme yapmanızı isteyebilirim ki? Kendi param var ve kendime çok iyi bakabilirim, biliyorsun! Şimdiki gençler...! Sen kimsin ki?"

"Carter, Madam. Yüzbaşı James Carter!"

Yaşlı kadın başını salladı. 'Hayır, kilerde değiliz! Bunu size daha kaç kere söylemem gerekiyor?

Yüzbaşı Carter ve ben 'büyükannemle' güzel bir sohbet gerçekleştirdik. Sonunda o tamamen bitkin düşmüştü ve yaşlı kadın da bize günümüz gençliğinin ne kadar anlamsız olduğunu açıklayarak ve yaklaşık üç düzine kez "Ne?" diyerek harika bir zaman geçirmişti. Sonunda Yüzbaşı Carter gitmeye karar verdi.

"Gitmemin bir sakıncası var mı, Bayan Linton? Gördüğünüz gibi, otelime dönmek için uzun bir yolum var. Ama şimdiden gitmemin kabalık olacağını düşünüyorsanız, gidebilirim-'

'Oh, hayır, hayır, nononono. Hiç de kaba değil! İçiniz rahat olsun, Kaptan.'

'Eğer öyle düşünüyorsanız...'

"Kesinlikle!"

Bana gülümsedi. Samimi, sıcak bir gülümsemeydi ve ondan kurtulmaya çalıştığım için kendimi biraz suçlu hissetmeme neden oldu. "Nasıl olduğunu görmek için sana bakabilir miyim?"

Evet, tabii ki gelebilirsiniz. Seni görmeyi çok isterim, gerçekten. Tek sorun şu ki, burada evli bir kadın olarak, takma bir isimle kalıyorum!

"Korkarım teyzem ve ben yakında Nil'e ya da başka bir sefere gitmek üzere yola çıkacağız.

"Oh. Hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Peki, o zaman... elveda, Bayan Linton.

"*Au revoir*, Kaptan. Uzanarak elini tuttum ve nazikçe sıktım. "Sizi Londra'da tekrar görmeyi ve bir sonraki galamızda dans etmeyi dört gözle bekliyorum.

Bu onun yüzüne bir gülümseme getirdi. Çabucak eğildi ve elimi öperek veda etti. Gözden kaybolana, otelin dışına çıkana kadar bekledim - sonra tuttuğum nefesimin kaçmasına izin verdim. Tanrı'ya şükür! Büyük bir felaket önlendi! Gizli kimlik kurtarıldı! Bir gece için hiç fena değil.

O sırada bir gıdıklanma hissi dikkatimi çekti. Elim kaldırıarak bir an ısıracakmış gibi baktım. Öptüğü yer hâlâ karıncalanıyordu. Garipti. Bazı taliplerim elimi öptüğünde hiç böyle bir şey olmamıştı. Bana hissettirdiği tek şey bir havlu, sabun ve bir kova su için duyduğum yoğun arzuydu. Hm.

Derin bir nefes alarak döndüm ve resepsiyona doğru ilerlemeye başladım. Birkaç dakika içinde gece kapıcısından bir dizi anahtar aldım ve merdivenlerden yukarı çıkıp odalarımıza doğru ilerledim. I

çok yorgundu. Kalbimin derinliklerinden, yukarıdaki yatağın yumuşak olması ve güzel, kuştüyü bir yastığı olması için dua ettim.

Merdivenlerin tepesine ulaştığımda odamın kapısını açtım ve tam güzel, rahat yatağımı aramaya koyulacaktım ki odanın ortasında duran figürü fark ettim. Siyah bir frak giymiş, uzun boylu, zayıf ve kaslı bir figür donuk bir ifadeyle bana bakıyordu.

"Evet, aşkım? Bay Ambrose'un sesi o kadar buz gibiydi ki ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Nerede olduğunu açıklamak ister misin?"

Süpheler

"Eee? Bay Ambrose'un bakışları kızgın tereyağını delen elmas bir matkap gibi içime işledi. "Neredeydiniz?

"Ben... um... ben...

Cidden - söyleyebildiğim tek şey buydu. *Ben... ben...* - çok zavallıyım! Benim nereye gittiğim onu neden ilgilendiriyordu ki?

'Bir fikrin var mı,' diye tehditkâr sesi titreyen auricula auris'ime doğru süzüldü.^[18]"*Dark Nights of Delight*'tan ayrıldığımda seni kaybolmuş bulduğumda ne düşündüm?

"Hımm... "Teşekkürler Tanrım, çok teşekkürler!" mi? Ben önerdim. Benim ince esprilerimi takdir etmemiş gibiydi.

"Sen," dedi bana doğru bir adım atarak, gölgelerin arasından süzülerek, "iznim olmadan öylece gitme. Benim iznim olmadan parmağını bile kıpırdatma, anladın mı?

Bir cevap vermek için ağzımı açtım - ama sonra buna uygun tek bir cevap olduğunu ve kelimelere bile gerek olmadığını fark ettim. Eğilerek ayakkabımın bağını çözdüm, tekmeleyerek çıkardım ve ayağımı uzattım. Yavaşça ve gösterişli bir şekilde ayak parmaklarımı oynattım. Beşini de. Bay Ambrose'a sıırıttım. Bu kadar uzun bir yürüyüşten sonra insanın ayaklarını esnetmesi ne kadar iyi hissettiriyordu!

"Sen...! Rikkard Ambrose iki uzun adımda aramızdaki mesafeyi aşmıştı. Omuzlarımdan tutarak beni geriye doğru itti, boynu bükük görünen ayakkabımdan uzaklaştırdı. Kendimi tersten Külkedisi gibi hissettim.

"Hey! Bırak beni!

'Senin o aptal kadın kafana bir nebze olsun akıl aşılamayış başardığımı kanıtlayana kadar olmaz! İskenderiye'nin karanlık sokaklarında başına neler gelmiş olabileceği hakkında bir fikrin var mı?

'Ben bir Londralıyım! Onların burada sahip olduklarından on kat daha kötü sokak çetelerimiz var,' diye alışılmadık bir vatanseverlik patlamasıyla ilan ettim.

"Londra'daki zamanınızın ne kadarını Doğu Yakası'nın karanlık köşelerinde geçirdiniz?

"Um...

Beş dakika kadar. Ve sen de benimle birlikteydin.

"Kesinlikle! Gözleri karanlıkta parlıyordu. 'Dünyadaki her şehrin karanlık yerleri v a r d ı r ! Ve hepsi de senin gibi savunmasız bir kız için ölümcüldür!

"Savunmasız kız mı? Bir anda öfkem kaynama noktasına geldi.

Ha! Ona ne kadar savunmasız olduğumu göstereceğim!

Dizim öne ve yukarı, kasıklarına doğru fırladı. Ama hedefine ulaşmadan bacakları kapandı ve beni arasına hapsetti. Kıvrandım ve kıvrandım, ama ona karşı ne kadar zorlanırsam zorlanayım, kurtulamadım. Bacaklarım onun demir gibi sert kaslarının mengenesine karşı verimsiz bir şekilde mücadele ediyordu.

"Bırak!

"Evet," dedi bana, elini sıkarak. "*Savunmasız bir kız.*" "Bırak dedim!

"Peki," diye sordu soğukkanlılıkla, "şehrin o bölgesini istila eden kabadayılardan birkaçı şansını seninle denemeye karar verseydi ne yapardın? Kurtulma çabalarımı tamamen görmezden gelerek daha yakına eğildi. Odayı kaplayan karanlıkta bile, bu kadar yakından gözlerini net bir şekilde görebiliyordum. Karanlık havuzlar gibiydiler, her şeyi yutuyor, daha fazlasını talep ediyorlardı. "Eee? Sen olsan ne yapardın?

'Hiçbir şey yapmama gerek yoktu! Muhafızlar benimle birlikteydi!'

'Doğru. Peki ya Karim, övgüye değer öngörüsüyle yarısı seninle mi?'

'Yine de yalnız olmazdım! Yanımda biri vardı-'

Bay Ambrose'un gözlerindeki karanlık parlayıp çenesindeki kaslar gerildiğinde sesim kesildi. Yüzbaşı Carter'ı gördüğünü hemen anladım. Ondan bahsetmenin kötü bir fikir olduğunu da biliyordum. Çok, çok kötü bir fikir.

Oops...

'Evet,' dedi. Şimdiye kadar sadece İzlandaca olan sesi kutup sıcaklıklarına taşınmıştı. "Fark ettim. Söyle bana, sadece meraktan soruyorum... Kimdi o adam?

"Ne adamı? Masum rolü yapmaya çalıştım. Tek sorun, hiçbir zaman masum olmamış olmamdı.

"Sizi otele getiren adam. Uzun boylu, kahverengi saçlı, çenesinde gülünç bir sakal lekesi var.

"Bu saçma değil! Zaten öyle bir adam tanımıyorum!" 'Cevap ver bana! Kimdi o?'

Omuz silkmeye çalıştım. İki omzunuz da kaslı bir finans patronunun kırılmaz pençesindeyken bunu yapmak çok kolay değil ama elimden geleni yaptım.

"Sadece Londra'dan tanıdığım biri. Yanlışlıkla karşılaştık. Merak etmeyin, burada sahte isimlerle kaldığımızı bilmiyor. Ben hallettim."

Bay Ambrose başını eğdi. Gölgeleer yüzünde dolaşarak zaten karanlık olan gözlerini daha da karanlığa gömdü.

"Sadece tanıdığın biri mi?"

"Evet!"

"Sadece bir tanıdık mı?"

"Evet, kesinlikle."

"Ah. Bir duraklama. Çok ağır, çok karanlık bir duraklama. 'Bugünlerde sadece tanıdıkların bir hanımefendinin ayrılırken elini öpmesinin yaygın olduğunu bilmiyordum."

Patlama! Bunu görmüş müydü? Yüzümün ısındığını hissettim. İkili ve üçlü patlama!

Tanrıya şükür benim çok bronzdu ve oda karanlıktı!

Neden kızarmıştım ki? Yüzbaşı Carter elimi öpmek istiyorsa, bunu bütün gün yapabiliirdi ve Bay Ambrose'un bu konuda söyleyebileceği ya da yapabileceği hiçbir şey yoktu!

"Bugünlerde insanların başkalarının vedalarını gözetlemesinin yaygın olduğunu bilmiyordum," diye karşılık verdim.

"Öyle değil," dedi bana soğuk bir şekilde. "Bu sadece benim yaptığım bir şey. "Dayanılmazsın!"

"Saygı, canım, saygı. Sesi ipeksi, alışılmadık derecede yumuşak ve tehditkardı. "Ne de olsa ben senin kocanım."

"Sen mi? Sen kalbi buzdağı gibi olan kibirli, hesapçı bir piçsin!"

"O da var."

"Bırak!"

"Hayır!"

"Seni öldüreceğim!"

"Deneyeceksin."

Lanet olsun! Nasıl hala bu kadar çileden çıkarıcı derecede havalı konuşabiliyor?

"Bırakın beni!"

"Hayır." Nefesini yüzümde hissedene kadar öne doğru eğildi. Açıklanamayan bir nedenden ötürü dizlerimin bağı çözüldü. "O adam hakkında konuşalım, canım."

"Yapmayalım!"

"Tam olarak kimdi ve burada ne yapıyordu?"

Ona ters ters baktım. "O geri gelmeyecek!"

"Gerçekten mi? Başını sıçramak üzere olan bir panter gibi eğdi. 'Bunu duymak tatmin edici. Ama benim istediğim bu değildi, aşkım. İskenderiye'de ne işi var?"

"Cehenneme git! Hırladım - ya da en azından hırlamaya çalıştım. Her nasılsa niyetlendiğimden daha yumuşak ve nefes nefese çıktı. Lanet olsun!"

Ona Yüzbaşı Carter'dan ve görevinden bahsedebilirdim elbette. Ona her şeyi anlatabilirdim ve muhtemelen bundan memnun olurdu. Ama bana *savunmasız bir kız* deme cüretini gösteren bir adamın sorularını yanıtlamadan önce lanetlenirdim! Daha da kötüsü, beni yakalayan, tutan ve ona kıyasla savunmasız bir kız *olduğumu* bana kanıtlayan bir adam.

Lanet olsun ona! Tek bir kelime bile etmeden lanetleneceğim! Beni sorgulamak için hangi kötü yöntemleri kullanırsa kullansın!

'Seni buraya kadar takip etti mi? Londra'dan Mısır'a kadar sizi takip etti mi?

Şaşkınlıktan ağzım bir karış açık kaldı. Kaynayan öfke kazanımın altındaki alev bir dumanla söndü.

"Ne?"

"Bu yeterince basit bir soru, karıcığım. Bu adam seni Mısır'a kadar takip etti mi?"

Senin peşinde
mi?' 'Benim
peşimde mi?'
'Evet.'

"Yani...?"

Gözlerindeki kara bulutlarda şimşekler çaktı. 'Yani sana aşık mı? Onun olmanı mı istiyor?"

Ağzım biraz daha açıldı. Bu kadar açılabilceğini bilmiyordum. Sanırım öğrenmekten asla vazgeçmiyorsun.

"Yapsa seni ne ilgilendirir ki?"

Bay Ambrose'un gözleri karanlık bir şekilde parladı. "Hiçbiri - en azından önümüzdeki birkaç ay boyunca zaten alınmış olmanız dışında.

'Benden ciddi ciddi...'

"Evet, bunu bekliyorum! Daha yakına eğildi ve ben bir an bile onun yontulmuş taş gibi sert yüzüne bakamadım. Gözleri beni içine çekiyor, bütün bedenimi, zihnimi ve ruhumu yutmakla tehdit ediyor gibiydi. "İşte senden beklediğim ciddiyet!"

Ben daha gözümü kırpamadan ağzı üzerimdeydi. Dudaklarımız birbirine değdiği anda dudaklarımdan ayak parmaklarıma kadar içime bir sıcaklık dalgası yayıldı. Birdenbire, beni sıkıca kendine doğru tutmasına aldırış etmedim.

çok fazla. Buna hiç aldırmadım. Ellerim kollarını kavrayarak onu daha da yakına çekmek için dışarı fırladı. Dudakları bir dağı parçalayacak güçle dudaklarıma değdi. Ben bir dağdan daha mı güçlüydüm? Hep öyle düşünmüştüm ama her an binlerce parçaya ayrılmaya hazır hissediyordum.

'Biz buradayken,' soğuk sesi kulağıma ulaştı, mırıltısı ağzımı okşadı, 'sen benimsin. Anlıyor musun? Benimsin!'

"Ben-

Ben daha tek kelime edemedi alt dudağımı dişlerinin arasına almış, tutsak etmişti.

Bırak! Kimsenin değilim!"

"Ne dedin, canım, geçici aşkım?" "Kimsenin değilim dedim!"

Onun yüzüne fırlatmaya *çalıştığım* şey, meydan okuyan 'Ben kimsenin değilim' sözleriydi. Ancak alt dudağınızı ısırarak yüzünüze yapışan birinin yüzüne meydan okuyan sözler savurmak zordur. Özellikle de nazik ısırığı tüm vücudunuzda karıncalanmalara yol açıyor ve dizlerinizin çözülmesine neden oluyorsa.

Senin derdin ne be? Kendine saygın nerede? Dik dur! O piçle dövüş! İstedğin bu, değil mi? Değil mi?

Hm... belki. Ama şu anda dik durmak çok yorucu bir şey gibi görünüyordu. Ayrıca, onunla savaşmak için ne yapabilirdim ki?

Aldığın kadar iyi verebilirsin! Isır onu!

Dudaklarım yavaşça bir gülümsemeye dönüştü. Pekâlâ. Ona kimin yetkili olduğunu gösterelim!

Kollarımı boynuna dolayarak onu kendime doğru çektim. Bir anda tekrar üzerimdeydi ve ağzımın içine girmiş, derinliklerini araştırıyordu. Dizlerimin erimesini engellemeye çalışarak bekledim. Alt dudağını öne doğru itip üst dudağıma iki eliyle hafifçe masaj yapana kadar bekledim.

Şimdi!

Dişlerim düştü. "Arrgh!"

Beni bir oyuncak bebek gibi yerden kaldırıp ileri atılmadan önce sırtışıma bir milisaniye kadar genişledi. Düşünmek için *çok* az zamanım vardı! *Bu da ne böyle? Gitmeme izin vermesi gerekiyordu, beni taşıması değil...*

Kapıdan hızla yan odaya geçip beni yumuşak ve kadifemsi bir şeyin üzerine fırlatmadan önce.

"Ouff!

Tüyler altımda gıcırdadı. Şezlong! Neden beni şezlonga atmıştı?

"Sana bir sorum var. Karanlığın içinden gelen sesi, ne kadar soğuk ve sert olursa olsun beni bir şekilde baştan çıkarıyordu. Hayır... *çünkü öyleydi*. "Sen buradayken...

Zorlanan ciğerlerime bir nefes çekmeye çalıştım. Nerede olduğunu görmeye, kaçmaya çalıştım. Ama nefesim kesilmişti, odanın içi zifiri karanlıktı ve uzuvlarım macun gibi hissediyordu.

"Hazır buradayken, Bay Linton," dedi yine karanlıktan gelen sesi, "nesiniz siz?

Bu çok saçmaydı! Az önce beni dudaklarımdan öpmüştü ve şimdi de bana *Bay* mı diyordu? Protesto etmek için ağzımı açtım.

Tüylerin gıcirtısı beni uyaran tek şeydi. Üstümde olduğunu hiç hissetmemiştim, o kadar sessiz ve yumuşak hareket etti ki. İki kolumu da yanlarımda tutarak ağzıma tekrar sahip oldu ve itirazımı kesti - birden fazla şekilde. Öpücüğü sadece onu reddetmemi engellemedi. Bunu istememi de engelledi.

Yüce Tanrım.

"Hazır buradayken," diye fısıldadı ağzıma, pürüzsüz, buz gibi sesi kalbimi bulana kadar donmuş bir mızrak gibi içime işledi, "nesin sen? Söyle bana!

Bir an için ağzımı bıraktı. Gözlerim artık karanlığa alışmıştı ve kasvetin içinde yüzünün belli belirsiz hatlarını görebiliyordum. Beni çağıran gözlerini görebiliyordum, beni ellerinin tutabileceğinden daha güvenli bir şekilde tutuyordu.

Kelimeler düşünmeden ağzımdan çıktı.

'Seninim! Ben seninim!'

~~**~*~*

Sadece bunu okuyan herkesin bildiğinden emin olmak için: süitte iki yatak vardı. *İki* tane. Ve o gece ikisini de kullandık. *Ayrı ayrı*.

Kimsenin aklına bir şey gelmeden bunu belirtmek istedim. Yakın geçmişteki davranışlarım biraz dengesiz olabilir. Bazıları 'utkulu' kelimesini bile kullanabilir. Ama bu sadece Mısır'ın sıcaklığının hassas İngiliz sinir sistemimi etkilemesinden kaynaklanıyordu. Ben hala bir feministtim! Erkeklerden tamamen nefret ediyordum. Özellikle de türün belirli bir örneğinden!

Gerçekten mi? Sonraki birkaç gün boyunca dudaklarımız tesadüfen birbirine değdiğinde her seferinde küçük bir ses duydum. Ondan gerçekten nefret ediyormuş gibi davranmıyorsun.

"Rol" vurgusu! Bir rol oynuyordum. Ne de olsa, o anda bana sevgi dolu karısı gibi davranmam için para ödüyordu. Kimse beni işimi iyi yapmamakla suçlayamazdı!

Güzel! Bu argümanla ilgili tek sorun, ne zaman birlikte olsanız, yani oyunculuk becerilerinize gerçekten ihtiyaç duyulsa, intikamcı bir cadaloz gibi davranmanızdır. Sadece ikiniz tamamen ve tamamen yalnız olduğunuzda-

"Kapa çeneni! Hırladım.

Bay Ambrose'un arabasının kapısını benim için açık tutan otel kapıcısı şaşkınlıkla bana baktı. "Affedersiniz, Madam?

'Hiçbir şey! Kendi kendime konuşuyordum.'

Bu arada tartışmayı da kazanamıyorsunuz.

Çabucak içeri girdim ve Bay Ambrose'un yanına yerleştim. Nereye gittiğimizi sormadım. Son birkaç gündür bir rutin oluşmuştu: Sabah kahvaltı ediyor, sonra şehre inip araştırmalarımıza devam ediyorduk, çünkü Bertolino'nun verdiği bilgiler yeterli değildi. Öğlen, tüm şehrin mutlu evli çift olarak bizi izlediği bir yerde öğle yemeği yiyorduk. Bir tur daha araştırma yaptıktan sonra, nihayet terasta romantik bir akşam yemeği için otele dönecektik.

Bay Ambrose bana doğru eğilerek, "Bir dahaki sefere yemeğe oturduğumuzda sana ne içmek istediğini sorduğumda," diye fısıldadı, "sodali kanın," diye cevap vermemeye çalış. Bu gerçekten sevgi dolu bir eş rolüne uymuyor.

Tamam... belki de tüm akşam yemekleri *o kadar* romantik değildi. Ama ne bekliyordu ki? Alyans takma zorunluluğunun stresi feminist sınırlarımı zorluyordu!

"Makul davranmamı mı istiyorsun? Ben talep ettim. "O zaman benim için kapıları açmayı ve sandalyeleri geri çekmeyi bırak!

Kuşkusuz, başlangıçta eğlenceli bir şeydi - ama şovenist sonuçların aklıma gelmesi uzun sürmedi. Kendi kapımı kendim açabilirdim, çok teşekkür ederim!

"Yapamam! Ben bir beyefendi olmalıyım, sen de benim sevgili karım!

'Ben bir erkeğin işe yaramaz bir uzantısı değilim, sevgili kocacığım! Kendime ait iki kolum ve ellerim var - senin de fark edeceğin gibi

yemekte elime bıçak alır almaz!'

"Sevmek" teriminin anlamını biliyorsun, değil mi? Bunu bir yanıtla onurlandırmamayı seçtim.

Bay Ambrose alaycı bir homurtuyla benden uzaklaştı ve bastonunu arabanın tavanına vurdu. "Sür!

Günlerce süren gizli soruşturmanın ardından ilişkimizi kamuoyu önünde sergilemek için daha fazla girişimde bulunduk. Söylemeye gerek yok ama bu girişimler pek başarılı olmadı. Bir keresinde, otelin yemek salonundaki bir akşam yemeğinde Bay Ambrose'a gülümsemeye çalışırken, yüz ifademi fark eden endişeli bir garson yanıma gelerek kilitlenmeden muzdarip olup olmadığını ve tıbbi yardıma ihtiyacım olup olmadığını sordu.

Bilmek istediğim şey şuydu: *Neden?* Bay Ambrose'un sahte karısı olmaya çalışırken neden bu kadar işe yaramazdım? Genelde oyunculukta bir profesyoneldim! Başı dertte bir kadını, dünyanın en ünlü iş adamlarından birinin sekreterini, hatta kendi Bufford Amcamı bile oynadım!

Son olayda yakalandınız ve tutuklandınız, değil mi?

Evet, ama mesele bu değildi! Mesele, bir rolü oynamakta gerçekten iyi olmamdı - herhangi bir rolü! Rikkard Ambrose'un sahte karısı olmak çocuk oyuncağı olmalıydı! Tek yapmam gereken dans etmek, gülümsemek ve anlamsızca kıkırdamaktı. Bunun yerine, çoğu zaman kaşlarımı çattım.

İçimdeki feminist, ilkelerimin bu şekilde ihlal edilmesini protesto ediyor olmalıydı! Evet, bu olmalıydı!

Gerçekten mi? Sahte bir eş olmakta bu kadar sorun yaşamanızın gerçek sebebinin başka bir şey olmadığına emin misiniz?

Tabii ki hayır!

Gerçekten mi? Örneğin, 'sahte' kelimesini her düşündüğünüzde kalbinizde küçük bir sızı oluşmadığından emin misiniz?

"Kapa şu lanet çeneni!

Sözlerimin yarattığı etkiyi fark etmem birkaç saniye sürdü. Etrafıma baktığımda, yemek masasında karşımda oturan taş suratlı Bay Ambrose'u gördüm. Onun etrafında, diğer masalarda, çiftler hareketlerinin ortasında donmuş, ağızları açık, bana bakıyorlardı. Ortalık çok ama çok sessizdi.

"Um... Seni kastetmemiştim. Özür dilerim. Devam edin, millet."

"Benimle gel. Bay Ambrose'un alçak ve çok kontrollü sesini duydum. Eli bileğime düştü, bileğimi bir mengene gibi tutuyordu. Yukarı baktığımda buz gördüm.

karanlık gözlerinde parıltı. "Üst katta. Oyunculuk becerileri hakkında küçük bir konuşma yapmamız gerekiyor.

Üst kata çıktık. Ama sonuçta o gece pek konuşmadık.

~~**~*~*

Evet, o gece de ayrı yataklar kullandık! Ben bir feministim, unuttun mu? Sadık ve gerçek!

En azından kendime bunu söyleyip duruyordum.

"Bu daha ne kadar devam edecek? Bay Ambrose'un yanında tozlu sokakta ilerlerken, elbisemi tutmak için ihtiyaç duymadığım elimle yüzümü çamurdan korumaya çalışarak sordum. "Şehrin dehlizlerine gizlice girip kimsenin cevaplamak istemediği sorular sormak?

'Gerçeği öğrenmek ne kadar sürerse,' diye cevap verdi. 'Ya da biz ortaya çıkana kadar. Dalgliesh'in ajanlarının gerçekte kim olduğumuzu keşfetmesi an meselesi.

Görünüşe göre çok kısa bir zaman meselesiydi. Bay Ambrose'un dudakları henüz kapanmamıştı ki önümüzdeki kapıdan bir adam çıktı. Başında yüzünün yarısını örtecek şekilde bükülmüş bir bez vardı ve elinde bir hançer tutuyordu.

İzlerimde durdum.

Diğer kapılardan iki adam daha çıktı. Hepsinin yüzleri kapalıydı ve silah taşıyorlardı. Çok keskin silahlar.

Patlama! Ara sokağın çıkışını kapatıyorlar!

Bulunduğumuz sokağın kör bir sokak olduğundan bahsetmiş miydim?

Adamlar yüzlerindeki örtüleri indirdiler. Hepsi gülümsüyordu. Ben şahsen eğlenmeye yönelik büyük bir eğilim hissetmedim.

"Buralarda çok soru soruyorsun," dedi kendini ilk gösteren adam. Üçü arasında en büyük hançere ve en iğrenç gülümsemeye sahip olan oydu - yani muhtemelen lider oydu. "Efendimiz tam olarak nedenini bilmek istiyor.

"Bırakın geçelim! Bay Ambrose'un sesi artık buz gibi soğuk değildi - demir gibi soğuktu, yani çok daha sertti. Keşke sesinin yanı sıra demirden bir silahı da olsaydı. O hançerlerin görüntüsü bana çekici gelmiyordu. 'Efendin her kimse, onunla hiçbir şey yapmak istemiyoruz. Kenara çekil!'

Lider başını salladı. "Bana kim olduğunu söylemeden olmaz.

'Benim adım Richard Thomson, bu da karım-'

"Bana bu Thomson saçmalığını anlatma! Lider yere tükürdü. "Senin adın Thomson değil ve buraya her ne için geldiysen, bu balayı değil! Bıçağını tembelce döndüren adam bir adım daha yaklaştı, iğrenç gülümsemesi her zamankinden daha genişti. "Konuş! Söyleyeceğin şey doğru olsa iyi olur, yoksa bu büyüleyici hanımefendinin ciyaklamasına neden olurum.

Beklentiyle bir kaşını kaldırdı. Ama ben cevap vermedim, Bay Ambrose da vermedi. Artık bıçaklı üç adamı izlemiyorduk bile.

Hayır, konsantrasyonumuz arkalarındaki çatıda duran adama odaklanmıştı. Bir hareket ve yumuşak bir *gümbürtü* oldu. Daha fazla hareket ve daha fazla *gümbürtü* geldi. Bıçaklı kabadayılardan lideri sabırsızca gözlerini kırmış, bir cevap bekliyordu. Hiçbir şey fark etmemişti ve arkasına da bakmamıştı. Bu yüzden Kerim'in caddeye düştüğü yerden doğrulan dağ gibi figürünü görmedi.

"Eee? Lider bıçağını kaldırdı. "Konuş! Bana tam olarak kim olduğunu ve kimin için çalıştığını söyle, yoksa seni uyarıyorum, işler senin için çok kötü gidecek!

Karim kılıcını çekerken yumuşak bir tıslama duyuldu. İleri doğru adım attı ve devasa gölgesi de onunla birlikte hareket ederek bıçak kullananın görüş alanına girdi. Onu takip eden adamların gölgeleri de öyle. Sayıları oldukça fazlaydı.

"Ne kadar ilginç," dedi Bay Ambrose birdenbire artık gülümsemeyen üç kabadayıya. "Ben de tam size aynı şeyi söylemek üzereydim.

Gerçek Sahte Aşk

Bay Ambrose otelin yemek salonundaki masamıza geldiğinde, 'Yaklaşıyorlar,' dedi. Sonunda yemeğimi onsuz sipariş etmeden önce yarım saatten fazla boşuna beklemiştim. Kerim, diğer sadık yordakçıları ve dün gece yakaladıkları üç kabadayı ile تنها bir yerde ne yaptığını bilmek iştahımı pek de açmamıştı.

Tüm bunlar, Bay Ambrose 'Yaklaşıyorlar' dediğinde neden oldukça sert bir sesle terslediğimi açıklıyor:

"Oh, öyle mi?

Kaşını bile kaldırmadı. "Evet. Karim ve ben onları sorguladık ve tam da şüphelendiğimiz gibi bir İngiliz lordunun hizmetinde oldukları ortaya çıktı.

'Tanrım! Bu ne sürpriz.'

"Evet. Henüz gerçekte kim olduğumuzu anladıklarını sanmıyorum ama Karim ve benim üçüne söyletmeyi başardıklarımıza bakılırsa, iddia ettiğimiz kişi olmadığımızdan şüpheleniyorlar - bu da kılık değiştirmek için her zamankinden daha fazla çaba sarf etmemiz gerektiği anlamına geliyor.

"Oh, öyle mi?

"Evet. Şu mantıksız duyguların karışımının pençesindeki iki genç ve aptal insanın mükemmel görüntüsü olmalıyız: bağlılık, tutku, aşk, özlem, karasevda ve bağlılık.

Aman Tanrım! Sanki bir alışveriş listesi hazırlıyormuş gibi konuşuyor!

"Sevgiyi unutmadın mı? Tatlı bir şekilde önerdim. "Şehvet olarak da bilinir?"

"Elbette, listeye ekleyin.

Lanet olsun! Bunun işneleyici olduğunun farkında bile değil mi?

Ona attığım bakışları görmezden gelerek elimden tuttu ve hâlâ yarısı dolu olan tabağımı işaret etti. Son beş dakikayı tabağımdaki yiyecekleri soldan sağa doğru kayıtsız bir şekilde iterek geçirmiştim.

"Yemeğini bitirdin mi, aşkım?

"Siz gelmeden çok önce soğumuştun! Anlamalı bir bakış daha attım.

Görünüşe göre bunlardan etkilenmiyordu. Anlıyorum. Ne kadar uygun. O zaman yemenize gerek yok sanırım. Hadi dans edelim. Ve bir şeyler ayarlamak için elinden geleni yap.

özellikleriniz ateşli bir bağlılığı, tutkuyu, aşkı, özlemi, karasevdayı, bağlılığı ve sevdayı çağrıştıracak şekilde'.

Bir kaşımı kaldırdım. 'Bu sırayla mı? Yoksa onları alfabetik olarak yeniden düzenleyebilir miyim?

Koyu renk gözleri soğukkanlılıkla üzerimde gezindi. "Eğer istersen.

Gah! O imkansızdı!

"Peki ya sen? Ayağa kalktığımızda tatlı bir şekilde sordum ve beni yan odada kurulan ve üç geniş kemerle ulaşılabilen dans pistine doğru sürükledi. "Sen de bağlılık, tutku, aşk, özlem, karasevda, bağlılık ve aşk duygularını sergileyecek misin?

'Hayır. Ama sen kadınsın, o yüzden herkes senden duygusal olmanı bekliyor.

Gerçekten mi? O anda kesinlikle oldukça duygusal hissediyordum! Ancak duygularım bağlılık, tutku, aşk, özlem, karasevda, bağlılık ya da sevdaya pek benzemiyordu.

Müzik çalmaya başladı ve hareket etmeye başladık. Daha doğrusu *o beni* hareket ettirmeye başladı. Birkaç dakika sonra, sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle şöyle dedi:

"Bu işe yaramıyor.

"Gerçekten mi? Bu fikre nereden kapıldın?"

"Şimdiden üç kez ayağıma basmış olmanız bu yönde güçlü bir işaret.

"Gerçekten mi?

"Evet, aynen öyle. Ayrıca, cehennemden gelen intikamcı bir öfke gibi bana bakıyorsun.

"Ah, sonunda bunu fark ettin, değil mi? Bana soğuk bir bakış fırlatarak daha da yaklaştı. "Unutma," diye homurdandı, "biz birbirimize aşığız, sen ve ben!

Acı verici bir şey kalbimi sızlattı. Bu duyguyu sertçe bastırdım.

"Hayır, değiliz!

"Evet, öyleyiz sevgilim. Müzik eşliğinde beni etrafında döndürerek kendine çekti. Koyu renkli, deniz rengi gözleri mum ışığında parlıyordu ve ben engel olamadan dudakları benimkilerle buluştu. Orada, herkesin içinde, dans pistinde!

Hepsini Dash! Neyin peşinde bu?

Bilmiyordum, hem de hiç.

Ve seni öpmeyi bırakmadığı sürece umurunda değil, değil mi? Lilly, sana neler oluyor?

Etkisiz bir şekilde, elinden kurtulmak için çabaladım ama faydası olmadı. Kolları beni sıkıca tutarak kaçmamı engelledi. Sonra lezzetli ve ıslak bir şeyin dudaklarımı gıdıkladığını hissettim.

Hayır! Bunu yapmayacak... Hayır, burada olmaz, herkesin içinde! Yapamaz!

Görünüşe göre, yapabiliyordu. Yarım saniye sonra güçlü dili dudaklarımı aralayarak ağzıma girdi. Bir an için, sadece bir an için, kendimi bu mutluluk verici duyguya teslim ettim. O an için üç kat dans ediyordum. Ayaklarımla dans ediyordum, artık bunun farkına bile varmıyordum. Ağzımla dans ediyordum, kanımın damarlarımda kükremesine neden olan lezzetli bir danstı bu. Ve ruhumla dans ediyordum, gerçek hayatta hiç olmadığı kadar zarif bir şekilde.

Sonra kıkırdamaları duydum. Etrafımızdan geliyorlardı - hepsinin benim hakkımda ne düşündüğünü açıkça ortaya koyan iğrenç, kadınsı kıkırdamalar. Tüm gücümü topladım ve bunun yeterli olduğunu fark ederek ağzımı Rikkard Ambrose'un ağzından ayırdım. Öpüşme sırasında kapanan gözlerimi yavaşça açarak, sadece bir santim ötedeki mükemmel yüzüne baktım.

'Sadece rahatla,' diye mırıldandı dudaklarıma karşı. 'Unutma, biz aşığız. Aşık olan insanlar birbirlerini her zaman öperler.

"Seni öpmek istemiyorum! Yalan söyledim, dişlerimi sıktım. 'Seni sevmiyorum! Senden nefret ediyorum!

Kara gözlerinde bir şey parladı. "O zaman daha iyi rol yapmaya başlamanı öneririm!

~~**~*~*

Mısır'da katı çikolata yoktu! Neden mi? Muhtemelen çok kolay eridiği için ya da o dahiyane icat henüz dünyanın bu uzak köşesine ulaşmadığı için. Suratım asık bir şekilde içecek masalarının yanındaki sandalyelerden birine çöktüm ve tabaklardan birinden bir hurma aldım. Bakışlarım, Bay Ambrose'un Nil Deltası gezisinin bir parçası olarak burada kalan Fransız büyükelçisinin kızıyla vals yaptığı dans pistine çevrildi. Bay Ambrose bana onunla dans etme tarzımın er ya da geç ayak parmaklarını kıracağını söyleyerek bir iki dans için oturmamı önermişti. Ben de şimdi oturmuş, dans eden çifte suratsızca bakıyordum.

"Patlama! Mırıldandım. 'Fransızlar neden Mısır'da bir büyükelçi bulundurmak zorunda ki? Sanki buradan kurbağa ya da salyangoz ithal ediyorlar!

Acımasızca hurmayı ısırdım ve yüzümü buruşturdum. Tam olarak benim zevkime göre değildi. Şu anda beni rahatlatması için ihtiyacım olan şey çikolataydı, bol miktarda çikolata, bitter ve tatlı. Ama hiç yoktu. Başka bir hurma kaptım.

Müzik sona erdi ve dans pistinde Bay Ambrose ve Fransız kız ayrıldılar. Kız gülümsedi. Adam eğilip elini öptü. Kız daha geniş gülümsedi.

"Tabii," diye homurdandım, ağzıma bir hurma daha tıktırdım. 'Sen devam et ve ona bak! O sadece benimle *evli*, yani sorun yok. Hayır, aslında benimle evli bile değil! Ama sen bunu bilmiyorsun, seni küçük cadaloz, değil mi?

Bu mesafeden bile kızın çok güzel olduğunu görebiliyordum. Küçük, narin bir burun, yanaklarında gamzeler, bütün gün dalgalanmaktan başka işi yokmuş gibi görünen kirpikler ve Bay Ambrose'un muhtemelen tek eliyle ulaşabileceği kadar ince bir bel.

Şimdiye kadar denemediğinden değil.

Aferin ona! Şimdiye kadar sadece sessizce izliyordum ama bu her an değişebilirdi.

Büyükelçinin kızından uzaklaşarak uzaktaki bir masaya oturdu ve bir bardak su sipariş etti - menüde tek kuruş tutmayan tek içecekti bu. İçeceği geldi. Bir yudum aldı. Sonra sanki bakışlarımı hissetmiş gibi yavaşça başını kaldırıp bana baktı. Gözlerimiz buluştu. Toplantı oldukça uzundu - en azından oturup güncel politika ve hava durumu hakkında güzel bir tartışma yapacak kadar. Ancak, ne onun ne de benim gözlerim bu tür uysal konulara odaklanmış gibi görünmüyordu.

"Ah! *Bon Dieu*, genç *aşk* harika bir şey!

Kafamı çevirdim. Yanımda, yine otelde kalan ve bir gece önce kısaca tanıştırıldığım Fransız asilzadesi Comtesse Somethingorother oturuyordu.

"Ben... Pardon? Kekeledim. Fransızca bilgim biraz zayıftı -tamam, belki de 'var olmayan' daha iyi bir kelime olurdu- ama yine de bu kelimenin ne anlama geldiğini bildiğimi sanıyordum. "*Amour*?"

Kontes bana pişmiş salyangoz dolu bir tencere kadar sıcak ve çok daha çekici bir gülümseme verdi.

'Kesinlikle, tatlım. İngilizcede tekrar nasıl söylenir...? "Aşk", değil mi? Evet, öyle! Genç aşk!'

Şaşkınlık içinde ona baktım. "Um... aşk?"

'Ama evet, *ma chérie*! Genç erkeğinize ne kadar aşık olduğunuz apaçık ortada.

Hepinizin bildiği gibi, yanaklarım kızarmaya alışık değildi. Bu gezegende beni utandırabilecek pek bir şey yoktu ve Mısır'da geçirdiğim iki hafta bana her zamankinden daha da sağlıklı bir bronzluk vermişti. Ama tam o anda, yanaklarım tüm karakter ve renk emirlerini görmezden geldi ve derin, yakıcı bir kırmızıya büründü.

Ben mi *aşığım*? Ve dahası, *Rikkard Ambrose*'a aşık mıyım? Şaka yapıyor olmalıydı! Hepsi rol yapmaktı ve şu ana kadar berbat bir iş çıkarmış gibi görünüyordum!

"Ve o da seninle," diye ekledi Kontes göz kırparak.

Çenem düştü.

İşte bu kadar! Kararımı vermiştim - yaşlı kadın aklını kaçırmıştı! Fransız hükümeti dış politikasına gerçekten daha fazla dikkat etmeli! Önce büyükelçilerinin yarı yarıya güzel kızları olmasına izin veriyorlar, sonra da çılgın komiserleri dünyanın dört bir yanına salıyorlar! Bu tek kelimeyle sorumsuzluk!

Bay Ambrose, bana aşık mı? Evet, elbette, bana deliler gibi aşıktı! Bu yüzden bana bu kadar nazık ve saygılı davranıyordu! Ha! Bir buzdağının bir volkana aşık olabileceğine de inanabilirim.

Gerçekten mi? diye fısıldadı kafamın içindeki küçük bir ses. Zihninizi biraz geriye götürün, dudaklarınızın sizinkiler üzerindeki o şefkatli hissine, mum ışığında dans ederken size sarılışına ve siz onun ayak parmaklarına basmakla meşgul olmadığınızda. Sana nasıl baktığını hatırla.

Rol yapıyordu! Tabii ki rol yapıyordu!

Gerçekten mi? Sizce herhangi biri bu kadar iyi bir aktör olabilir mi?

Evet! Evet! Hayır! Hayır! Oh... patlama! Bilmiyordum!

Gözlerim tekrar Bay Ambrose'a kaydı. Koyu, deniz rengi gözleri beni hiç bırakmamıştı.

Yanımdaki Kontes kıkırdadı ve göz kırptı. 'Sana ne demiştim, tatlım? *Aşk...*'

Bununla birlikte, ayağa kalktı ve koşarak uzaklaştı.

İnanılır gibi değil! Çılgın Fransız aristokratlarına gerçekten bir ihracat ambargosu uygulanmalı!

Bay Ambrose şimdiye kadar bardağını neredeyse boşaltmıştı. Son bir yudum aldıktan sonra, odanın öbür ucunda oturduğum yerden bile duyabildiğim belirgin bir *çınlamayla* masaya bıraktı. Ayağa kalkarak bana doğru yürümeye başladı, gözleri... neyle doluydu?

Bağlılık, tutku, aşk, özlem, karasevda, bağlanma ve sevdalanma, belki?

Ha! Pek sayılmaz!

Hiçbir zaman rotasından bir santim bile sapmadan dümdüz bir çizgide yürüdü. Her nasılsa dans pistinde tek bir çiftle çarpışmamak için doğru hızda yürümeyi başardı. Bir kez bile yavaşlamadı. Sandalyemde doğruldum ve son randevumu aceleyle yuttum.

"Sevgili Lillian. Önümde durarak, saat gibi işleyen metal bir adam gibi soğuk ve kesin bir şekilde eğildi. "Benimle dans etme onurunu bahşeder misin?"

Gözlerim onun soğuk ve sert gözleriyle buluştu. I? *Ona* aşık mısın? Ha! Asla! O yaşlı kocakarı aklını kaçırmış! Ona gösterirdim!

"Hayır, teşekkür ederim. Başımı vakur bir şekilde eğerek ona söyledim.

Sol elinin küçük parmağı seğirdi. Ve tekrar seğirdi. Tanrım, üst üste iki kez mi? Onu gerçekten kızdırmış olmalıyım.

Bir elini sandalyemin iki koluna koyarak bana doğru eğildi. Kişisel alanımı işgal ettiğinde hareket etmeyi bırakmadı. Arkalığa yaslanana kadar geriye doğru eğildim ama yine de gelmeye devam etti. Yüzü benimkine sadece birkaç santim kalana kadar durmadı. Sonra dişlerini sıktı ve çok alçak, kontrollü bir sesle şöyle dedi:

'Sen benim sevgili karımsın, unuttun mu? Bu, tüm balo salonunun önünde dans etme davetimi geri çevirmenizle tam olarak uyumlu değil. Sebebini öğrenebilir miyim?"

En gülünç teoriyi ortaya atan yaşlı bir cadı ile tanıştım - ve onun yanlış olduğunu kanıtlamak için elimden geleni yapacağım! Sana aşık değilim, duyuyor musun? Hayır, kesinlikle değilim!

"Ben, şey... sadece canım istemiyor.

Bay Ambrose'un sesi, üzerinde bir uyarı etiketi olması gereken tehlikeli bir seviyeye alçaldı. "*Canınız istemiyor mu?*

"Ee... evet.

"Herhangi biri Dalgliesh'in casusu olabilecek insanlarla dolu bir balo salonundayız ve sen *bunu istemiyor musun?*

"Evet.

"Kalkın ve dans pistine çıkın - hemen!

Aşık mı? Ha! Ve çifte ha! Böyle çekilmez bir zorbaya kim aşık olabilir ki! Soğuk bakışlarıyla yüz yüze geldim.

"Şu anda dans edecek havada değilim. Teklifiniz için teşekkür ederim. Belki daha sonra.

'Sonrası yok. Anlamsız, mantıksız bir kadın ruh hali yüzünden kılık değiştirmemizi mahvetmeyeceksin!

Bu anlamsız değil, seni granit kafalı vahşi! Az önce biri bana sana aşık olduğumu söyledi! Şoku atlatmak için biraz zamana ihtiyacım var! Yani... sen? Sen Kuzey Kutbu'nun güneyindeki en kibirli, dik kafalı, şovenist bekâr oğlusun! Bu, kafana çekiçle vurulmasını ve ayak parmaklarına kaynar yağ dökülmesini sevdiğini söylemek gibi bir şey!

Çenemi kaldırdım. 'Bir dansla hiçbir şey değişmeyecek-'

Bay Ambrose elimi tuttu ve güçlü bir çekişle beni sandalyemden kaldırdı. Kolu bir yılan gibi belime dolandı ve bir anda döne döne dans pistine doğru ilerlemeye başladık.

Oh Tanrım... bu harika hissettiriyor...!

"Bırak!

Ona karşı mücadele ederek topuklarımı yere vurmaya çalıştım - ancak ayaklarımın artık yere değmediğini fark ettim. Bay Ambrose beni tutuyor, zahmetsizce havada döndürüyordu. Yüzünde en ufak bir efor belirtisi yoktu - sanki her gün havada dans ediyormuş gibi!

'Senin sorunun ne bilmiyorum,' diye kulağıma homurdandı, 'ama hemen kontrol altına al! Bu operasyonun mahvolmasına izin vermeyeceğim. Ne senin tarafından, ne de başkası tarafından!

~~**~*~*

Sonraki günler bana onun ne kadar ciddi olduğunu gösterdi. Dans, yemek ve el ele tutuşma saatlerinin arasına ara sıra şehir gezileri sıkıştırıldı. Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım, gerçekten! Ne de olsa bunun için para alıyordum! Ama...

Ama o kelimeyi kafamdan atamadım. Sahte.

Sahte. Sahte. Bunların hepsi sahteydi.

Evet, öyle. Peki neden bu kadar önemsiyorsun?

Bu çok güzel bir soruydu. Önümüzdeki birkaç gün boyunca kendime tekrar tekrar sorduğum ama cevabını asla bulamadığım bir soruydu. Sendika grevindeki inatçı bir katır gibi davranma eğilimimle birlikte hayal kırıklığım da arttı.

"Bu işe yaramıyor. Bay Ambrose'un sesi alçak ve soğuktu, tıpkı bir kış sabahında yere çöken sabah sisi gibi. Akşam yemeğindeydik ve ben zamanımın yarısını yemeğimi bıçaklayarak, diğer yarısını da onun inanılmaz derecede mükemmel yüzüne bakarak geçirmiştım. Aramızdaki sessizlik ilk kez bozulmuştu. "En azından ikna edici olmaya çalış.

"Öyleyim!" dedim ona sakın bir şekilde. Eğer öyle olmasaydım, bakışlarımı ve bıçaklarımı on dakika önce değiştirmiş olurdum.

"Son şansın! Sesi... ah, o soğuk sesi neden omurgamda böyle lezzetli bir karıncalanma yaratmak zorundaydı? Sesi -ve onu- duymazdan geldim ve çatalımı bir havuç daha sapladım. "Son şansın, seni uyarıyorum.

Sessiz kaldım. Neden sustun? Hiçbir fikrim yoktu. Gülümseyebilir, gülebilir ve iyi bir sekreter gibi dans edebilirdim, diye düşündüm. Bu kadar zor olmamalıydı. Gerçekten olmamalıydı, ama...

Ama aklımın bir köşesinde o kelime vardı. Sahte.

Sahte. Sahte.

Ve sonra Fransız hanımefendinin sesi geldi, *Bon Dieu, genç aşk harika bir şey diye* iç geçirdi.

Anlayamadığım nedenlerden dolayı, bu sözler beni öfkeliendirdi. Hiçbir sebep yokken tam bir cadaloz gibi davrandığımı biliyordum. Hayır, daha da kötüsü, bir hafta boyunca yalayıp yutacak kadar çocuk sahibi olamamış kötü kalpli bir cadı gibi davranıyordum. Ama kötü cadılara karşı hep bir ilgim vardı, bu yüzden davranışlarımı değiştirmeye özel bir ihtiyaç duymadım.

"Nasıl isterseniz. Hiç kimse bu üç küçük kelimeyle Rikkard Ambrose kadar sessiz bir tehdit iletemezdi. Tuhaf ve açıklanamaz ruh halimin derinliklerine gömülmüş olan benim bile iliklerime kadar hissettiğim dondurucu bir güçle titriyorlardı. Yavaşça ayağa kalktı. "Yemeğini bitir, karıcığım.

Sorgulayarak baktım. Tabağının yarısı hâlâ doluydu. "Şimdiden bitirdin mi?

"Bu gece erken emekli olmak istiyorum. Ve böylece dönüp merdivenlerden yukarı doğru yürüdü.

Ağzım yemeğimin geri kalanını yavaşça çiğnerken, beynim çelişkili duygularımı çiğnemekle meşguldü. Diyelim ki benim

Ağız, her şeyi kolayca sindirilebilir bir lapa haline getirmede çok daha başarılıydı.

Bir esnemeyi bastırarak nihayet ayağa kalktım. Yorucu bir gün olmuştu. Şehrin en karanlık bölgelerine yapılan gezintiler, sürekli yeni bir saldırı korkusu ve en kötüsü de bütün gün mutluymuş gibi davranmaya çalışma ihtiyacı beni gerçekten yoruyordu. Gerinerek yemek salonunu geçtim ve odamıza çıkan merdivenleri tırmanmaya başladım.

Kapıya yaklaştığım anda bir şeylerin ters gittiğini anladım! İçeriden sesler geliyordu. Bir kavganın ya da bir hırsızın çıkarmasını bekleyeceğiniz türden sesler değildi, Tanrı'ya şükür! Hayır, bunlar tartışmasız iniltilerdi. Sanki birisi ölümcül bir acı içindeydi!

Dehşet içinde ağzım açık kaldı.

Şok! Bay Ambrose kendini iyi hissetmediği için erken çıktı! Ya o... ya o...

Ona ne olmuş olabileceğini düşünmek bile istemiyordum. Kitaplarda ya da gazetelerde okuduğum binlerce tropikal hastalıkla ilgili korku hikâyeleri aklımdan geçti. Kapıya doğru koştum, kapı kolunu tutmaya çalıştım. Eğer hastaysa...

Kapı çarparak açıldı. İçeri daldım ve donakaldım.

Yanıldığımı anlamam sadece bir kalp atışımı aldı. Bay Ambrose hasta değildi. Aslında çok sağlıklı ve dinç görünüyordu. Kollarında sıkıca tuttuğu kız da öyle.

İyilikler ve Ateşler

İkisinin beni fark etmesi bir anlarını aldı. Odaya girerken çıkardığım gürültü düşünüldüğünde oldukça etkileyiciydi. Ama sonra, meşgul görünüyorlardı. Çok, çok meşgul.

Boğazımı temizledim.

Ne Bay Ambrose ne de yanılmıyorsam kısa bir süre önce dans ettiğini gördüğüm Fransız büyükelçisinin kızı olan kadın bana en ufak bir ilgi göstermedi. Tam dudakları birbirine değmek üzereyken, daha sert önlemler alma zamanının geldiğine karar verdim. Yakındaki bir yan masayı tutarak sertçe ittim ve masa devrildi. Masa ve üzerindeki her şey büyük ve tatmin edici bir gürültüyle yere düştü.

Birbirlerinden ayrıldıktan sonra ikisi de dönüp bana baktı. Kızın gözleri şaşkınlıkla hızla kırışıyordu. Bay Ambrose, şeytan onu sonsuza kadar lanetlesin, sanki az önce çayını yudumluyormuş gibi sakin ve soğukkanlı görünüyordu!

"Annen sana içeri girmeden önce kapıyı çalmayı öğretmedi mi hiç?" diye sordu.

Kız benden ona baktı ve tekrar geri döndü. "Kim oturuyor, 'enry?" diye sordu ağır aksanlı bir sesle.

Bay Ambrose ona, 'Önemli biri değil, tatlım,' diye güvence verdi.

Chérie?

Daha önce olmamışsa bile, kanımın kaynamaya başladığı nokta buydu. İkisine ya da buruşuk kıyafetlerine bakmamaya çalışarak bir adım öne çıktım ve Bay Ambrose'un ceketini yerden aldım.

"Al. O şeyi ona doğru fırlattım. Kafasına isabet etmesini umuyordum ama zahmetsizce yakaladı. "Giy şunu. Ve sen..." Kıza dönerek parmağımla kapıyı işaret ettim. "Dışarı!

Bana baktı, sonra bakışlarını Bay Ambrose'a çevirdi. "Kim oturuyor?"

"Ben onun *karısıyım*," diye soğuk bir şekilde bilgilendirdim onu. Neden olmasın ki? Bu doğrudu, lanet olsun.

O! Sayılır.

Bu onun bana tekrar bakmasını sağladı, bu sefer daha uzun. Aynı zamanda kaşlarının inançsızlıkla havaya kalkmasına neden oldu. Bir kez daha Bay Ambrose'a baktı.

Abla bir mi? Karın mı?

"Öyle," diye izin verdi. "Bir bakıma öyle.

'Oh. *Alors*, eğer durum buysa...' Kendini Bay Ambrose'tan kurtardı ve bana reverans yaptı. "Umarım sizi rahatsız etmemişimdir, Madam.

Ağzım açık kaldı, afalladım. Durumla başa çıkma konusunda böyle bir sorun yaşıyor gibi görünmüyordu. Sadece yarı açık elbisesini bağladı ve Bay Ambrose'a bir öpücük göndermeden odadan çıktı.

Kapı arkasından kapandığında, sözde kocama doğru yürüdüm, büyük bir rahatlamayla gördüm ki artık tamamen giyinmişti.

"Neydi o? Tersledim.

"O mu? O Matmazel Bertrand'dı, büyükelçinin kızı.'

Daha önce de onu öldürmek istemiştim ama bu, o anda karşı koymak zorunda kaldığım cazibenin yanında hiçbir şeydi.

"Onun kim olduğunu biliyorum," diye fısıldadım. "Onunla ne yaptığını bilmek istiyorum!

"Sanırım "salınım" olarak bilinen bir sürecin hazırlıklarıyla uğraşıyorduk.

'*Salınım* mı? Gerçekten mi?'

"Evet. Gerçi bazen daha az resmi bir bağlamda "öpüşme" veya "öpüşme" terimleri de kullanılabilir. Her halükarda, bu kelimelerin hepsi ortak bir insan çiftleşme ritüelini ve kongrenin öncülünü ifade eder.

"Yani *fahişelik* mi yapıyordun?

"Kesinlikle hayır. Neredeyse kızgın görünüyordu. Kızgın! O! 'Bir kadına fahişelik yapması için *para ödemelisin*. Benden bir kuruş bile almadı, bunu sana garanti edebilirim. Beni ne sanıyorsun?'

Titriyordum. Neden bu kadar kızgın olduğumu bile bilmiyordum - lanet olsun, buna hakkım yoktu! Onunla evli değildim; bu sadece bir kılık değiştirmeydi; üstelik savaşmak, yıkmak ve paramparça etmek için elimden geleni yapmışım! Ama...

Sadece sorun buydu. Ama.

"Seni ne sanmışım? Gözlerim yanıyordu. 'Seni onurlu bir adam sanmışım! Görünüşe göre yanılmışım!

Papyonunu aynaya benzeyen yüzeyinde düzeltmek için en yakın pencereye dönmüştü. Yansıması bana bakıyordu, soğuk bir kibir ve biraz da hoşnutsuz bir şaşkınlıkla.

"Yanılıyorsam düzeltin ama Matmazel Bertrand'la birlikte olma planlarımdan pek memnun görünmüyorsunuz.

"Memnun mu? Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. 'Beni bekliyordun memnun olmak için?'"

"Elbette. Papyonunu bir kez daha çekiştirdi ve memnun bir ifadeyle başını salladı. "Ne de olsa tüm bu meseleyi senin iyiliğin için üstlendim.

"Belki," dedim lavları dondurabilecek bir sesle, "kadın-erkek ilişkileri konusunda en deneyimli kişi ben değilim, ama bir kadını öperek başka bir kadını nasıl memnun edebileceğinizi anlayamıyorum.

"Bunun oldukça açık olduğunu düşünmeliydim. Papyonunu bitirmiş, şimdi gömleğini düzeltmeye devam ediyordu. Arkasından, gözlerimle onu öldürmeye çalıştığımı fark etmemiş gibiydi. 'Sevgili gelinimi oynamak zorunda kalmaktan hoşnut olmadığın açıktı. Bir çözüm bulmalıyım. Bu nedenle, oynasacak başka bir kadın bulmak için yola koyuldum. Seçtiğim kız tam bir dedikoducu ve evlilik dışı maceranın hikayesi en fazla yarım saat içinde otelin her yerinde olacak, böylece sana sevgi dolu eş rolünden öfkeli, kıskanç ve huysuz eş rolüne geçme fırsatı sunacak - ki bence bu rol sana çok daha uygun. Kılık değiştirmemiz bir kez daha mükemmel olacak ve Dalgliesh'in casusları bizim olduğumuzu iddia ettiğimizden başka bir şey olduğumuzdan şüphelenmek için hiçbir neden bulamayacaklar. Görünüşünden memnun bir şekilde ellerini çırpı ve bana doğru döndü. 'Sorun çözüldü, karşılıklı memnuniyetimiz için. İşte, ne diyorsunuz?'"

Hiçbir şey söylemedim. Ağzım açılıp kapanıyordu ama hiçbir kelime çıkmıyordu.

"Alo?" Bay Ambrose bir adım öne çıktı. "İyi misiniz?"

Zihnimin küçük bir bölümünde, geri kalanımı dolduran kaynayan selden uzakta, tarafsız bir şekilde, aslında mantıklı ve duygusal olmayan bir bakış açısıyla bakıldığında, açıklamasının mükemmel bir anlam ifade ettiğini fark ettim. Tek sorun, şu anda mantıklı ve duygusuz olmaya pek yatkın olmamamdı.

Bir adım daha öne çıktı. "İyi misin aşkım?"

İşte bu oldu. Sondaki o iki küçük kelime. O ana kadar şok içinde açık olan gözlerim daraldı, alev alev yanmaya başladı. Ona doğru bir adım attım.

"Anlıyorum," dedim, sesim yumuşaktı. 'Bütün bunları benim iyiliğim için yaptın. Ne kadar düşüncelisin. Yani arkamdan dedikodu yaymasına izin mi vermek istedin, yoksa gelip seni keşfetmemi mi planladın?"

Omuz silkti. 'İkisi de yeterli olurdu. Ama sen gelene kadar bu işi uzatmayı umuyordum. Bunun çok daha etkili olacağını düşündüm ve

Kıskanç bir eş olarak yeni rolünüzü oynamanıza daha çok yardımcı olacak. Plandaki değişiklikten memnun musunuz?"

Ciddiydi! Gerçekten ciddiyydi! Tanrım! Bu adam Kral Karun'dan bu yana yeryüzünde yürüyen en zeki finansçı ve işadamı olabilirdi, ama kadınlar söz konusu olduğunda beyni yerine tuğlaları vardı!

"Ne düşünüyorsun? Mırıldandım. "Memnun görünüyor muyum?"

Birkaç dakika bana baktı. "Gariptir ki... hayır, bilmiyorsun. "Ne kadar da gözlemcisin.

'Sorun nedir? Fikrimin işe yaramayacağını mı düşünüyorsun? Bertrand denen kadının oteldeki buluşmamızla ilgili dedikoduları yaymayacağını mı?

Gözlerim parladı. "Oh, eminim çoktan başlamıştır.

'O zaman bunun daha önce bizden şüphelenen gözcülerin dikkatini dağıtmak için yeterli olacağını düşünmüyor musunuz?

"Tabii ki olacak. Gözlerimdeki ateş şimdi iki yıldız gibi parlıyordu. 'Planın çok iyi düşünülmüş. Eminim çok güzel işleyecek. Lanet olsun ona, ama öyleydi! Yine de bu, onun kafasını koparmak istemediğim anlamına gelmiyordu!

"O zaman sorun ne?

Titriyordum. 'Sen... sen...! Farkında değil misin? Ne yaptığının farkında değil misin?"

"Kesinlikle öyle. Hayatını çok daha kolay hale getirdim. Bir dahaki sefere akşam yemeğindeyken bana istediğin kadar bağırıp çağırabilirsin.

"Seni piç!

Deniz rengi gözleri karanlık bir şekilde parladı. 'Neden bu kadar sinirlendiğinizi anlamıyorum. O kadını okşamak zorunda kalan sen değilsin. Parmaklarını koluna silerek ürperdi. "Düşünebiliyor musunuz? Gerçekten de boynunu lavantayla parfümlüyor! Bah!"

Yanağımdaki bir kas seğirdi. Gülümsemek için kullandığım kas değildi bu. "En derin sempatimi kazandınız.

"Teşekkür ederim.

Ciddi olduğumu sandı! Gerçekten ciddi olduğumu düşündü!

Bir kaşımı kaldırdım. "Peki bu küçük maskaralığın bir parçası olarak onunla yatağa da girecek misin?

Sanki bu fikir henüz aklına gelmemiş gibi düşünceli bir şekilde başını eğdi. 'Sence yapmalı mıyım? Eğer gerekli olduğuna inanıyorsanız, sanırım yapabilirim-'

Ne?

"Argh! İki elimle başımı kavradım ve saçlarımı yolmamak için kendimi zor tuttum. "İmkânsızsın!

"Buna itirazım var. "Oh, öyle mi?

Gerçekten de. Tartışılan konunun benim varlığımın inandırıcılığı ile hiçbir ilgisi yok. Var olduğumdan oldukça eminim. Filozof Descartes'ın dediği gibi, "Düşünüyorum, öyleyse varım".

"Peki, bunu bir düşün! Yakındaki masadan bir portakal kaparak ona doğru fırlattım. Eğildi ve meyve zararsız bir şekilde duvardan sekti.

Başıyla onayladı. 'Oldukça kabul edilebilir bir oyunculuk! Kıskanç eş olarak yeni rolün için yansıtman gereken tavır tam da bu.

'Eğer o aşüfte kazancın yanına yaklaşırsan seni öldürürüm, duydun mu beni? Kafanı keser, içini dondurmayla doldurur ve kahvaltıda yerim!

Orada durmuş, parmağını yontulmuş çenesinde yavaşça gezdiriyor, düşünceli bir şekilde beni süzüyordu.

"Biliyor musun, sadece rol yapan biri için, oldukça olağanüstü derecede ikna edici bir kıskanç eşsin.

"Elbette. Ona yine dişi kaplan gülümsememi gösterdim. "Ne de olsa bunun için bana para ödüyorsun.

"Gerçekten.

"Peki... şimdi ne olacak? Yavaşça ona doğru ilerleyerek sert, soğuk figürüne baktım. 'Bir kadının ne yapmasını bekliyorsun? Gecenin karanlığında çığlık atarak kaçmasını mı? Bir köşeye çekilip ağlamasını mı?

"Muhtemelen.

Gözlerim kısıldı. 'Ah, ama görüyorsunuz, bir eş bunu yapmaz. En azından o unvana layık biri. Hayır, kaçıyormuş gibi yapmayacağım. Bunun yerine, madem karınmışım gibi davranıyorum, sana çok ama çok kızgınmışım gibi davranmalıyım.

Bir an için bunu düşündü. Sonunda başıyla onayladı. "Evet.

"Güzel.

İlk vazo kafasını birkaç santimle ıskalayarak duvara çarpıp parçalandı.

"Anlaştığımıza çok sevindim, canım!

Şifonyerden ikinci çiçek vazosunu alarak, daha iyi nişan almaya dikkat ederek, toplayabildiğim tüm güçle ona doğru fırlattım. Tam zamanında eğildi. Vazo bir portreye çarptı ve binlerce parçaya ayrıldı.

Parçalar. Masaya doğru yürüdüm, bir tane daha aldım ve ilk ikisinin ardından fırlattım - ama bu hedefin uzağına uçtu, başının üzerinden geçip pencereden dışarı çıktı. Dışarıdaki kaldırım taşlarının üzerinde bir yerlerde uzak, yalnız bir gürültüyle paramparça oldu.

Toparlanması için ona zaman tanımadım. Çılgın bir öfke gibi ileri atılarak kendimi ona doğru fırlattım ve göğsüne vurmaya başladım.

"Senden nefret ediyorum! Senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum!"

"Oldukça tatmin edici," soğuk sesi, çeliğin üzerinde kayan ipek gibi kulağıma ulaştı. 'Oyunculuğunuz önemli ölçüde gelişti.

"Teşekkürler! Bir sonraki yumruğum karnına isabet etti. Lanet olsun! Bir granit levha kadar sertti! Tekrar vurdum ve o küçük bir inilti çıkarırken memnuniyetim içime doldu.

"Gerçekten, oldukça önemli ölçüde iyileşti!" diye homurdandı.

'İşte! Al bunu, seni piç! Bunu da! Ve bunu!' Elleri havaya kalktı ve beni bileklerimden yakaladı. 'Bırak beni! Bırak, seni lanet olası bekar oğlu bekar!

"Böylece beni kendi kişisel kum torbanız olarak kullanmaya devam edebilecek misiniz?" Ses tonu soğuk olduğu kadar kuruydu da. "Sanmıyorum.

"Sen... sen...!"

"Oldukça etkilendiğimi söylemeliyim, Bay Linton. Hırçın fareyi son derece iyi oynuyorsunuz. İnsan neredeyse performansın gerçek olduğunu düşünebilir.'

"Ben sadece işimi yapıyorum!

"Çok iyi olduğunu söylemeliyim.

"Çok teşekkür ederim efendim.

"Bu arada, o vazanın parasını maaşınızdan ödeyeceksiniz.

Kimin ödediği umurumda değil! Burada, Mısır'da senin karın olarak kalıyorum! İşimi bitiriyorum, anlıyor musun?"

Bir an sessizlik oldu. Beni hâlâ demir gibi sıkıca tutuyordu ve aramızdaki küçük, aşılmaz mesafeden birbirimize bakıyorduk, birbirimizin yüzünü zorlukla seçebiliyorduk. Zor nefes alıyordum.

Belki de sadece kızgınmış gibi davranan biri için biraz fazla sert...

İçimdeki ses gerçekten susmayı öğrenmeli!

"Anlıyor musun?" diye sordum kendimi sakinleştirmek için derin nefesler alarak. Bir sessizlik anı daha. Sonunda:

"Evet.

"Karın olarak mı kalacağım?"

"Evet.

Gözlerim kısıldı. "Ve bu rolde senden tutkuyla nefret ediyormuş gibi yapacağımın farkında mısın?

Yavaşça, çok yavaşça ellerini bileklerimden çekmeye başladı. Ona tekrar saldırmak için hiçbir hamle yapmadım. "İçimden bir ses bunun senin için çok zor olmayacağını söylüyor.

Dudaklarım seğirdi. Yukarı doğru mu? Aşağı doğru mu? Hiçbir fikrim yoktu. Şu anda içimde kaynayan duyguları anlamak gibi bir umudum yoktu. 'Ben de öyle düşünmüştüm. Yani... sen kibirli bir bekâr çocuğusun. Senden nefret etmekten daha kolay bir şey olmamalı ve sahte karın olarak rolümü oynamak için tek yapmam gereken bu, değil mi?

Elleri bileklerimi tamamen bıraktı ve bir adım geri çekildi. "Tamam.

Sesi alışılmadık derecede tereddütlüydü. Daha yapılacak bir şey olduğunu biliyor gibiydi.

"Ama sonra düşündüm ki..." Ona doğru bir adım attım. Tekrar geri adım attığımda bir kez daha öne çıktım ve onu odanın diğer ucuna kadar takip ettim. "Düşündüm ki, seninle evliymişim gibi davrandığımı için...

"Evet?

Onun için bir adım daha geri, benim için bir adım daha ileri. Şimdi penceredeydik, belini pencere pervazına dayamıştı. İskenderiye'nin kaldırım taşlarında kanlı bir leke olarak yeni bir kariyere başlamak istemiyorsa daha fazla geri adım atamazdı.

'Sözde seninle evli olduğuma göre, senden ne kadar nefret edersem edeyim, sana hâlâ aşıkımışım gibi davranmak zorundayım! Ellerim ileri doğru fırladı. Yakasından tutarak, benim hizama gelene kadar onu aşağı çektim ve karanlık gözlerinin içine bakabildim. "Sana benim olduğunu söylüyormuş gibi yapmam gerekecek ve bir Fransız aşüftenin seni benden çalmasına izin verirsem lanetleneceğim!

Göğsünden alçak bir gümbürtü yükseldi. "O zaman şöyle der gibi yapmalıyım: Fransız bir şıfıntıya ihtiyacım yok! Onu istemiyorum! Senden başka kimseyi istemiyorum!

Onu birkaç santim daha yaklaştırdım. "Ve şunu söylüyormuş gibi yapmalıyım: kanıtla
O!"

Belki de bunu söylememeliydim. Oh, tamam, *kesinlikle* söylememeliydim. bunu söylemişti.

Neden?

Çünkü sözüme inandı!

Bir saniyeden kısa bir süre içinde elleri yüzümdeydi, hafifçe okşuyor, sıkıca tutuyordu. Dudakları bir tüy kadar yumuşak ve bir taş dağı kadar sert bir şekilde dudaklarıma çarptı. Beni istila etti, ele geçirdi, beni ele geçirdi. Sadece ağzımı değil, her yerimi. Ellerin n yüzümü bıraktığını, beni yerden kaldırdığını ve uzaklara taşıdığını hissedebiliyordum... nereye?

Bilmiyordum. Gerçekten umurumda değildi.

Zihnimi saran sersemliğin içinden bir çarpma sesi duydum. O ana kadar mutlulukla kapalı olan gözlerim, ebeveyn yatak odasının çift kapısının menteşelerinden gevşekçe sallandığını görmek için uçarak açıldı. Bir an sonra altımdan metal tüylerin gıcirtısını duydum ve sırtımda yumuşak bir şey hissettim. Yine şezlong mu?

Ama... bir dakika bekleyin! Yatak odasında şezlong yoktu. Burası bir yatak odasıydı. Burada tüylü tek bir şey vardı ve o da "b" ile başlıyordu!

Farkına vardığım şey bir kova dolusu soğuk su gibi içime doldu. Yataktaydım! Bir erkekle yataktaydım!

İkiniz de hâlâ giyiniksınız, değil mi? Ne zararı var?

Zararı mı? Ben bir feministtim! Erkekleri k   msemem gerekiyordu! Zarar buydu!

Yakından bakarsanız onu çok daha iyi k   mseyebilirsiniz, değil mi?

Lanet olsun, hayır!

Sakin ol. O hala giyinik, sen hala giyiniksin - bu zararsız. Ve oh... oldukça hoş, bu arada. Bunu hissetmiyor musun?

İşte o an Bay Ambrose'un parmaklarını elbisemin d ğmelerinde hissettim. Düğmelerin ne kadar büyük olduğunu kontrol etmek için orada değil gibiydiler. Hayır, niyeti tamamen farklıydı. Başımı kaldırıp üstümdeki koyu renk formuna baktığımda, bir şekilde yine pardösüsünü çıkarmayı başardığını gördüm. Gömleğinin düğmeleri üstten açılmıştı ve göğsünün pürüzsüz, sert düzlemleri ortaya çıkmıştı.

Nefesim kesildi.

"şimdiye kadar oyunculuğun fena değildi aşkım," diye mırıldandı kulağıma, nefesi kulak mememi okşuyordu. 'Ama şimdiye kadar yerine getirmediğin bir evlilik görevin var.

Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti, lezzetli bir korku ve dehşet verici bir merak bir aradaydı.

" yle mi?

"Evet. Ne de olsa balayındayız. Hâlâ düğün gecemizi yaşamadık. Gerçek bir gece değil."

Parmakları ilk düğmeyi açtı. Kalp atışlarım hızlandı, kaburgalarım karşı bir coşku davulu çalmaya başladı.

Neyim vardı benim? Kanlı cinayet çılgınlıkları atıyor olmalıydım! Bunun yerine, kalbim patlamaya hazırdı ve ağzımın hain köşeleri bir sırtışıyla yukarı kıvrılıyordu. Boştaki eline uzandım, dudaklarıma götürdüm ve parmaklarının ucuna tek bir öpücük kondurdum.

Gerçekten mi? Ama neden yapalım ki? Ne de olsa Dalglish'in casusları özel hayatımızda ne yaptığımızı ya da yapmadığımızı bilmeyecek.

Gözleri benimkilere takıldı ve onları tuttu. "Olabilirler. Şu anda bizi izliyor olabilirler.

Sırtımdan aşağı bir heyecan daha indi. Gerçekten öyle olduklarına inandığımdan değil, ama...

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun? Sırtışı biraz daha genişledi ve işaret parmağının ucunu hafifçe ısırdım.

Karanlığın içinden soğuk bir tıslama duydum. 'Kesinlikle! Rol yapmaya devam etmekten başka seçeneğimiz yok, aşkım.

'Oh, şey, eğer durum buysa...'

Deliriyordum - tamamen ve tamamen deliriyordum! Ağzımdan çıkan kelimelerin tek açıklaması buydu:

"Bu durumda devam etsen iyi olur *Dick*.

Bu kez karanlıktan gelen ses, öfkeli bir hırıltıydı. "Sana söyledim... *Bana öyle deme!*

Güldüm. "Neden olmasın, Di-

Sözlerim onun ağzının benimkini kapatmasıyla kesildi. İtiraz etmek istedim - bir hanımefendinin sözünü kesmek çok kabaydı! Ama sihirli dili çalışmaya başladı ve kısa sürede kabalığı unuttum, r harfini unuttum, tüm lanet dünyayı unuttum! Beni böyle hissettirebiliyorsa, kaba olup olmaması neden umurumda olsun ki? Damarlarıma alevler gönderip gizli, saklı ateşimi yakabiliyorsa?

Bilinçli bir komut olmaksızın kollarım ona dolandı ve taş gibi sert göğsünün içime bastırdığını hissedene kadar onu kendime çektim. Zihnimin bir kısmı, bir yerlerde, tam olarak ne olacağını merak edip duruyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, düğün gecelerinde bir karı koca arasında neler yaşandığına dair hiçbir fikrim yoktu. Annem ben beş yaşındayken ölmüştü, bu tür bilgileri bir kızla paylaşmak için doğru yaş değildi ve ben

başka kimseye sorma zahmetine girmemiştim. Sonuçta, neden sorayım ki? Ben kendini adanmış bir feministtim! Kendimi asla böyle bir adama teslim etmezdim!

Sadece... şimdi öyleydim.

Ağzı benimkinden uzaklaştı, yanağımın ve çenemin üzerinden geçerek boğazıma kadar indi. Nereye giderse gitsin, kadınsı olmayan arzusun yakıcı izlerini bırakıyordu!

"Seni istiyorum!" diye hırladı karanlığın içinden.

"Ben de seni istiyorum! Şaşırtıcı derecede zayıf ve nefes nefese bir sesi olan bir kadının fısıldadığını duydum. Lanet olsun! Bu *ben* olamazdım, değil mi?

Sakin olun. Her şey yolunda. Unutma, sadece rol yapıyorsun. Bu işinizin bir parçası!

Ah, doğru ya. Bunu neredeyse unutuyordum.

Bay Ambrose'un ağzı boğazımın dibindeki küçük oyuğu buldu ve oraya ulaştığında inledi. 'Sen çok... Tanrım! Seni şimdi istiyorum!'

'O zaman zaman kaybetmeyi bırak! Bilgi güçtür, zaman paradır, unuttun mu? Sıradaki iki düğmeyi tutarak el yordamıyla açmaya çalıştım - açılmayınca da koparıp attım! "Bana gücünü göster! Devam et!

İnce bir ay ışığı huzmesinde, kısa bir süreliğine gözlerini gördüm. Soğuk bir ateşle yanıyorlardı. Hiçbir insanın, sadece hayvanların çıkaramayacağı bir ses çıkararak ağzımı tekrar kaptı ve elleri geri kalan her yerimi kapmaya başladı.

Hayır! Bu çok ileri gidiyor! Yapmamalıyım...! Yapmalı mıyım? Hayır! Hayır! Hayır... hayır... n..... Y-etet... Evet! Evet, evet, evet, yeees!

Ellerim ona doğru kaydı ve gömleğinin istenmeyen engeliyle karşılaştı. Kaşlarımı çatarak gömleğin yakasından tuttum.

Bundan pek hoşlanmayacak, biliyorsun. Düğmeleri diktirmenin bedelini sana ödetecek.

Düğmelerin canı cehenneme! İyice kavradım ve tek bir çekişle gömleğini yırtıp açarak ona doğru ilerledim!

İşte o an duvar patladı.

Patlamalar ve Kaçırmalar

Açık olmak gerekirse, mecazi anlamda konuşmuyorum. Bay Ambrose ile aramızdaki duygusal duvarın patladığını ve birdenbire dizginlenemez bir şehvete kapıldığımızı kastetmiyorum. (Çünkü bu tabii ki beş dakika önce zaten olmuştu.) Hayır, demek istediğim duvar *kelimenin tam anlamıyla* patladı.

Hangi duvar, bilmek ister misin?

Dürüst olmak gerekirse, tam olarak emin değilim. Müthiş bir patlamanın gücüyle havaya savrulduğunuzda böyle şeyleri kaydetmek pek kolay değil. Bir an, Bay Ambrose ve ben yatakta tutkulu (tabii ki sahte!) bir kucaklaşmanın içindeydik, sonra tutkulu bir güçle hala ayakta duran en yakın duvara doğru savrulduk, yatak etrafımıza kıymıklar h a l i n d e yağıyordu.

Gecenin içinde ilk silah sesi patladığında hangi tarafın yukarı, hangi tarafın aşağı olduğunu anlamaya bile başlamamıştım. Duvardaki delikten dışarıdan gelen flaşları görebiliyordum ve bir *gümbürtüyle* sert bir şey başımın yanındaki duvara gömüldü.

"Aşağı! Görünüşe göre Bay Ambrose yukarı-aşağı olayını çözmekte benden daha hızlıydı. Hangisinin hangisi olduğunu biliyordu ve bunu bana göstermek için kendini üstüme attı ve beni yere çarparak içimdeki tüm havayı boşalttı.

"Oumpf!

"Yerde kal! Ateş ediyorlar!"

Bunu fark ettiğimi ve çok teşekkür ettiğimi söylemek için ağzımı açtım ama ağzıma harç ve tahta kıymıkları doldu ve tıkandım.

Crash!

Kapı hızla açıldı ve Kerim kapı aralığında belirdi, bir elinde kılıcı, diğerinde silahı vardı. Sert bir bakışla etrafı süzdü.

Gırtlaktan gelen bir savaş çılgılığı atarak ileri atıldı ve en ufak bir tereddüt göstermeden duvardaki delikten içeri atladı. Düzensiz açıklığın ötesinden bir çılgılık geldi. Bu onun çılgılığı değildi.

"İşte böyle! Bay Ambrose'u üzerimden iterek ayağa kalkmaya çalıştım. "Gösterin şu piçlere! Elimde silaha en yakın şey olan, Mısır tanrısı Ra'nın bakırdan yapılmış ve keskin bir şahin gagasına sahip heykelini kaptığım gibi ileri doğru bir adım attım. Karim'in gerisinde kalmayacaktım!"

"O kadar hızlı değil! Demir gibi sert bir kol belimi sardı ve en ufak bir çaba sarf etmeden beni geri çekti. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Bırakın beni! Bay Ambrose'un kırılmaz tutuşuna karşı mücadele ederek, duvardaki tüten açıklığa yaklaşmaya çalıştım. 'Bırakın beni, dedim! Onlara göstereceğim! Göstereceğim-'

'...sorun çıkarmadan benimle gel.' "Hayır!"

"Evet."

Hızlı bir tekmeyle ayaklarımı altımdan çekti. Ürkek bir çığlık atarak geriye düştüm ve o da beni yakalayarak havaya kaldırdı.

'Seni lanet piç! Bırak beni!' "Hayır."

İlerlemeye başladı.

'İndirin beni, hemen! Buradan lanet bir koli gibi taşınmayacağım!"

"Hayır, bir paket gibi değil," diye kabul etti, gözleri soğuk bir ateşle yanıyordu. "Hiç de değil. Ve eğilerek dudaklarıma tutkulu bir öpücük kondurdu. Ağzımı bıraktığında ve ben nefes almayı hatırladığımda, çoktan koridora çıkmıştık - eşiği geçmiştik.

Sadece sizi yeni evinize beyaz bir elbiseyle taşımadı. Sizi yeni patlamış bir otel süitinden neredeyse ortadan ikiye ayrılmış bir elbiseyle çıkardı!

Bir kız her şeye sahip olamaz.

"İndirin beni! Bir kez daha emrettim. 'Kendi başıma gayet iyi yürüyebilirim, beni duyuyor musun? İndirin beni!"

Beni görmezden gelerek, gözleri sağa sola kayarak koridorda yürümeye başladı.

"Bırak beni dedim."

Elinde hançer olan bir adam sol tarafımızdaki kapıdan fırladı. Bay Ambrose'un elleri takdire şayan bir hızla ceketinin içine daldı ve bir tabanca çıkarıp horozunu kurdu ve nişan aldı. Tek bir sorun vardı. Tabancayı tutmak için elini kullanabilmesi için önce o ellerin beni bırakması gerekiyordu.

"-ooouuch!"

Bang!

Saldırganın cansız bedeni yanımda yere düştü, mavi gömleğinde aniden kırmızıyla çevrelenmiş büyük bir delik vardı. Ü s t ü m d e , Bay

Ambrose daha fazla adamın gelip gelmediğini kontrol ettikten sonra sakince silahını yeniden doldurmaya başladı.

"Biliyor musun," diye inledim yerden, ağrıyan kıçımı ovuşturarak, "beni aşağı indir dediğimde *yavaşça* demek istemiştin.

"Gerçekten mi? Kendini duvara yaslayan Bay Ambrose köşeden etrafı gözetledi, kara gözleri keskin ve araştıracıydı. 'Bir dahaki sefere bombalandığımızda ve ateş edildiğinde bunu hatırlayacağım. Şimdi, yerde kal ve sessiz ol!

Ses tonundan pek hoşlanmamıştım. Ama elinde silah olanın o olduğunu görünce, bir kez olsun tartışmamanın akıllıca olacağını düşündüm. Duvara doğru sürünerek ve kendimi mümkün olduğunca düz bir şekilde duvara bastırarak, düzensiz nefes alışımı yavaşlatmaya ve dinlemeye çalıştım. Uzaklardan erkeklerin bağırışları ve kadınların çığlıkları geliyordu. Koridorun birkaç oda aşağısından büyük bir şeyin hırıltılı sesi duyuluyordu. Muhtemelen Kerim iş başındaydı. Onun yoluna çıkan zavallı aptallara acıyordum.

Sonra köşeden ayak sesleri geldi. Aceleci ayak sesleri, bu tarafa doğru koşuyorlardı. Bay Ambrose derin bir nefes alarak silahını ileri doğrulttu, köşeden gelecek herhangi birini vurmaya hazırды. Kendimi, gelenin Matmazel Bertrand olmasını umarken yakaladım.

Mantıklı ol! Sadece bir öpücüktü! Hayır, o kadar bile değil! Kızın bu yüzden ölmesini istemezsin, değil mi?

Hayır, bu doğrudu, istemedim. Kızgın demirlerle dürtülmesini, Çin su işkencesine maruz kalmasını ve dizlerinin üzerinde beni affetmesi için yalvarmaya zorlanmasını istiyordum. *Sonra* da ölmesini istedim.

Köşeden biri koşarak geldi ve dünyada adalet olmadığını kanıtladı: Bu Matmazel Bertrand değildi. Aynı derecede vurulmaya değer bir kokarca bile değildi, tamamen yabancıydı. Bay Ambrose'un tabancası şakağına dayandığında duraklayan, Mısır giysileri içindeki sırık gibi bir adam. Adamın gözleri yavaşça sağına kaydı, hareket etmeden beynini uçurmakla tehdit eden silahın namlusunu görmeye çalıştı. Onun yerine Bay Ambrose'u gördü.

"E-effendi?"

'Ah, Youssef. Sensin.' Bay Ambrose silahını indirdi. 'Bir açıklama! Bu nasıl olabilir? Seni bizi koruman için tuttum!'

Adam yüzünü buruşturdu. 'Özür dilerim, *Efendi!* Bizi kandırdılar! Bombalı adamlar gizlice girmeye çalışmadılar, otele normal misafir olarak geldiler,

ve sizinkinin yanındaki odayı ayırttım. Tamamen zararsız görünüyorlardı! Onlar...'

Bir yerlerde bir patlama daha oldu. Bunu takip eden çınlayan sessizliği sadece kulağa pek de sağlıklı gelmeyen bir gürültü bozdu.

"Bence buradan gitmeliyiz *Efendi*," diye önerdi yeni gelen. Bay Ambrose başıyla onayladı. 'Anlaştık. Önden buyurun.

İki parmağını dudaklarına götüren Yusuf kulakları tırmalayan bir ısılk çaldı. Bir an içinde köşeden daha fazla adam çıkmıştı. Siyahtan kahverengiye ve beyaza kadar her renkten oluşan rengarenk bir ekipti bunlar. Yine de hepsinin gözlerinde aynı keskin bakış vardı.

Yusuf onlara başıyla selam verdi.

Buradan çıkıyoruz. Jabalah, Tahir, siz soldaki koridorları kontrol edin. Francois, Umar, siz sağ tarafı kontrol edin. Sango, sen ileriye gözle!"

Önümüzdeki koridordan iri yarı, simsiyah bir kişi fırladı ve pigmentlerle daha az donatılmış dört figür hemen iki taraftaki koridorlarda gözden kayboldu.

'Geri kalanlar Ambrose *Efendi*'nin etrafında bir çember oluştursun. *Yalla*'^[19] Ne bekliyorsunuz?"

Bir anda Bay Ambrose'un etrafında cesetlerden oluşan koruyucu bir duvar oluştu. Adamların işlerinde uzman oldukları belliydi. Her şey çok etkileyiciydi. Tek bir sorun vardı: Ben duvarın *dışındaydım*.

Yavaşça ayağa kalktım.

"Um... afedersiniz?" Adamlardan birinin sırtına vurdum. Etrafımda dönerek bıçağını çekti ve ben daha gözümü kırpamadan boğazıma dayadı.

"Bunu tavsiye etmem.

Adam dondu kaldı. Hem o hem de ben sesin geldiği tarafa baktık. Cesetlerden oluşan duvarda bir boşluk açılmıştı ve Bay Ambrose soğuk gözlerle boğazımdaki bıçağa bakıyordu. Bakışları yavaşça bıçağı tutan adamın yüzüne doğru kaydı.

"Hanımefendi benimle birlikte.

Bıçak yere çarparak aniden gevşeyen parmaklardan düştü. "Gel. Bay Ambrose başını sallayarak bana içeri girmemi işaret etti. koruma duvarı. Bir kez olsun tereddüt etmeden emirlerini yerine getirdim. "Sanırım gitme vaktimiz geldi.

Koridorda aceleyle ilerliyorduk, ben bazen koşuyor, bazen gizleniyordum, Bay Ambrose ise saatten daha sabit bir tempoyla ilerliyordu. Birden fazla kez

Koruyucu çemberin dışından bir bağırıtı, silah sesi ya da gürleme duydum ama bunların kaynağını bir kez bile göremedim. Merdivenlerden indik ve yemek salonuna çıktık. Burası sanki son akşam yemeği konukları kaçık bir fil sürüsüyümüş gibi görünüyordu. Masalar devrilmiş ya da paramparça olmuş, yelpazeler, mendiller ve yiyecek parçaları yerlere saçılmıştı; hatta avizelerden biri düşmüş ve bir masaya çarpmıştı. Görünürde kimse yoktu - tek bir ruh bile.

"Şimdi nereye? Korumalarımızın başlarının üzerinden bakmaya çalışarak sordum. Yemek salonunu sadece merdivenlerden inerken görmüştüm, önümdeki adamlar iki adım aşağıda olduğu için görüş alanımı açmışlardı. Şimdi, onlar bir kez daha etrafımda yükselirken, hiçbir şey göremiyordum.

"Bu taraftan, *Hanem*.^[20] Yusuf hafifçe eğilerek yönü gösterdi.

Lobiye girdiğimizde koruma grubumuz dağıldı. Yarıları daha gevşek bir grup halinde etrafımızda kaldı, diğer yarıları ise kapılardan sokağa fırladı, bıçakları ve tabancaları hazır. Sersemlemiş bir halde etrafıma bakındım. Lobi de sanki içinden bir kasırga geçmiş gibi görünüyordu. Silah sesini duyan herkes telaşla kaçışmış olmalıydı. Durun, hayır!

Herkes değil.

Bay Linton? Durun! Ne yapıyorsunuz?"

Bay Ambrose arkamdan seslenene kadar, hareket etmeye başladığımı, erkeklerin oluşturduğu koruyucu çemberin dışına çıktığımı fark etmemiştim. Ama sesi bana ulaştığında bile durmadım, bunun yerine doğrudan hedefime, odanın köşesindeki bir koltukta horlayan küçük bir figüre doğru yürüdüm. Yanına eğilerek omzunu hafifçe salladım.

"Hanımefendi? Hanımefendi, korkarım uyanmak zorundasınız."

Başını kaldıran uykulu figür gözlerini kırıştıtarak bana baktı. "Ne?"

"Uyanacaksın ve bizimle geleceksin," dedim, bu sefer daha yüksek sesle. "Korkarım otelde bir karışıklık oldu! Şu anda burası sizin için güvenli değil."

"Ne dedin canım? Yüksek sesle konuş, seni anlayamıyorum! Sonra yaşlı kadın etrafına baktı ve ilk kez etrafındaki devrilmiş sandalyeleri, yere düşmüş yelpazeleri ve kırılmış pencere camlarını fark etti. "Aman Tanrım! Bu gençler şenliklerinden birini daha mı düzenlediler? Görünüşe göre kendilerini biraz aşmışlar, değil mi? Keşke birileri

bu gençlere el atın. Bugünlerde gençlerin disiplini yok, sorun bu! Disiplin yok, saygı yok.

"Haklı olduğunuza eminim, Hanımefendi, ama bu durumda bu bir şenlik değil, görüyorsunuz, bu-

Üstümüzde bir yerde, kulakları yırtan bir patlama daha oteli sarstı.

"İşte buradasın! Yaşlı kadın başını sallayarak sopaya benzeyen parmağını yukarı doğru kaldırdı. 'Şampanya içiyorlar, mantar patlatıyorlar... Kulağımla duyabiliyorum! Utanç verici!

"Evet, kesinlikle hanımefendi. Ve eminim ki böyle utanç verici bir yerden ayrılmak istersiniz, değil mi? Aslına bakarsanız şu anda?"

Yaşlı kadın bana baykuş gibi göz kırptı. "Ne dedin, canım?"

"Gitmemiz gerektiğini söyledim! *Hemen şimdi!*

"Gösteri mi? Evet, çok haklısın canım." Başımı şefkatle okşadı. 'Birileri bu alçaklara neyin doğru olduğunu göstermeli! Biri onlara bir ders vermeli. Bastonuna uzanarak kendini yavaşça ayağa kaldırdı ve sallanarak orada durdu. "Sanırım gitsem iyi olacak ve..."

İşte o anda Bay Ambrose müdahale etmeye karar verdi. İleri doğru adım atarak yaşlı kadını göbeğinden yakaladı ve omzunun üzerine kaldırdı.

"Gidelim," dedi ağzı açık bir şekilde ve kapıdan çıkmak için döndü, yaşlı kadının bastonu protesto çığlıklarıyla eş zamanlı olarak defalarca sırtına vuruyordu. Peşinden aceleyle koştum, ancak o çoktan kapının önündeyken yetişebildim.

"Sence... bu... gerçekten en iyi fikir mi? Sırtındaki yaşlı kadını işaret ederek nefes nefese kaldım.

Thwack!

'İmdat! İmdat! Kaçırılıyorum! Yardım edin!'

Thwack! Thwack!

"İsterseniz onu burada bırakabilirim," diye teklif etti Bay Ambrose. Adımlarını bir kez bile bozmadı. Gözünü bile kırpmadı.

"Demek istediğim... bu değildi!

Thwack!

'İmdat! Polis! Bu caniyi tutuklayın!'

"O zaman ne demek istediniz, Bay Linton? Onu taçlamak mı istiyorsunuz?" "Hayır! Onu yere bırakıp ona bir Geyler açıklayalım demek istedim!" "Vurulmak için burada kalmak istiyorsanız elbette deneyin.

Bir küfür mırıldanarak diğer tartışmalarımı bastırdım. Haklı olduğu bir nokta vardı. Yaşlı kadın, megafon yardımı olmadan sunulan yeni kavramlara pek açık görünmüyordu.

Otelin dışındaki avluda bir at arabası bizi bekliyordu. Bay Ambrose, yaşlı kadını saldırgan bir boğanın tatlı kibarlığıyla içeri itti, sonra beni kucağına aldı ve peşinden içeri attı.

"Hey! Ne yapıyorsun-

İtirazımı bitiremeden sert bankın üzerine sertçe düştüm ve nefesim kesildi. Bay Ambrose peşimden içeri girdi ve kapıyı çarparak kapattı. Açık pencereden otele son bir kez baktı.

Bir başka patlama yeri titretti. Otelin üçüncü katındaki pencereler dışarı doğru patladı ve gecenin içine alev dilleri püskürttü. Kıvılcımlar cehennemden gelen bir dolu fırtınası gibi avluya yağdı.

Bay Ambrose düşünceli bir şekilde başını eğdi. "Sanırım kimliğimiz açığa çıktı.

Homurdandım. "Söylemiyorsun!

'Kaçıran! Hain! Kara kalpli haydut! Sakın bana dokunmaya cüret etme!'

Bay Ambrose bastonunu kaptığı gibi arabanın tavanına vurdu. "Sür! Şimdi!"

~~**~*~*

Ertesi geceyi nerede geçirdiğimizi asla öğrenemedim. Yaşlı kadını, odaların patlama ihtimalinin daha az olduğu uygun bir otele bıraktıktan sonra Bay Ambrose şoföre anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı ve kısa bir süre sonra karanlık bir binanın önünde durduk.

Büyük bir evdi ama neredeyse hiç penceresi olmadığı ve büyük bir kısmının balık kokan fiçılarla dolu olduğu düşünüldüğünde, genellikle yerleşim amaçlı kullanıldığını düşünmüyordum. Yine de arka tarafta şömineli bir oda vardı ve yerde birkaç battaniye vardı, ne kadar yorgun olsam da yatak olarak kullanılabilirdi.

Yusuf ve diğerleri hiç ayrılmadılar. Sırayla kapının dışında ve küçük parmaklıklı pencerenin önünde nöbet tuttular.

"Buranın sahibi burada olmamıza itiraz etmez mi?" diye sordum uykulu uykulu, gözlerim yarı kapalı.

"Bundan şüpheliyim," diye duydum Bay Ambrose'un karanlıktan gelen sesini. 'Etrafındaki dört blok bina gibi o da bana ait.

Dudaklarımda bir
gülümseme belirdi. "Tabii
ki...

Ve uykuya daldım.

Ertesi sabah, ayakkabımı kemiren bir fare tarafından uyandırıldım.

"Defol git," diye esnedim ve tekmeledim. Öfkeyle gıcırdayan kemirgen geri kaçtı.

"Bu pek de kibar bir selamlama değil," diye soğuk bir ses geldi odanın diğer tarafından. Başımı çevirdiğimde Bay Ambrose'un küçük pencerenin yanında durduğunu ve parmaklıkların arasından sokağa baktığını gördüm.

"Ben, şey, seninle konuşmuyordum. Tekrar esnedim. Battaniyelerden oluşan küçük yuvam şaşırtıcı derecede sıcak ve rahattı. Aşağıya baktığımda üzerimde sadece battaniyelerin değil, Bay Ambrose'un pelerini ve frakının da olduğunu gördüm. Sabahın soğuk havasında üzerinde bir gömlekten başka bir şey yoktu. Gömleğin düğmelerinin çoğunun kopuk olduğunu biraz da utanarak fark ettim.

"Anlıyorum. Hâlâ arkasına dönmemişti ama sokağa bakmaya devam ediyordu.

Sessizlik odayı doldurdu. Ağır bir sessizlik. Dün geceki olayların bilgisi aramızdaki havada ağır ağır asılı duruyordu. Patlama ya da silah sesleri değil, hayır. Daha önce olanların yanında bunlar önemsiz kalıyordu.

Sıcak ten tene... ağızlar birbirine karışıyor... karanlıkta fısıldanan kelimeler... biraz fazla ileri götürülmüş bir kılık değiştirme. Aslında çok ileri.

Sabahın erken saatlerinde bir güneş ışığı ufuktan sıçrayıp demir parmaklıkların arasından küçük odamıza indi. Toz zerrecikleri havada parıltılı bir dans yapıyordu. Yine de sessizlik vardı.

Sonunda boğazımı temizledim.

"Şimdi ne olacak?

Sorunun birden fazla anlamı vardı.

"Şimdi mi? Sonunda bana bakmak için döndü. Soğuk, karanlık gözleri, ben yerde yarı oturur, yarı uzanırken, çarşafıma üzerime örtülürken beni izliyordu. 'Artık gizliliğimiz ortadan kalktı. Artık tek bir seçeneğimiz var. Haydut avına çıkacağız!'

Sesindeki çelik, sırtımdan aşağı soğuk bir ürperti gönderdi.

"Tek istediğim bu değildi," diye fısıldadım, battaniyeleri etrafıma daha sıkı sararak. Elimde olmadan, yırtık gömleğinin aralıklarından görünen çıplak göğüslerini fark ettim. Küçük pencereden içeri süzülen loş ışıktaki bile kasları parıldıyor, taş gibi pürüzsüz görünüyordu.

Onunla hâlâ evli miyim? Bu odadan çıktığımda Bayan Thomson olarak mı çıkacağım, yoksa yine Bay Linton mı olacağım? Bu kez bana hangi sahte kimliği kullandıracak? Ve dün gece aramızda olanlar da sahte miydi?

Bir an bana baktı, tek kelime etmedi. Daha fazlasını söyleyebilirdi, açıklayabilirdi - ama o anda biri kapıyı çaldı.

Bay Ambrose bana arkasını döndü.

"Kim o?"

"Ben Yusuf, *Efendi*," diye dışarıdan bir ses geldi. "İstediğiniz kıyafetleri getirdim.

Bay Ambrose kapının sürgüsünü hemen açmak yerine önce tabancasını çekip horozunu kaldırdı. Ancak ondan sonra kapının sürgüsünü geri itti. "İçeri girin.

Mısırlı içeri girdi - ancak kafasına bir kez daha bir silahın namlusuyla dokunulduğunu gördü.

"Yalnızım *Efendi*," dedi, son derece kayıtsız bir şekilde. Soğukkanlılığına hayran kaldım. Biliyordum ki, işverenim etrafta bana silah sallayarak dolaşsaydı, biraz sinirlenirdim! Ama Yusuf bunu işinin bir parçası olarak görüyor gibiydi.

"Anlıyorum. Bay Ambrose açık kapıdan dışarı bir bakış fırlattı, sonra başını salladı ve silahı yerine koydu. "Emin olmalıydım. Dün geceden sonra..."

"Özür dilemenize gerek yok *Efendi*," dedi Yusuf başıyla selam vererek. "Gayet iyi anlıyorum.

"Aslında özür dilemedi," diye kaşımı kaldırarak işaret ettim. "Özür dileyen gibi de görünmüyor.

Bay Ambrose bana karanlık bir bakış attı ve hiçbir şey söylemeden Yusuf'un taşıdığı paketleri aldı. Küçük olanın içinde yeni bir gömlek vardı.

"Ne? Tamamen yeni bir gömlek almak için masraf mı yaptın? Diğer kaşım da ilkinde katılmak için havaya kalktı. 'Düğmeleri dikmek için sadece iğne ve iplik değil mi? Acelen olmalı!'"

Bu bana bir başka kötü bakış daha kazandırdı. Bay Ambrose ikinci, daha büyük paketi alarak bana doğru fırlattı ve ben de havada yakaladım. Paketi bir arada tutan ipi çözerken kalbim daha hızlı atıyordu. Kahverengi kâğıdın altından ne bir gömlek, ne bir frak, ne de başka bir erkek giysisi çıkmıştı. Onun yerine elimde bir elbise vardı.

Yani... Dişi olmaya devam etmenizi istiyor - en azından şimdilik.

Yavaşça, pürüzsüz malzemenin ellerimin arasından kaymasına izin verdim. Başka bir ürpertiyle, bana söylediği sözleri hatırladım, sözde tutkulu bir anda söylemişti.

Biz buradayken, sen benimsin. Anlıyor musun? Benimsin!

Görünüşe göre, söylediklerinde ciddiymi.

Yusuf dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapatırken yumuşak bir gümbürtü duydum. Bay Ambrose ayağa kalktı, bir elinde yeni gömlek vardı ve ben ne yapmak istediğini anlayamadan yırtık gömleği kafasına geçirdi. Ağzım açık kaldı. Tepemde durmuş, deniz rengi serin gözleriyle bana bakıyordu.

Eee? Ne bekliyorsun? Giyin.' "Şey... um...

"Bir sorun mu var, aşkım?" "Şey...

err... ben... um... err...

Daha önce yeterince açık olamadıysam, tekrar edeceğim ve açıklığa kavuşturacağım: odadan çıkmadan, bir perdenin arkasına geçmeden, kendini büyümlü bir sisle örtmeden ya da başka bir şekilde gizlemeden yırtık gömleği başının üzerine çekmişti - bu noktada vurgulamalıyım ki, altında başka hiçbir şey olmayan bir gömlek. Kesinlikle hiçbir şey. *Nix. Hiçbir şey.* En azından giysiye benzeyen bir şey yoktu. Ama kendisi vardı. Kendinden bir sürü, çok sert, sert ve *orada*.

Başını eğdi. Boynunun ve göğsünün bazı kısımlarının ilginç bir şekilde kaymasına neden oldu.

'İyi misin aşkım? Yüz kaslarınızda bir sorun var gibi görünüyor.

"Ben... um... err...

'Eğer hastaysan bana hemen söyleyen iyi olur. Haydutların peşine düştüğümde hızlı hareket etmem gerekecek ve beni engelleyeceksen peşime takılmana izin veremem.

"Ben, şey... hayır. Ben iyiyim. Oldukça iyiyim. Aslında, kendimi mükemmel hissediyorum. Hiçbir sorunum yok.'

"Peki, o zaman giyin.

Derin bir nefes aldım.

Gözlerini yerden kaldır ve kafanı topla! Sırf o çok... kendisi diye, aptal bir genç kız gibi davranmak zorunda değilsin. Sen bir feminist ve kadın hakları savunucususun!

Yalnız, Bay Ambrose yarı çıplak başımda dikilirken feminist olmak çok daha zordu.

Sabırsız bir el hareketi yaptı. 'Beni duymadın mı? Acele et!' 'Elbette. Çenemi kaldırarak imkânsızı yaptım ve bakışlarıyla buluştum.

"Sen çıkar çıkmaz.

Göz kırptı. Sadece bir kez, bir sineğin şaşırtıcı bir seğirme yaptığını gören ama yine de sineğin yenileceğini bilen bir kertenkele gibi. "Affedersiniz?

Bakışlarıyla yüz yüze geldim. 'Beni duydun. Çık dışarı!'

Güçlü ol, Lilly! Kısa bir süre önce onun kıyafetlerini çıkarmaya hazır olman, senin kıyafetlerini çıkarmanı izlemeye devam edeceği anlamına gelmiyor! O işin bir parçasıydı, bu değil! Güçlü ol!

Uzun bir dakika boyunca birbirimize baktık, ikimiz de bu bakışma yarığın bozmak istemiyorduk. Bay Ambrose'un her türlü zaman kaybından ne kadar nefret ettiği düşünülürse, etkileyici derecede uzun bir süre. Sonunda başını salladı, belki de kafa sallama olarak görülebilecek bir hareket yaptı, topuklarının üzerinde döndü ve kapıdan dışarı çıktı, vücudunun üst kısmı hala dikkat çekici bir şekilde kıyafet bölümünden yoksundu.

Çok yakındı!

Rahat bir nefes alarak hızla eski elbisemi çıkardım ve yenisini giydim. Zaten normal şartlar altında bir elbisenin ne renk ya da desen olduğuna neredeyse hiç dikkat etmezdim ve şu anda modaya ayıracak hiç dikkatim yoktu. Ama ellerimi kolların arasından geçirirken fark ettiğim şey, parmağımın altın renginde parlayan şeydi. Bay Ambrose'un bana verdiği yüzüklerden biriydi. Bayan Richard Thomson'ın evlilik yüzüğü.

Neredeyse bilinçsizce, sağ elimle sol elimi tuttum ve pencereden içeri giren güneş ışığında inceledim. Altın rengi sabahın ilk ışıklarıyla parlıyordu. İçimde bir yerlerde garip bir çekiştirme hissettim.

Harrumphing, elimi bıraktım. Muhtemelen hazımsızlık!

Kalbinizde hazımsızlık olabilir mi?

Evet, pekâlâ yapabilirsin! Parmağımdaki ışıltılı yüzüğe bakmamaya kararlı bir şekilde elbisemin düğmelerini ilikledim ve biraz daha şık görünmek umuduyla saçımı çektim. Gerçi çöle vardığımızda bunun pek bir önemi kalmayacaktı.

İşim bitince kapıyı açtım ve dışarı çıktım. Dün gece yanılmamıştım. Bu r a s ı gerçekten de ağır bir balık kokuyordu. Ben de

etrafımıza yığılmış varillerin içeriği hakkında şüphelerim vardı.

Bay Ambrose'a gülümseyerek ve nazik bir reverans yaparak, "Konaklama seçiminiz için sizi takdir etmeliyim," dedim. 'Düğün gecemiz için daha romantik bir yer bulamazdınız.

Bana çıkışmasını, ona tekrar 'Efendim' demem için ısrar etmesini bekledim ama olmadı. Bunun yerine bir adım daha yaklaştı ve öne doğru eğildi, bir parmağını yanağımda ve boynumun kenarında nazikçe gezdirerek beni ürpertti.

"Rica ederim, aşkım.

Biz buradayken, sen benimsin. Anlıyor musun? Benimsin!

Yutkundum.

"Sırada ne var?

'Görünüşe göre hilemiz ortaya çıktı. Burada, İskenderiye'de daha fazla bilgi edinme umudumuz yok - en azından sağa sola kurşun yağdırmak zorunda kalmadan. Gözleri sertleşti - ya da belki daha sert demeliyim. 'Dalgliesh'i tanıyorum. Kan dökmekten çekinmeyecektir - özellikle de benim kanımı dökme şansı varsa.

"Neden sadece yetkililere gitmiyoruz? Bir süredir beni rahatsız eden bir soruyu dile getirdim. 'Mısır'da polis diye bir şey var mı? Eğer onlara söylersek...'

"Onlara ne söyleyeyim? Lord Daniel Eugene Dalgliesh'in, Büyük Britanya ve İrlanda Krallığı Akranı, En Asil Garter Nişanı Üyesi ve Mısır ekonomisindeki en büyük yabancı yatırımcılardan birinin iş rakiplerini ortadan kaldırmak için suikastçılar kiraladığını mı? Söyleyin bana, sizce ne derler?"

"Şey..." Alt dudagımı çekiştirdim. "Birazcık şüpheli olabilirler.

"Kesinlikle. Garter Nişanı'nın sloganının ne olduğunu biliyor musun?"

'Hayır.

'*Honi soit qui mal y pense* - İngilizce'de, *kötü düşünen utansın* anlamına geliyor. Çarpık bir şekilde Lord Dalgliesh'in kişisel sloganı olabilir. Şeytan kadar kötü olabilir ama itibarı lekesiz ve gücü muazzamdır.

'Ama seninki de öyle olmalı! Neredeyse onun kadar zenginsiniz!'

Bay Ambrose'un gözleri soğuk bir şekilde parladı. 'Daha zengin! Britanya İmparatorluğu'nun en zengin adamı benim, o değil!

"Evet, eminim-

'Ben onu uzun zaman önce geçtim! Onun serveti benimkiyle kıyaslanamaz, anlıyor musun? Ben birinciyim! Ben en iyisiyim! Ben daha güçlü ve daha zenginim!

"Evet, tabii ki öylesiniz.

Ahh! Görünüşe göre, orada hassas bir noktaya vurmuştum. Bunu göz önünde bulundurursak, sonraki sözlerim muhtemelen pek akıllıca değildi.

"Tam olarak ne kadar daha zengin?

Bu kez gözleri şimşek gibi çaktı. "Şu anda," dedi buz küplerini andıran bir sesle, "sanırım servetlerimiz arasındaki fark üç sterlin, on iki şilin ve dört peni.

Akıllıca, bu sefer dilimi tuttum.

'Ne yazık ki,' diye devam etti, 'güç her zaman üstün zenginlikle ölçülmez. Lord Dalgliesh'in yıllarca süren saray entrikalarıyla oluşturduğu siyasi nüfuzu var ki, Kolonilerden döndüğümünden bu yana geçen kısa sürede bunu elde etmeyi umamazdım. Ayrıca, özel ordusunu da hesaba katmak gerek. Böyle şeyler yabancı ulusları etkileme eğilimindedir.

Bunu anlayabilirim. Lord Dalgliesh'in emrindeki kırmızı üniformalı adamları çok iyi hatırlıyordum. Doğu Hindistan Şirketi'nin ana hissedarı olarak, şirketin alt kıta üzerindeki egemenliğini uygulamak için kullandığı ordu üzerinde esasen kontrolü vardı. Ve bu kontrolü, işine geldiği zaman ve yerde özgürce kullanıyordu.

"Peki," diye az önceki sorumu tekrarladım. "Eğer yetkililere gidemezsek, o zaman ne olacak?

'Doğal olarak meseleyi kendi ellerimle halledeceğim. Daha önce de söylediğim gibi, şehri terk edeceğiz. Haydut avına çıkma vakti geldi.

'Ama... bulundukları yer hakkında yeterli bilgimiz var mı?

Bay Ambrose'un muhbirleriyle yaptığı konuşmaların çoğu hiçbir şey anlamadığım yabancı dillerdeydi. Sonuçları benimle paylaşmayı hiç gerekli görmüyordu, dans ettiğimiz zamanlarda ayaklarına sık sık tekme atmamın nedenlerinden biri de buydu.

"Haydutların kampının tam olarak nerede olduğunu bilmek için yeterli değil, hayır," diye isteksizce itiraf etti. 'Sadece genel operasyon alanlarını biliyorum ve yavaş yavaş batıya doğru hareket ettiklerini, baskınlarını gittikçe daha uzağa genişlettiklerini biliyorum.

'Bunun bize ne faydası var? Onları nasıl bulacağımızı hala bilmiyoruz!

Hayal görmüş olabileceğimi düşündüğüm kadar hızlı bir şekilde, Bay Ambrose'un ağzının bir köşesi gülümseme olmayan, hatta yarım bir gülümseme bile olmayan bir şekilde yukarı kalktı,

ama en fazla çeyrek bir glmsemi. Yine de ondan grebileceğinizden çok daha fazlasıydı... tabii ileride çok özel bir şey olmadıkça.

"Bir planım var. Eğer iŖe yararsa, onları bulmamız gerekmez.

Daha fazla açıklama bekledim - ama kiminle konuŖtuėumu unutmuŖtum. Bay Ambrose arkasını dönerek Yusuf'a iŖaret etti.

Yusuf! Adamlara haber ver! Gidiyoruz!"

Kalbim bir sıçrama yaptı. Bunun olacağını biliyordum ama yine de... Dün gece kendimi neyin içine soktuğumu gerçekten anlamıŖtım. İlk defa atıklara yapacağımız yolculuğun nasıl bir şey olacağına dair gerçek bir fikrim vardı. lmcl.

"Gidiyor muyuz? Nefes aldım. "le mi?

"Hayır. arŖıya, malzeme ve nakliye almak için.

"Oh. Rahatlama hissimi bastıramadım.

"Bu ve bir şeyler almak için gemide kısa bir mola vereceğiz. Tabancasını ceketinin cebinden çıkaran Bay Ambrose silahını kontrol edip yeniden doldurdu. 'Toplamda bir saatten fazla sürmez. *Sonra* le gideceğiz.

Tuhaf Çarşı

Çarşı hiç de hayal ettiğim gibi görünmüyordu. Güneş ışığında altın gibi parlayan, sultanların ve güzel, peçeli (ve tabii ki içler acısı derecede kadın düşmanı!) kadınların köle orduları tarafından çöp arabalarında taşındığı saray benzeri yapılar hayal etmişim.

Gerçekte daha çok ahşap ve çizgili kumaştan inşa edilmiş küçük kabinlerden oluşan bir labirent var gibiydi. Hiçbir yerde sultanlar görünmüyordu. Doğru, oldukça fazla sayıda peçeli kadın vardı, ancak çöp arabalarında taşınmıyorlardı ve tezgahların içindeki kırmızı yüzlü tüccarlarla tartışıkları hacim ve enerjiye bakılırsa, beklediğimden çok daha açık sözlülerdi.

Ve son olarak, ama kesinlikle en az değil, develer vardı. Düzinelerce, hatta yüzlerce. Ve hepsi son derece büyük, son derece gürültülü ve son derece kötü kokuluydu. Hayvanlarla en iyi zamanlarımda bile sorunlarım vardı ama en azından atlar umumi tuvaletler gibi kokmuyor ya da gözünüze tükürmeye çalışmıyordu!

"Bu yaratıklardan faydalanmak çok mu gerekli? Bay Ambrose, gözlerini alaycı bir bakışla en yakındaki deveye dikerek Yusuf'a sordu. Hayvan bu bakışa gözünü kırpmadan karşılık vermeyi başardı, bu da çirkin hayvanlara duyduğum saygıyı bir kat daha arttırdı. "Hareketlerini gözlemledim ve atlar oldukça hızlı.

'Ama atlar çölde ilerleyemez, *Efendi*. Bunu görüyor musun?' Yusuf devenin sırtındaki büyük hörgücü gösterdi. 'Hayvanlar bunu su depolamak için kullanıyor.^[21] Bu sayede tek bir damla su içmeden çölde üç haftaya kadar seyahat edebilirler.

"Hm. Cebinden bir kıstas çıkaran Bay Ambrose, onu açtı ve devenin hörgücüne doğru tuttu. Yaratık ona, "Benim hörgücüm senin hörgücünden daha büyük, seni tüysüz maymun!" dercesine aşağılayıcı bir bakış daha attı.

Bay Ambrose başını salladı. "Anlıyorum. Verimli bir depolama yöntemi. Bu kabul edilebilir. Ölçü çubuğunu bir araya getirerek tekrar yerine koydu. 'Keşif gezimiz için bu yaratıklardan kırk tane alın. İşte para.

Yusuf'a bir dizi banknot uzattı. Mısırlı'nın gözleri büyüdü. 'Ama... *Efendi*, bu yedi yüz pounddan fazla değil! Her deve için on sekiz pound bile etmez!

"Ve?

Mısırlı neredeyse yaralanmış gibiydi. '*Efendi*, deve satın almak ucuz bir şey değildir. İyi bir deve değerli ve nadir bir yaratıktır. Bu değerli yoldaşlardan biri en az yirmi beş sterline mal olur!

'Bunlardan kırk tane alıyoruz, değil mi? Toplu olarak üretilmeleri daha kolay olmalı, bu yüzden toplu bir indirim almayı bekliyorum!

Yusuf ellerini çırpı. 'Ama... *Efendi*! Bunlar makinede üretilmiş gömlekler ya da tencereler değil! Bunlar yıllarca özenle yetiştirilmiş güzel ve nazik yaratıklar ve-' Bay Ambrose'un yüz ifadesini ya da belki de ifadesizliğini görünce aniden kesti. Aceleyle başıyla selam verdi. 'Evet, *Efendi*. Toplu indirim, *Efendi*. Elbette elimden geleni yapacağım.

Ve Arapça bir şeyler mırıldanarak kalabalığın içinde kayboldu.

Bay Ambrose, canını feda eden acı çeken bir şehit edasıyla diğer adamlara daha fazla banknot dağıtmaya başladı ve onlara ne satın almaları ve ne kadar ödemeleri gerektiği konusunda talimat verdi. Listede sudan yün pelerine kadar her şey vardı.

"Yün pelerinler mi? Son adam da görevinin başına dönmek üzere ayrılırken yaklaşıp sordum.

"Geceleri çölde hava soğuk olabilir.

"Yani daha önce çölde bulundunuz mu?

"Burası değil. Develerden birine kuşkuyla baktı. "Ben sadece atların olduğu ve erzakların çok daha ucuz olduğu düzgün çöllerde bulundum.

Sormak için yanıp tutuşuyordum, gizemli geçmişi hakkında ne tür bilgiler edinebileceğimi öğrenmek istiyordum. Normalde, çenesi tutulmuş bir istiridye gibi sımsıkı kapalıydı ve bu nadir fırsatı kullanmalıydım. Ama aklıma daha acil önem taşıyan başka bir şey geldi.

"Adamlarınıza satın almaları için uzun listeler verdiniz. "Evet.

"Ama..." Bir an tereddüt ettim. "Listelerinizde olmayan bir şey vardı.

"Oh, peki o neydi?

"Silahlar. Etraftaki standların çoğunda görünen tüfeklere ve bıçaklara bakarak, alışılmadık bir ihtiyatla sesimi alçalttım. "Hiçbirine tek bir silah bile almalarını söylemedim.

"Bu doğru.

Daha fazlasını bekledim. Doğal olarak, lanet olası sessizlikten başka bir şey gelmedi!

"Peki, ne olmuş ona? Tısladım. "Ne hakkında?

'Silahlar! Tehlikeli haydutların peşinden gidiyorsak en azından biraz almanız gerekmez miydi?

"Hayır.

'Gerçekten mi? O zaman haydutlarla çıplak ellerinle savaşmayı mı düşünüyorsun?

'Kesinlikle hayır. Onlarla halihazırda sahip olduğumuz silahlarla savaşmak niyetindeyim.

Gözlerimi kırptım. "Affedersiniz?

Cömertçe başını salladı. 'İzinlisiniz. İsterseniz ayrılabilir ve Yusuf'a katılabilirsiniz.

"Affedersiniz derken bunu kastetmemiştim, lanet olsun sana!" Hırladım. 'Ne demek istediğini bilmek istiyorum, *zaten sahip olduğumuz silahları*. Tabancanız dışında hangi silahlarınız var?"

"Birkaç yüz tüfek, yüz tabanca, bir vagon dolusu bıçak ve hançer ve çeşitli... sürprizler.

Ona baktım, sanki yukarıda saydıklarımın hepsini ceketinin altında bir yerlerde saklı bulmaya çalışıyordum. "Nerede, Tanrı aşkına?

Başını eğdi ve bana öyle soğukkanlı bir kibirle baktı ki, develerin tükürükle olan mükemmel nişancılığını kışkandım. "Keşif gezimize çıkmadan önce gemiye uğramamız gerektiğini söylemiştim, değil mi?

Tabii ki!

"Silahları neden İngiltere'den getirdiniz? Bir adım daha yaklaşp sesimi daha da alçaltarak sordum. Sağ tarafımdaki bir adam bana pek de hoşlanmadığım spekülâtif bir şekilde bakıyordu. "Neden onları buradan satın almıyorsunuz?

Omuz silkti. "İnsanlar şüphelenir.

'Küçük bir orduyu donatmaya yetecek kadar silah almak isteyen birinin mi? Söyleyeceğim! Ama İngiltere'de size bu silahları sağlayanlar neden şüphelenmedi?

"Çalıştığınız silah fabrikasının sahibi sizden numune istediğinde, çoğu insan bunları insanları vurmak için kullanmak istediğinden şüphelenmez.

"Oh. Ona bir bakış attım. 'Silahlar, ha? Fabrikanız olmayan bir şey var mı?"

Başını salladı. "Evet.

Bekledim. Hiçbir şey gelmedi. Bununla yetinmeyecektim! Bir kez olsun kendisinden yarı yarıya bahsediyordu. Bu olması gereken bir şanstı.

sömürüldü!

"Eee? Ben talep

ettim. "Peki ne?

Ona ters ters baktım. "Peki, ne oldu? Ne için fabrikanız yok?" Bir an bunu düşündü. "Patates," diye karar verdi sonunda.

'Patates sebzedir! Fabrikalarda üretilmezler! "Bu neden bende olmadığını açıklıyor.

Pekâlâ. Belki de konuşmaya istekli olduğu konusunda yanılmıştım. Son sözünü bir yanıtla onurlandırmamayı seçtim. Eğer onu daha fazla araştırmak istiyorsam, çöl güneşinin onu biraz çözmesini beklemek daha iyiydi, tabii bunu başarabilirse.

"Madem satın alma konusundan bahsediyoruz..." Çenesindeki bir kas isteksizce seğirdi ve bana baktı.

Olabilir mi?

Bay Ambrose cebinden iki banknot daha çıkarıp bana uzattı.

Evet! Evet, bir mucize!

'Sanırım bir deveye elbiseyle binemezsiniz. Giymek için daha uygun bir şey alın.

Dudaklarım kıpırdadı. "Uygun, ucuzla eşanlamlı mı?" "Bu içgörü düzeyini sürdürürsen işini koruyabilirsin.

Reverans yaparak notları ondan aldım. "Paranızı harcamak her zaman bir zevktir, efendim.

Gözleri parladı. 'Ya da belki bundan sonra tutmazsın-'

O sözünü bitiremeden ben dönüp kalabalığın içinde kaybolmuştum, iki koruma peşimden geliyordu ve yüzümde geniş bir sırıtış vardı.

~~**~*~*

Sıra sıra dizilmiş stantlar arasında yavaşça ilerlerken her birine dikkatle baktım. Birçoğu bir tür giysi satıyordu ama "Ben!" diye bağırان bir şey göremedim. Yine de bir Mısır pazarında korsan kostümleri ya da ucunda sivri uçlar olan şemsiyeler bekleyemezdim, değil mi? Doğrusunu söylemek gerekirse hiçbir çarşıda değil.

Giysi satan stantlardan uzaklaşarak, sıra sıra bıçakların ve diğer ısıltılı ölüm ve yıkım araçlarının sergilendiği stantlara doğru ilerledim. Bunlar bana bir çift pantolon alma düşüncesinden çok daha cazip geldi. Bay Ambrose zaten bir sürü silahı olduğunu söylemişti,

Ama kadın olduğum gerçeğini göz önünde bulundurarak bana bir tane verilip verilmeyeceğinden emin değildim.

Hm... belki erkeksi bir pantolonla gelirim, en azından küçük bir bıçak almama izin verirdi...

"Bayan Linton!

Bu sesle birlikte iki korumamdan bile daha hızlı döndüm.

Saçmalık, saçmalık, saçmalık! O değil! Burada olmaz! Bir daha olmaz!

Ama tüm sessiz protestolarım boşa gitti. İşte oradaydı: Yüzbaşı James Carter, uzun boylu, kırmızı ceketli ve her zamanki gibi yakışıklıydı - ama kendine hâkim değildi. Bronz teninin altında yüzü ölümcül derecede solgundu ve bana bakarken ağzı açık kalmıştı. Onun nesi vardı?

İstem dışı bir adım öne çıktı. "Yüce Tanrım! Gerçekten sen misin?

Başımı salladım ve yukarı doğru işaret ettim. "Üzgünüm, hayır. O yukarıda yaşıyor.

'Lanet olsun, *sensin!* Böyle bir zamanda şaka yapmak ancak senin aklına gelir!

Aramızdaki mesafeyi birkaç uzun adımla geçerek beni omuzlarımdan kabaca yakaladı, elleri gerçekten orada olup olmadığını kontrol edercesine üzerimde gezindi. Tutuşundan kurtuldum. Demek istediğim! Bu tür konularda titiz değilimdir ama bir hanımefendinin bir beyefendiden bekleyebileceği davranışları sergilemiyordu!

Yüzbaşı Carter! Kendinize hakim olun! Bir adım geri çekilerek şemsiyemi tehditkâr bir şekilde kaldırdım, biraz şaşırmıştım. Düşüncelerim karmakarışık. Bunca zamandır Yüzbaşı Carter'ı yanlış mı değerlendirmiştim? Gerçekten de o, gazetelerde okuduğunuz, masum kızları karanlık sokaklara sürükleyip boğazlarını kesen ve bu sırada çılgınca kahkahalar atan uğursuz kişilerden biri miydi? "Neyin var senin?

"Benimle mi? *Benimle* mi?" Gözleri büyüdü. Çılgınca kıkırdamaya başlama ihtimaline karşı bir adım daha geri çekildim. 'Bunu sorması gereken benim! Ne oldu sana böyle? Bu sabah seni ziyaret etmek için Luxor Otel'e geldim, belki hala oradadırsın diye-'

Oh, kahretsin.

"-ve burası dumanı tüten bir harabeydi!

"Şey. Pekala, bu onun biraz mantıksız davranışını açıklayabilir. Sabahtan beri arkadaşlarımdan birinin bir bomba patlaması sonucu paramparça olup olmadığını merak ediyordum, onları pazarda dolaşırken gördüğümde ben de biraz şaşırdım. "Anlıyorum.

"*Görüyor* muyum? Bu da ne demek oluyor? Nefes nefese bana doğru bir adım daha attı ve omuzlarımdan sertçe kavradı. Bu sefer geri çekilmedim. Yapamadım. Normalde çok neşeli olan kahverengi gözlerine baktığımda, gerçek bir endişeyle dolu olduklarını görebiliyordum. Hatta belki daha da fazlası. "Nasıl oldu da oradan sağ salım çıkabildin? Ve büyükannen..."

"O iyi. İkimiz de gayet iyiyiz."

"Nasıl?" diye sordu, elleri hâlâ omuzlarımı sıkıca kavramıştı.

Garip bir şekilde, umursamadım.

O kadar da zor değildi. Sözde kocamın emrindeki üç düzine muhafız tarafından dışarı çıkarıldık.

"Şey..." Beynim en kolay yalanı bulmak için çabaladı. "Şey... biz... olay olduğunda orada değildik. Dışarıda vantilatör alışverişi yapıyorduk. Bilirsiniz, çünkü burada hava çok sıcak.

"Tanrı'ya şükür!" Rahat bir nefes aldı ve beni kollarıyla sarmak için harekete geçti - sonra ne yaptığını fark etti, bir adım geri çekildi, yanaklarında hafif bir renk belirdi. 'Affedersiniz, Bayan Linton. Sizi iyi görmenin sevinciyle kendimden geçmişim.

"Ee... Gururum okşandı.

Ayrıca bana gerçekten sarılmadan önce kendini hatırladığı için de çok ama çok mutluyum. Eğer o kadar yaklaşmış olsaydı, sanırım sadece gururum okşanmakla kalmaz, onu dümdüz ederdim. Korumalarım ona hançer gibi bakmaya başlamıştı bile.

"Yani... kalacak güvenli bir yer buldunuz mu, Bayan Linton?

Evet, Kaptan. Büyükannem ve ben tamamen güvendeyiz, teşekkür ederim. Nil yakınlarında küçük ve güzel bir otelde kalıyoruz ve ben de başka bir alışveriş gezisine çıkmıştım.

Yüzbaşı Carter gülümsedi - sonra gözleri yanımdaki kabinin ürünlerine takıldı ve gülümsemesi biraz gerginleşti. "Um... öylesiniz, değil mi?

Bakışlarımı indirerek, önümdeki etkileyici kıvrımlı hançer dizisine baktım. Bazılarının sapları fildişinden, bazılarınıninki ise ahşaptandı. Bazıları sadece hafif kavisliydi, bazıları ise yılan benzeri bir desenle şekillendirilmişti. Ama hepsinin iki ortak noktası vardı: fena halde keskin bir kenar ve ucunda ölümcül bir uç.

Ooops...

Bakışlarım hızla diğer stantlara kaydı ve bir bayanın satın alabileceği uygun bir ürün aradım. Bulduğum şey birkaç düzine

tüfekler, biri namlusunda şüpheli görünen koyu kırmızı bir leke olan yaklaşık on tüfek ve daha yüzlerce hançer ve kılıç.

"Ehem... şey... Canım benim. Bir dakika önce parfümlere ve mendillere bakıyordum. Biraz yolumu kaybetmiş olmalıyım."

Bu bahane gerçekten biraz zayıflıyor. Neden değişiklik olsun diye yeni bir şey düşünmüyorsun?

"Size tekrar otele kadar eşlik edeyim mi? Yüzbaşı Carter teklif etti, gözleri yüzüme döndü ve orada kaldı, silahlar unutuldu.

"Buna gerek kalmayacak," dedi kalın aksanlı bir ses arkamdan. İrkildim. Yüzbaşı Carter'ın gözleri konuşan adama kaydı. İlk kez, arkamda korumalar gibi duran, eğri kılıçlı iki iri Arap'ı fark etmiş gibiydi. Ne de olsa tam olarak öyleydiler.

"Peki sen kimsin?" diye sordu, gözleri kısılmıştı.

"Onlar büyükannemin beni koruması için tuttuğu adamlar," diye aceleyle bir yalan daha uydurdum. "O, şey... kimsenin karşısına çıkmak istemeyeceği birkaç kişi tanıyor.

"*Büyükannen* mi? Yüzbaşının kaşları havaya kalktı, şüphesiz birkaç gün önce tanıştığı sağır yaşlı kadını düşünüyordu. Koyu tenli korumalarımın iri cüsselerine tekrar baktı. 'Um... etkileyici bir yaşlı kadın. Bunu yapabileceğini düşünmezdim.'

"Gizli derinlikleri var," diye ciddiyetle teminat verdim ona. 'Ve çok güçlü bağlantıları var. İskenderiye'de onun gazabını üzerine çekmeye cesaret edebilecek tek bir adam bile yoktur.

Tekrar korumalara baktı. 'Buna kolayca inanabilirim. Her neyse, ikinizin de iyi olduğunu duyduğuma sevindim.

"Gerçekten de öyleyiz.

"Peki... tüm bunların ne hakkında olduğunu biliyor musun? Luxor'daki patlama ve çatışmayı kastediyorum. Arkasında kimin olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Evet, kesinlikle. Lord Daniel Eugene Dalgliesh, Büyük Britanya ve İrlanda Krallığı Akranı, En Asil Garter Nişanı Üyesi, East India House, Leadenhall Street, Londra'da ikamet ediyor. Çok güçlü düşmanlara sahip olmak harika, değil mi?

"Korkarım hiç yok, Kaptan.

"Tuhaf... çok tuhaf..." Bir an için sıkıntılı göründü, düşünceli bir şekilde çenesindeki sakal lekesini okşadı. Sonra omuz silkti. "Zarar görmediğin sürece önemli olan tek şey bu.

"Evet. İçimden rahat bir nefes aldım. Konuşmanın zor kısmı bitmiş gibi görünüyordu. 'Benden bu kadar sıkıldığınız yeter, Kaptan. Sizinle işler nasıl gidiyor? Sorgulayacağınız adam umduğunuz kadar bilgilendirici miydi?

Üzünüyle başını salladı. "Ne yazık ki hayır. Sorununun ne olduğunu bilmiyorum. *Dark Nights of Delight*'a vardığımda yüzü kıpkırmızıydı ve Thomson adında bir adam hakkında astlarına avazı çıktığı kadar bağıırıyordu. Haydutlar konusunda ona yaklaşmaya çalıştığımda bana küfretti ve adamlarına beni binadan kovmalarını emretti.

Nazikçe öksürdüm. "Hayret bir şey.

"Sanırım ben gelmeden hemen önce birileri onu bir nedenle kızdırmış olmalı - belki de bu Thomson. Her halükarda, pek bilgilendirici değildi ve nedense bulabildiğim diğer muhbirler de öyle değildi. Hepsi biraz gergin görünüyordu.

Muhtemelen bir ya da iki gün önceki ziyaretimizden kalan bir kalıntı.

"Tuhaf. Gerçekten çok garip."

"Artık çöle gidip eski güzel iz sürme ve arama yöntemleriyle haydutları bulmaktan başka yapacak bir şey yok," diye iç geçirdi, çarşıda etrafına bakarak. 'Aslında ben ve birkaç adamım bu yüzden buradayız. Çöle yapacağımız yolculuk için erzak ve deve satın almamız gerekiyor.

"Hayır! Deve mi? Gözlerim sahte bir şaşkınlıkla kocaman oldu. 'Bu yaratıkları burada, çarşıda da mı satın alabiliyorsunuz? Hiç bilmiyordum!

'Evet, ama bir tanesine çok yaklaşma.

Tükürürler.' "Söylemiyorsun!

Uzaktan birinin Yüzbaşı Carter'ın adını haykırdığını duyduk. Döndüğümüzde, genç bir çavuşun şapkasını kalabalığın üzerinde salladığını ve hemen yanında bağlı olan özellikle huysuz bir deveyi işaret ettiğini gördük.

Efendim! Yüzbaşı Carter, efendim, sizin için bir tane buldum!"

Yüzbaşı içini çekti. "Görev çağırıyor, Bayan Linton. Korkarım ayrılmak zorundayım."

'Oh, hiç sorun değil, Kaptan! Görevinize geri dönün ve size iyi şanslar. Fransız ve Mısırlı yoldaşlarınıza da. Ağzımın kenarı seğirdi. 'Dünyayı benim gibi çaresiz kızlar için daha güvenli bir yer haline getirin, olur mu?

Gözleri arkamda, elleri kılıçlarının üzerinde duran iki iri yarı muhafıza kaydı ve dudakları da kıpırdadı. 'Genç bakirelerin

bugünlerde bazen sanıldığı kadar çaresizler. *Au revoir*, Bayan Linton.'

Ve bir selamla kalabalığın içinde kayboldu.

Bir kez daha rahat bir nefes alarak en yakın kabine döndüm. Standın arkasında, belinde büyük bir hançer ve onun arkasında da bir o kadar büyük bir göbek taşıyan Bedevi bir adam, benden ölümcül mallarına doğru kararsızca bakıyordu.

"Mallarım ile ilgilenir misin, *Hanem*?

"Duruma göre değişir. Bunlardan biri ne kadar? En az ön kolum kadar uzun, çok keskin bir hançeri gösterdim. Tüccarın gözleri büyüdü.

'Um... belki başka bir tezgâhta daha uygun bir şey bulursunuz, *Hanem*,' diye önerdi. "Belki bir biblo ya da güzel bir dantel mendil?

Tam ona kara bir bakış fırlatacaktım ki hemen arkasında bir şey fark ettim.

Tezgâhın direklerinden birinden sarkan bir mandalın üzerinde uzun, parlak

beyaz bir giysi asılıydı. Gözlerim p a r l a d ı . Giyecek bir şey bulmam gerekiyordu, değil mi? Belki de doğru şeyi bulmuştum. 'Unut hakkında ve Hançer. Nasıl çok Bu mu ?' İşaretli için ve alışılmadık bir kıyafet.

"Ne? Adamın gözleri daha da büyüdü. "Burası kıyafet kabini değil *Hanem*!

"Bunun için ne kadar istiyorsun?

Tüccar kendini tam boyuna, enine ve boyuna çekti. "Bu giysi karımın dedesi *Hanem*'e ait! Kesinlikle satılamaz!

"Şimdi, şimdi, şimdi... burada sorun ne gibi görünüyor? Tezgâhın arkasından bir kadın başını uzattı. "Fazl, ne yapıyorsun? Yine müşterileri korkutup kaçırıyor musun?

"Müşterileri korkutmak mı?" diye sordu adam, karnı öfkeyle sallanıyordu. 'Bu genç kadın ne istiyor biliyor musun Abda? Dedenin *bornozunu* satın almak istiyor!

"Öyle, değil mi? Abda gölgelerin arasından çıkıp kocasının yanına gelerek sordu. Keskin, zeki gözleri üzerime dikildi.

"Evet. Tabii ki ona satılık olmadığını söyledim.

Kadının gözleri hızla kocasına kaydı ve kısıldı. "Yaptın, değil mi?

Evet, tabii ki. Ailenizin şerefini asla böyle bir şekilde lekelemem.

..'

Karışık bir sesle kesti. Abda'nın elbisesinin hareketine bakılırsa, az önce sertçe ayağına basmıştı.

"Bu *cüppeyi* satın almak istiyorsunuz, değil mi?" diye sordu, cüppeyi hızla askıdan indirip tezgâhın üzerine yayarak. 'Çok güzel bir malzeme, çok güzel. Elbette biraz kullanılmış ama neredeyse hiç deve kokmuyor. Daha bu sabah yıkadım.

Beyaz giysiye ve onunla uyumlu görünen renkli başlığa baktım. "Evet. Oldukça ilginç görünüyor.

"Abda!" diye itiraz etti kocası. 'Bu satılık değil! Nasıl yaparsın-' 'Yaşlı *Moghaffal*'ı dinleme^[22]canım,' diye araya girdi karısı. keskin bir kontrast oluşturan iki sıra beyaz dişi ortaya çıkaran büyüleyici bir gülümseme koyu teniyle. Yukarıda bahsedilen zıtlıktan daha az keskin olmayan bir dirsekle kocasını kenara itti. 'Tabii ki satılık. Bu yirmi kuruş yapar, lütfen.

~~**~*~*

Bay Ambrose'u bulduğumda, bir Arap tüccarla bir çuval tahılın fiyatı konusunda pazarlık yapmakla meşguldü. Zavallı tüccar zaten acınacak bir durumdaydı. Bay Ambrose'un 'pazarlık' kavramıyla ilgili ufak tefek sıkıntıları var gibiydi.

"Beş yüz kuruş!" diye haykırdı tüccar. 'Bu benim teklifim, *Efendi*! Al ya da bırak!'

Bay Ambrose'un tek söylediği 'Yüz,' oldu, yüzü taş gibi sertti.

'Dört yüz seksen beş! *Efendi*, beni mahvediyorsun! Beni soyuyorsun! Bu çok çirkin! Yetkilileri arayıp seni tutuklatmalıyım!'

'Lütfen deneyin. Bunu görmek ilginç olacak'.

'Dört yüz yetmiş beş, *Efendi*! Rica ederim, düşünün, benim üç karım ve yetmiş beş çocuğum var...'

'Ve aşırı aktif beller, sanırım. Yüz.'

"Ne? Arap'ın gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. 'Beni duydun. Yüz kuruş.'

'*Efendi*, ciddi olamazsın! Dört yüz altmış!' 'Tamamen ciddiylim. Yüz.'

'Sen... sen...' Tüccar ellerini histerik bir şekilde salladı. "*Jamalick cil jahash!*

Bay Ambrose son derece sakin kaldı. 'Benim eşeğim yok. Olsaydı da, kesinlikle herhangi bir yerini yalamak niyetinde olmazdım.

"Dört yüz elli!" "Yüz.

'Beni yok etmeye mi niyetlisiniz? Dört yüz yirmi beş ve bu benim son sözüm!

'O zaman bugün hiç tahıl satmayacaksın. Yüz tane.'

'Sen... *Kad tamut ve taefan fi alssahra!*'

'Sağlığım mükemmel. Sizin istekleriniz doğrultusunda yakın zamanda ölmem pek olası değil.

"Dört yüz!"

"Yüz.

Tüccar acı dolu bir inilti çıkararak kendini dik tutmak için tezgâhının desteklerinden birine tutundu. Çalkalanan parasal duygularının saldırısı altında sallanıyordu, hassas mali kalbi belli ki zehirli bir hançerle delinmişti. Bay Ambrose kaya gibi durmuş, tarafsız bir bakışla onu izliyordu.

Boğazımı temizleyerek Bay Ambrose'a yaklaştım ve arkasından kulağına fısıldadım: 'Sanırım kültürel bir uçurum arasında köprü kurmakta sorun yaşıyorsunuz.

Bay Ambrose bana bakmak için dönmedi. Giyiniş tarzım düşünüldüğünde bu oldukça iyi bir fikirdi. "Kültürel uçurum mu?" diye sordu soğukkanlılıkla. 'Bu adam nedense malları için teklif ettiğim fiyatta sapma yapmaya istekli olduğuma inanıyor gibi görünüyor. Bu inanılmaz!

'Ben de bundan bahsediyorum. Senden pazarlık yapmanı bekliyor.'

"Öyleyim. O bir fiyat önerir, sonra ben öneririm, sonra tekrar o önerir ve bu böyle devam eder.

'Evet, ama görüyorsunuz, bence pazarlığın işe yaraması için gerçekten teklif etmeye istekli olduğunuz şeyi *değiştirin*.'

"İşte! Tüccar aniden yeniden ayağa kalktı ve titreyen parmağıyla beni işaret etti. 'Orada, duyuyor musun? Onu dinleyin! Gerçekler onun ağzından kanatlanıp uçuyor!

"Teklifimi değiştireyim mi? Bay Ambrose bakışlarını tahıl çuvalına yöneltti. "Anlıyorum. Eğer bu işi daha çabuk halledeceksek, sizi memnun edeceğim. Önce sen git.

'Teşekkür ederim, *Efendi!* Gölgeyi hurma ağaçları bahçenizi bir vahaya çevirsin *Efendi!* Üç yüz seksen beş kuruş!'

Bay Ambrose başını salladı. "Hayır. Doksan.

Tüccarın çenesi düştü. "Ne?

"Pekâlâ, madem ısrar ediyorsunuz," diye omuz silkti Bay Ambrose.

"Seksen beş. 'Sen...! *Yixrib beitak!*'

'Tanrı'nın yok edebileceği birkaç evim var. Ne demek istiyorsun?

Yetmiş beş kuruş.'

"Um..." Boğazımı tekrar temizledim. "Sanırım hala pazarlık prensibini tam olarak anlayamadınız. Onun fiyatını yavaşça düşürmesi gerekiyor, aynı zamanda siz de teklifinizi yavaşça değiştiriyorsunuz - *değiştirmekten* kastım *yükseltmek, düşürmek* değil.

"Ne? Bay Ambrose gözlerini kırıştırdı. "Ona *daha fazla* para teklif etmemi mi istiyorsunuz?" "Evet.

'Bu konuda çok açık olalım. Burada bir satın alma işlemi gerçekleştiriyorum. Bu... şahıs,' tüccarı işaret etti, 'bana saçma teklifler sunarak zamanımı boşa harcıyor, mallarını gerçek değerlerinden çok daha yüksek bir fiyata satmaya çalışıyor ve siz de bunun için ona *daha fazla* para teklif ederek ödüllendirmemi mi istiyorsunuz?

"Şey, evet. *Bunu bu kadar mantıksız hale getirmeyi nasıl başardı?* 'Her teklifte biraz daha fazla. Pazarlarda böyle yaparlar.

Bir duraklama oldu.

"En azından bir kitapta okuduğum kadarıyla," diye ekledim hemen.

"Bilgin olsun diye söylüyorum, canım..." Hâlâ arkasını dönmedi. "Ben kitaptaki bir karakter değilim.

'Hayır, efendim! Tabii ki hayır, efendim!'

Patlat! Bunu neden söyledin? Hala onun karısı gibi davranıyorsun! Ona Dick demelisin, efendim değil!

'Doğu geleneklerine uymak zorunda değilim. Ben bir İngiliz beyefendisiyim ve yabancı adetlere boyun eğmem.

'Evet, efendim! Tabii ki hayır, efendim!'

Patlat, patlat, patlat! Yine mi!

Bu çok doğaldı. Bay Ambrose, sadece size bakarak hazırolda durmanızı sağlayabilecek türden bir adamdı.

"Özellikle de pahalılsa. "Elbette, efendim!

Bay Ambrose tahıl çuvalını işaret etti. "Yetmiş kuruş.

Tüccar artık neredeyse ağlamak üzereydi. 'Hayır! Hayır, bunu yapamazsınız! Bu tüm geleneklere aykırı! Çarşıda böyle bir şeye izin verilmez! Burada dürüstçe pazarlık yaparız ve birbirimizi kandırırız! Sadece bir şeye sahip olmayı talep etmeyiz! Bu yapılmaz!'

"Altmış beş kuruş.

Bir eliyle yüzünü kapatan tüccar, tuzlanmış balık fiçisinin üzerine yığıldı. 'Bu bir işkence! İnsanlık dışı bir işkence! Gidin!

"Tahılı alabilir miyim? Bay Ambrose sordu. "Altmış iki kuruşa mı?"

"Evet! Ne olursa!

"Herhangi bir şey? Yani ben de altmış kuruşa alabilir miyim?

"Evet!" Tüccar yaralı bir kurt gibi feryat ederek boştaki elini salladı. 'Git! Sadece tahılı al ve git, seni insan kılığındaki iblis! Beni daha fazla rahatsız etme!

Tüccar çok sevdiği ticari geleneğine sürülen bu lekeden yakınmakla meşgulken, Bay Ambrose tezgâha bir miktar bozuk para atarak tahıl çuvalını aldı, omzunun üzerinden salladı ve sanki bir tüyden daha ağır değilmiş gibi uzaklaştı. Bana bakma zahmetine bile girmede.

Ki bu şu anda o kadar da kötü bir fikir olmayabilir.

Tahıl çuvalını bir devenin sırtına sallayan Bay Ambrose, adamlarından birine gelip çuvalı bağlamasını işaret etti. Ellerini çırparak bana doğru döndü.

'Sanırım ihtiyacımız olan tüm tahıl buydu. Peki ya siz? Giysi arayışında başarılı oldun mu?'

Beni gördü ve sesi yavaşça kesildi. "Eee?

Gülümsemeye çalıştım. Pek işe yaramadı.

Boğazının arkasından boğuk bir ses çıkardı.

"Ne düşünüyorsun? Onun için dönmek için elimden geleni yaptım.

Giysimin kıvrımları esintide dalgalandı. "Güzel değil mi?

"Mammon adına bu da ne?" Her kelimenin altını çizdi.

Çok yavaş. Çok belirgin.

Oh-oh...

"Ne olduğunu göremiyor musun?" diye sordum.

Sanırım yapabilirim. Ama mantıklı zihnim gözlerimin kanıtlarını reddediyor. Bir pazar yerinin ortasında, üzerinizde bornoz ve başınızda havludan başka bir şey olmadan karşımda duruyor musunuz, durmuyor musunuz?

'Ona başörtüsü deniyor, çok teşekkür ederim! Bornoz olarak bahsettiğiniz giysiye de sanırım *thobe* deniyor. Hamamları ziyaret etmek için kullanılmaz.

"Hayır mı?

"Hayır! Bu paltoya *kibr* deniyor, pelerine de," diye gururla söz konusu eşyayı kaldırdım, "*burnous* deniyor! Görünüşe göre Bedeviler ve diğer birçok Arap bunları her zaman giyiyor. Çok pratik görünmediğini biliyorum ama aslında çok serinletici ve rahat.

Ve vücudumu çok güzel gösteriyordu. *Elbisenin* kıvrımlarının altında cömertçe boyutlandırılmış kıcımın bir ipucunu bile algılayamazdınız. Ama ona bunu satın alma nedenimden bahsetmeyecektim. Milyon yıl geçse de!

"Sen," diye işaret etti, gözleri hâlâ iriydi, burun delikleri şişmişti, "bir Bedevi değilsin.

Çenemi kaldırdım. "Doğru. Ama çöle ve deve sürmeye uygun bir şey seçmemi söylemiştiniz, değil mi? Bir bedevi kıyafetinden daha uygun ne olabilir ki?"

Sol küçük parmağı seğirdi. "Aklıma bir sürü şey geliyor.

"Oh, oyunbozanlık yapma! Dudaklarım kıpırdadı. Patlamamak için gösterdiği umutsuz çaba... Neredeyse komikti. Önlüğümün uzun beyaz kıvrımlarından birini boynuna dolayarak, aramızda sadece birkaç santim mesafe kalana kadar onu kendime doğru çektim. "Eee? Söyle bana! Ne düşünüyorsun?"

Hafifçe açılmış gözleri kasıldı ve soğudu, sıcaklıkları hızla kutuplara yaklaşıyordu. "Ne düşünüyorum?" diye tısladı, gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu. "Bence seni çöle götürmeliyiz, oradan geçen develer dışında kimsenin seni o şeyin içinde göremeyeceği bir yere - hızlıca!

~~**~*~*

Çarşıdaki küçük alışveriş gezimizin geri kalanı çok hızlı geçti. Bay Ambrose tüccarları mallarını kendisine bedavaya vermeleri için neredeyse gözdağı veriyordu, beni oradan çıkarmak için o kadar endişeliydi ki. Her zamanki pazarlık yöntemleri buysa, bu kadar zengin olmasına şaşmamalı.

Arada sırada bana ve 'bornozuma' karanlık bakışlar fırlatıyordu. Bunu yaptığını her gördüğümde başörtümü kararlı bir şekilde çekiştirdim. Bu şey gerçekten işe yarıyordu. Ne kadar çok ısı emdiğini fark etmemiştim! Saatlerdir ilk kez huzurlu bir gölgede dinleniyordum.

Ancak hepimiz develerin etrafında toplandığımızda ve Bay Ambrose gemiye gidişimizle ilgili emirlerini vermeye başladığında birinin kayıp olduğunu fark ettim, aslında daha biz gelmeden önce kaybolmuştu. Kahretsin! Bunu daha önce nasıl fark etmemiştim? Gözden kaçması ya da unutulması zor biri değildi.

"Karim nerede? diye sordum.

Bay Ambrose devesinin dizginine uzanmak üzereyken dondu kaldı. Tereddüt etti. "O... gelemedi.

Soğuk bir endişe pençesi kalbimi kavradı. Aman Tanrım! Bunu neden daha önce düşünmemiştim? Biz ayrıldığımızda Kerim hâlâ otel odamızdaydı! Tüm o saldırganlarla tek başına yüzleşmişti! Ona bir şey mi olmuştu?

Lütfen iyi olmasına izin verin! Lütfen!

Evet, devasa Müslüman ve ben birbirimizden öfkeyle nefret ediyorduk - ama bu nefretin oldukça samimi bir yoluydu. Nefret etmek için yeni birini aramak zorunda kalmak istemezdim. Hem de hiç.

"Neden?" diye sordum, sesimi sabit tutmayı başararak. "Yaralı mı?"

"Bir bakıma.

"Bu da ne demek oluyor?

Bay Ambrose yüzünü göremeyeceğim şekilde arkasını döndü ve papyonuyla oynamaya başladı. "Otelde bir yangın çıktığını hatırlıyor musunuz?

'Evet! Ve? Yandı mı?'

"Pek sayılmaz. Sakalının yarısı yanmış.'

Bir an için hiçliğe göz kırptım. "Ne?"

Sakalı. Yarısı yanmış. Bu durum onu çok üzümüşe benziyor.

Yavaşça, çok yavaşça, yüzüme bir sırıtma yayılmaya başladı. "Ö y l e , değil mi?"

"Evet.

"Peki, şimdi nerede?"

"Bir berber dükkanında, acil cerrahi berberlikten geçiyor.

Sırıtişım genişledi. "Ah canım. Ne kadar korkunç. Onu bir daha gördüğümde üzüntümü dile getirmeyi unutmamalıyım.

Bay Ambrose bana çok düzgün bir bakış attı. 'Eminim bunu takdir edecektir. çok fazla.'

Develeri arkasından sürükleyerek caddede yürümeye başladı, adamları koruyucu bir çember oluşturmuştu. Adamları kalabalığın arasından bize bir yol açarken, rekor bir sürede gemiye ulaştık. Bir adam iskelede nöbet tutuyordu ve Bay Ambrose yaklaştığında selam verdi.

'Esselamu aleykum^[23]Efendi.'

"Silahlar yüklemeye hazır mı? Bay Ambrose sordu.

'Evet, *Efendi*. Kerim senden bir süre önce geldi ve her şeyi iyice kontrol etti. Sonra da keşif yapmaya gitti. Acelesi varmış gibi görünüyordu.

"Gerçekten mi? Yüzümdeki sırıtış genişledi. 'Ne yazık. Onu tekrar görmeyi dört gözle bekliyordum.

Bay Ambrose bana karanlık bir bakış fırlattı. 'Güzel. Yusuf'a adamları silahlandırmaya başlamasını söyle. Sonra da görev yerine dön. Sen ve Hakim biz dönene kadar gemiyi koruyacaksınız.

"Evet, *Efendi*!

Ben izlerken, ambalajları içinde bile şüpheli bir şekilde tüfek şeklinde görünen paketler adamlar arasında dağıtıldı. Daha ilginç şekilli ve çok daha büyük başka paketler de vardı. Daha fazla adam bize katıldı, sanki limandaki arkadaşlarıyla sohbet etmeye gelen denizcilermiş gibi ara sokaklardan bize doğru yürüyorlardı. Buna bir an bile inanmadım. Bu adamlara da sanki burada hiç ilginç bir şey olmuyormuş gibi gelişigüzel, bilinçsizce silah veriliyordu. Kısa sürede sayımız altmışın üzerine çıkmıştı ve şehrin dışında bizi bekleyen daha fazla takviye kuvvet olmasaydı çok şaşırdım.

'Yani...' *Cüppemin* eteğini yukarı kaldırarak Bay Ambrose'a yaklaştım. 'Şimdi siz de bana söyleyebilirsiniz. Haydutların tam olarak nerede olduğunu hâlâ bilmediğinizi söylemişsiniz. Onları bulmak için yaptığınız bu gizemli ana plan nedir?

Omuz silkti. "Basit. Bütün karavanlarımın gittiği yoldan gideceğiz..." 'Peki sonra?

"O zaman pusuya düşürülmemize izin vereceğiz. Devesinin dizginlerini tutarak isteksiz hayvanı caddeden aşağı çekmeye başladı. "Haydi gidelim! Bütün gün bekleyemeyiz.

Sıcak ve Terli

"Ne demek istiyorsun, *pusuya düşürülmemize izin mi vereceğiz?*

Gemiden yola çıktığımızdan beri bu soruyu yetmiş üçüncü kez sormuştum - ya da belki yetmiş dördüncü? Kesin bir sayı tutmamıştım. Cevap alamadığım için öfkelenmekle meşguldüm.

Omuz silkti. 'Tam olarak söylediğim şeyi kastediyorum. Tuzağa düşürülmemize izin vereceğiz.

"Ama... ama haydutların tuzağına düşmemizi isteyemezsin!" "İsteyemez miyim?

"Bir tür planın olmalı!" "Var, değil mi?

'Evet! Kaçamayacakları kadar yaklaşımlarına izin vereceksiniz ve sonra ilk saldırıyı yapacaksınız, değil mi?

'Aslında hayır. Haydutlar bizi tamamen kuşatacak ve silahsızlandırarak. Sonra da heybelerimizi boşaltmaya ve develerimizin boğazlarını kesmeye devam edecekler.

"Ve yanılmıyorsam sırada bizimki var!

Tekrar omuz silkti. "Eğer mucizevi bir müdahaleyle engellenmezlerse... Evet.

Ona şüpheyle baktım. Yüzü biraz fazla sakın, fazla taşlı, fazla duygusuzdu. O soğuk, hesapçı beyninde bir şeyler dönüyordu, dişliler şimşek hızıyla işliyordu.

"Bir planın var! Onu tekrar suçladım.

İlginç. Bunu nereden biliyorsunuz? Size bundan bahsettiğimi hatırlamıyorum'.

'Gah! Şeytan seni alsın! Adımlarımı hızlandırarak, arkamdaki çekilmez adam yerine Yusuf'un yanında yürümek için ilerledim.

Şehri hızla geçtik. Kısa bir süre sonra İskenderiye'nin kenarına ulaştık ve önümüzde yeşil-kahverengi tahıl ve sazlıklardan oluşan, şurada burada göl suyunun ışıltısıyla serpiştirilmiş, sonsuz gibi görünen bir manzara uzanıyordu.

'Şaşırtıcı derecede yeşil bir çöl' diye yorumladım.

Yusuf başını salladı. 'Henüz çöle yaklaşmadık. Önce Nil Deltası'nın tamamını geçmemiz gerekiyor.

"O zaman neden daha doğuda bir yere değil de İskenderiye'ye indik?

'Çünkü İskenderiye Mısır'ın en büyük limanı, Ambrose *Efendi*'nin ticaret için kullandığı türden bir gemi için yeterince büyük olan tek liman. Haydutların casusları ancak burada bulunabilirdi. Ve şimdi bu ilk plan başarısız olduğuna göre, eğer bir ticaret kervanı olarak görülmek istiyorsak, onun tüccarlarıyla aynı rotayı kullanmak zorundayız.

Bay Ambrose'a karanlık bir bakış fırlattım. 'Ve tabii ki bunu istiyoruz, değil mi? Yani, kim boğazının kesilmesini istemez ki?

"İnançlı ol, *Hanem*.

'Ha! Kime? Tanrı'ya mı, Bay Ambrose'a mı?'

Bir an için bunu düşündü. "İkisi de mi?" diye önerdi sonunda.

"Ha!

"Atlara binme zamanı! Arkamdan Bay Ambrose'un soğuk sesini duydum. "Doğuya gidiyoruz!

Yusuf eğildi. 'İzninle *Hanem*. Eyerimi almam gerekiyor.

Başımı salladım. Neyse ki, düşünceli bir ruh, bundan sonra binmem gereken tatlı küçük devenin sırtına eyeri çoktan geçirmişti. Ama yine de geriye asıl binme işi kalıyordu. Dikkatle yanımdaki kambur sırtlı toynaklıya baktım. Meşgul bir şekilde dizginlerini çığnıyor ve salyalarıyla kaplıyordu.

Pekala... Bunu yapabilirim. O kadar da zor olamaz, değil mi?

"Merhaba," dedim.

Deve kibarca çığnemeyi bıraktı ve cevap olarak bana tükürdü. Arkamdan

Yusuf'un, 'Bu çok çekici,' dediğini duydum. Üzerime doğru bakarak Kolunun altında bir deve semeriyle geçip gittiğini gördüm. "Onun adı ne?

"Sanırım henüz bir tane almamış.

"Peki, ona ne isim vereceksin *Hanem*?

Deveye döndüm ve onun soğuk, alaycı gözleriyle karşılaştım. Bir an için düşündüm - ama gerçekten tek bir seçenek vardı. "Sanırım ona Ambrose diyeceğim.

Arkamdan ağır bir deve semerinin yere çarpma sesi ve Yusuf'tan boğuk bir ses geldi. Gülümsedim.

"Eee? Öne doğru eğilerek deveyi çenesinin altından işaretledim. "Yeni adını beğendin mi, Ambrose?

Deve bana yine tükürdü.

'İşte, gördünüz mü? Hoşuna gitti! Düpedüz hevesli!'

Eyere tutunarak, at binicilerinin yaptığını gördüğüm gibi kendimi yukarı sallamaya çalıştım. Ancak tek başardığım, devenin yanından olgunlaşmış bir erik gibi sarmak oldu. Ne kadar çekersem çekeyim, kendimi yukarı çıkaramıyordum!

Patlat! Eğer bu kadar ağır olmasaydın bunu yapabilirdin! Hepsi kışının çok f-

Hayır! Hayır! Kışım şişman değildi! Sadece cömertti. Kelime buydu. Cömert.

Arkamda Yusuf boğazını temizledi, "Binmeden önce deveye diz çöktürmelisin *Hanem*," dedi.

"Peki bunu nasıl yapacağım? Canavarın kıllı tarafına vurarak homurdandım. "Bırak beni, seni pis kokulu canavar!

Beni görmezden gelen deve, dizginlerini çiğnemeye devam etti.

Yusuf deveye temkinli bir şekilde baktı. "Şey... aslında biri onlara yaklaştığında diz çökmeleri için eğitilmeleri gerekir.

'Fark etmediyseniz, bu henüz gerçekleşmedi!

Dizginleri tüküren Ambrose başını çevirdi ve onun yerine *cüppemin* kolunu ç i ğ n e m e y e başladı. Ah! Gurme bir deve, ha?

Evet, *Hanem*. Bu durumda, otoriter bir ses tonuyla ona diz çökmesini emredersiniz. Bu yeterli olacaktır.'

Ciğerlerimi havayla doldurdum. "Diz çök, seni kaçan hayvan! Ve kolumu çiğnemeyi bırak!"

Hiçbir şey olmadı. Yusuf tekrar boğazını temizledi. "Şey, deneyebilirsin...

"Diz çök!"

Soğuk, sert ses Yusufun sesini tereyağını kesen bir bıçak gibi kesti. Devenin dizleri büküldü ve ayaklarım aniden yere çarpınca irkildim. Çabucak kendimi ona yasladım ve eyere tırmandım. Bakmak için başımı çevirdiğimde kimi göreceğimi zaten biliyordum.

İşte oradaydı: Bay Ambrose - gerçek olan, deve değil - kendi bineğinin eyerinde sanki kendi ofisindeki koltukmuş gibi oturuyordu, sırtı dimdik, bakışları soğukkanlı ve değerlendirciydi. Çöl için beyaz Arap kıyafetlerine bürünmüş olan diğerlerinin aksine, o hâlâ sırtındaki kuyruklu ceketini giyiyordu. Siyah silindir şapkası bile hâlâ başındaydı.

"Teşekkür ederim. Ona başımı salladım.

Kaba bir şekilde geri verdi. "Zaman kaybetmeyi bırakalım.

"Anlaştık. Devemi ileri doğru ittim. "Gidelim, Ambrose!"

"Affedersiniz? Patronumun gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu. "Ne zamandan beri bana emir veriyorsun?"

Ona çekici bir gülümseme verdim. "Oh... Seninle konuşmuyordum."

~~**~*~*

Bay Ambrose'un sevgili, güvenilir dostum deveye verdiğim ismi keşfetmesi uzun sürmedi.

Tepkisi ne oldu?

Pek memnun olmadı diyelim. Tabii ki bana kızmadı, bağırmadı ya da buna benzer bir şey yapmadı. Oh, hayır. Ne de olsa o Bay Rikkard Ambrose'du. Öfke sözcükleri onun değerli zamanını boşa harcamaktı. Bunun yerine bana saldırdı ve bir insan kulağının duymayı reddettiği en katı, en soğuk, en mutlak sessizlikle beni cezalandırdı. Ne zaman sohbet etmeye çalışsam bana ters ters bakıyordu, ben de onun yerine çoğunlukla Ambrose'la (yani oturduğum kişiyle) sohbet ediyordum. Onunla daha fazla sohbet edemedim ama en azından ara sıra bana tükürüyordu, gerçekten de oldukça hoş bir şekilde.

Günler geçip gitti. Nil'in kollarını birkaç noktada geçerek, her zaman güneşin doğuşuna doğru ilerleyerek, iyi gidilmiş bir yolu takip ettik. Hava inanılmaz derecede ağır ve nemliydi, ayaklarımızın altındaki toprak nemliydi. Her zaman var olan nemin çok yakında yerini kuru, sıcak çöl havasına bırakacağını bilerek, sürdüğü sürece tadını çıkarmaya çalıştım. Ancak etrafımda uçuşan ve tenimin her santimine saldıran sivrisinekler yolculuğun tadını çıkarmayı oldukça zorlaştırdı.

Bay Ambrose'un sessizliği, herhangi bir dikkat dağıtmanın söz konusu olmadığı anlamına geliyordu. Haydutlarla karşılaştığımızda ne yapmayı planladığı konusunda bile ondan bir cevap alamadım. Birkaç kez sormaya çalıştığımda, sessiz bir buz duvarıyla karşılaştım ve adamları da daha açık sözlü değildi.

Tüm bu durumdaki tek güneş ışığı, birkaç günlük yolculuktan sonra, önden giden, keşif yapan ve hızlandırılmış sakal uzaması mucizesi umuduyla herkesten kaçınan uzun süredir kayıp olan arkadaşımızın bize katılmasıydı.

"Karim! Yüzüm aydınlandı. Bize yaklaşan atlının yüzü sivrisineklere karşı örtülüydü ama o devasa formu, o devasa omuzları ve daha da devasa sarığı görmemek mümkün değildi. 'Bunca zaman sonra seni görmek ne güzel! Hadi, yüzünü saklayan şu paçavradan kurtul. Eski dostlarına bir gülümseme göster!'

Müslüman çok ama çok yavaşça uzandı ve yüzünün alt kısmını gizleyen örtüyü geri çekti.

Oh. Görünüşe göre, umulan mucize gerçekleşmemişti.

Burada sakallar hakkında bir uyarıda bulunmak istiyorum. Sakalın yüzünüzü örttüğünü herkes bilir. Ancak sakal bırakmaya karar veren çoğu insanın dikkate almadığı ve benim de ancak şimdi öğrendiğim şey, sakal bırakırsanız yüzünüzün üst yarısının çok fazla güneş ışığı alacağı, alt yarısının ise hiç almayacağı ve bunun da çok farklı derecelerde bronzlaşmaya neden olacağıdır. Daha sonra herhangi bir nedenle sakalınızı tekrar kesmek zorunda kalırsanız, sonuç... ilginç görünecektir.

Gözlerimi diktim.

"Ah. Oh.' Boğazımı temizledim. "Um... yangından büyük bir yara almadan kurtulduğunuzu görmek çok güzel.

Gür kaşları birbirine yaklaştı. Sarığının üzerinde bir fırtına bulutu belirir gibi oldu ve gözleri parladı.

Tek bir kelime, der gibiydi o gözler, *tek bir kelime daha ve ben...*

"Şey... seni tekrar görmek çok güzel," diye tekrarladım, olabildiğince geniş bir şekilde gülümseyerek, yüzümü düz tutmak için mücadele ettim. 'Çok çok iyi. Sanırım şimdi sohbet etmek için diğerlerini görmek istiyorsun. Ya da siz erkekler boş zamanlarınızda ne yapıyorsanız. O zaman güle güle.

Gözleri bir kez daha uyarıcı bir şekilde parladı. Sonra devesini mahmuzladı - devasa yükünü ancak taşıyabilecek gibi görünen canavar gibi bir hayvan - ve yanımdan geçip Bay Ambrose'a doğru sürdü. Duyma menziline kadar bekledim. Çıktığında, emin olmak için beş dakika daha bekledim.

Sonra Ambrose'un boynuna yığıldım ve kahkahalarımı gizlemek için cüppemi ısırdım. 'Aman Tanrım! Yüzü! Lanet olası yüzü! Sanki... o kadar... Aman Tanrım!'

~~**~*~*

Nil Deltası'ndaki gezimiz sırasında kayda değer tek tarihi olay buydu. Gerisi sessizlik, bayat ekmek ve kamp ateşi etrafında ara sıra yenen bir kase bulamaçtan ibaretti. Birkaç geçitten daha geçtik ve tarlalarda çalışan birçok köylüyle karşılaştık. Sonunda bitki örtüsü seyrekleşti ve bir gün birkaç yalnız ağacın altında durup uzaklara bakıyorduk ve orada artık ağaç yoktu ve

Ne alı, ne ot, ne de başka bir bitki örtüsü vardı. Sadece kayalıklar, kum, toz ve daha fazla kum vardı ve bunlar ufka kadar uzanıyordu.

'çöl,' yanımda soğuk bir ses duydum. Başımı çevirdiğimde Bay Ambrose'un önümüzde uzanan sarp araziye kısık gözlerle baktığını gördüm.

"Teşekkür ederim," dedim ona. "Sanırım ben de bu kadarını fark ettim. Cevap vermedi.

"Yine de bunu bir eleştiri olarak algılama," diye devam ettim. 'Bunlar bir haftadan uzun bir süredir bana söylediğin ilk sözler. İlerleme kaydediyorsun. Şimdi sadece ses tellerinin bir işe yaradığını hatırlamalısın ve belki bugünlerde güzel bir sohbet yapabiliriz.

Cevap

yok. "Ya da değil.

Yine cevap yok. Bay Ambrose bastonunu şaklatarak devesini ileri doğru mahmuzladı ve çöle doğru ilerlemeye başladı. Silindir şapkası devenin engebeli zemindeki yürüyüşünden dolayı en ufak bir sallantı göstermedi, siyah mermerden bir mezar taşı gibi hareketsiz ve sabit kaldı.

"Güneşe dikkat et!" diye seslendi omzunun üzerinden.

'*Güneşe dikkat et,*' diye mırıldandım. 'Ne kadar yararlı bir tavsiye! Beni çölde yüzlerce mil sürmeye zorlamadan önce bundan bahsettiğin için teşekkür ederim!

İ çekerek önümde parlayan, kaynayan manzaraya baktım. Peki... bir çöl neydi? Sonuçta ağaçsız bir toprak parçası. O kadar da kötü olamazdı.

Devemi ileri doğru mahmuzladım.

~~**~*~*

"Lütfen, lütfen ölmeme izin verin!

Bay Ambrose bana baktı. "Misafirim olun.

"Seninle konuşmuyordum! Alnımdaki teri silerek inledim. Ya da en azından bir litresini. Geriye kavurucu güneşin altında derime yapışmış altı litre daha kalmıştı. Terden çok tutkal gibi hissediyordum. "Tanrı'yla konuşuyordum!

"Anlıyorum.

Lanet olsun ona! Bu iğrenç sıcakta sesi nasıl bu kadar sakin, kontrollü ve en şaşırtıcı olanı da *soğukkanlı* olabiliyordu? Dengesiz bir şekilde yüzüne baktım. Soğukkanlı olan tek yanı sesi değildi.

"Nasıl oluyor da," diye sordum, "ben kan ter içinde kalırken senin yüzünde bir damla bile ter olmuyor? Tek bir damla bile!"

Omuz silkti.

"Sadece omuz silktin! Bu lanet bir cevap değil!" Tekrar omuz silkti.

"Gah! Başörtümün eteklerini tutarak en azından biraz daha gölge olması için daha da aşağı çekmeye çalıştım ama nafile. Güneş kumaşı çoktan acımasızca ısıtmıştı. Dokuma bir fırın gibiydi. 'Hala tek bir damla ter yok! Üstelik korunmak için bir şey de giymiyorsun!"

"Kesinlikle öyle," diye karşı çıktı, uzun bir kova parmağı siyah silindir şapkasının kenarına vuruyordu.

'Bu güneş ışığına karşı bir koruma değil! En azından öyle olması gerekmiyor! Araplar neden tüm kıyafetlerini beyaz kumaştan yapıyor sanıyorsunuz? Çünkü siyah ısıyı çeker!"

"Gerçekten öyle mi?" "Evet!"

"Anlıyorum..." Bana uzun ve soğuk bir bakış attı. Kelimeleri yüksek sesle söylemesine bile gerek yoktu, sanki Musa'nın kendisi onları en yakın dağdan haykırmış gibi net bir şekilde duyabiliyordum: *O zaman neden sen terliyorsun da ben terlemiyorum?*

Ona bir cevap vereceksem ne olayım! Özellikle de hiç cevabım olmadığı için.

"Sen de bir *cübbe* ve başörtüsü giymelisin, yoksa sıcak çarpacak! Haklı olduğumu umarak karanlık bir kehanette bulundum.

"Hiç sanmıyorum.

'Her an terlemeye başlayabilirsin, seni uyarıyorum! Bu sıcakta sen bile bir buzdağı kadar soğuk kalamazsın!"

"Gerçekten mi?"

"Evet, gerçekten!"

Sıcak bir esinti başladı ve kumları bize doğru savurdu. Öksürdüm ve tozdan korunmak için yüzümü devemin kötü kokan boynuna gömdüm. Bay Ambrose eyerde dimdik oturdu ve sanki hiç var olmamışlar gibi kum tanelerini görmezden geldi. Esinti dindiğinde silindir şapkasını dikkatlice çıkardı ve üzerindeki kumların tozunu almaya başladı. Güneş şimdi onun mükemmel, yontulmuş yüzüne tam olarak vuruyordu ve o hala gözünü bile kırpmıyordu.

"Sıcak çarpması geliyor! Ben uyardım. 'Sadece bekle! Birkaç dakika içinde yerde ölmüş olacaksın. Seni uyarmadığımı söyleme!"

"Eğer ölürsem, fazla bir şey söylemem mümkün olmayacak. "Yaşarken olduğundan daha fazla, orası kesin! Sessizlik. Ne büyük bir sürpriz!

"En azından seni güneşten koruyacak bir başörtüsü takmayacak mısın? Homurdandım.

"Ben öyle düşünmüyorum. Aksine, bence o bornozdan ve mevcut kıyafetlerinin geri kalanından kurtulmalısın. Beyaz ketene sarınmış halime soğuk bir bakış gönderdi. "Bu hiç de İngiliz tarzı değil.

"Sefil bir dazlak olmak da öyle," diye karşılık verdim. 'İçinde İskoç kanı olmadığına emin misin?

Zaten kaya gibi sert olan bir şeyin sertleşmesi mümkün olsaydı, o zaman onun duruşu sertleşirdi. "Oldukça eminim.

Ses tonu ilgimi ögle uykusundan uyandırdı ve saatlerdir sıcaktan ilk kez uzaklaşmamı sağladı. "Peki... tam olarak *nereden* geliyorsun?

Nasıl olduğunu bilmediğim bir şekilde, bakışlarının sıcaklığını burada bile donma noktasının altına indirmeyi başarmıştı. "Bu seni ilgilendirmez.

"Burası İskoçya, değil mi?

Biliyordum!" 'Hayır!'

Ağzımın kenarı seğirdi. 'Gerçekten İskoçya değilse neden saklamak isteyesin ki? Hadi, itiraf et!'

"Burası İskoçya *değil*," dedi bana, sesi öncekinden daha da sert ve soğuktu.

"Gerçekten mi? Emin misiniz?"

"Oldukça eminim. Evim İskoçya'nın yakınında bile değil!" 'Hm... tam olarak ne kadar uzakta?

Ağzının ince çizgisi daha da ince bir çizgiye dönüştü. "Oldukça uzak! 'Hadi ama! Tam olarak ne kadar uzakta?

Sol küçük parmağı seğirdi. "Eğer bilmek istiyorsan, güney İskoçya sınırından üç mil ve bin otuz beş metre uzakta.

"Oh, anlıyorum. Ciddiyetle başımı sallarken yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım. Bu hiç de kolay olmadı. 'Bu inanılmaz derecede uzak tabii. Bu şartlar altında kimse sizi İskoçyalı zannetmez.

"Bay Linton?

Hâlâ evlilik yüzüğünü takıyorum. Bana herkesin içinde "Bayım" demek isteyeceğini sanmıyorum - tabii ilginç bir şeyler yaşamak istemiyorsan.

İngiltere'ye döndüğümüzde ne yapacağımızı açıklayacağım.

Gözleri sonsuz derecede kısıldı. "İyiyim. *Bayan Thomson*?"

'Evet, efendim! Buradayım, efendim!'

"Sizin için çok önemli bir siparişim var.

'Emredersiniz, efendim! Her isteğinize itaat edeceğim, görevim olduğu gibi... şu anda neyim? Karınız mı? Sekreter mi? Köpekçik mi?'

"Emir şu," dedi Bay Ambrose, beni tamamen görmezden gelerek, "Sessiz olun!" "Emredersiniz, efendim! Derhal efendim!

~~**~*~*

Hiç "Ne istediğine dikkat et, belki alırsın" diye bir söz duydunuz mu?

Ben duymadım. Bu lanet deymi hayatım boyunca hiç duymamıştım ama bu, güneş ufukta batmaya başladığı anda kendim için icat etmemi engellemedi.

Bütün gün boyunca soğuk, soğuk, soğuk, soğuk diye dua etmekten başka bir şey yapmamıştım... ve şimdi çöl bana tam da istediğim şeyi veriyordu, hem de yoğunlaştırılmış bir şekilde. Güneşin son ısıtıcı ışınları yeryüzünün altında kaybolduğu anda, sıcaklık çorak araziden bir portakalın suyu gibi emilmiş gibiydi. Bir an önce ısınan tenim soğuk ve nemli bir hal aldı. Titremeye başladım.

"Bu da ne?" diye sordum, *cüppemi* daha sıkı sararak. "Sorun nedir?"

"Sorun ne? Bay Ambrose başını eğdi. "Ne demek istiyorsun?" "Soğuk tabii ki! Neden birdenbire bu kadar soğuk oldu?"

'Neden olmasın ki? Isıyı tutacak bitki örtüsü yok. Güneş battığında sadece buharlaşır.'

"Ve bu seni hiç rahatsız etmiyor, değil mi? Ona ters ters bakarak sordum. Yüce Kudretli Bay Ambrose, Ticaret Tanrısı'nın taştan bir putu gibi hala eyerde oturuyor, en ufak bir rahatsızlık belirtisi bile göstermiyordu.

'Kesinlikle hayır. Neden olsun ki?'

Ama yaklaşık on dakika sonra, bakmadığımı sandığında, ellerini birbirine sürttüğünü gördüm. Ha! Ne de olsa ölümlüydü!

"Burada kamp kuracağız!" emri yaklaşık yarım saat sonra geldi. Rahatlayarak neredeyse eyerimden düşecektim. Bir an için devenin sıcak bedenine sarılmayı düşündüm ama yaratığın pis kokusu

donarak ölene kadar beni uzak tutacaktı. Her neyse, yapılması gereken işler vardı.

'Çadırları kurun! Yemek pişirin! Nöbetçileri ayarlayın! Bay Ambrose bizi emir yağmuruna tuttu ve biz de aceleyle itaat ettik. Neyse ki ateş yakmak için deve pisliği toplama görevini ben değil Yusuf üstlenmişti.

'Sen oradaki! Ay hala yukarıda olduğu sürece keşfe devam! Orada ne olduğunu bilmek istiyorum! Yarım saat içinde geri dön! Ve sen, haritalarımı ve aletlerimi getir! Tam olarak nerede olduğumuzu belirlemeliyim!'

Kısa süre sonra hepimiz, oldukça tuhaf kokmasına rağmen en azından kanımızın damarlarımızda donmasını engelleyen bir kamp ateşinin etrafında toplanmıştık. Sıcak yemek, arkadaşlık ve hatta ara sıra kahkahalar vardı. Hepsi Arapça olduğu için şakaların hiçbirini anlamıyordum ama yine de gülüyordum. Bay Ambrose'un gülmemesi kimseyi şaşırtmadı.

Sonunda, akşamki sıcak güveç dolu çaydanlığımız bitti. Çok geçmeden günün deve boku da bitti ve ateş sönmeye başladı. Adamlar dağılmaya başladı, bazıları horlayan develerin sıcak ama pis kokan formlarının etrafında gruplar halinde toplandı. Burunları daha hassas olan diğerleri ise ateşin parlayan kalıntılarına yaklaşp orada birbirlerine sokuldular.

Geriye sadece birkaç yalnız insan kalmıştı: kampı çember şeklinde çevreleyen muhafızlar, Bay Ambrose ve ben, birkaç metrelik soğuk çöl havasıyla birbirinden ayrılmış, yerde tek başımıza yatıyorduk. Titreyerek üzerimdeki pardösüyü daha sıkı sardım. Kahretsin! Ben de yün bir pelerin almalıydım!

Bay Ambrose'a baktım. Bir tahta gibi kaskatı yatıyordu, kollarını göğsünün önünde kavuşturmuş, sanki gecenin onu dondurarak öldürmesine meydan okuyordu. Gözlerini göremiyordum ama etrafımızdaki karanlık geceden daha soğuk olduklarına dair bir aylık maaşıma bahse girerdim.

Evet, gözleri soğuk olabilir. Ama geri kalanı... Lanet olsun, sıcak olmalı! En azından senden daha sıcak!

Boğazımı

temizledim. "Dick?"

Cevap yok.

İçimi çektim.

"Rick?" Hâlâ cevap

yok. "Bay

Ambrose, efendim?"

Sonra bir an sessizlik oldu: "Evet?" "Hava

oldukça soğuk, efendim.

Bir milim bile kıpırdamadı, dönüp bana bakmadı bile. "Kendim için bu kadarını gözlemlemiştim.

"Diğerleri hep birlikte toplanıyor.

"Gerçekten mi?

"Soğuğa karşı, bilirsiniz. Birbirimize sokulmak soğuğu uzak tutmaya yardımcı olur.

"Öyle mi?

"Evet. Boğazımı tekrar temizledim ve ona devam etme fırsatı vermek için bir an bekledim. Devam etmedi, kaskatı yatmayı ve gözlerini yıldızlara dikmeyi tercih etti. Üçüncü kez boğazımı temizledim. İnanılmaz derecede kuru hissediyordum. "Yani... merak ediyordum da... neden yapmıyorsun?

Şimdi başını çevirdi, çok yavaşça, çok kasıtlı olarak. Gözleri benimkilerle buluştuğunda tekrar ürperdim.

"Affedersiniz?

Dudaklarımı yaladım. "Neden biriyle bir araya gelmiyorsun dedim... biriyle? Ya da kucaklaşmak, hangisini tercih edersen.

Gözleri kısıldı. "Ben sarılmam.

"Sarılmaz mısın?

"Kesinlikle hayır!" diye haykırdı gece gökyüzüne, sesi soğuk ve güçlüydü, sanki çölde ayak parmaklarını dondurarak yatmıyormuş da evindeki ofisinde oturuyormuş gibi. "Ve ben de toplanmıyorum! Böyle onursuz bir faaliyete katılmayı kesinlikle reddediyorum. Soğuk hayati tehlike yaratmıyor. Sadece geçici bir rahatsızlığı azaltmak için uygunsuz davranışlara boyun eğmeyeceğim.

Ne olduğunu anlamadan elim hareket etmişti. Birbirimizden çok uzakta değildik ve elim uzandı, aradaki mesafeyi aştı ve onun kolunun üzerine geldi.

"Karınla bile mi?

Kolu neredeyse fark edilmeyecek şekilde kaydı. "Sen gerçekten benim karım değilsin.

"Hava artık o kadar soğuk olmayana kadar numara yapmaya devam edebilir misin? Bir kaşımı kaldırdım. "Yoksa dışarıdaki diğer erkeklerden biriyle kucaklaşıp sarılmamı mı tercih edersin?

Kolu şaşırtıcı derecede hızlı bir hareketle döndü ve parmakları bileğimi demir bir mengene gibi sardı.

"Olduğun yerde kal!

O anda sesi ne kadar buz gibi olursa olsun, bir şekilde içimi ısıtmayı, binlerce kamp ateşinden daha sıcak hissettirmeyi başardı. Gözleri

Karanlıkta parıldadı ve sırtımdan aşağı bir ürperti gönderdi. 'Gerçekten mi? Yapmazsam ne yapacaksın?'

Hareket etti. Üzerime gelmeden önce, bir Titan'a yakışır bir gölge oluşturan gölgeli formunun üzerimde yükseldiğini görecektim kadar bile zamanım olmamıştı. Ağırlığı bir saniyeliğine nefesimi kesti ve ihtiyacı olan tek zaman buydu. Kolları beni sardı ve yana doğru yuvarlandık, battaniyelerimiz ve giysilerimiz bizi ayrılmaz bir yumak haline getirene kadar sardı. Küçük bir kum tepesinin dibinde durduğumuzda hâlâ nefes nefese kalmıştım ve bunun tek nedeni doğaçlama güreş müsabakası değildi. Kanım hızla pompalanıyordu ve her yerimin karıncalandığını hissediyordum.

"Bırak!"

"Neden?" Soğuk sesi kulağıma kaydı, yumuşak ve baştan çıkarıcıydı. 'Kucaklaşmak ve sarılmak istedin, değil mi? Evet, öyleyiz.

Onu itmeye çalıştım ama kolları beni o kadar sıkı sarmıştı ki, kollarımı iki yanıma bastırıyordu, deneyemedim bile. Onun yerine başımı göğsüne vurdum.

"Bu kucaklaşma değil!"

"Neden, aşkım?"

"Çünkü seni boğmak istiyorum!"

"Sarılmanın yeni bir versiyonu diyelim - değiştirilmiş ve geliştirilmiş.

"Lanet olsun sana! Bırak beni!"

"Hayır.

Ona, çoğunu Arap denizcilerden ve çarşıdaki tüccarlardan öğrendiğim ve aslında hiçbirini anlamadığım bir dizi küfür savurmaya başladım. Bay Ambrose beni dinliyor, elini en ufak bir şekilde gevşetmiyordu. Sonunda nefesim tükendiğinde şu yorumu yaptı: 'Arapça öğrenmeye umut verici bir başlangıç yapmış görünüyorsun. Ancak kelime dağarcığınız biraz tek taraflı denebilir.

'Kelime dağarcığınızı alıp bir deveye sokabilirsiniz...'

Tam o anda ağzımı bir öpücükle kapatmasaydı daha da ileri gidebilirdim. İçime bir sıcaklık yayıldı, bedenim içgüdüsel olarak kendini onunkine uydurdu, yumuşadı, savaşmayı bıraktı. Hayır, bu doğru değildi. Savaşmayı asla bırakmadım. Ama bir an önce uzaklaşmak için savaşıyordum. Şimdi ise yaklaşmak için savaşıyordum!

Bir yerden alçak bir hırıltı duydum. Coşkuyla kapalı olan gözlerim, sırtlanı, aslanı ya da her neyse, o yerde pusuya yatmış bekleyen hayvanı aramak için açıldı.

karanlık gece. Ancak o zaman hırıltının nereden geldiğini fark ettim: kendi boğazımdan!

Ellerim yavaşça göğsüne doğru ilerledi, ta ki yüzüne ulaşp onu daha yakına çekene kadar. Boğazının arkasından alçak, erkeksi bir ses çıkardı ve dudaklarımda istemsiz bir gülümseme belirdi.

"Yani..." diye mırıldandı ağızıma karşı. 'Benim değiştirilmiş sarılma versiyonumun etkinliği hakkında...'

"Evet?

"Hala üşüyor musun?

Soğuk mu? Şaka mı yapıyor?

Soğuk unutulmuştu. Soğuk kavramı artık başka bir evrene aitti.

"Hayır! Değilim!

"Ben öyle düşünmemiştim.

'Seni... seni... kibirli bekar oğlu! Seni *İbni Himar!*'^[24] -

"Doğum belgeme göre değil. *"Kol*

Ayre!'^[25]

"Bu biraz anatomik zorluklara yol açabilir.

"Kool Khara!'^[26]

'Tadını pek sevmiyorum. Konuşmana dikkat et!'

Görünüşe göre benim utanç verici üslubum onu çok fazla rahatsız etmemiş - Çünkü bir sonraki yaptığı şey beni daha yakına çekmek ve dudaklarıma bir öpücük daha kondurmak oldu. Yana doğru dönerek, bir tarafım kalın battaniyelerle, diğer tarafım da vücuduyla soğuktan korunacak şekilde kendini yerleştirdi ve öpüşmemizi nazikçe keserek beni göğsüne doğru çekti. Bir süre sonra uykuya daldım, ona sokulurken bir sırtımayı bastırdım.

~~**~*~*

Sonraki birkaç gün içinde Bay Ambrose ile aramızda zımni bir anlaşma oluştu. Gün boyunca birbirimizden nefret etmek için elimizden geleni yaptık, ben ona giderek büyüyen Arapça küfür dağarcığımdan örnekler savurdum, o da kalın bir sessizlik duvarı ördü. Ama geceleri.

Gece farklı şeyler oldu.

Tekrar yan yana uzanırdık ve beni kollarının arasına alır, etrafımızdaki çölün soğuk ıssızlığının ortasında benim için küçük bir sıcaklık mağarası yaratırdı. Bütün gece bana böyle sarılacaktı - ve sadece ısınmak için de değil. Dudaklarının benimkiler üzerindeki tadı... O zamana kadar, ben

hiçbir şeyin katı çikolatanın lezzetli şahaneliğine rakip olabileceğini düşünmemiştim. Yanılmışım.

Sabahları her zamanki soğuk, mesafeli ve sessiz haline döndüğünde, bazen kendi kendime onun geceki alter egosunu hayal edip etmediğimi sorardım. Ama sonra güneş batar ve uzun boylu bir adamın karanlık gölgesi bana doğru yaklaşırdı.

"Lillian?"

"Evet?"

"Bana gel."

Geceler geçti. Günlerin de geçtiğini sanıyordum ama son zamanlarda birincisine ikincisinden çok daha fazla dikkat etmeye başlamıştım. Çölde ağır ağır ilerliyorduk ya da belki de bir yarış atından daha hızlı ilerliyorduk. Bunu gerçekten bilmiyordum. Her şeyin sürekli değiştiği, rüzgârla savrulduğu bir manzarada, herhangi bir zamanda nerede olduğunuzu ve ne kadar hızlı hareket ettiğinizi söylemek zordu.

Olayın üzerinden kaç gün geçtiğini bilmiyordum. Tek bildiğim dayanılmaz derecede sıcak bir gün olduğu ve güneşin kızgın demir çekiçlerle başımıza vurduğuydu. Başka bir deyişle, diğer günler gibi bir gündü. *Her* şey o gün oldu.

Bir kum tepesinin kenarından yukarı doğru ilerliyorduk. Ne yazık ki, güneş ışıyla dolu olan taraftı. Ambrose zorlanıyor, her adımda homurdanma sesleri çıkarıyordu. Bağırsak sorunları olduğunu sanıyordum. O yapmamıştı.

üretildi oldukça olarak çok bok için yanmak dün olarak

Her zamanki gibi. Ne yazık ki, adaşından bu boşluğu doldurmasını isteyemezdim. Birden Ambrose tamamen durdu. Gözlerimi kırıştırtarak sıcaktan kaynaklanan sersemliğimi üzerimden atmaya çalışırken, tam önümde, parlayan kumun üzerinde siyah bir şey gördüm. Bir ucunda kocaman, keskin bir kuyruğu olan, yengeçle dev bir örümceğin karışımı bir şeye benziyordu. Bir dakika... Bir zamanlar bir ansiklopedide buna benzer bir şey görmüştüm, değil mi? Adı neydi?

Yine mi? Bir akrep! Evet, işte buydu! Bir akrep! Kuyruğu değil miydi...?

Kaşlarımı çattım. Aklımın bir köşesinde o kuyrukla ilgili hatırlamam gereken önemli *bir şey* olduğundan emindim. Ama o anda aklıma gelmek istemiyordu. Yerel tıpta mı kullanılıyordu? Fransız restoranlarında bir lezzet miydi? Evet, muhtemelen öyleydi! Fransızlar her türlü garip şeyi yerd.

Akrep kısıkaçlarını tehditkâr bir şekilde şaklattı. Ambrose geriye doğru bir adım attı.

"Oh, korkak olma! Deveye söyledim. Akrebe doğru eğilerek, çok yüksek ve net bir sesle: 'Defol!' dedim.

Akrep bir an tereddüt etti - sonra döndü, uzaklaştı ve çok uzak olmayan bir deliğe daldı.

"İşte, gördün mü? Ambrose'un boynunu okşadım. 'Korkmana gerek yok. Ben seni koruyacağım.

Ancak kum tepesinin zirvesine ulaştığımda ürkmek için pek çok nedenim olabileceğini fark ettim. Ayrıca akrebin aniden yeraltına çekilmesinin sebebinin muhtemelen ben olmadığımı da fark ettim. Çok, çok ileride, güneyside, sarımsı bir şeyin, hastalıklı bir bulut kümesi gibi, yerin çok üzerinde asılı durduğunu görebiliyordum. Gerçekten bulut olamayacak kadar yakındı. İlk başta o şeyin hiç hareket etmediğini düşündüm, ama sonra onunla önümüzdeki tek başına bir kaya arasındaki mesafenin yavaşça daraldığını fark ettim. Sonunda kayaya ulaştı ve onu yuttu.

Titredim.

"O da ne? Ben sordum.

Yusuf lambadan çıkan bir *cin* gibi yanımda belirdi. Ama bana üç dilek hakkı vermeye gelmemişti. Yüzü asıktı. "Bu şeytanın nefesi, *Hanem*.

"Kokuyor mu?

Daha da kötüsü. Isırır, boğar ve sizi canlı canlı gömer. Bu bir kum fırtınası, *Hanem*. Gördüklerimin en kötülerinden biri.'

Hastalıklı bulut kümesine şüpheyle baktım. "Pek bir şeye benzemiyor.

Yusuf'un ağzının bir köşesi mizahsız bir gülümsemeyle seğirdi. "Yaklaştığında daha etkileyici görünüyor, inan bana *Hanem*.

Hızla döndü ve Arapça birkaç emir verdi. Kumulun tepesine doğru acele eden adamlar develerinden inmeye ve develerini oturtmaya başladılar. Birkaçı başörtülerini çıkarıp üzerlerine su dökmeye başladı, diğerleri hızla kum tepesinin üzerine çadırlar kurmaya başladı.

"Bu da ne böyle? Neler oluyor?" Devesini dört nala koştururken aniden durduran Bay Ambrose, eyerden kayarak indi ve Yusuf'a tehditkâr bir bakış fırlattı. "Açıkla kendini, Yusuf.

Diğer adam cevap olarak sadece hastalıklı sarı bulutu işaret etti. Artık o kadar da uzak olmadığını fark ettim.

"Evet? Bay Ambrose sordu. "Nedir bu şey?" "Kum fırtınası, *Efendi*.

"Ve?

"Durmak zorundayız, *Efendi*. Geçene kadar sığınak aramak için.

"Sığınak aramak mı? Bay Ambrose'un gözleri bir santim kadar kısıldı. 'Bunun beni geciktirmesine izin vereceğimi gerçekten düşünmüyorsunuz, değil mi? Ufacık bir kum parçasının beni yolumdan alıkoymasına izin vereceğimi?

Arap nefesini içine çekti. 'Ufacık bir kum parçası mı? *Efendi*, ben...' 'Devam ediyoruz Yusuf! Tek kelime daha etme. 'Ama *Efendi*...'

Bay Ambrose uzun bir parmağını kaldırdı ve Yusuf hemen sustu. Bir nefes daha alarak başını eğdi. 'Peki *Efendi*. Nasıl isterseniz, *Efendi*.'

"Devam etmenin akıllıca olduğuna emin misin? Kum tepesinin diğer tarafından aşağı inmeye başladığımızda sormaya cesaret ettim. "Eğer gerçekten tehlikeli olduğunu düşünüyorsa, onu dinlememiz gerekmez mi?

Bana bir bakış attı. O bakışlardan biri. "Ortalama bir kum tanesinin boyutunu biliyor musun?

"Hayır," diye itiraf etmek zorunda kaldım.

'0.0024803 ile 0.08 inç arasındadır. Şimdi, bir an için dikkatlice düşünün. Bir inçin onda birinden daha küçük bir şeyin beni durdurmasına izin vereceğimi mi sanıyorsunuz?

"Um... hayır.

"Gerçekten, hayır.

Ve bu konuda söylemeye tenezzül ettiği tek şey buydu. Belki de haklıydı. Belki de bir parça kum için endişelenmek aptalcaydı. Ama ne zaman aşağıdaki vadide giderek yaklaşan toz bulutlarına baksam, bunun 'bir parça kumdan' daha fazlası olduğu izlenimine kapılmadan edemiyordum.

Gürleme başladığında tepenin dibine henüz varmıştık. "O da ne?

Yusuf'a doğru dönerek seslendim. "Gök gürültüsü mü?

"Evet, *Hanem*," diye cevap verdi acımasızca, önüne bakarak. "Öldürmek için şimşeğe ihtiyaç duymayan bir fırtınadan.

Gümbürtü büyüdü ve kısa süre sonra sürekli bir kükremeye dönüştü, korkunç çenelerini kapatamayacak kadar aç bir ejderhanın gürültüsü gibi. Rüzgâr *cüppeme* çarpmaya ve vurmaya başladı ve onu yerinde tutmak için başörtümü kavramak zorunda kaldım. Rüzgâr sıcağa karşı herhangi bir rahatlama getirmedi. Aksine, cehennemin kapılarının açıldığını düşündürecek kadar sıcaktı.

"Artık o kadar da küçük görünmüyor, değil mi? Gürültü üzerine bağırdım. Bay Ambrose sadece birkaç adım yanımda gidiyordu ama yine de sesimi duyurmak için sesimi yükseltmek zorunda kaldım. Önümüzdeki bulut her geçen dakika daha da büyüyordu. Durduğumuz yerden küçük bir ev yüksekliğinde görünüyordu. Birkaç dakika önce sadece deve boyunda görünüyordu. "Ne demiştiniz? 0.0024801 inç mi?"

"0.0024803" diye geri aradı. "0.0024801 değil.

"Elbette, bu çok şey fark ettirir! Cevap yok.

"Henüz fark etmediyseniz, aşılması çok kolay olduğunu düşündüğünüz bu 0.0024803 inçlik engellerden oldukça fazla var gibi görünüyor. Belki de artık durmalıyız.

Cevap yok.

"Sen inatçı bir bekar çocuğusun!

"Daha önce bana bir eşeğin oğlu olduğumu söylediğini sanıyordum?" "O Arapça hakaretlerim bitmeden önceydi!

Bana bakmak için başını çevirdi. Çenesinde inatçı bir duruş olduğunu söyleyebilirdim ama bu doğru olmazdı. Çenesini inatçı bir şekilde ayarlamasına gerek yoktu. Granit bir blok gibi sert ve köşeli olan çenesinin şekli bile diğerlerinin olmayı umabileceğinden çok daha inatçıydı.

"Bunu yapabiliriz. Tartışmaya gerek yok. Devam ediyoruz."

Sıcak bir rüzgâr bize çarptı ve şapkasını başından söküp aldı. Dışarı fırlayan eli, kum tepelerinin üzerinden uçup gitmeden önce şapkayı tam zamanında yakaladı.

"Söyle bana..." Kulaklarımdaki uğultu artık öyle bir seviyeye ulaşmıştı ki, sesimi duyurabilmek için kendi kendime kükremem gerekiyordu. "Daha önce hiç kum fırtınasında bulundun mu?"

Sessizlik. Daha doğrusu konuşmanın yokluğu. Etrafımızda fırtına rüzgarları eserken, sessizlik fikri bile düşünülemezdi.

"Eee? Kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. Önümüzde fırtına Londra'nın en yüksek evlerinden daha yüksekte yükseliyordu. Artık bir bulut değil, bizi gömmek için bekleyen kumdan bir duvar gibi görünüyordu. "Öyle mi?"

"Hayır! Ama bir sürü kar fırtınasında bulundum. "Yani?"

"Yani kar sizi dondurur. Kum dondurmaz. Bu yüzden daha tehlikeli olamaz.

Önüme bir kez daha endişeli bir bakış attım. Şahsen ben bundan tam olarak emin değildim.

Artık kumulun ötesindeki vadinin dibine ulaşmıştık. Önümüzde küçük bir tepe yükseliyordu ve fırtına o tepeden aşağıya doğru geliyordu, savurarak, çarparak, keserek, gürleyerek. Solumda bir kum sütununun kükreyerek geçtiğini ve bir kaktüsü bütün olarak yuttuğunu gördüm. Sanki hiç olmamış gibi gözden kayboldu.

"Lütfen, *Efendi!* Yusuf'un sesi her zamankinden daha yüksek ve cızırtılıydı. Kendi boğazımın da kumlar yüzünden giderek daha fazla sızladığını fark ettim. Döndüğümde Yusuf'un dörtnala bize doğru geldiğini gördüm. 'Lütfen, durmamıza izin verin! Hareket etmeyi kesmeliyiz! Fırtına dağılmıyor, bize doğru geliyor! Yapamayız...'

Fırtına böğürerek onun yolunu kesti. Bir an sonra, kahverengimsi, yakıcı bir buhar bulutu aramızda sürüklendi ve Yusuf gitmişti. Çılgınca ağzımı açıp seslenmeye çalıştım ama ağzım kumla doldu ve boğuldum. Manyak gibi öksürerek Ambrose'un boynuna yığıldım. Deve etrafımızdaki kum selinden zerre kadar rahatsız olmuş görünmüyordu.

"Patlama! Pis kokulu, iğrenç bir cehennem çukuru...'

Tekrar öksürdüm ve ağzımı kapatmak zorunda kaldım. Lanet olsun! Artık yüksek sesle küfür bile edemiyorsanız, işler gerçekten kötüye gidiyordu!

Ağzımı ve burnumu kapatmak için cüppemin yakasını yukarı çekerek başımı kokuşmuş devenin boynundan birkaç santim kaldırdım ve diğerlerinin nereye gittiğini görmeye çalıştım. Bir an için gözlerimde bir sorun olduğunu düşünerek gözlerimi kırptım. Diğerleri artık orada değildi. Ne develer, ne dağlar, ne kum tepeleri, hatta ne de toprak!

Sadece etrafımdaki küçük bir daire yarı yarıya görünür halde kalmıştı. Onun ötesinde her şey sarımsı bir sis tarafından yutulmuştu. Her geçen an daha da koyulaşan bir sis.

Lanet olsun! Güneş nerede?

Artık orada değildi. Fırtına diğer her şey gibi onu da yutmuştu. Diğer herkes gibi.

Aman Tanrım... Herkes mi? Bay Ambrose!

Cevap yok. Çılgınca, sağdan sola baktım - eğer bu yarı somut, dönen kum dünyasında yönlerden bahsedebilirsiniz. Hiçbir şey. Hiçbir şey.

Siyah ceketinin uçları bile dalgalanıyordu.

'Bay Ambrose! Neredesiniz?'

Cevap yok. Fırtınanın uğultusu ve bunun dışında tam bir sessizlik vardı.

Lanet olsun ona! Eğer şu anda sadece beni kızdırmak için sessiz kalıyorsa, onu boğacağım!

Ama başka ne yapabilirdim ki? Nasıl emin olabilirdim? Şey...

bir şey vardı.

'Dick, sevgilim? Dick, sevgilim bana gel!' Cevap yok.

Pekala, beni *gerçekten* duyamadı. Eğer duyabilseydi, kesinlikle şikâyet ederdi. Şimdi, panik gerçekten yerleşmeye başlamıştı ve bu nefes alma sorununu daha kolay hale getirmiyordu. Nefesim hızlandıkça, boğazıma daha fazla kum kaçıyordu.

Ambrose! Ambrose, neredesin, seni lanet piç!

"Grumph? Grumph!" diye cevap geldi altımdan. Deveye bir tekme attım. 'Kapa çeneni! Seni kastetmedim!'

Tekmemi dostça bir cesaretlendirme olarak algılayan deve Ambrose adımlarını hızlandırdı. Fırtınanın ortasında güzel bir öğleden sonra gezintisi için tamamen hazır görünüyordu. İsteddiği yere gitmesine izin verdim. Ona tutunmakla ve etrafımdaki karanlık girdapta bir yaşam belirtisine işaret eden herhangi bir şey bulmaya çalışmakla yeterince meşguldüm.

Birdenbire, işte oradaydı! Sarı-kahverengi sellerin arasında siyah bir leke.

Bay Ambrose!

Bir cevap duydum mu? Emin olamadım. Fırtınanın uğultusundan değil.

Bay Ambrose, benim! Benim-'

Bir başka şiddetli öksürük nöbeti beni ele geçirdi. Bittiğinde, siyah nokta gitmişti.

Lanet olsun! Böyle devam edemezsin, Lilly!

Hayır, yapamazdım. Ama başka ne yapabilirdim ki?

Dur ve bir saniye düşün, aptal! Adamları düşün! Yusuf onlara kum fırtınasına hazırlanmalarını emrettiğinde ne yaptılar?

Tabii ki! Su şişemi devenin semerinden söküp açtım ve doldurmaya başladım. Acele ettiğim için dikkatli değildim: İçindekilerin neredeyse yarısını ağzımı ve burnumu kapatan bez parçasının üzerine boşalttım.

Aklım başıma geldi ve daha sonra bir şeyler içmem gerektiğini hatırladım. Ama yine de rahatlama hemen oldu: Küçük toz parçacıkları bezin içinden boğazıma doğru ilerlemek yerine dışarıdaki ıslaklığa yapışmaya başladı.

"Bay Ambrose! Yeni bir enerjiyle, yüzümdeki ıslak bezi tutarak bağırmaya başladım. "Bay Ambrose, neredesiniz? Deveyi ileriye doğru sürerek fırtınanın içine doğru ilerledim, en son onun siyah kuyruklu ceketini gördüğümü sandığım yere doğru koştum. "Bay Ambrose!

Cevap yok.

Elbette söylemez! Dudaklarını kapalı tutmakta bu kadar ustayken neden bir şey söylemeye tenezzül etsin ki? Ne de olsa tehlikede olan sadece onun hayatı! Gereksiz yere aniden sesini yükseltmesi için bir sebep yok!

Sonra onu gördüm: biraz solumda, etrafımdaki kükreyen kumların arasından zorlukla görülebilen, yırtık pırtık siyah bir kumaş parçası, kuyruğunun ucunu sallayan siyah bir yılan gibi bana doğru sallanıyordu. Yılanların kuyruğu var mıydı? En azından bunun vardı! Kuyruklu bir ceketin kuyruğu!

İşte oradaydı: Bay Ambrose, yüzüne çarpan kum fırtınası sanki sadece bir rahatsızlıkmiş gibi ilerliyordu. Her nasılsa fırtınada devesini yanlış yere koymayı başarmıştı ama olsun. Güçlü uzun bacakları onu ileriye doğru taşıyor, gözleri yarıklara kadar kısılmış, silindir şapkası her nasılsa, mucizevi bir şekilde hala granit kafasındaydı. Sanki saatlerce böyle devam edebilirmiş gibi görünüyordu.

Ve sonra düştü.

"Bay Ambrose!

Çığlığımı duyup duymadığını bilmiyordum. Dizlerinin bağı çözülde ve ellerini kuma vurarak kendini en azından yarı dik tutmaya çalıştı. Göğsü kabarıyor, fırtına ve kumun kakofonisinden duyamadığım öksürüklerle sarsılıyordu.

Bay Ambrose!

Bu sefer beni duydu. Başını çevirip bana baktı, her zamanki kadar soğuktu. Yemin ederim, bir an için aramızdaki kum taneciklerine buz parçacıkları karıştı.

"Olduğun yerde kal!

Bir an için sesi rüzgârın gürültüsünü bastırdı. Emrin gücü beni neredeyse devamden geriye doğru savuruyordu. Sonra dişlerimi sıktım ve ona ters ters baktım.

Kalmak mı?

Ha! Hiç sanmıyorum!

Devemi daha hızlı hareket etmesi için teşvik etmeye çalıştım. Gözlerinde öfke alevlendi. Ayağa kalkmak için kendini itmeye çalıştı. Aslında kendini birkaç santim yukarı kaldırmayı başardı. Bir an böyle kaldı, kaderine isyan eden düşmüş bir Titan, bağlanmak üzere olan Prometheus - sonra gücü tükendi ve bir yığın halinde yere yığıldı.

"Hayır! Bay Ambrose!"

Sanki zafer kazanmış gibi, kum fırtınası açgözlü bir uluma çıkardı ve bir kum fırtınası aramızda patladı. Şekli, 0.0024803 inçlik çakıl taşlarından oluşan dönen kütlenin içinde kayboldu ve gözden kayboldu.

Tuzak

"Hayır!

Kalbim neredeyse duracaktı. Bay Ambrose'dan geriye hiçbir iz kalmamıştı. Hem de hiç! Etrafımdaki, artık koyu kahverengi olan ve her geçen dakika daha da koyulaşan, hastalıklı, ısıricı taş sisi onu tamamen yutmuştu.

Sakin ol, Lilly! Mantıklı düşün! Tam önündeydi, değil mi? Yani dümdüz gitmeye devam edersen, er ya da geç ona çarpacaksın.

Ne kadar harika!

Sadece bir sorun vardı: Dümdüz ilerisi tam olarak *neredeydi*? Ve madem yönlerden bahsediyoruz, sol ve sağ neredeydi? Tüm yönler etrafımdaki kükreyen tufan tarafından yutulmuştu. Tıpkı *onun yutulduğu* gibi. Yutulmuş, çiğnenmiş ve sindirilmişti.

Hayır! Hayır, lütfen o olmasın!

Şey... eğer çiğnenmiş ve sindirilmişse, er ya da geç tekrar dışarı atılması gerekir, değil mi? Belki de tek parça halinde?

Ve belki de bu kanlı metaforu biraz fazla abartıyorsun, Lilly Linton! Kaldır kıcını!

Ben de aldım. Kıcımı oynatıyorum yani. Daha doğrusu deveyi. Daha hızlı gitmesini istediğimde protesto edercesine meledi, ama hızlandık ve bir an sonra tam önümdeki kumda kalbimi hoplatan bir şey gördüm: ayak izleri! Zar zor seçilebiliyorlardı ve ben baktıkça kayboluyorlardı ama oradaydılar!

'Daha hızlı! Daha hızlı, Ambrose!'

Birkaç adım daha attıktan ve protesto sesleri yükseldikten sonra kum yarıldı ve yarı yarıya kuma gömülmüş, yüzüstü yatan, siyah giysili bir figür ortaya çıktı.

"Bay Ambrose! Devenin sırtından kayarak onun yanında dizlerimin üzerine çöktüm. 'Bay Ambrose, efendim! Yaşıyor musunuz?'

"Git buradan," diye

homurdandı. Evet.

Kesinlikle canlı.

"Neden yapmalıyım ki? Ben talep ettim.

"Böyle bir fırtınada etrafta dolaşmak güvenli değil! "Oh, bunu daha yeni anladın, değil mi?

"Sana olduğun yerde kalmanı söylemiştim!

"Ve ben dinlemedim. Şimdi gel, buraya gel.'

'Ne dediğimi duymadın mı? Git!" Kendini yukarı itmeye, beni uzaklaştırmaya çalıştı, sonra yarı homurdanarak, yarı öksürerek tekrar yere çöktü. 'Git dedim! Ciğerlerim parçalanıyor! Senin bir deven var; belki buradan canlı çıkabilirsin. Beni parça parça ölüme terk et!

"Hiç şansın yok! Eğer öleceksen, bu dünyadaki son dakikalarının olabildiğince sefil geçmesini sağlayacağım!

"Ne kadar nazıksınız!

Onu çekiştirmeye, birkaç metre ötedeki sisin içinden sadece karanlık bir şekil olarak görünen deveye doğru çekmeye çalıştım. Ama gözlerini açıp o derin, karanlık, deniz rengi gözleriyle bana baktı ve başını salladı. 'Hayır! Bırak beni! Kendini kurtar!

Gözlerimi kısmıştım. "Alışılmadık derecede asil mi davranıyorsun, yoksa bir kızın senin taş gibi kıcını kurtarmasını istemiyor musun?

Sessizlik.

Sanırım cevabımı almıştım.

'Demek durum böyle, öyle mi? Sana haberlerim var *Dick, sevgilim,*' dedim ve kolunu tekrar sıkıca çektim. Doğru yöne doğru birkaç santim kaydı. 'Benim parmağımda hâlâ bir evlilik yüzüğü var, senin de öyle, ne kadar geçici olursa olsun. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Şu anda Tanrı'nın, bir devenin ve bir kış dolusu kumun huzurunda, hastalıkta ve sağlıkta, iyi günde ve kötü günde, mutlulukta ve üzüntüde, hatta küstah bir aptal gibi davrandığında bile senin sadık ortağın olacağıma yemin ediyorum! Senden kayıtsız şartsız nefret edeceğime, bana ödeme yaptığın sürece isteklerinde seni destekleyeceğime ve her hafta boş bir günüm olduğu sürece seni onurlandıracağıma ve sana saygı duyacağıma söz veriyorum. Bu -' Bir kez daha çekiştirdim ve devenin barınağına daha da yaklaştı 'bu - benim - ciddi - yeminimdir!^[27]

"Ne kadar dokunaklı.

'Hareket ettiğini mi düşünüyorsun? O zaman kaldır kıcını! Hemen oraya gitmeliyiz! Birkaç metre ötede kum fırtınasının içinde huzur içinde uyuklayan devenin karanlık dış hatlarını işaret ettim. 'En azından Ambrose bize fırtınadan biraz sığınak sağlayacak!

"Sen," diye homurdandı, sendeleyerek ayağa kalktı ve tökezleyerek bineğimin yanına geldi, "o devenin adını değiştireceksin!

"Oh, öyleyim, değil mi?" "Evet!

"Bunu göreceğiz.

İkimiz de çok ama çok yerinde bir isimle anılan devenin yanında yere yığıldık. Ambrose bize, etkileyici kışına çarpan kum tanelerinden daha fazla ilgi göstermiyordu. Bunun yerine - sürpriz, sürpriz - tamamen sakin ve sessiz kaldı. Çok, çok, çok, çok, çok uygun bir şekilde adlandırılmış devenin heybesine doğru eğilerek ikinci bir başörtüsü çıkardım ve kalan suyumun bir kısmını üzerine döktüm.

"İşte! Bay Ambrose'a uzattım. "Bunu ağzınıza ve burnunuza koyun!

'Bu Arap *kadın kıyafeti*! Ben kesinlikle-'

Şap! Fırtınanın gürültüsü içinde bile, yüzüne çarpan ıslak bezin sesi tatmin edici bir şekilde duyulabiliyordu.

'Boğulup ölmek istemiyorsan takma! Eğer istiyorsan, misafirim ol ve çıkar.

"Beni onurlandırmak ve bana saygı duymakla ilgili ne diyordun?" diye boğuk bir ses geldi kumaşın altından.

'Koşulları hatırlıyorsun, değil mi? Bu lanetli yolculuğa başladığımızdan beri bir gün bile izin almadım!

Uzarak, yanlış kullandığı başörtüsünü gözlerinden çekti ama yine de ağzının ve burnunun üzerinde bıraktı. Yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzaklaşana kadar bana doğru eğildi ve gözlerini biraz daha kısarak baktı. "O zaman sana iyi haberlerim var.

"Öyle mi?

"Evet, gerçekten. Kolunu sallayarak etrafımızdaki şiddetli fırtınayı işaret etti. "Size günün geri kalanında izin veriyorum.

'Çok teşekkürler, efendim! Güzel bir fincan çay ve bir parça elmalı turtanın tadını çıkarmak için hemen en yakın kafeye gidiyorum!

"Bir şey değil! Ve unutma-'

Sesi bir fırtına rüzgârıyla kesildi ve bir kum patlamasının bana çarptığını, neredeyse beni ona doğru savurduğunu hissettim. Devenin heybesinin kayışlarına tutunarak kendimi tam zamanında yakaladım. Neredeyse anında bir kum patlaması daha yaşadım. Gözlerimi kocaman açarak yukarı baktım. Bir şeyler oluyordu!

Etrafımızdaki uğultu hiç kesilmeden ve azalmadan devam ediyordu. Ama şimdi... şimdi, tamamen farklı bir şey başlıyordu. Şimdiye kadarki tüm fırtına boyunca, manzara ve yaşayan her varlık gibi yönler de yutulmuştu. Ama en azından kaosun içinde bir yerlerde hâlâ bir ışık, bir varoluş hissi vardı.

Şimdi ise etrafımızdaki koyu kahverengi sis daha da koyulaşmaya başlamıştı. Fırtına yeni bir güçle şiddetlendi ve kumlar kalın kumaşın içinden bile sızlayarak *elbiseme* çarparken acı dolu bir çığlığı bastırmak için alt dudagımı ısırdım. Islak bez olsun ya da olmasın, nefes almak gittikçe zorlaşıyordu.

Görüş alanımın kenarında her şey kararmaya başlamıştı. Belli belirsiz, neler olduğunu merak ettim. Ölüyor muydum? Burada, bu ıssız çölde, tek dostum bir buz kütlesi kadar soğuk ve sert bir adam mıydı?

Hayır, bu doğru değil. Deveyi de aldınız!

Doğru ya! Çok şanslıydım.

Öldüğüne emin misin? Çünkü her şey sadece görüş alanının kenarlarında kararmıyor gibi görünüyor. Her yer kararıyor.

Başımı kaldırıp baktığımda irkilerek nefesimi içime çektim. Ya da en azından öyle yapmaya çalıştım. Aslında içime çektiğim şey bir vagon dolusu çöl tozuymuştu.

"Tanrı aşkına...! Sesim kulaklarımda zor duyuluyordu. Fırtınanın uğultusu yeni boyutlara ulaşmış, kulak zarımı ilkel bir güçle dövüyordu. "Neler oluyor?

Üstümüzde, gökyüzü ya da güneşsiz bir dünyada, dönen kumların arasında gökyüzü olarak geçen şey kararıyordu. Sadece koyu kahverengiden bahsetmiyorum. Karanlık demek istiyorum. Yıldızsız ve tüm pencerelerin üzerine panjurlar çakılmış bir gece gibi karanlık. Bir fincan İspanyol kahvesi gibi koyu. Tanrı, ışığa izin vermenin iyi bir fikir olabileceğini düşünmeden önceki siyah renk gibi karanlık.

"Kutsal Musa ve makaronlar!

Yanımdan, Bay Ambrose'un belli belirsiz bir ses çıkardığını duydum. Bir kez olsun benim kullandığım dilden şikâyet etmiyordu.

"Neler oluyor?

O gürültüde beni duymayı nasıl başardı, bilmiyorum. Kendi kelimelerimden tek bir tanesini bile yakalayamadığım kesindi. Fırtına on bin çılgın ejderha gibi şiddetleniyordu.

'Güneş ölüyor,' diye
homurdandı. "Ne?

"Bak. Elini kaldırarak karanlığın en yoğun olduğu yere doğru uzattı. Sadece birkaç dakika sonra parmakları fırtına tarafından yutuldu. Sıcağa rağmen sırtından aşağı soğuk bir ürperti indi.

'Bu... bu olamaz! Bir fırtına güneşi bu şekilde engelleyemez! Bu...'

"Birkaç mil yüksekliğinde.

'Hayır! Hayır, bu olamaz! Kesinlikle olamaz! İçimde yükselen panikle etrafıma bakındım. Her şey hızla yok oluyordu. Ambrose'un kafası gölgeler tarafından yenmeye başlamıştı bile. Bir dakika sonra başsız bir devemiz olacaktı. Ve sonra... Sonra ne olacaktı? "Hayır! Bu olamaz!

"Görünüşe göre, olabilir.

Dehşetle, ışığın son kırıntılarının da yok oluşunu izledim. İzleme yeteneğimin çalınmasını izledim. Fırtınanın uğultusu yeni boyutlara ulaşmış, şeytanın kahkahası gibi çınlıyor, yüzümüze sıcak kum ve karanlık tükürüyordu. Rüzgâr kötü niyetli bir güçle üzerimize geliyor, beni yerden koparıp karanlığa savurmakla tehdit edecek kadar sert bir şekilde çekiştiriyordu.

'Lanet olsun! Hayır!'

Elimi uzattım, tutunacak bir şey, herhangi bir şey bulmaya çalıştım ama elim karanlık bir kum girdabı tarafından yutuldu. Siyah hiçlik etrafımı sardı, beni yuttu, boğdu. Öksürerek, nefes nefese, tekrar hamle yaptım. Bu sefer sol elim bir şey yakalamayı başardı.

"Ah!

Oops. Görünüşe göre o şey canlıymış.

Bir el koluma dolandı, beni büyük ve sıcak bir şeye doğru çekti. Ne olduğunu göremedim; karanlık artık mutlak - ama kaba, öfkeli dokusundan bunun Bay Ambrose değil, Ambrose olduğunu varsaydım. En azından öyle olmasını umuyordum.

Sol elimle hâlâ tuttuğum şey ise... Bay Ambrose'a benziyordu. Daha önce tuttuğum bir şey gibi tanıdık geliyordu.

"Size tavsiyem," dedi karanlıktan gelen soğuk bir ses, "kulağımı hemen bırakmanız.

"Ah. Demek buydu. "Özür dilerim.

Bıraktım ve beni bir düzine santim kadar daha ileri çekti. Şimdi devenin öfkeli tarafına doğru bastırılmışım. Ne yazık ki kürk, parmaklarımın tutunabileceği kadar uzun değildi. Bay Ambrose şimdiye kadar kolumu serbest bırakmıştı. Orada yatıyordum, korkunç sığa rağmen titriyordum, karanlıkta üzerime korkunç bir his geliyordu.

Yalnızlık.

Soğuk kış akşamlarında, küçük kız kardeşiniz arkadaşlarıyla ziyarete gittiğinde ve evdeki diğer insanların hiçbirinin size söyleyecek anlamlı bir şeyi olmadığında hissettiğiniz gibi bir yalnızlık değil. Başkalarının anlamadığı şeyleri istemenin yalnızlığı değil. Hayır, bu daha kötüydü. Bu yalnızlık sanki

Orada başka hiç kimse yoktu, sadece karanlık, cehennem sıcaklığı ve ölüm vardı.

Fırtına acımasız, kükreyen bir kahkaha daha attı ve beni karanlığın içinden kumla savurdu. Yine beni vahşice çekiştirdi ve kendimi dünyadaki tek gerçek şey gibi görünen zeminde tutmak için faydasız bir çabayla parmaklarımı kuma gömmeye çalıştım. Bir yerden alçak bir inilti duydum.

Bu sensin! Kendi boğazından geliyor! Kendini topla, Lilly!

"Sorun ne?

O ses... Sanki bağılıyor gibiydi. Yine de, arka plandaki fırtınanın ezici gürültüsü üzerinde, sadece bir fısıltıdan ibaretti. Kimin sesiydi bu? Elbette Bay Ambrose'un değil! Böyle bir soru için asla nefesini boşa harcamazdı.

"Ben... Ben yalnızım. Ben de bağıırıyordum. Ama benim sesim de tıpkı diğeri gibi zar zor duyuluyordu.

'Hayır, gelmiyorsun. Deve burada.'

Bay Ambrose'du. Böyle bir zamanda böyle bir şey söylemeyi ancak o düşünebilirdi.

"Deve bağırsaklarımdan nefret ediyor! "Akıllı hayvan.

"Sen... bunu bilerek yapıyorsun!" "Ne yapıyorum?

"Beni kızdırıyorsun! Karanlığa doğru homurdandım. "Böylece korkmayacağım. "İşe yarıyor mu?

"Evet, kahrolsun!"

"Gerçekten mi?

'Tüm söyleyeceğin bu mu? Sen lanet olası bir banka kurşununa benzeyen, ağzı sıkı bir piçsin!

"Anlıyorum. Bir anlık bir duraksama oldu. "Ya da daha doğrusu, görmüyorum. Aslında hiçbir şey.

'Ha, ha! Bu çok komik!'

Aramıza sessizlik çöktü. Ya da en azından sözcüklerin yokluğu. Fırtına devam ediyor, azalan cesaretimi kemiriyor, beni yavaş yavaş boğuyordu. İçgüdüsel olarak elimi uzattım, tutunacak bir şey, birisini arıyordum.

"Bay Ambrose?

"Evet?

Tereddüt ettim. Küçümseyici yorumlar bir şeydi, korkuyu uzaklaştırmak için öfke iyiydi, ama bu, şu anda düşündüğüm şey... bu tehlikeliydi.

Boğazımı temizledim. Gürültüden kimse duymadı. "Ben... yalnız hissediyorum.

"Öyle mi?

"Şu anda yalnız kalmak istemiyorum.

Sessizlik. Tek bir kelime bile etmedi. İfadesini okumak için yüzünü görmenin yardımına bile sahip değildim. Ama Bay Ambrose söz konusu olduğunda, okunacak ne vardı ki? Sadece bu seferlik, şansımı denemek zorundaydım. Dikkatle elimi uzattım ve pürüzsüz bir şey hissettim. Deri değildi. Kuyruklu ceketinin kumaşı belki. Bir kol mu?

Ani dokunuşum karşısında hafif bir seğirme gösterdi. Bunun beni caydırmasına izin vermeyerek, parmaklarım elinin üzerine gelene kadar elimi kolunun üzerinde gezdirdim. Dikkatlice birkaç kum tanesini fırçaladım ve altındaki yumuşak deriyi okşadım.

Bay Ambrose'dan yayılan sessizlik, sessizlikten daha sessiz bir hal aldı. Sonsuza kadar sürecek gibiydi. Sonunda konuştuğunda sesi biraz boğuk çıkmıştı - muhtemelen kum yüzünden. "Aramızdaki bu tür şeylerin gecenin karanlığına saklandığını sanıyordum.

Dudaklarımı ıslatmaya çalıştım. Ama ağızımda hiç nem kalmamıştı. "Bana oldukça karanlık görünüyor.

Bir duraklama daha. Sonra... 'Evet. Haklısın, öyle.'

Bir an sonra, iki güçlü kol etrafıma dolandı ve beni daha yakına çekti.

~~**~*~*

Karanlık tuhaf bir şeydir. Karanlıkta asla hayal edemeyeceğiniz şeyler olur.

"Bu da ne?" diye sordu bir ses. Ya da bağırdı. Ya da fısıldadı. Bu sağır edici, kükreyen sessizlik dünyasında bunu söylemek zordu. Ses biraz benimkine benziyordu.

'Bu benim. Boynum.' Karanlıktan gelen başka bir ses. Başka bir bağırış. Başka bir fısıltı. *Onun fısıltısı.*

Ellerim sıkıca boynuna dolandı ve onu kendime çektim.

'Hayır, o kokuyu kastediyorum. Deve kahvaltıda kötü bir şey mi yedi? Aslında koku o kadar da kötü değildi. Hiç de deve kokmuyordu. Biraz sert, doğru, ama aynı zamanda... ilginç.

"Hiç sanmıyorum. Bu koku burnunu koltuk altıma gömdüğün için geliyor olabilir.

"Oh.

Bir duraklama. Fırtına devam etti.

"Güzel bir koltuk altı. "Teşekkürler.

"İyi hissettiriyor. Karanlıkta benimkine benzeyen ses duraksadı. Sonra, daha alçak, neredeyse kendim bile duyamayacağım kadar alçak bir sesle şöyle dedi: 'Hepiniz iyi hissediyorsunuz.

Sessizlik. Ama sadece bir an için. Sonra siyah hiçliğin içinden onun sesi geldi.

"Sen de öyle.

Birden etrafımızdaki kara rüzgârın görünmeyen gücü kumdan bir yumruğu bana çarptı. Benimkine benzeyen bir ses haykırdı ve güçlü kollar etrafımı sardı. Sıcak havayı ve tozu soluyarak geriye doğru sarktım.

"Tanrım... Ben...

Korkuyorum!" "Ben de korkuyorum.

Bay Ambrose? *Korktunuz mu?* Bu olamaz! Küçük tatlı benden bahsetmiyorum bile!

Prensiplerimden *dolayı hiç* korkmadım!

Yanlış bir şeyler olması gerektiğini biliyordum! Başından beri biliyordum: karanlıkta fısıldayan ve ağlayan bu iki ses bize ait olamazdı! Ne Bay Ambrose'a, ne de bana! Tüm bu garip şeyleri başka biri söylüyor olmalıydı.

"Buraya gel," dediğini duydum Bay Ambrose'a benzeyen adamın. "Seni tutmama izin ver.

Lanet olsun! Artık başka birinin konuşuyor olması gerektiğinden yüzde iki yüz elli emindim! Ne bu evrende ne de başka bir evrende, hiçbir koşul altında konuşan Bay Rikkard Ambrose olamazdı!

"Evet! Lütfen!

Ve cevap veren kesinlikle ben olamazdım! Yine de, karanlıkta kendimi zayıf, sert bir vücuda bastırılmış hissettim, yanağım başka bir yüze değene kadar yüzümün kumaş ve kum üzerinde kaydığını hissettim. Köşeli bir yüzdü bu, bazı yerleri yontulmuş ve sert, bazı yerleri ise yumuşaktı. Örneğin dudakları gibi. Dudakları yumuşaktı. Tanıdık.

Ama nasıl tanıdık olabilirlerdi ki? Ne de olsa karşımda hissettiğim Bay Ambrose değildi ve bu hissi veren ben bile değildim. Bunlar

asla söyleyemeyeceğimiz şeyleri söylemeye, asla yapamayacağımız şeyleri yapmaya cüret eden karanlıktaki iki hayaletti.

Rick?

"Evet, Lilly?

"Burada olmana sevindim.

Ben konuşmuyorum.

Konuşan ben değilim. "Ben de burada olmana sevindim.

O da konuşmuyor.

"Gerçekten mi?

'Şey...' Hayalet adamın sesine alaycı bir dokunuş girdi. "Burada kum fırtınasının içinde, boğulma tehlikesiyle karşı karşıya olduğun için memnun değilim tabii ki. Burada, *yanımda* demek istedim.

"Evet. Ben de onu kastetmiştim. "Güzel.

"Evet.

Bir anlık sessizlik. Fırtına rüzgarlarının kükrediği bir an.

"Lilly?

"Evet?

'Eğer hayatta kalamazsak, bilmeni isterim ki ben...'

Ve fırtına bir feryat daha kopararak hayaleti kısa kesti. Belki de böylesi daha iyiydi. Gerçekten de Bay Ambrose'un sesine fazlasıyla benziyordu.

~~**~*~*

Karanlık aydınlanmaya başladığında ve garip bir tesadüf eseri yüzümü - bir hayaletin ya da görsel ikizin yüzünü değil, *gerçek yüzümü* - Bay Ambrose'un göğsüne yaslanmış halde bulduğumda, bu şüpheli ve kadınsı olmayan pozisyonundan hemen ürktüm. Bir şekilde bana dolanmış olan kollarını aceleyle açtı ve kumun üzerinde geri kaydık, suçüstü yakalanmış bir kedi yavrusu ve köpek gibi birbirimize dikkatle baktık.

Fırtınanın uğultusu biraz azaldı.

Boğazını temizledi ve kum açık eline düştü. "Ehem. Sen iyi misin?"

'Morarmış, kavrulmuş ve neredeyse kızarmış olmam dışında mı demek istiyorsunuz? Evet, efendim.'

"Yeterli.

İşte bu Bay Ambrose'un konuşmasıydı.

Etrafımızdaki koyu kahverengi sis yeniden aydınlandı ve birkaç düzine metre ötede bir insan- deve melezinin belli belirsiz dış hatlarını görebildik.

Yusuf? Sen misin?"

İnsan kendini devesinden ayırdı. 'Ambrose *Efendi*? Yaşıyor musun?'

"Elbette! Bay Ambrose küçümseyici bir ses çıkardı ve elini salladı. "Size söyledim, birazcık kum bile yoluma çıkamaz.

Yusuf'un gözleri Bay Ambrose'dan bana ve tekrar bana kaydı. Mısırlı, yüzünü örten kum örtüsünün altından bir şeyler söylemek için ağzını açtı, sonra tekrar kapatıp başını eğdi. 'Evet, *Efendi*. Dediğiniz gibi, *Efendi*.

Bay Ambrose'un arkasında ayağa kalktım ve onu işaret ederek gözlerimi devirdim. Sonra işaret parmağımı enerjik bir şekilde başımın yan tarafına vurarak çok anlamlı bir hareket yaptım. Yusuf'un yüzünde hâlâ bir örtü vardı ama altında bir şeylerin seğirdiğini görebildiğimi sandım. Belki bir ağzın köşeleri.

"Kum fırtınası dinene kadar bekleyin, sonra diğerlerini bulmak için gözcüler gönderin.

'Evet, *Efendi*. Çok uzağa gitmiş olamazlar. Kum fırtınası sırasında bir yerde kalıp sığınak aramanın en güvenli yol olduğunu bilirler.

Hayal görmüş olabilirim ama cümledeki 'onlar' kelimesinin üzerinde çok az bir vurgu olduğunu düşündüm. Bay Ambrose'un yorum yapmasına fırsat kalmadan Yusuf döndü ve bir kum tepesinin etrafında gözden kayboldu.

"Ve şu lanet devemi bulun! Bay Ambrose arkasından bağırdı.

Çeyrek saat sonra Yusuf bütün adamları ve develeriyle birlikte geri döndü. Biraz tozlu görünüyorlardı ama yıprandıkları için daha kötü değillerdi.

"Her şey hazır ve doğru, *Efendi*," dedi selam vererek. "Ve bir şey daha var.

Bay Ambrose, serseri devesinin heybelerini kontrol ederken durdu. "Evet?

"Uzaktan bir asker birliği gördük.

"Askerler mi?

'Mısırlılar ve İngilizler, *Efendi*. Gerçi biraz Fransız da olabilir. Uzaktan anlamak zordu.'

İngilizler, Fransızlar ve Mısırlılar mı?

Donup kaldım. Bu olabilir miydi? Hayır, olamaz!

Ama olmak zorunda! O olmak zorunda!

Demek Yüzbaşı Carter çöle doğru yola çıkmıştı. Hiçbir şey söylemedim ve ani hareketler yapmamaya dikkat ettim. Ne de olsa Bay Ambrose Kaptan Carter hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ve şu an onu bilgilendirmek için doğru zaman olduğunu düşünmüyordum. Gelecek hafta da olmazdı. Ya da gelecek yıl. Ya da doğruyu söylemek gerekirse hiçbir zaman.

Yavaşça Yusuf'a doğru döndü. Tek kelime etmemekte haklı olduğumu anlamak için gözlerindeki soğuk parıltıya bir kez bakmam yetmişti.

"Burada ne yapıyorlar?"

Yusuf omuz silkti. "Söyleyemem *Efendi*."

"Kaç kişi?"

'En az yüz, *Efendi*. Muhtemelen çevredeki kırsalda daha fazla. Benim gördüğüm daha büyük bir kuvvetin bir müfrezesi gibiydi.

Bay Ambrose başını kıpırdatmadan Kerim'e yan gözle baktı. "Değerlendirmeniz?"

Devasa muhafız düşünceli bir şekilde sakalını çekiştirmek için uzandı - sonra sadece havayı kavradı ve kaşlarını çattı. "Haydutların icabına bakmak için buradalar.

'Evet... ve muhtemelen yapılmasını istediğim şekilde değil. Youssef? Bizi yakalama şansları ne kadar?"

"Yok. Arap, fildişi bir kılıç gibi keskin ve çarpık, parlak beyaz bir gülümsemeyle gülümsedi. 'Bazılarının develeri var ama adamların çoğu ya yaya ya da at sırtında, özellikle de İngilizler. Atları yorgunluktan çöküp öldüğünde o biniciler de yakında yaya kalacak.

Oops...

Boğazımı temizledim. "Ama... atlıların kendileri, yani askerler... ölmeyecekler, değil mi?"

"Muhtemelen hayır. Yusuf omuz silkti. 'Ne yaptıklarını biliyor gibi görünen birkaç kişi var, bu yüzden bazıları muhtemelen hayatta kalacaktır.

Harika. Sadece harika.

"Güneş çoktan batıyor. Bay Ambrose elleriyle gözlerini kapatarak ufka doğru baktı. 'Hava kararana ve yıldızlar görünene kadar bekleyeceğiz, böylece tam konumumuzu hesaplayabiliriz. Sonra devam edeceğiz. Umarım o askerler canlı canlı kavrulur ve yolumuza çıkmazlar.

~~**~*~*

Yürümeye devam ettik. Bir gün sarp bir dağın gölgesi üzerime düştüğünde, manzaranın biraz değiştiğini fark ettim. Neden fark etmemiştim

Daha önce?

Çünkü tepeler, kumullar ve dağlar yerine Bay Ambrose'u izliyorsunuz, işte bu yüzden!

Peki, onu izliyor ve söylediği her kelimeyi yakalamaya çalışıyorsam ne olmuş? *Onunla* herhangi bir şekilde ilgilendiğim için değildi. Hayır, kesinlikle değildi! Çok daha iyi bir nedeni vardı:

Haydutların faaliyet gösterdiği bölgeye yaklaşıyorduk. Bunu o da biliyordu, ben de... Ve haydutlar saldırdığında ne yapacağına dair en ufak bir plan bile ortaya koymadığını bildiğimi de biliyordu. Yolculuğumuzun başından beri ondan bilgi sızdırmaya çalışmış ve başarısız olmuşum. Bu ilk sefer sonuncusu olmamıştı. Bu konuşmalar genellikle şöyle geçerdi.

Ben: 'Dick?'

Bay Ambrose: **Ben: 'Pekala,
pekala. *Rick!*' Bay Ambrose:
'Evet?'

Ben: 'Haydutlar tarafından pusuya düşürülmemize izin vereceğini söylediğini hatırlıyor musun?'

Bay Ambrose: 'Evet.'

Ben: 'Peki... Ne olmuş ona? Yani... bunu gerçekten kastetmiş olamazsın, değil mi?'

Bay Ambrose: 'Hayır.'

Ben: "Hayır, gerçekten bunu kastetmiş olamam" anlamında hayır mı?

Bay Ambrose: 'Hayır. Hayır, "Hayır, bunu kastetmiş *olabilirim* ve kastettim" anlamında hayır.

Ben: 'Ama... hepimiz katledileceğiz!'

Bay Ambrose: 'Gerçekten mi?'

Ben: 'Hepimizin katledilmesini isteyemezsiniz!'

Bay Ambrose: 'Gerçekten mi?'

Bana planının ne olduğunu söyle!

Bay Ambrose: **Soğuk
sessizlik**

Ben: "Bir planınız var, değil mi? Bay

Ambrose: **Soğuk sessizlik**

Ben: 'Lanet olsun, hayatında bir kez olsun ağzını açacak mısın?'

Bay Ambrose: ****Daha da Soğuk Sessizlik****

Şimdi, bu tür konuşmaları göz önünde bulundurduğumuzda, ona ters ters bakma eğiliminde olmam ve konuştuğu her kelimeyi dinlemeye çalışmam şaşırtıcı mı? Genelde benmerkezci bir insan değilimdir ama boynumun kesilmemesini isterim, çok teşekkür ederim. Ve Bay Ambrose'un inatçılığının beni bu şekilde kalmaktan alıkoymasına izin vermeyecektim.

İki çıplak tepe arasındaki gölgeli bir vadiden geçiyorduk ki kaleye bir kez daha gitmeye karar verdim. Ambrose'u Bay Ambrose'a yaklaştıırken boğazımı temizledim.

Hiçbir şey olmadı.

Boğazımı tekrar temizledim.

"Soğuk algınlığınız mı var? Bay Ambrose bana bakmadan sordu.

Eğer olsaydı, bu iklimden değil, sizin sesinizden olurdu!

"Hayır!" Ona ters ters baktım. 'Buna daha fazla katlanmayacağım! Körü körüne bir tuzağa doğru yürümeyeceğim! Eğer bir planın varsa, tamam! Paylaş! Eğer yoksa, en azından itiraf et! Kum fırtınasında yaptıklarından sonra, çok yüksek ve kudretli olduğun için her şeye ve herkese doğru yürüyebileceğini düşünürsen şaşırmam! Ama en azından itiraf et! Ve eğer bir planınız varsa, bunun ne olduğunu bilmek istiyorum! Karşılaştığımızda ne yapmayı planladığını bilmek istiyorum-'

"Haydutlar! Bay Ambrose homurdandı.

"Evet, aynen öyle. Başımı salladım. "Peki bana söyleyecek misin?

Ama Bay Ambrose bana hiç dikkat etmiyordu. Dönüp Yusuf'a işaret etti. 'Haydutlar! İşte oradalar! Haydutlar!'

Yavaş yavaş farkına vardım: Artık benimle konuşmuyordu. Bay Ambrose kolunu kaldırdı ve ben de iri bakışlarımla onu takip ettim. Orada, en yakın tepenin üzerinde, silueti yakıcı mavi gökyüzüyle keskin bir tezat oluşturan bir figür duruyordu. Kalbim hızlanmaya başladı. Sağda ve solda, atlı ve atsız başka figürler belirdi, ta ki etrafımız sanal bir insan ormanı ile çevrilene kadar.

"Oh. Yutkundum. "Sanırım konuşmamız beklemek zorunda kalacak.

Kılıçlarını kaldıran haydutlar gırtlaklarından bir savaş çığlığı atarak yamaçtan aşağıya doğru hücum etti.

Camelkaboom

Bay Ambrose'un haydutlara tek başına saldırmasını bekliyordum. Kurşunların havada uçuşmasını ve galonlarca kan akmasını bekliyordum. Korkunç bir savaş bekliyordum. Beklemediğim şey ise Bay Ambrose'un devesinden kayması, dizlerinin üzerine çökmesi ve tüfeğini fırlatmasıydı.

'Lütfen! Lütfen bize zarar vermeyin! Biz sadece tüccarız! Kimseye zarar vermek istemiyoruz. Lütfen bize zarar vermeyin!'

Ağzım açık bir şekilde ona baktım.

Yüzündeki kibirli sırıtışa bakılırsa en önde gelen haydut, yani lider, devesini Bay Ambrose'un önünde durdurdu ve yere tükürdü.

İngiliz domuzu! O meşhur "dik duruşun" buraya kadarmış! Adamlarına silahlarını atmalarını söyle!'

"Beyler! Bay Ambrose seslendi, sesi titriyordu, evet, gerçekten *korkudan titriyordu*! 'Silahlarınızı hemen atın! Karşı koymazsak bu insanlar bize zarar veremez!'

Haydut güldü.

'Ben bu konuda bir şey söylemedim, domuz! Çekil yolumdan!' 'Ama...'

Bay Ambrose daha fazla ilerleyemedi. Devesini ileri süren haydut lideri doğrudan üzerine at sürdü ve Bay Ambrose'un kendini yoldan çekecek kadar zamanı oldu. Doğrudan vadinin ortasına at süren lider, silahını başının üzerine kaldırdı ve gökyüzüne ateş ederek herkesi susturdu.

"Pekâlâ, beyler!" diye bağırdı. 'Silahları toplayın! Develeri vadinin doğusuna, şu İngiliz domuzlarını da batıya sürün!'

Şimdiye kadar tüm gelişmeleri ağzım açık bir şekilde izlemiştim. Ama şimdi sersemlemiş beynim harekete geçti. Devemi ileri sürdüm ve Bay Ambrose'un yere düşen tüfeğini almak için eğildim.

"Hey, sen! Başımın üzerinden bir el silah sesi geldi. "Kesin şunu!

Tam kendimi düzeltip ateşe karşılık vermek üzereydim ki -eğer bir tüfeğin nasıl çalıştığını üç saniye içinde anlayabilseydim- sert bir el bileğimi kavradı ve beni deveden aşağı çekti. Bir an sonra Bay Ambrose'un kolları arasında yerde yatıyordum.

"Karımı affedin!" diye haydutlara yalvardı. 'Sıcak çarpması geçirdi. Akli başında değil! Ve her zamanki soğuk, emredici ses tonuyla kulağıma tısladı: 'Kıpırdamazsan seni bayıltırım, anladın mı?

Donup kaldım. Bu ses yenilmiş bir adamın sesine benzemiyordu. Şüpheli bir şekilde planı olan bir adamın sesine benziyordu.

"Karın mı? Haydut bir kahkaha attı. 'Aranızda tek bir kadın var ve tüfeği eline alabilecek kadar erkek olan tek kişi o! Bu iyi bir şaka! İngilizlerin ünlü cesareti buraya kadarmış! Şimdi, size söyleneni yapın! Vadinin batısına geçin, yoksa sizi hemen burada vururum!"

Bay Ambrose ayağa kalktı ve beni de yanına çekerek vadinin batı tarafına doğru götürdü, bir yandan da beni sıkı sıkı tutuyordu. Haydutlar bizim ve diğerlerinin etrafında daireler çizerek herkesi batıya doğru sürdüler ve 'Yürüyün! Dediğimizi yapın, canınız yanmasın!" diye bağıyorlardı. Yaptıkları gösteriye kimse kanmamıştı. Yoldaşlarımın yüzlerinde bunu görebiliyordum: onları neyin beklediğini biliyorlardı. Önceki tüm kervanlar katledilmişti. Bu da öyle olacaktı. Haydutlar direnmeyelim diye önümüze bir yaşam olasılığı koyuyorlardı. Şimdiye kadar da işe yaramış görünüyordu.

Yoksa öyle miydi?

Bay Ambrose'un karanlık gözlerindeki soğuk ve hesapçı bakışı bir an için fark ettim ve artık o kadar da emin değildim. Ama sonra o bakış yine kayboldu, yerini dehşet ve sızlanan bir teslimiyet aldı.

"Lütfen!" diye yalvardı haydutlara. 'Lütfen her şeyi almayın! Bütün servetimi bu kervana yatırdım! Eğer her şeyi alırsanız, beni bir dilenci olarak bırakırsınız! Lütfen!

Haydutlar kahkahalarla kükredi. Bununla da yetinmeyip, içlerinden biri sevgili işverenimin arkasına geçti ve onu arkasından sertçe tekmeledi. Öne doğru uçarken, yüz üstü toprağa düştü.

Dudaklarım kıpırdadı. Şimdi, bugün ölecek olsam bile, belki de sadece bunu gördüğüm için buna değerdi.

"Lütfen! Tekrar ayağa kalkarak haydutların arasından sıyrıldı ve birlikte güttükleri develerden birine doğru koştu. 'Lütfen, bunu almayın! Diğerlerini alın ama bunu almayın!

Kahkahalar azaldı. Birdenbire havada bir beklenti çatırdamaya başladı. Tüm gözler Bay Ambrose'un yanındaki deveye çevrildi.

"Neden?" Kaşları çatılan haydut lideri bineğini patronuma doğru sürdü ve sadece bir iki metre ötede durdu. 'Bu deveyi bu kadar özel yapan ne?

"Ben... Ben... Bilmiyorum! Sadece lütfen! Bana sadece bunu bırak. Diğerlerini alabilirsin, ama lütfen...'

'Heybelerde bir hazine var mı? Altın mı? Gümüş?'

Bay Ambrose'un yüzünde korku titredi. 'Hayır! Hayır, hiçbir şey yok! Heybeler boş! Lütfen, onu almayın! Lütfen, diğerlerini alabilirsiniz ama lütfen...'

"Çekil yolumdan, seni sümüklü solucan! Devesinden inen haydut lideri Bay Ambrose'a doğru yürüdü ve onu iterek yolundan çekti. Heybelere o kadar odaklanmıştı ki, Bay Ambrose'un biraz önce bu deveyi korumaya kararlı görünen biri için oldukça hızlı bir şekilde sürünerek uzaklaştığını fark etmedi. "Bakalım burada ne varmış.

Tokaları çözen haydut lideri ilk heybeyi açtı - ve deve patladı.

~~**~*~*

İtiraf etmeliyim ki, bu beni oldukça şaşırttı. Ben Westminster'lıyım. Mahallemizde patlayan develerle pek sık karşılaşmayız. Ama burada işler farklı görünüyordu. Görünüşe göre, patlayan bir deve yeterli değildi. Diğerleri de eğlenceye katılmak istemiş ve ilk patlamanın ateşi bir sonraki meleyen tüylü köstebek yuvasına ulaştığı anda o da havaya uçmuş. Birkaç saniyelik kaostan ardından vadinin doğu yakası, içindeki tüm haydutlar ve develer de dahil olmak üzere paramparça oldu.

Bir an sonra biri beni arkamdan itti ve yere düştüm. Başımı kaldırdığımda Yusuf'un aniden elinde bir tüfekte başımda koruyucu bir şekilde dikildiğini gördüm. Onu nereden bulmuştu? Grubumuzdaki diğer adamlar da tüfeklerini çıkarıp nişan alıyorlardı. Başından beri gizli silahları mı vardı?

"Saldırın! Buz gibi komutu gözlerimi tekrar Bay Ambrose'a çevirdi. Yuvarlanıyor ve ceketinin cebinden bir tabanca çıkarıyordu.

Bam!

İlk kurşun en yakındaki haydudu kafasından vurdu ve onu devesinden aşağı fırlattı. 'Saldırın! Yakalayın onları! Hepsini öldürün!'

Adamları bu emri yerine getirmekten çok memnun görünüyorlardı. Mermiler ölümcül bir arı sürüsü gibi başımın üzerinden vızıldayarak geçti. Çılgınlık yükseldi ve birkaç dakika sonra etrafımızı saran yarım düzine haydut yere yığıldı. Profesyonel bir alay gibi düzen alan kabilemiz geri kalanlara ateş etmeye başladı.

Geriye pek bir şey kalmamıştı. Develer havaya uçtuğunda etraflarında toplananların çoğu patlamalar yüzünden paramparça olmuştu. Geriye kalan birkaç kişi de kaçmadı.

"Bir tuzak!" diye bağırdı biri silah seslerinin gürültüsü arasında. 'Bu bir tuzak!

İngiliz domuzlarını öldürün, yoksa Radi kellenizi alır!'

Kum tükürdüm ve başımı kaldırdım. "Radi? Radi de kim?"

Yusuf beni yakaladı, tekrar yere itti ve haydutlara bir el daha ateş etti. 'Ben nereden bileyim? Haydutların lideri olabilir! Yerde kal!'

'Bana bir silah verin ve yerde kalmak zorunda kalmayayım!

"Efendi size hiçbir koşulda silah verilmemesi konusunda kesin emir verdi.

"Oh, yaptı, değil mi?

Er ya da geç, bu konu hakkında konuşacaktık.

'Evet! Ve katılıyorum! Haydutlarla zaten yüzleşmemiz gereken bir ölümcül tehlike var, bir başkasına ihtiyacımız yok! Şimdi yerde kalın!'

Kurşunlar ölümcül sürüler halinde vadiye doğru fırlıyordu. Ne zaman başımı kaldırıp bir göz atabilsem görebildiğim kadarıyla haydutlar kendi başlarının çaresine bakıyorlardı. Bir kere sinde Bay Ambrose'u hattın diğer ucunda adamlarına komuta ederken ve ateş ederken gördüm. Ama onun soğuk bakışları bile haydutları uzaklaştıramadı.

"Kazanmıyoruz, değil mi? Doldururken Yusuf'a sordum. "Sabırlı ol.

'Bunu söylemen çok güzel! Pisliğin içinde yüzüstü yatmıyorsun!'

"Daha fazla yatmak zorunda kalmayacaksınız! Yukarı

bak!' 'Az önce bana yerde kalmamı söyledin!'

'İşler değişiyor *Hanem*. Yukarı bak!'

Daha fazla silah sesi savaşın kakofonisine katılırken yaptım. Tüm dumanın, bağırان adamların ve alev alev yanan silahların ötesinde, doğudaki tepelerdeki her şeyin ötesinde, atlıların belirdiğini gördüm. Bir düzine mi? İki kişi mi? Hayır, çok geçmeden

Bundan daha fazlası. Sayıları en az yüz olmalıydı, hepsi deve sırtında oturuyor ve düşmanlarımıza ateş ediyorlardı.

"Tanrı aşkına neler oluyor?" diye bağırdım silah sesleri arasında.

"Heybelerdeki patlayıcıların sadece bir tuzak olduğunu düşünmedin, değil mi? Yusuf güldü. '*Efendi* hiçbir şeyi tek bir nedenle yapmaz. Patlama bir işaretti. İskenderiye'den ayrıldığımızdan beri daha fazla adam bizi takip ediyor, kimsenin fark etmeyeceği kadar uzakta, ama patlayan bir deve sürüsünü duyacak kadar yakın! Bir an için kum fırtınasında bizi kaybettiklerinden endişelendim ama sonra gözcüler dün temas kurdular.

"*Biliyor* muydu? Takviye kuvvetler olduğunu biliyordu ve bana söylemedi mi?" "Evet.

"Onu öldüreceğim!"

"Denemekten çekinme,

Hanem.

O konuşurken, batıda ve kuzeyde daha fazla adam belirmeye başladı. Bir bakışta sayılarının en az üç yüz olduğunu söyleyebilirdim. O piç kurusu! O kanlı, taş suratlı, ağzı sıkı piç!

Haydutlar her yere düşüyor, sırtlarından ya da yanlarından vuruluyorlardı. Hâlâ hayatta kalanlar kumların üzerine sinmiş, gözleri dehşetle açılmış bir şekilde her yöne ateş ediyorlardı. Sözde ürkek bir tüccar kervanı için fazlasıyla sert ve kötü olduğumuzu kanıtlıyorduk. Altlarında hâlâ canlı develeri olanlar hayvanları tekmeleyerek harekete geçirdi ve vadinin etrafında hâlâ saldırganların olmadığı son birkaç tepeye doğru fırladı.

Ayağa fırladım.

'Lanet olsun! Bu şekilde kaçmalarına izin veremeyiz!' Yusuf'a ters ters baktım. "Bana bir silah ver!

Başını iki yana salladı. 'Üzgünüm *Hanem*. Emirlerim var.'

Ona bir kez daha ters ters bakarak eğildim ve yerden büyükçe bir çakıl taşı aldım. "İyi kurtuluş! Geri çekilen haydutun arkasından fırlattım. Devesinin sağrısına tam isabet etti. "Git bir muz ye!

Sadece birkaç düzine metre ötede Ambrose'u (deve versiyonu) gördüm, hala türünün diğer üyelerini yutan kraterlerden oldukça uzakta dolaşıyordu. Yaşlı tilki! Demek hayatta kalmıştı, öyle mi? Mükemmel! Koşmaya başladım.

"*Hanem*! Bekle!" diye bir bağırış geldi arkamdan. Ama Yusufu dinlemedim. Şu anda kimseyi dinleyecek havada değildim.

Tam kendimi Ambrose'un eyerine atmak üzereyken, başka bir devenin üzerindeki bir atlı yanımdan geçti. Onu sadece bulanık bir şekilde görebiliyordum ama o siyah renkten şaşmak mümkün değildi. Diğer tüm adamlar beyaz burnous giyyordu. Ve sesini de karıştırmak mümkün değildi.

'Peşlerinden gidin! Beni takip edin, beyler!' Soğuk. Sert. Emredici.

Kendimi eyerin üzerine kadar çektim ve Ambrose'u yukarı ve ileriye doğru ittim. Bay Ambrose'a yetişmem sadece birkaç dakika sürdü. Bana yan yan baktığında yüzü hâlâ bulanıktı, altındaki devenin garip yürüyüşüyle sürekli sallanıyordu ama gözlerindeki buz yeterince açıldı.

'Beni takip edin dedim, *beyler*! Yeterince açık olmadıysam, bu sizi kapsamıyor!

Gözlerim kısıldı. 'Ne yapmamı istiyorsun? Orada kalmamı mı?' Elimi arkamdaki boş çöle doğru salladım.

"Evet. Şu büyük kayanın hemen yanında. Bir kumtaşı oluşumuna el salladı. "Haydutlar öldüğünde geri geleceğiz.

Vay canına. Gerçekten ciddiymi.

"Cehenneme git!

"Cehenneme giden yolun iyi niyetlerle döşeli olduğu söylenir bana.^[28] Devesine bir tekme atarak hayvanı daha hızlı gitmeye teşvik etti. "Bu yüzden oraya giden yolu bulmam pek olası değil.

Protestocu bir melemeye hızını artıran devesi ileri atıldı. Ambrose'u tekrar yetişmesi için teşvik ettim.

'Neden bana takviye kuvvetlerimiz olduğunu söylemedin? Bana haber verebilirdin!'

"Bilgi güçtür, zaman paradır. "Ne olmuş yani?

Bana aptal olduğumu düşündüğünü açıkça belli eden bir bakış attı. "Yani eğer bilgiyi paylaşırsam, bu gücü ya da parayı paylaşmakla eşdeğer olur.

"Bunu yapmaya istekli değil misin?"

"Doğal olarak. Özellikle de seninle.

Ağzım açık kaldı.

"Senden nefret ediyorum!

"Gerçekten mi? Silahını kaldırarak en yakındaki hayduda bir el ateş etti. Sağdan ve soldan daha fazla silah sesi geldi. Ben fark etmeden, bizimkilerin geri kalanı

Parti ve takviye kuvvetler yetişmişti. Bir yerde Yusuf'un gururlu figürünü gördüm. Sonra Kerim'in sarığını gördüm, diğerlerinin başlarının üzerinde yükseliyordu. Ah, ne kadar çoklar! Etrafımızdaki insan ve deve yığınları sonsuz görünüyordu, üç taraftan tepelerden aşağıya doğru akıyor, haydutların izini sürüyorlardı. Ne kadar yakın olduğumuzu görmek için etrafına bakınan bir haydutla göz göze geldim. Yüzü soldu ve benim yüzüme bir sırtıma yayıldı. İçimde acımasız bir memnuniyet yükseldi ve o an için öfkemi bastırdı.

"O piçleri dümdüz edeceğiz, değil mi?"

"Biraz gayri resmi bir ifade şekli. Ama genel olarak haklısınız.

Bir yaylım ateşi daha açıldı ve birkaç haydut yere düştü.

"Evet!" Silahım ya da kılıcım olmadığı için yumruğumu havaya kaldırdım!

"Evet!"

"Yakalayın şu lanet piçleri!"

Arkamdaki adamlar bir tezahürat yaptı ve bir sonraki yaylım ateşi altı ya da yedi haydutu daha öldürdü. Kalan haydutlar bastonlarını çıkardılar ve develerini öfkeyle dövmeye başladılar, onları daha da hızlı gitmeye zorladılar.

"Onları gözden kaçırmayın! Bay Ambrose bağırarak bir emir verdi. "Nereye gittiklerini bilmek zorundayız!"

"Merak etme *Efendi!* Yusuf bağırarak karşılık verdi. 'Bunlar yarış devesi değil! Bu hıza uzun süre dayanamazlar!"

Ve haklıydı da. Sadece birkaç dakika sonra, haydutların develerinden bazıları sendelemeye ve tökezlemeye başladı. Sahipleri hörgüçlerine ne kadar darbe indirirse indirsin, yavaşladılar ve yavaşladılar. Adamlarımızdan bir tezahürat yükseldi. "Yakalayın onları! Çılgınlıkla yükseldi. "Hepsini yakalayın! Tüfekler kaldırıldı ve koşan develerin gürültüsü üzerine bir yaylım ateşi daha açıldı. Artık o kadar yaklaşmıştık ki, neredeyse bir düzine haydut yere yığıldı.

Hepsinden geriye sadece altı kişi kalmıştı. "Yakalayın onları! Arkamdaki adamlardan biri tekrar bağırdı. 'Hepsini yakalayın! Ateş!"

Bay Ambrose ağzını açtı. "Hayır! Yapma-

Sesi silah sesiyle kesildi. Beş haydut yere düşüp öldü. Son bir silah sesi duyuldu ve son haydut da eyerden *kayarak* yere düştü. Devesi birkaç adım daha ilerledi, sonra yavaşça durdu ve bitkin bir halde dizlerinin üzerine çöktü.

Adamlar tezahürat yaptı. Havaya ateş açıldı. Daha fazla tezahürat yükseldi ve daha da yükseldi - ta ki birisi Bay Ambrose'un yüzündeki ifadeyi fark edene kadar. Şey... dürüst olmak gerekirse, bu bir ifade değildi,

Kesinlikle. Daha ziyade, bir ifadeyi derinleştirip üzerine gazap ve şiddet vaatleri serpiştirirseniz elde edeceğiniz şeydi. Yavaş yavaş silah sesleri kesildi ve tezahüratlar azaldı. Ben, Karim ve develer de dahil olmak üzere herkes tamamen sessizleşip işverenimizin bakışları altında sinmişken, Bay Ambrose çok soğukkanlı ve kontrollü bir sesle sordu: 'Kim ateş etti?

Adamlar şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Sonra biri elini kaldırdı. 'şey... *Efendi*? Ne atışı?'

'Sonuncusu! Son haydutu öldüren!'

"Ah. El tekrar aşağı indi, görünüşe göre suçlu tarafa bağlı olmadığı için son derece minnettardı. Çölün üzerinde birkaç dakika süren ölümcül bir sessizlik hüküm sürdü. Dayanılmaz derecede sıcak olan çöl havası aniden donmaya hazır gibiydi. Sonunda adamların arasından hafifçe titreyen bir el daha kalktı. Aralarında tavuk kostümü giymiş bir yaban domuzu keşfeden bir grup tavuk gibi ayrıldılar.

Adam ortalamanın biraz altında bir boya sahipti, Arap olacak kadar koyu tenli değildi - Fransız ya da İspanyol olabilir miydi? - Düz, oldukça kısa bir burnu ve başlığının altından görünen kıvrıcık siyah saçları vardı. şu anda ter de başlığının altından alnına doğru süzölüyordu.

Bay Ambrose ona doğru ilerledi. Devesi diğer adamınkinden biraz daha büyüktü, kendisinden bahsetmeye bile gerek yoktu. Burnu açık adamın üzerinde yükseliyordu.

"Söyleyin bana," diye sordu Bay Ambrose, sesi aldatıcı bir şekilde alçak ve yumuşaktı, "emirlerim tam olarak neydi?

"Hepsini yakalamak için mi? Tüm haydutları mı, efendim?"

'Hayır. Eğer geçmişi iyi düşünürseniz, *sizlerin* böyle bağırdığınızı hatırlayacaksınız. *Emirlerimin* ne olduğunu bilmek istiyorum.

"Oh... şey... efendim, ben..."

"Madem hafızanızla ilgili sorunlar yaşıyorsunuz, ben size anlatayım. Emirlerim kelimesi kelimesine şöyleydi: "Onları gözden kaçırmayın! Nereye gittiklerini bilmeliyiz!".

Bir an için manzaranın üzerine yeniden ağır bir sessizlik çöktü. Sonra Bay Ambrose öne doğru eğilerek soğuk ve sert yüzünü çalışanınınkinden sadece birkaç santim ayırdı. 'Söyleyin bana: hepsi öldüğünde "onları gözden kaybetmemeyi", "nereye gittiklerini" tam olarak nasıl öğreneceğiz?

"Şey... Ben...

'Çekinmeyin. Fikrinizi duymak çok ilgimi çeker. "Şey... Ben...

Bilmiyorum efendim.

Ayağa fırlayan Bay Ambrose'un yumruğu küçük adamın boğazını sıktı ve onu eyerden kaldırdı. Havada, derinin birkaç santim üzerinde sallanıyor, nefes almak için mücadele ediyordu.

"Ben de öyle! Bay Ambrose tısladı. 'Tebrikler! İki okyanus geçtim, patlamalardan, suikastçılardan ve çölden sağ çıktım - bunların hiçbiri intikamımı almamı engelleyemedi! Ve sen tüm bu şeylerin başarısız olduğu yerde başarılı oldun. Sadece emirlere uyamayan aptal küçük bir adam! Kendin için ne söyleyeceksin?'

'Grrk! Grak! Rrrm!'

Bana öyle geliyordu ki, Bay Ambrose'un eli boğazında kenetlenmişken, adamın kendi adına söyleyecek pek bir şeyi yoktu ve Bay Ambrose bırakmazsa bir daha konuşacak gibi de görünmüyordu. Sevgili işverenim bu gerçeği fark etmiş gibi görünmüyordu.

Boğazımı temizledim. Bunu da fark etmedi. Buz gibi öfkesinin nesnesine çok fazla odaklanmıştı.

"Geri kalanlarını asla bulamayacağımızın farkında mısınız?" diye sordu, sesi deriyi delen buz parçaları gibiydi.

"Diğerleri mi? Ben daha ne olduğunu anlamadan kelimeler ağızımdan çıkmıştı. Bana bakmak için hafifçe döndü. "Öldürdüklerimizden daha fazla haydut olduğunu mu düşünüyorsunuz, efendim?

'Elbette! Karavanlarıma yapılan saldırıların sayısı ve akıncı gruplarının büyüklüğü başka bir olasılık bırakmıyor. Bu sadece üç ya da dört gruptan biriydi! Geri kalanlar hala haydutların saklandığı yerde, her neredeyse, güvende! Ve bu beyefendi sayesinde-' Kurbanını bir bez bebek gibi sallayarak daha fazla öğürme sesi çıkardı, 'yerini asla bulamayacağız!

Gözleri buz gibi parlayan Bay Ambrose adama ters ters baktı. 'Sizin için uygun bir ceza ne olurdu merak ediyorum...'

'Rrrg! Mm Nnmh!'

'Sessizlik! Konuşma hakkını kaybettin!'

'Nhh Rmmgk!'

'Sessizlik, dedim! İşten atılacaksın elbette... Belki de seni burada bırakmalıyım. Ya da belki seni bir yargıcın önüne çıkarır ve bu seferi mahvetmekten sorumlu tutarım. Önümüzdeki otuz yıl boyunca tozlu bir kömür madeninde çalışarak maliyetini çıkarabilirsin. Buna ne dersin?'

"Nnnmm!

Adamın yüzü şimdi maviye dönüyordu. Gözlerimi başka tarafa çevirdim, bu manzara pek de hoşuma gitmemişti. Gözlerim haydutların develerinin dinlenmek için durduğu yöne doğru kaydı.

Artık orada değillerdi.

Kaşlarımı çatarak etrafıma bakındım ve birkaç düzine metre ötede onları gördüm. Artık dinlenmiyorlardı. Doğru, yavaş hareket ediyorlardı ama hareket ediyorlardı. Ve dahası, hepsi aşağı yukarı aynı genel yöne doğru gidiyor gibiydi.

"Ya da bir taş ocağı! Bay Ambrose'un arkamdan seslendiğini duydum. "Hayatının geri kalanını bir taş ocağında köle olarak geçirmeye ne dersin?"

'Nmm! Nmm, plsss!'

Boğazımı tekrar temizledim. "Um... Rick?"

"Bölme!" diye bağırdı bana bakmadan. Sonra avına döndü. 'Hayır, bir taş ocağı senin için çok iyi! Gerçekten temiz hava soluyabilirsin! Hayır, seni bir kibrit fabrikasına koyacağım, orada ciğerlerin pes edene kadar zehirli sülfür dumanı soluyacaksın ve...'

Develer şimdi daha hızlı uzaklaşıyordu. Rick! Bence gerçekten yapmalısın...'

"Bölme dedim!

Kesinlikle bir grup olarak hareket ediyorlardı ve neredeyse ilk tepeyi aşmışlardı bile! Neredeyse gözden kaybolmuşlardı!

"Ama bence buna gerçekten bakmalısın!

"Ne oldu? Bay Ambrose sinirlenerek arkasını döndü. Elimle işaret ettiğimde, bakışlarıyla uzattığım kolumu takip etti.

"Evet? Birkaç deve bir tepenin üzerinde yürüyor. Ne olmuş yani?"

'Çok açık, değil mi? Onları takip edeceğiz! Haydutların canlı olmasına ihtiyacımız yok. Develeri bizi saklandıkları yere götürecektir.'

"Saçma sapan şakaların zamanı değil!" "Şaka yapmıyorum!

Başını hafifçe çeviren Bay Ambrose bakışlarıyla beni delip geçti. 'Açık konuşayım... Bir kanalizasyon girişinin önündeki paspas gibi kokan ve Notre Dame'ın Kamburu'nun öfkeli versiyonuna benzeyen bir grup canavarı, aslında belirli bir yere gittiklerinden emin olmadan çöle kadar takip etmemi mi istiyorsunuz?

Yutkunarak bakışlarını tuttum.

"Evet." "Ve bu çılgın fikir şuna dayanıyor..."

"Buna kadın sezgisi diyelim.

Bay Ambrose duyamayacağı kadar alçak sesle bir şeyler mırıldandı. Gözlerindeki ifadeden, genel olarak kadın sezgileri ve özellikle de bu sezgilere sahip olan insanlar hakkında pek de övgü dolu olmayan bir şey olduğunu anladım. Bu sırada hâlâ kurbanını boğazından tutuyordu. Adamın gözleri oldukça sağlıklı bir şekilde dönmeye başlamıştı.

"Affedersiniz *Efendi*, ama aslında haklı olduğu bir nokta var," diye beklenmedik bir yardım geldi Yusuf'tan. 'Develer sürü hayvanlarıdır. Eğer dediğiniz gibi daha fazla haydut varsa, daha fazla develeri olduğu kesin ve muhtemelen bunlarla aynı duyumlara ait olacaklardır. Şimdiye kadar neredeyse gözden kaybolmuş olan haydutların develerini işaret etti. "Binicisiz bir devenin ilk içgüdüğü, gözünüze tükürmek dışında, her zaman sürüye geri dönmenin yolunu bulmaktır.

"Gnnk!" diye yalvardı Bay Ambrose'un kolunun ucundaki adam ve bu fikri desteklediğini ekledi. 'Lnnk! Rrgg!'

Bay Ambrose bir an hiç kıpırdamadan oturdu. Gözleri benimle kaybolan develer arasında gidip geldi.

"Bunun işe yarayacağına gerçekten inanıyor musun Yusuf?" diye sordu sonunda. "Evet, *Efendi*. Denemekten kesinlikle zarar gelmez.

"Pekâlâ. Bay Ambrose elini açtı. Nefes nefese kalan kurbanı eyere geri çarptı. 'Yeterince zaman kaybettik! Haydi gidelim! Ve devesini ileri sürdü.

Uzun süre yol almamız gerekmedi. Yaklaşık yarım saat sonra, önümüzde uzanan geniş bir toprak ve kum düzlüğüne ulaştık. Ovanın sonunda kayalık bir uçurum yükseliyordu, aşılmaz duvarını sadece tam ortasındaki tek bir geçit kırıyordu. Develer doğrudan oraya doğru gidiyordu.

Bu mesafeden bile, ilk binicisiz deve girerken vadiden gelen şaşkın bağırışları duyduk. Sonra, namlu flaşları gölgeli vadiyi aydınlattı ve bağırışlar aniden yerini silah seslerine bıraktı.

"Bizi gördüler! Karim kükredi. "Askerler! Silahları çıkarın!"

Ne? Silahlarını çoktan çıkardıklarını sanıyordum! Herkesin elinde bir tüfek vardı. Ama Kerim'in emriyle heybelerini açtılar ve çok daha uğursuz görünen başka nesneler çıkardılar. Bazıları yuvarlak, bazıları silindirikti ama sıradan bir tüfek için çok büyüktüler. Hepsi de koyu renkli, parlak metalden yapılmıştı ve görüntüsü sırtımdan aşağı bir ürperti gönderdi.

Bir heyecan ürpertisi!

Uzaktan gelen silah sesleri kesilmişti. Sanırım ateş eden her kimse şimdiye kadar bizim hâlâ menzil dışında olduğumuzu fark etmişti. Ama Bay Ambrose'un yüzündeki ifadeye bakılırsa, bu durum yakında değişecekti. Savaşa giriyorduk! Ve ben boş boş oturmaya niyetli değildim!

Tüfeğini yeni bir silahla değiştiren adamlardan birine tüfeği göstererek 'Ver şunu bana' dedim. Ne de olsa artık ona ihtiyacı yoktu, değil mi?

Adam tereddüt etti, gözleri Bay Ambrose'a kaydı.

"Kesinlikle hayır!" diye tersledi sevgili işverenim. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Hayır, hala kafamın içinde, her zamanki

gibi. "Nasıl ateş edileceğini bile

bilmiyorsun!

"Öğrenmek için asla geç değildir, değil mi? Tüfeği kaptığım gibi adamın direnmeyen ellerinden çektim. "Mermileri nereye koyuyorsun?"

"Sen delisin! Bay Ambrose tısladı. 'Onu hemen yere bırak!' "Hayır!

"Zaten ihtiyacın olmayacak! Burada kalıyorsun!"

'Rüyada görürsün!'

Devesini ileri sürerken aniden yanıma geldi ve eli yukarı uzandı. Ama az önceki zavallı adamdan farklı olarak boğazımı sıkmadı. Çenemden tutup beni kendine doğru çekti. "Rüyalarımnda," dedi bana, sesi hala bir buzdağı kadar sert ve soğuktu, "daha ilginç şeyler oluyor. İkimizi de içeren şeyler.

Yutkundum. Sadece bu seferlik, onun koyu, deniz rengi gözleri benimkilere dikilmişken, söyleyecek sözüm yoktu.

"Burada kal!" diye

emretti. Başımı

salladım.

Yusuf'un devesi kayarak yanımızda durdu.

'Efendi, gitmeliyiz! Sürpriz yapma şansımızı çoktan kaybettik! Eğer daha fazla gecikirsek, geçidin girişinde takviye birlikleri olacak ve geçidi alamayacağız!

Bay Ambrose'un parmaklarının çenemi neredeyse acı verecek kadar sıkıldığını hissettim. Çenesindeki bir kas seğirdi. Bakışlarını benden ayırmadı, vadinin uzak girişinde bağırılan komutları neredeyse hiç fark etmemiş gibiydi.

"Kalman için yapabileceğim hiçbir şey yok, değil mi?"

"Hayır," diye yemin ettim. "Seninle geliyorum!"

Ben daha kaçmaya fırsat bulamadan üzerime atladı. Kolları etrafıma dolandı, neredeyse beni eyerimden kaldıracaktı, beni kendisine o kadar sıkı çekti ki kuyruklu ceketindeki her kırışıklığı, sert vücudunun her çizgisini, aramızdaki her kum tanesini hissettim. Dudaklarımız, lmeye ve sevmeye hazır iki karşıt ordu gibi çarpıştı.

Efendi! Yapmamız gereken...'

Yusufun sözlerinin geri kalanını duymadım. Kulaklarım çınlıyordu, vücudum yanıyordu. Belli belirsiz, kurşunlardan birinin bana isabet edip etmediğini merak ettim. Ama bu, bunun için fazla tatlı bir duyguydu.

Sonunda ayrıldığımızda nefes nefese kalmıştım. Bay Ambrose elbette her zamanki gibi soğukkanlı ve sakindi. Neredeyse.

"Dikkatli ol!" diye emretti, alnını bir anlığına benimkine bastırarak. Sonra devesini döndürdü ve tüfeğini havaya kaldırdı. "Saldırın!"

Yolunu Kaybetme Sanatı

Hayal ettiğim gibi bir saldırı değildi. Tüfeklerimizi havada sallayarak ve haydutlara ara sıra iyi nişan alarak ateş ederek vadinin girişine doğru cesurca bir koşu bekliyordum.

Gerçek biraz daha az kahramancaydı. Vadinin girişinden biraz uzaktaki birkaç kayanın arkasına gizlendik. Mermiler başımızın üzerinde uçuşurken, adamlarımızdan birkaçının yanlarında getirdikleri üç büyük silindirik nesneyi uçayak üzerine yerleştirmelerini artan bir şaşkınlıkla izledim. Cisimlerin bir ucunda tüfek gibi bir namlu vardı. Diğer ucunda ise sapa benzeyen bir şey vardı.

"O da ne? Bizden birkaç kaya ötede duran nesnelerden birini işaret ederek sordum.

"Benim prototiplerimden biri," diye cevap verdi Bay Ambrose sertçe.

Bir el silah sesi duyuldu ve elimi aceleyle kayanın üzerinden çektim, şaşkınlıkla ona baktım. "Kana susamış haydutlar tarafından vuruluyoruz ve sen *yeni bir aleti mi test* etmek istiyorsun?

"Evet. Silindirik şeyin etrafındaki adamlardan birine bir işaret verdi ve adam kolu tutarak fiçı şeklindeki çıkıntıyı doğrudan vadinin girişine yönlendirdi. Son bir kez başını kaldırıp Bay Ambrose'un son onayını aradı. Bay Ambrose başını salladı. "Ateş!

Kol dönmeye başladı - ve dünya ateşe dönüştü.

Daha önce hiç duymadığım bir kükreme yükseldi. Bu bir patlama değildi. Hayır, hiç bitmeyen bir dizi patlamaydı, kulakları aralıksız bir gürültüyle dövüyordu. Acı verici bir gürültü. Küçük bir acı çığlığı atmaktan kendimi alamadım. Sonra birden ellerimle kulaklarımı kapattım. Başımı kaldırıp Bay Ambrose'un sert gözlerine baktım.

"Alışmak biraz zaman alıyor!" diye bağırdı gürültünün üzerine. Kulak tırmalayan kükremeden hiç de rahatsız olmuşa benzemiyordu.

Parmaklarım biraz titreyerek, şimşekten daha hızlı mermi püskürten şeyi işaret ettim.

"Ne tür bir cehennem makinesi bu?"

"Öldüren türden.

Vay canına, bu konuda haklıydı! O şeylerden üçü şimdi vadinin girişine ateş açmıştı ve oradan gelen atışlar birkaç saniye içinde yarıya inmişti.

anlar! Ölüm makinelerinin gürültüsünden onları duyamıyordum. Ama namluların parıltısı her geçen saniye daha da azalıyordu. Sadece birkaç dakika sonra tamamen durdular.

Gözümün ucuyla bir şey parladı ve bakışlarım önce sola, sonra sağa kaydı. Ha! Uçurumun her iki tarafından da adamlarımız yavaş yavaş vadinin girişine yaklaşıyordu. Ateş hattının dışında kalmak için dolambaçlı bir yol izlemiş olmalıydılar ve şimdi haydutların haberi olmadan düşmana sinsice yaklaşıyorlardı. Tabii vadi girişinde haydut kaldıysa.

Geçidin her iki tarafındaki adamlar ellerini kaldırarak bir işaret vermiş olmalıydılar. Bay Ambrose'un 'prototipinin' sesi aniden kesildi ve adamlar ateşten korunarak vadiye daldılar. Birkaç yalnız çığlık havaya yükseldi, sonra sessizlik çöktü.

Ellerini kulaklarımdan indiren Bay Ambrose ayağa kalktı. "İleri, beyler!

Bazıları develerine tekrar bindi. Hayvanlarına düşman kurşunlarından biri isabet eden diğerleri ise, düşman tekrar ateş etmeye başladığı anda kendilerini yere atmaya hazır bir şekilde ileri doğru koştular. Ama hiç ateş edilmedi. Vadinin girişine vardığımızda hiçbirimiz yaralanmamış ve nefes nefese kalmıştık. İlk haydut hattını alt eden adamların tezahüratlarıyla karşılandık. Yenilen düşmanlarının cesetleri yere serilmişti, kırmızı kan lekeleri beyaz yakacaklarla keskin bir tezat oluştuyordu.

"Attan inin! Bay Ambrose seslendi. 'Geçit develer için çok dar! Buradan yürüyerek gideceğiz!'

Haklıydı: Kayadaki yarık, bırakın bir deveyi, bir insanın geçebileceği kadar bile geniş değildi. Haydutlar saklanacakları yeri iyi seçmişlerdi. Strateji hakkında pek bir şey bilmiyordum ama normal şartlar altında burayı savunmak ne kadar kolaysa ele geçirmek de o kadar imkânsız olurdu.

Gözlerim devasa prototip silahlara, oradan da Bay Ambrose'a kaydı. Görünüşe göre koşullar bugün normal değildi.

"Yusuf, çöl dağlarını en iyi sen bilirsin. Bay Ambrose Mısırlı'ya yanından geçmesini işaret etti. "Sen önden git!

"Evet, *Efendi!*

Tüfeği hazır, taş duvara yaslanmış olan Yusuf, Bay Ambrose'un hemen arkasından geçitten aşağı inmeye başladı.

"*Sahip*, bekle! Karim seslendi. "Sıradaki ben olmalıyım, sen değil!"

"Bu sefer değil, Karim. Bay Ambrose tehditkâr bir *ka-klack* ile silahını yeniden doldurdu. "Onları kendim istiyorum!"

Ve vadinin gölgelerine doğru kaydı.

Kerim ana dilinde küfrederek peşinden koştu, ben de onu takip ettim.

"Patlatın ve iki kere patlatın şu adamı! Kendini yenilmez mi sanıyor?" Tüfeğimi daha sıkı kavrayarak sevgili granit kafalı patronumun peşinden koştum, gözlerim korumasının sırtındaydı. Birkaç küfür daha mırıldandım ama Kerim'inkilerin yanında benim çabalarım acınası kalıyordu. Gerçekten de bana ev yapımı küfürlerinden birkaçını öğretmesini sağlamalıyım! Londra'nın şüphelenmeyen toplumunun üzerine atılamayacak kadar ilginç görünüyorlardı.

Eğer hepimiz buradan canlı çıkabilirsek, bunları ondan almaya çalışabilirim.

Erkekler etrafımda ilerliyor, son sürat koşmama rağmen yanımdan kayarak geçiyorlardı. Bacakları daha uzun olduğu için mi, yoksa benden daha fazla yanarak hareket etmeye alışkın oldukları için mi bilmiyorum. Ama ileriden silah sesleri gelmeye başladığında ben çoktan sıranın en arkasında bir yerdeydim. Küfrederek daha hızlı gitmek için çabalarımı iki katına çıkardım ve tam önümdeki adamı geçmek üzereydim ki göz ucuyla bir şey gördüm.

"Eğil!"

Adamlar zamanında tepki vermedi ve içlerinden biri omzuna isabet eden bir kurşunla yere yığıldı. Etrafımda dönerek tüfeğimi vadinin yaklaşık on metre yukarısında, bir haydutun bir tür mağara girişinden çıktığı bir çıkıntıya doğru kaldırdım.

Lütfen, Tanrım, dua ettim. Lütfen sıkılaşmak üzere olduğum şey tetik olsun!

Bam!

Görünüşe göre öyleydi. Elimdeki namlu ateş ve duman püskürttü ve haydut başını eğerek geri çekildi. Sonra, atışımın hedefi ıskaladığını anlayınca, sırtarak tekrar ayağa kalktı - ve arkamdaki adamların yaylım ateşi onu tam göğsünden vurdu.

"Oraya çık! Ben bağırdım. "Mağaranın nereye gittiğini kontrol et!"

"Bunun yerine buna ne dersiniz? Adamlardan biri cebinden bir şey çıkardı. Sadece yuvarlak ve parlak bir şeyin mağara girişine doğru uçarken güneşte parladığını gördüm, sonra bir patlama havayı parçaladı, ardından

taş sesleriyle yıkıldı. Toz dindiğinde, mağara girişinden geriye kalan tek şey bir moloz yığınıydı.

"Bu harikaydı! Patlayıcıyı fırlatan adama sııttım. "Onlardan bir tane alabilir miyim?

"Sadece bana kendini havaya uçurmayacağına söz verersen.

"Bitti! Tüfeğimi kaldırdım. "Biri bana bu lanet şeyi nasıl dolduracağını gösterebilir mi?

Tekrar vadiden aşağı inmeye başladık, bu sefer arkamızı kollamak konusunda daha dikkatliydik. Arkamızda ya da üstümüzde hiçbir sırt ya da açıklık görünmüyordu. Ancak sadece birkaç dakika sonra geçit genişlemeye başladı ve aniden her tarafı dik duvarlarla çevrili küçük bir vadiye adım attık. Açık alana çıktığımız anda savaşın gürültüsü bizi ele geçirdi.

"Lanet olsun! Keskin bir nefes aldım. 'Sanırım Bay Ambrose haklıydı. Daha fazla haydut var!

Çok daha fazlası. Vadinin diğer ucundaki mağara açıklıklarından akın akın çıkıyorlardı. Düzinelerce! Yüzlercesi! Karşılarında bizim savaşçı grubumuz duruyordu ve artık tepelerden akın akın geldikleri zamanki kadar güçlü görünmüyorlardı. Görebildiğim kadarıyla sayıca eşittik.

Tereddüt etmeden bir kayanın arkasına saklandım, tüfeği üstüne yerleştirdim, nişan aldım ve ateş ettim. İlk seferinde hemen arkamda kalabalık bir adam kitlesi varken fark etmediğim geri tepme, şimdi neredeyse ayaklarımı yerden kesiyordu. Ama pes etmedim! Yeniden doldurdum ve tekrar ateş ettim. Birini gerçekten vurup vurmadığımı bildiğimden değil - Bay Ambrose ne kadar iyi bir konuşmacıysa ben de o kadar iyi bir nişancıydım - ama burada öylece oturup hiçbir şey yapmadan duramazdım!

"Ateş!

Bay Ambrose'un ağzından çıkan bu tek kelime, daha önce sadece bir kez duyduğum kükrete cehennemden çıkıp tekrar yükselmeden önce aldığım tek uyarıydı. Geçen seferki kadar korkutucuydu - sadece şimdi Bay Ambrose beni tutmak için burada değildi. Kulaklarımı kapatarak, kayamın ötesine, mağaraların girişlerine doğru yerleştirilmiş uç uğursuz silahın bulunduğu yere baktım. Önlerindeki haydutlar aniden sinek gibi düşmeye başlamıştı. Bir şekilde, mucizevi bir şekilde henüz vurulmamış olanlar, geri dönmek için çabalıyor, gerekirse kendi yoldaşlarının kafasına vuruyorlardı.

Soldan sağa bakarken, bizimkilerden birkaçının yerde yattığını, ellerini kulaklarına tıkadıklarını gördüm. Anlaşılan onlar da Bay Ambrose'un küçük sürprizine tam olarak hazırlıklı değillerdi.

Bilgi güçtür, zaman paradır. Yani eğer bilgiyi paylaşırsam, bu gücü ya da parayı paylaşmakla eşdeğer olacaktır.

Onun sözlerini hatırlayarak homurdandım.

"Günün birinde," diye homurdandım, gözlerimi Bay Ambrose'un düz, siyah giysili sırtına dikerek, "o tahta gibi ağzın sana pahalıya patlayacak!

Ama belki de bu tür silahları yaymak da iyi bir fikir olmayabilir.

Ellerimi kulaklarımdan uzak tutmaya zorlayarak, aceleyle burnumun kenarlarını kulak deliklerime soktum ve işkence edici sesi bastırdım. Katlanılabilir hale geldiğinde, yere düşen tüfeğimi aldım ve ateş etmeye devam ettim. Yardıma ihtiyaç duyulduğu söylenemezdi. Mağaranın dışında neredeyse hiç haydut kalmamıştı. Sonuncusu da karanlığa karıştığında silahların gürültüsü kesildi ve ben de tüfeğimi indirmeye cesaret ettim.

"Karim! Bay Ambrose korumasına bir el hareketi yaptı. 'Çoğu bu üç büyük mağaraya girdi! Şuna, şuna ve şuna! Sırayla her birini işaret etti. 'Sen elli adamını ve prototiplerden birini al ve soldakine in. Yusuf sağdakini, ben de ortadakini alacağım! On adam dışarıda kalıp tüm küçük çıkışları patlayıcılarla kapatacak! Eğer taş çok sağlam çıkarsa, çıkışın dışında nöbet tutun ve benden ya da komutanlarımdan biri olmayan herkesi vurun!

"Evet, *Sahib!*

"Evet, *Efendi!*

Birkaç dakika içinde iyi eğitilmiş savaşçılar üç ana gruba ayrıldı. Ama o anlar, kayamın arkasından çıkıp ortadakine katılmam için yeterliydi.

"Hazırız ve göreve hazırız, efendim! Sahte bir selam vererek söyledim. Bay Ambrose karşılık vermedi.

"Burada ne yapıyorsun?" Gözleri soğuk bir şimşekle parladı. "Sana güvende kalmanı söylemiştim!

"Ve sana seninle geleceğimi söylemiştim!

"Savaş alanı bir hanımefendi için uygun bir yer değildir! Gözlerim kısıldı. "Değil, değil mi?

"Hayır!

'Bu durumda ben de kesinlikle seninle geliyorum. Uygunsuz yerleri severim'.

Bay Ambrose'un sol serçe parmağı iki kez kıpırdadı ve taş gibi suratının içinde kaynayan duygu fırtınasını ele verdi.

"İyi! Arkamda kal ve dediğimi yap!

Ona en ağırbaşlı gülümsememi verdim. "Her zaman öyle değil miyim?

Bunu cevaplamaya değer bulmayarak döndü ve etrafı silahlarla dolu düzinelerce adamla çevrili mağaraya doğru ilerledi. Prototip silahın yanından geçerken, silahın başındaki adamlardan birinin vurulduğunu ve yerde ölü yattığını gördü.

"Bir gönüllü!" diye seslendi. "Bunu taşımak ve ateşlemek için bir gönüllüye ihtiyacımız var!

Elim havaya kalktı.

'Sen değil! Başka birinin gönüllü olmasını emrediyorum! Bakışları toplanan adamları taradı. Yüzden fazla el hemen havaya kalktı ve ben de suratımı asarak kendi elimi indirdim.

"Sen oradaki! Şanslı kazananı işaret etti ve adam aceleyle kendisine tahsis edilen yere doğru koştu.

Başıyla ileriye doğru işaret eden Bay Ambrose bizi mağaraya götürdü. Adamlardan birkaçı fenerlerini çıkardı ve emir verilmesine gerek kalmadan yaktı. Turuncu ışık çıplak, sarp taş duvarlarda titriyordu.

Bay Ambrose alçak bir sesle, 'Biz buradayken sadece tüfekleri ve diğer silahları kullanın,' diye emretti. 'Patlayıcıları değil. Buranın ne kadar güvenli olduğunu bilmiyoruz ve üzerimize gelmesini istemeyiz.

Her yönden mırıldanan 'Emredersiniz Efendim' ve 'Emredersiniz *Efendi*' sesleri geliyordu. Tünelde bir dönemece gelene kadar karanlıkta yürüdük. Dönemecin arkasında tünelin iki yöne ayrıldığını seçebiliyordum.

"Şimdi ne olacak?" diye fısıldadı adamlardan biri.

"Ver şunu bana. Adamlardan birini kenara iten Bay Ambrose, prototipini eline aldı. Silahı yere koymadan kabzasını çevirmeye başladı. Mağaranın duvarlarında kulakları yırtan bir gök gürültüsü yankılandı ve prototip silah karanlığa bir mızrak gibi ateş püskürttü. Bunun dışında hiçbir şey olmadı. Bay Ambrose silahı hızla diğer tünele bakacak şekilde çevirdi ve kolu tekrar çevirdi. Bir kez daha gök gürültüsü havayı ikiye böldü. Ama bu sefer, karanlık geçidin aşağısında bir yerlerden gelen tiz bir çığlık eşlik etti.

Bay Ambrose silahını indirerek çığlığın geldiği yönü işaret etti. "Bu taraftan gidiyoruz.

Ve ilerlemeye başladı.

Tünel uzun ve dolambaçlıydı. Ne zaman bir dönemece gelsek, Bay Ambrose durmamız için sessiz bir işaret veriyordu. Sonra prototip silah taşıyan adamlar ilerledi, silahı köşeye doğru tuttu ve ateş etmeye başladı. Neredeyse her köşeyi döndüğümüzde kan sıçramış cesetlerle karşılaşıyorduk. Son katliamdan sonra Bay Ambrose'a döndüm ve fısıldadım: 'Bunun bir prototip olduğunu mu söylüyorsunuz? Hâlâ geliştirme aşamasında mı?

"Evet.

"Bittiğinde bu şeylerden biri için hükümetten ne kadar para istemeyi düşünüyorsunuz?

Bana soğuk bir bakış attı. 'Bırakın hükümeti, böyle bir silahı kimseye satacağımı düşünmüyorsunuz değil mi? Politikacıların oynayamayacağı kadar güçlü bir şey bu!

'Efendim, neredeyse vicdanı olan bir adam gibi konuşuyorsunuz!"

'*Tam tersine*, Bay Linton. En büyük silahı başkasına vermek yerine kendisine almayı tercih eden bir adam gibi konuşuyorum.

Bu kesinlikle olaya bakmanın bir yoluydu.

Omuz silkerek yerdeki cesetlerin üzerine yürüdü, etraflarından dolaşmaya zahmet etmedi. "Belki yirmi yıl kadar sonra, kendime daha iyi bir model bulduğumda, bir paravan adam bulup bunları hükümetin Büyük Britanya'daki kadar anlamsız olmadığı bir yerde satarım.^[29]

Sonunda tüneldeki son dönemece ulaştık. Son olduğunu nereden biliyordum?

Etrafını göremiyordum elbette. Ama hepimiz haydutların kısık ve öfkeli seslerini duyabiliyor, duvarlarda titreyen meşale ve lambaların ışığını görebiliyorduk. Çok ileride değillerdi ve kaçacak başka yerleri de yoktu.

"Birinin aynası var mı? Bay Ambrose sordu, sesi neredeyse duyulmuyordu.

Kimse konuşmadı.

"Bir ayna? Kimse yok mu?' Bakışları bana kaydı.

'Bana bakma! Kadın olduğum için nereye gidersem gideyim yanımda ayna, yelpaze ve dantel mendil taşıdığımı mı sanıyorsun?" diye çıkıştım.

"Kesinlikle işe yarayacaktır. Gözlerinin geri kalanımızın üzerinde dolaşmasına izin verdi. "Kimse var mı?

Sonunda arkadan temkinli bir el kalktı. Görünüşe göre şirketteki daha güzel adamlardan biri nereye giderse gitsin yanında bir el aynası taşıyordu. Cinsiyet rolleri buraya kadarmış.

"Ver onu. Bay Ambrose elini uzattı. Aynayı isteksiz züppeden alarak dikkatlice tünelin köşesine doğru kaydırıldı. Taşın birkaç santim ötesine zar zor çıkmıştı ki aniden bir bağırış duyuldu ve silah sesleri yükseldi.

"Aptallar! Bay Ambrose tısladı ve aynayı bir sarsıntıyla geri çekti. Garip, sert bir *ping* sesi duyduk, ardından bir çığlık ve küfürler geldi.

"Dinleyin. Bay Ambrose bize doğru dönerek, karanlıkta daha da karanlık ve tehditkâr görünen o kara gözlerini bize dikti. 'Virajın etrafına bir göz attım. Orada bir mağara var, oldukça yuvarlak, içinde bir sürü sandık ve çuval var, muhtemelen haydutların ganimeti. Haydutlar mağaranın her tarafına dağılmışlar. Virajı döndüğümüzde, artık silah kullanamayız. Ne prototip, ne tüfek, ne de revolver. Mağara çok küçük. Kurşunlar duvarlardan sekecek ve düşmanlarımıza olduğu kadar bize de isabet edebilir. Başparmağını, içinden hâlâ Arapça küfürler duyduğumuz mağaraya doğru salladı. 'Sanırım haydutlar da az önce bunu anladılar. Yani içeride teke tek, yakın dövüş olacak. Herkesin kılıcı hâlâ yanında mı?

Tüfeklerini omuzlayan adamlar palalarını, hançerlerini ve kılıçlarını çektiler. Birdenbire lambaların ışığı, keskin çeliklerden oluşan bir ormanı aydınlatmaya başladı.

"Güzel. Herkes bu kadar.'

Anlamli bir şekilde boğazımı temizledim.

"Biri hariç herkes," diye düzeltti ve ters ters bakarak kemerinden küçük bir bıçak çıkardı.

"Bu bir şaka mı? Küçük şeye tiksintiyle baktım. "Ayak tırnaklarımı kesecek kadar bile büyük değil!

'O zaman etkileyici ayak tırnaklarınız olmalı. İleri!'

Ve mağaranın içine daldı. Bu sefer adamlardan biri tarafından geride bırakılmayı beklemeden peşinden fırladım. Hançerimi yarı kaldırmış bir halde köşeden döndüm ve haydutlardan birine çarptım. Ve 'ona çarptım' derken sadece kafa kafaya çarpıştığımızı kastetmiyorum. Gerçekten 'ona çarptık' demek istiyorum. Hançerimin ucu neredeyse göbek hizasındaydı. Çarpıştık ve bir bıçağın yumuşak bir kılıfa çarpması gibi garip, ıslak bir *gümbürtü* duyuldu.

Sadece, kılıf bir adamın göbeği.

"Mmpf!

"Arg!

İkimiz de devrildik, yerde yuvarlandık, üzerimizden kan akıyordu. Bir an için kanın bana mı yoksa ona mı ait olduğunu bilemedim, sonra altımda seğirdiğini hissettim, ölüm sancılarına yakalanmıştı. Üstümde bağırışlar ve ayak sesleri duydum ve tam zamanında başımı içeri çektim. Bir çizme, bir an önce olduğu yerde tepindi. Mağaraya hücum etmek için acele eden adamlar üstümden atladı. Hırladım. İster mecazi ister gerçek anlamda olsun, erkeklerin başımın üzerinden geçmesinden hoşlanmıyordum.

"Ouff! Bir çizme yan tarafıma çarptı ve tüm havam söndü. Başka bir çizme vurdu. Ve diğeri. 'Ah! Dikkat et! Burada canlı bir tane var!'

Bir bot daha vuruldu.

"Bunların hepsi senin suçun! Altımdaki adama homurdandım. "Zamanında yolumdan çekilemez miydin?

Ceset cam gibi gözlerle bana baktı, cevap verecek durumda görünmüyordu. Yan tarafıma bir çizme daha isabet etti, bu sefer o kadar sertti ki yuvarlandım ve üzerimde ölü haydutla birlikte durdum.

'İğrenç! Çekil üstümden!'

İttim ama hiçbir şey olmadı. Ceset sadece birkaç santim havalandı ve sonra tekrar üstüme düştü. Bu beni sinirlendirdi. Gerçekten kızdırdı. Tüm gücümle tekrar ittim ve ceset üzerimden kayıp yere düştü, beni nefes nefese, ellerimde kanlı bir hançerle bıraktı.

Keşke Brank Teyze beni şimdi görebilseydi.

Çok uzak olmayan bir yerden bir çığlık duyuldu. Beni felçten kurtardı. Lanet olsun! Bu kattan inmeliydim, yoksa yakında yeraltı dünyasındaki iğrenç ceset arkadaşşıma katılacaktım!

Yuvarlanarak kendimi ayağa kaldırdım ve mağaranın duvarına yaslandım. Neler olduğunu görmek için hızla mağaranın etrafına bakındım.

Kargaşa vardı. Tam ve eksiksiz bir kargaşa. Mağara boyunca haydutlar ve Bay Ambrose'un adamları hançerler, palalar ve kılıçlarla düello ediyorlardı. Arada sırada küçük bir patlama mağarayı aydınlatıyordu ve birinin patlayıcı attığını ya da bir lamba düşürdüğünü anlıyordum. Ter, kan ve yanık yağ kokuları odayı dolduruyordu.

'O! Oradaki! Yakalayın onu!'

Gözlerim Bay Ambrose'un sesinin geldiği yere kaydı. Orada, bir çıkıntının tepesinde duran ve haydutlara komuta ediyor gibi görünen iri, sakallı bir adamı işaret ediyordu. Mağaranın öbür ucundaydı, Bay Ambrose ya da benim ulaşamayacağım kadar uzaktaydı - ama başka biri için değil.

"*Jita la'î!*"

Hayvani bir savaş çığlığıyla, devasa bir figür yarı yoldaki ikinci bir mağara girişinden dışarı fırladı. Sakalsız bile olsa bu dağ gibi adamı tanımak için sadece bir bakışa ihtiyacım vardı. EĞer boyu herhangi bir şüpheye yer bıraksaydı, sarığı bunu kesinleştirirdi.

"Karim! Bay Ambrose bağırdı. 'Yakalayın onu! Yakalayın şu adamı!'"

Korumanın gözleri Bay Ambrose'tan çıkıntının tepesindeki iri Mısırlıya kaydı; bu kişi haydut lideri olmalıydı. Karim'in yüzü şiddetli bir kaş atmaya dönüştü. Bir aslan gibi kükreyerek öne doğru sıçradı, çıkıntıya tutunup kendini yukarı çekti. Haydut liderinin gözleri irileşti ve yaklaşan saldırganının parmaklarına basmak için aceleyle öne doğru adım attı ama Karim çoktan ayağa kalkmış ve hışımla ilerliyordu. Kerim kendi silahını indirmeden önce Mısırlı'nın palasını çekip kurtaracak kadar zamanı vardı.

Kan fışkırdı ve ben aceleyle gözlerimi kaçırdım. Ama mağaranın geri kalanındaki kavga da bir o kadar intikamcıydı. Bay Ambrose aynı anda iki rakibiyle düello yapıyor, kılıcını yılların ve yılların deneyiminden söz eden ölümcül bir hassasiyetle sallıyordu. Küçük, değersiz hançerime baktım.

"Günün birinde," diye homurdandım, "bana düzgün bir silahın nasıl kullanılacağını göstermesi için onu döveceğim!"

Sağdan yaklaşan ayak sesleri duydum ve tam zamanında döndüğümde elinde metalik bir parıltıyla bana doğru koşan birini gördüm. İçgüdüsel olarak hareket ettim, kendimi yere attım ve yuvarlandım. Kılıç üzerimdeki havayı deldi ve adam kötü bir küfürle üzerime tökezledi. Sıçrayarak ayağa kalktım, tekrar döndüm ve hançeri savurdum.

Islak bir *gümbürtü* duyuldu ve haydut kaskatı kesildi. Yavaşça yere yığıldı.

"Vay, vay, vay..." diye mırıldandım, elimdeki hançere bakarak. "Belki de o kadar da kötü değildir.

Hanem! Ne yapıyorsun?"

Döndüğümde, Yusuf'un üstümdeki duvardaki bir açıklıktan bana baktığını gördüm.

'İnsanları bıçaklıyorlar,' diye seslendim ona. "Neye benziyor?"

Bir lanet mırıldanan Mısırlı kendini aşağıya doğru savurdu. Adamlarının geri kalanı hemen arkasındaydı, kan içinde ama canlıydılar.

"*Efendi* size güvende kalmanızı söyledi!"

"Ben de bunu yapıyorum," dedim ona, hançeri burnuma silerken. "Potansiyel olarak güvenli olmayan tüm insanları öldürerek.

Gözlerini devirdi ve üç adamına el salladı. 'Siz içinüz! Onunla kalın ve onu koruyun! Eğer ona bir şey olursa, *Efendi* kellelerimizi tepside getirir! Geri kalanınız benimle gelsin!

Bununla birlikte, mücadelenin içine daldı.

"Ona bir şey olursa *Efendi* kellelerimizi alır" diye taklit ettim, kaşlarımı çatarak arkasından baktım. Sanki Bay Ambrose bana ne olduğunu biraz olsun umursuyormuş gibi! O soğuk, sert, duygusuz, kibirli, sinir bozucu biriydi...

Cümleyi bitirmenin pek bir anlamı yoktu. Kötü sıfatların listesi üç büyük sayfa tutardı.

"Yakalayın onları, beyler! Yusufun çok uzak olmayan bir yerden bağırıldığını duydum. 'Hepsini öldürün! Bu sefer, bu bir emirdir!'

Ve onların haydutlara saldırışını izledim. Güç dengesindeki değişimin ortaya çıkması sadece birkaç dakika sürdü. Daha önce savaş yavaşça ileri geri sallanırken, şimdi haydutlar mağaranın arkasına doğru bir sıra halinde bastırılana kadar sürekli olarak geri itiliyorlardı. Birbiri ardına düşen haydutlar mağaranın zeminini kanlarıyla lekeliyordu. Kimsenin gözünün yaşına bakılmıyordu ve kimse de bunu isteyecek kadar aptal değildi. Haydutlar çölden gelen kervanların her bir üyesini öldürdüklerini biliyorlardı. Karşılığında ne bekleyeceklerini biliyorlardı.

Kanlı bir işti ve garip bir şekilde acımasızca güzeldi. Başka bir çağda, başka bir yerde, adalet böyle görünürdü. Bugün ise bu intikamdı, saf, basit ve özür dilemeyen. Sonunda, son haydut da yere düşüp öldü.

Neredeyse sonuncusu.

"Çekil, seni pislik!

Adamın boynunu kocaman, kaslı bir pençeyle tutan Karim, silahsız, hırpalanmış ve kanlar içindeki haydut liderini çıkıntıdan aşağı itti. Sırtına inen bir yumrukla tökezleyerek Bay Ambrose'a doğru ilerledi; Ambrose nefes bile almadan durmuş, öldürdüğü son adamın cesedine çürüyen bir hamamböceğine bakar gibi bakıyordu.

"Dizlerinin üstüne çök, solucan!

Haydut liderini bir kez daha iten Karim, onu Bay Ambrose'un önünde diz çökmeye zorladı ve kılıcını hayatta kalan son haydutun boynuna dayadı.

"Tek bir yanlış hareket, pislik, ve sen öldün!

"Tehditlerinin hiçbir anlamı yok!" diye hırladı mahkûm. 'Nasıl olsa beni öldüreceksiniz!

"Doğru. Kerim öne doğru eğilerek adamın kulağına tısladı: "Ama dikkatli olmazsan, acele etmeyip son anlarını çok özel kılabilirim. Palası adamın boğazını sıyrarak kan akıttı.

Bay Ambrose hâlâ ayaklarının dibindeki ölü adama bakıyordu. Yavaşça eğildi ve cesedin burnunu kavradı. Hızlı bir çelik parıltısı ve burnous'un bir kısmı elindeydi, tamamen kesilmişti. Bunu kılıcındaki kanı düzenli bir şekilde silmek için kullandı. Ancak silahı tertemiz olduğunda Kerim'in gözaltında tuttuğu adama doğru döndü.

"Adın Radi mi?

Adam Bay Ambrose'un ayaklarının dibine tükürdü. Bay Ambrose gözünü bile kırpmadı. Karim'e işaret etti, o da adamın kollarını tutup büktü. Mağarada bir çığlık yankılandı. Çığlık yatıştığında Bay Ambrose tekrarladı, sesi hala buz gibi soğuktu: "Adın Radi mi?

"Evet! Evet, öyle, lanet olsun sana!"

"Kervanlara saldıran adamların lideri siz misiniz?" "Evet.

"Peki bunu kimin emriyle yaptınız?

Haydut güldü. Mizah dolu bir kahkaha değildi. "*O mu?* Benim gibi yaşlı bir çöl köpeğinin böyle bir adamın adını bileceğini nereden çıkardın?

"O zaman neye benziyor?

"Uzun boylu. Sarışın. Şahin gagası gibi bir burun ve ruhunuzu yakabilecek gözler! Tekrar güldü. 'Elbette, peşinden gidin! Daha neler yapabileceğini görmedin. Seni ince bir kamış gibi kesip biçecek. Kiminle uğraştığınız hakkında hiçbir fikriniz yok!

"Tam tersine. Bay Ambrose başını eğdi. "Onu yaşayan herkesten daha iyi tanıyorum.

"Öyle mi?

"Ah, evet. Bay Ambrose başını salladı. 'Ve benim için bir mesaj götüreceksin. Eski dostuma, işverenimize bir mesaj.

Adamın gözlerinde imkânsız bir umut parıldadı. 'Beni ona mı göndereceksin? Yaşamama izin mi vereceksiniz?

"Hayır. Bay Ambrose o kadar hızlı bir hareketle kılıcını kaldırdı ve tekrar aşağı doğru sallamaya başladı. Metal etle buluştuğunda bir *gümbürtü* duyuldu ve haydut liderinin kesik başı yere düştüğünde daha yumuşak bir *gümbürtü* daha duyuldu.

yere. Mağaranın zeminine yayılmış cesede bakmadan, Bay Ambrose bıçağını tekrar sildi. 'Seni canlı bırakmak oldukça yanlış bir mesaj gönderir. Ölü olarak iyi olacaksın.

Bir an için mağaradaki her şey hareketsiz ve bir mezar kadar sessizdi. Kan bile bir anlığına damlamayı kesmiş gibiydi. Etrafıma bakındım. Adamlar Bay Ambrose'a bakıyordu, yüzlerindeki ifadeler anlaşılmazdı. Sanırım paralı asker ya da bu adamların çoğunun mesleği her neyse, soğukkanlılıkla kafası kesilen birini her gün görmüyordunuz. Bir yanımda dehşete kapılmamam gerekip gerekmediğini merak ediyordu. Ne de olsa adam savunmasızdı. Ama öldürdüğü yüzlerce kervan tüccarı da öyle.

Hançerimi bir kenara bırakarak öne çıktım ve Bay Ambrose'a doğru yürüdüm. Hiç sormadan elimi onunkinin içine soktum - hala kılıcı tutan elini - ve sıktım.

Soğukkanlılıkla bana baktı. "Neden parmaklarıma baskı uyguluyorsun?"

'Bu bazı insanların yapmaktan hoşlandığı bir şey. Buna "rahatlatmak" denir.

Parmakları hafifçe açıldı, beni içeri aldı ve geri sıktı. Sonra ne yaptığının farkına varmış gibi görünerek aceleyle bıraktı.

'Peki, derhal durdurun,' diye emretti. "Değerli zamanımızı boşa harcıyoruz. Gülümsemekten kendimi alamadım, sadece birazcık.

Tam o anda mağaranın içinden tiz bir ıslık sesi duyuldu. Herkes dönüp tüfeklerini sesin geldiği yere doğru kaldırdı.

"Dur! Youssef bağırdı. "Dur! Adamlarımdan biri!"

Ve gerçekten de, Yusuf'un birliklerinin geldiği yüksek tünel girişinde endişeli bir yüz görebiliyordum, kesinlikle bir düşman değildi.

"Tünelden başka haydutlar gelirse bizi uyarması için onu oraya gönderdim," diye açıkladı Yusuf. 'İçlerinden birinin hâlâ dışarıda bir yerlerde olup olmadığını bilmiyorduk.

"Makul bir fikir. Bay Ambrose başıyla onayladı, sonra da gözcüyü işaret etti. 'Ee? Ne gördünüz? Rapor ver!'

'Adamlar, *Efendi*. Bir sürü silahlı adam!' 'Haydutlar mı?'

'Hiç sanmıyorum, *Efendi*. Kırmızı, mavi ve beyaz üniformalar giyiyorlar!'

Kırmızı mı? Bu İngilizler olmalı! Fransız üniformalarının bolca mavi içerdiğini biliyordum ve beyaz da Mısırlılara ait olmalıydı. Çölde nasıl giyineceklerini bilirlerdi.

"Onlar bizi görmeden geçitten geri dönebilir miyiz? Bay Ambrose sordu.

'Hayır, *Efendi*. Zaten vadideler ve mağaranın dışındaki vadiye doğru yürüyorlar. Adam duraksadı. 'Ama bu tünelden ayrılan başka bir tünel daha var. Çok dar ama bir insanın sürünerek geçebileceği kadar büyük ve sonunda ışık görüyorum. Sanırım dağın arkasından çıkıyor.

"Başka bir çıkış yolu mu?" İnanmayarak kaşlarımı çattım. "Haydutlar neden kullanmadı o zaman?

Bay Ambrose itirazımı reddederek, 'Eğer söylediği kadar darsa, yağma ve erzaklarını geride bırakmak zorunda kalacaklardı,' dedi. 'Akli başında hiçbir adam hayatını parasından üstün tutmaz.

Youssef ile bakiştık. Bay Ambrose ve biz muhtemelen akli başında bir adamın ne olduğu konusunda farklı görüşlere sahiptik. Ama kim bilir, belki de haydut lideri onun fikrini paylaşıyordu?

"Karim, oraya çık! Muhammed tereddüt etmeden Bay Ambrose'un emrini yerine getirdi. Delikten aşağı doğru eğilen tüneldeki adam onu ellerinden tutup çekti. Biraz çaba sarf ederek, korumanın devasa formunu, kenardan tutup kendini yukarı çekmesine yetecek kadar yukarı çekmeyi başardı. İkisi aynı anda tünele yan yana sığamayınca, gözcü geçide geri döndü.

"Tünelden aşağı in! Bay Ambrose Karim'e emretti. 'Sorunsuz bir şekilde geçtiğinde, geri kalanımız için yeterince büyük olduğunu anlayacağız. Bize bir işaret ver, biz de takip etmenin güvenli olduğunu anlayalım.

Kerim dar alanda başını yere çarpmadan eğilmek için elinden geleni yaptı. "Emrettiğiniz gibi, *Sahib*.

Bunu dakikalarca süren gergin bir sessizlik izledi. Sonunda Karim'in "Takip edin!" diye bağırmasıyla rahat bir nefes aldık. Bay Ambrose hariç hepimiz tabii ki. O asla böyle anlamsız bir şekilde nefesini boşa harcamazdı.

"Kımıldayın! Adamlara yukarı tırmanmaya başlamalarını işaret etti. Yanından hızla geçtiler, birbiri ardına deliğe doğru çekiliyorlardı. Hiçbiri yeterince uzun değildi

kendi başına ulaşmak için. Yusuf tam yanından geçmek üzereyken durdu.

'Peki ya sen *Efendi*? Sen benden önce gitmelisin. 'Tam tersine. Yetki bende. En son ben gitmeliyim.' "Ama *Efendi*...

'Bu bir emirdir, Youssef! Çekil dedim!'

Yusuf isteksizce tünele çekilmesine izin verdi. Bir şey duyduğumu sandığımda adamların yaklaşık yarısı güvenli bir şekilde yola çıkmıştı.

"Dur! Elimi kaldırdım.

Herkes dondu kaldı.

"Unuttuysanız söyleyeyim," dedi Bay Ambrose soğuk bir bakışla, "burada yetkili olan benim. Yürüyün beyler!'

'Sadece bir an dur ve dinle! Şunu duyuyor musun?

Hepimiz dinledik ve sonra duyduk: Yürüyen ayakların güm, güm, güm sesleri büyük tünelden aşağı iniyordu.

"Dediğim gibi," diye tekrarladı Bay Ambrose, sesi daha da soğuk ve sertti. "Çekilin! Şimdi!

Herkes koşmaya başladı. Erkekler arkalarındakileri olabildiğince hızlı kaldırmaya çalışırken neredeyse kollarını yuvalarından çıkaracaklardı. Giderek daha fazla adam özgürlüğe doğru duvarı tırmanmaya başladı ve bu sırada yürüyen ayakların sesi giderek yaklaştı. Sonunda aşağıda sadece iki kişi kalmıştı.

"Önce sen," dedi Bay Ambrose tartışmaya yer bırakmayan bir sesle.

Açıkçası, hiç umurumda değildi. [\[30\]](#) Sesi neyi kabul etti ya da etmedi!

"Hayır! Önce sen git!

"Sana bir emir verdim!

'Ve umurumda değil! Şunlara bakın! Kollarımı kaldırdım ve onun uzun boyunu işaret ettim. "Gücümü bu kadar takdir etmen gururumu okşadı, ama gerçekten seni oraya kaldırabileceğimi düşünüyor musun?

'Buna gerek kalmayacak. O yapacak.' Bay Ambrose duvardaki delikte ellerini uzatmış bekleyen adamı işaret etti.

'Oraya çıktığımda etrafımdan dolaşamayacak! Alan çok dar!'

"O... Ben..." Bay Ambrose sözlerini yarıda kesti. Gözleri benden duvardaki deliğe kaydı ve tekrar geri döndü. 'Seni burada son kişi olarak bırakamam! Önce sen gitmelisin!

"Neden? Kız olduğum için mi? Yumruklarımı kalçalarımaya koydum. 'Şovenist olmak için doğru zaman değil! O taş gibi kıcını hemen oraya kaldır!

"Konuşmana dikkat et!

"Ve sen de zaman kaybetmeyi bırak!

İşte bu kadar. Güç ve paraya eşit olan değerli bir anı bile boşa harcadığı yönündeki korkunç suçlamanın gerçekliğiyle yüzleşen Bay Ambrose dönerek tünel ağzına doğru koştu. Duvara sadece bir iki adım kala atladı. Tüneldeki adam ellerini tutup çekerken homurdandı. Bay Ambrose, Karim kadar iri yarı değildi ama ilk elden bildiğim kadarıyla, o dar siyah frakının altında oldukça fazla kas vardı. Taş kenara tutunup kendini tünele doğru sallayabilmesi için yeterince yükseğe çekilmesi birkaç dakika sürdü.

Tüm bu süre boyunca öylece durmuş, yaklaşan ayak seslerini dinliyordum. Artık çok daha yakındaydılar. Sanki virajı dönmek üzereymiş gibi geliyordu.

Bay Ambrose'a yardım eden adam tünelden yukarı doğru tırmandı. Bay Ambrose döndü ve kolunu uzattı.

"Çekil! Elimi tut!"

Koşmaya başlamıştım ki birden arkamda bir ses patlaması oldu: ayak sesleri, metalin metale sürtünmesi, sert deri gıcirtısı - askerler mağaraya girmişti!

"Hey, oradaki! Arkamdan bir bağırış duydum. 'Sen, oradaki, burnous'taki! Dur!"

Durmadım. Hızlandım ve tüm enerjimi Bay Ambrose'un uzattığı ele ulaşmaya odakladım.

Sadece birkaç saniye daha, diye dua ettim. Birkaç saniye daha, hepsi bu.

"Dur yoksa ateş

ederiz! Donup kaldım.

"Ellerini başının üzerine koy ve arkanı dön!"

Yavaşça ellerimi başımın üstüne koyana kadar kaldırdım. Bay Ambrose'a bakarak tısladım: 'Git! Seni henüz görmemiş olabilirler!

Hiçbir şey söylemedi. Ama sert ve aç bakışları neredeyse kulaklarımı acıtacak kadar yüksek sesle *hayır* diye bağırıyordu.

Gidin! Eğer seni yakalarlarsa, öldürürler! Bana bir şey olmaz. Ben...' Yüksek sesle söylemeden önce safralarımı yuttum: 'Ben bir hanımefendiyim. Bir bayana zarar vermezler.

"Arkanı dön dedim!" diye bağırdı arkamdaki ses, şimdi çok daha yakındı.

Bay Ambrose'a son bir kez, çaresizce, yalvaran bir bakış fırlattım. 'Lütfen! Bırakın beni! Benim için! Sonra ne yapacağını beklemeden, silahını bana doğrultmuş olan İngiliz Ordusu subayına döndüm. Genç bir adamdı, uzun boylu ve kaslıydı, omuzlarına kadar uzanan maun rengi saçları ve çenesinde haydutlara özgü bir sakalı vardı. Oldukça yakışıklı olmasının yanı sıra, oldukça da tanıdık biriydi.

Gülümsedim ve burnous giymiş ve ellerimi başımın üzerinde tutarken elimden geldiğince reverans yaptım.

'Merhaba, Yüzbaşı Carter. Sizi tekrar görmek çok güzel.'

Ağzı açık kaldı. Bunu beni oracıkta vurmayacağına dair bir işaret olarak kabul ederek ellerimi indirdim ve Yüzbaşı Carter'ın arkasından mağaraya akın eden birlikleri inceledim. Sonra bakışlarım enkaz, kırık bıçaklar ve yüzlerce ölü, kana bulanmış cesetle dolu boş mağaranın etrafını taradı.

Boğazımı temizledim. 'Sanırım yine yolumu biraz kaybetmiş olabilirim. Söylesene, buradan otelime nasıl gidebileceğimi biliyor musun?

İletişim Sorunları

Yüzbaşı Carter gerçek bir beyefendi idi. Evet, gerçek, doğuştan bir İngiliz beyefendisi. Mağaradan çıktığımızda kendi devesinin eyerine binmeme yardım etmesini ya da su şişesinden bana bir içki vermesini kastetmiyorum. Hayır, bunlar sadece önemsiz şeylerdi. Bir kız bir erkeğin gerçek bir centilmen olduğunu ancak onun için çok özel bir şey yaptığında anlayabilir - örneğin kanlı, parçalanmış cesetlerle dolu bir çöl mağarasının ortasında, otelinden birkaç yüz mil uzakta nasıl 'kaybolduğunu' sormamak gibi.

İşte ben buna gerçek bir centilmen derim.

Yüzbaşı Carter'a bağırımlarından anladığım kadarıyla, Fransız ve Mısırlı müfrezelerin yüzbaşları bana bu konuda soru sormaktan ve hemen cevap vermezsem belki biraz cesaretlendirmekten çok mutlu olacaklardı. Ama Yüzbaşı Carter onlara Fransızca ve Arapça birkaç kesik kelime havladı ve onlar da homurdanarak uzaklaştılar.

Bay Ambrose ve diğerlerine ne olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşuyordum. Ama ağzımı kapalı tuttum. Yüzbaşı Carter anlaşılmaz bir nedenle beni korumak isteyebilirdi ama aynı nezaketi Bay Ambrose ve birkaç yüz paralı askere göstereceğinden şüpheliydim. Bu yüzden Yüzbaşı Carter'ın devesine bindim ve iyi bir kız gibi İskenderiye'ye geri götürülmeme izin verdim, bir yandan da koşup *onu* bulma isteğiyle yanıp tutuşuyordum.

Nihayet, Sina Yarımadası'ndaki dağ mağarasından yola çıkmamızdan haftalar sonra, sisin içinden yükselen İskenderiye evlerini gördük.

"Şimdi ne yapacaksınız, Bayan Linton? Yüzbaşı Carter yanımdan sordu. Neredeyse tüm yol boyunca bineğimin yanında yürümüş, şaşkınlık ve hayranlık karışımı bir ifadeyle sürekli bana bakmıştı. "Tatilinize... devam ediyor musunuz? Kaşlarından biri yukarı kalktı ve sessizce ekledi: *Ve belki de içinde kaybolmak için birkaç kan sıçramış mağara daha bulursun?*

"Hayır. Başımı salladım ve ona ağırbaşlı bir gülümseme verdim. 'Sanırım yeterince tembellik ettim. Tatili bitirip eve dönme vakti geldi. Bir sonraki gemiyle ayrılacağım.

Eğer hala buradaysa. Eğer beni beklediyse.

Büyük olasılıkla, o ve gemisi uzun zaman önce ayrılmıştı. Ne de olsa bilgi güçtür, zaman paradır. Evlilik sahtekârlığı sona ermişti ve artık rol yapmasına gerek yoktu. Benim için zaman kaybetmeyecekti.

"Peki ya büyükannen?

Kaptanın neden bahsettiğini anlamam bir anımı aldı. Sonra sağır yaşlı kadını ve uydurduğum yalanlar ağını hatırladım.

"Şey... tabii ki benimle birlikte eve gelecek. Kaşlarını çattı.

"Başka kimse yok mu?

"Hayır.

Bakışları daha da yoğunlaştı ve aniden öne doğru bir adım attı. "Ne var? İkiniz de Londra'ya dönmek için onca yolu tek başınıza gitmeye niyetli değilsiniz, değil mi?

Hayır, aslında acımasız bir finansçı ve satın alınmış üç yüz canı ile birlikte seyahat etmeyi düşünüyordum.

Çenemi kaldırdım. "Evet, tabii ki var!

Bayan Linton, lütfen! Bağımsız görüşlerinizi biliyorum ama bunu yapmanıza izin veremem! İki kadın bir gemide yalnız seyahat ediyor, biri duyamayan ve ayakta zor duran yaşlı bir kadın? Kaptana güvenip güvenemeyeceğinizi bile bilmiyorsunuz ve onurlu bir adam olsa bile, başka biri sizden kolayca yararlanabilir.

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama hiç beklemediğim bir hareketle uzandı ve yüzümü ellerinin arasına aldı. O kadar şaşırmıştım ki ağzım açık kaldı, itiraz edemedim. Yüzümdeki elleri çok yumuşak, çok güçlü hissettirdi ve bana bakarken sıcak gözleri cilalı maun gibi parladı. 'Tartışmanın anlamı yok, Bayan Linton! Benimle geri geliyorsunuz.

"*Seninle* mi?

"Elbette. Kavrayışı sıkılaştı, şefkatle. 'Haydutlar öldüğüne göre-' bana tamamen görmezden gelmeyi seçtiğim araştırmacı bir bakış gönderdi, 'buradaki görevim tamamlandı. Her halükarda İngiltere'ye döneceğim. İskenderiye'de demirli *HMS Morning Star* adında bir Kraliyet Donanması gemisi var ve gemide sen ve büyükannen için fazlasıyla yer var.

Ne diyebilirdim ki?

Üzgünüm ama yapamam, çünkü o yaşlı kadın gerçekte benim büyükannem değil ve ayrıca burada gerçekte onunla değil, kocam gibi davranan ama aslında benim şehvet düşkününü, cimri işverenim olan bir adamla birlikteyim ve eğer ona geri dönmezsem bana soğuk davranacak!

Evet, bu muhtemelen çok iyi giderdi.

Ben de hiçbir şey söylemedim. Yüzbaşı Carter beni yaşlı kadının kaldığı otele sürükledi ve yılların verdiği askeri otoriteyle onu paketleyip gemisine bindirdi. Yaşlı kızın tatilinin aniden yarıda kesilmesine tek yorumu 'Ne? Ne dedin, canım?' oldu. Anlaşılan son görüşmemizden bu yana işitme duyusu gelişmemişti.

İskenderiye'ye vardığımız günün akşamıydı. *HMS Morning Star* yola çıkmaya hazırlanıyordu. Bir yerlerde tanıdık bir gemi görme umuduyla limanda son bir tur attım ama nafile. Tam Kraliyet Donanması gemisine adım atmak üzereydim ki, beni olduğum yerde donduran bir şey gördüm.

İşte oradaydı!

Gemisi görünürde yoktu. Ama on metre ötede, iskelenin kenarında duruyordu: Bay Rikkard Ambrose, siyah kuyruklu ceketı yırtık yarasa kanatları gibi etrafında dalgalanıyordu.

Her zamanki gibi görünüyordu: sert, mesafeli, soğuk ihtişamıyla yoldan geçenlerin üzerinde Rodos Heykeli'nin sıradan insanların üzerinde yükseldiği gibi yükseliyordu. Gözlerimiz buluştu. İkimiz de hareket etmedik, ikimiz de tek kelime etmedik. Sadece orada durduk ve birbirimizin gözlerinin içine baktık. Kısa bir süre önce, bu mükemmel, tanrı benzeri granit heykelin kocam olduğunu düşünerek etrafta dolaşmış olabilir miydim? Ben, hüküm giymiş feminist Lilly Linton, erkek türünün en iğrenç derecede şovenist üyelerinden biri için duygu göstermeye tehlikeli bir şekilde yaklaşmış olabilir miydim?

Sanırım dünyada daha beklenmedik şeyler de vardı ama aklıma bir tane bile gelmiyordu. Yine de... bir nedenden dolayı, bu olmuştu. Ve bir nedenden dolayı, şimdi bakmayı bırakamıyordum. O da öyle.

Neden ona gitmiyorsun, seni aptal? Neden burada aptal gibi duruyorsun?

Evet... Neden olmasın? Ona gidebilirim!

Gidebilirim- "Bayan Linton?

Yanımdan gelen ses beni sıçrattı. Denizcinin yaklaştığını fark etmemiştim. Selam verdi ve *HMS Morning Star*'ı işaret etti.

"Yelken açmaya hazırız, bayan. Lütfen gemiye gelir misiniz?"

"Ben... şey..." Dudaklarımı kararsızca yalayarak *onu* gördüğüm yöne tekrar baktım. Ama Bay Ambrose gitmişti - sırta kadem basmıştı. Belki de hiç orada olmamıştı ve ben sadece rüya görüyordum.

Hanımefendi? Lütfen?' Denizci tekrar eliyle işaret etti.

"Pekâlâ. Ben de geliyorum.'

HMS Morning Star'ın küpeştesinde durduğumda, hala sözde büyükannem olan yaşlı kadın yanımda, güvertede bir sandalyede oturmuş örgü örerken, kanıtı gördüm: Rüya görmüyordum. Önümde, devasa bir ticaret gemisinin gövdesinin arkasından, *Mammon*'un şık siyah formu ortaya çıktı. Pruvada uzun boylu, karanlık bir figür duruyordu, benim kadar uzaktan bile yanılması mümkün değildi. Gemi yanımdan geçip döndü ve limanın etrafında yelken açarak gözden kayboldu. Gördüğüm son şey, o uzun boylu karanlık figürdü, hala bana sonsuz mesafeden bakıyor gibiydi.

Parmaklarımı dudaklarıma götürdüm; eğer kendimi anılara bırakırsam, son öpücüğünün yakıcı baskısını hâlâ hissedebilirdim.

"Lanet olsun," diye fısıldadım. "Şimdi ne yapacağım ben?"

Yanımdaki yaşlı kadın örgüsünü bıraktı ve baykuş gibi gözlerini kırıştıtarak bana baktı. "Ne? Ne dedin sen canım?"

~~**~*~*

Teorik olarak, dönüş yolculuğunun Mısır'a yapılan yolculuktan çok daha keyifli olması gerekirdi. Aslında konforlu bir kabindeydim - genellikle seyahat eden önemli devlet adamları ve diplomatlar için ayrılan kabinlerden birinde - Geniş, yumuşak bir ranzada uyuyacaktı. Ayrıca, neşeli mizacı göz önüne alındığında Kaptan Carter'ın Bay Rikkard Ambrose'dan çok daha iyi bir arkadaş olması gerekirdi.

Teorik olarak.

Gerçekte, dönüş yolculuğunun büyük bir dezavantajı vardı: *Onunla* ilgili düşüncelerimle baş başa kalmıştım.

'Gerçek olamaz! Hayır, kesinlikle olamaz! O neden...? Bu imkansız!'

Kamaramdaydım ve yanımda yaşlı bir kadın vardı. Bir gözü örgüsündeyken, bir aşağı bir yukarı yürüyen beni izliyordu, tedirgindi, neden yere yivler açmaya çalıştığımı açıkça merak ediyordu.

'Gerçek olamaz,' diye mırıldandım. "Sahteydi. Her şey sahteydi. Bunu unutmalısın. Bunu...'

Duvardaki aynada umutlu yüz ifademi gördüm ve inledim.

"Sakın kız gibi heyecanlı görünmeye cüret etme! Aynadaki görüntüme suçlayıcı bir parmak doğrultarak homurdandım. 'Hiç utanman yok mu senin? Sen bir feministsin, unutma! Hissetmiş olabileceğin en ufak olumlu duygu kırıntısı

O... seninle yapmaması gereken şeyleri yaparken - tüm bunlar sadece vücut sıvılarının arızalanmasının bir sonucuydu! Anladın mı?"

Aynadaki görüntüm başını salladı.

'Gah! Nasıl bu kadar inatçı olabiliyorsun! Ranzamdan bir yastık alıp aynaya fırlattım.

Yaşlı kadın örgüsüne bir an ara verdi ve ilgiyle bana baktı. "Bir sorun mu var, canım?"

"Evet!" diye inledim. 'Britanya İmparatorluğu'nun en zengin, en yakışıklı, en güçlü, şovenist, sinir bozucu ve acımasız adamı tarafından tacize uğradım ve bunun gizli bir amaç için yapılmış bir numara olup olmadığını bilmiyorum, ki bu korkunç olurdu, Ya da beni ahlaksız, ahlaksız bir ilişkiye mi sokmak istiyor, ki bu daha da korkunç olurdu, ancak bir parçam bunun ilginç olabileceğini düşünüyor, ya da en kötüsü, söylediği ve yaptığı şeyleri gerçekten kastetmiş olabilir mi, ki bu durumda ben... Şey... Ölmek istiyorum! Ya da ölmek! Bilmiyorum!"

"Anlıyorum. Yaşlı kadın felsefi bir tavırla başını salladı. "Bu çok hoş. Başını eğdi. "Biraz daha yüksek sesle tekrar edebilir misin, canım? Her şeyi anladığımı sanmıyorum.

Ağzımı açtım ve derin bir nefes aldım, avazım çıktığı kadar "Taciz edildim ve baştan çıkarıldım!" diye bağırmaya hazırlanıyordum ki dışarıdan kapı çalındı. Her şeye rağmen bağırmanın daha iyi olacağına karar vererek kapıyı açtım. Dışarıda Yüzbaşı Carter duruyordu.

"İyi akşamlar. Gülümseyerek selam verdi. "Siz iki hanımefendinin bu akşam yemekte bana katılmak isteyip istemeyeceğinizi merak ediyordum.

Omzumun üzerinden duvardaki aynaya ve yerdeki yastığa baktım. 'Evet,' diye nefes aldım. "Teşekkür ederim. Sanırım biraz arkadaşla ihtiyacım var.

O gece akşam yemeği sessizdi. Aslında, gemi okyanusun dalgaları tarafından hafifçe bir o yana bir bu yana savrulurken etrafımızdan gelen gıcırtilar dışında her akşam yemeği oldukça sessizdi. Kaptan Carter beni uzun uzun inceledi ama pek bir şey söylemedi. Yemek sohbetinin çoğu, başkalarının konuşmasına ihtiyaç duymamakta olduğu kadar duymamakta da yetenekli görünen yaşlı kadın tarafından sağlandı.

Günler akıp gitti. Aynadaki görüntümle birkaç kez daha uzun, yorucu tartışmalar yaşadım, o inatçı cadı! Yastığım çok yıpranmıştı. Yüzbaşı Carter beni izlemeye devam etti, yüz ifadesi

Dalgın ve nasıl çözeceğimi bilmediğim gizli, hülyalı bir gülümseme. Sonunda en yüksek direktan bir çağrı geldi:

"Kara göründü!

Sonunda Thames Nehri'nin yukarısına doğru sürüklendiğimizde ve Londra'nın evleri ve kuleleri yavaşça ufkun üzerinde yükseldiğinde buna inanmakta güçlük çekiyordum. Burası gerçek dünyaydı. Geri dönmüştüm. Tekrar uyanmışım. Kavgalar, kışkırtıcı dokunuşlar, sıcak, kum fırtınasının karanlığı - Mısır'da olan her şey birdenbire sadece bir rüyanın soluk yankısı gibi göründü.

Neredeyse istemsizce, elim dudaklarıma dokunmak için kalktı. Şey... belki *her şeye* değil.

Görünüşe göre sadece birkaç dakika sonra, iskele iskeleye çarptı. Kaptan Carter 'büyükanneme' ve bana gemiden inerken eşlik etti. Karaya ayak bastıktan sonra durdu ve bana nasıl okuyacağımı bilemediğim belli belirsiz, hülyalı, oldukça yoğun bir gülümsemeyle baktı.

Hoşça kalın Bayan Linton. Her zaman olduğu gibi, sizinle tanışmak çok... ilginçti. Umarım yollarımız yakında tekrar kesişir.'

Ben de ona gülümsedim. Yapılacak en doğru şey bu gibi görünüyordu. Ayrıca, Yüzbaşı Carter'a gülümsemek kolaydı. Bahsedebileceğim bazı insanlar gibi alnında "Gülümsemek Yasak!" yazan görünmez bir işaret yoktu.

"Ben de öyle, Kaptan.

"Buradan eve sağ salim dönebilecek misiniz?

"Evet. Yardımlarınız için teşekkür ederim.

"Benim için bir zevkti. Tekrar görüşünceye kadar, Bayan Linton.' Selam vermek için öne doğru eğildi - ya da en azından ben öyle sandım! Ama onun yerine elimi tuttu ve sırtına nazik ama sert bir öpücük kondurdu. Şaşkınlıkla ona bakakaldım.

Gülümseyerek son bir kez başını salladı, sonra döndü ve gitti. Bekleyen bir arabaya binip bir köşede gözden kaybolana kadar sessiz bir şaşkınlıkla arkasından baktım. Sonra felç halimden kurtuldum.

Elimi eteğime silerek 'Akıl hastası,' diye mırıldandım. "Tamamen delice!

Derin bir nefes alarak Yüzbaşı Carter'la ilgili tüm düşünceleri zihnimden, öpücüğünün karıncalanan yankılarını da elimden kovdum.

"Haydi büyükanne," dedim yanımdaki iskelede oturan yaşlı kadına. 'Artık sadece sen ve ben varız. Hadi seni eve götürelim, artık her neredeyse.

Yaşlı kadın bana doğru eğildi ve bir elini kulağının arkasına götürdü. 'Pardon, canım? Tekrar söyler misin?

~~**~*~*

Yaşlı kadından ev adresini almam ve onu - oldukça şaşkın - akrabalarının evine bırakmam biraz zaman aldı. Böylece bir sözde büyükanneden başarıyla kurtulduktan sonra adımlarımı eve doğru çevirdim.

Ben daha kapıyı çalmadan kapı açıldı ve Ella bana doğru koşarak geldi. Bir an sonra kolları bana dolandı ve küçük kız kardeşimin yapabileceğini düşünemeyeceğim bir güçle beni ezdi.

"Seni çok özledim, Lill!

"Fark ettim," diye hırıldadım. "Artık bırakabilir misin?"

"Özür dilerim. Yüzü kızararak elini biraz gevşetti. "Peki... Büyükannen nasıldı?"

"İyiyim. Bugünlerde biraz ağır işitiyor ama yaşlı kemikte daha çok yaşam var.

O anda teyzem bu kargaşanın ne olduğunu görmek için kapıdan çıktı. Beni görür görmez gözleri kısıldı. 'Ah. Sensin. Ee? Büyükannendeyken hiç uygun bir bekârla tanıştın mı?'

Sırıtarak başımı salladım. "Hayır. Birlikte oldukça fazla zaman geçirdiğim bir adam vardı, ama o zaten çok inatçı ve sahiplenici bir genç bayanla evliydi.

Teyzem homurdanarak olduğu yerde döndü ve evin içine doğru yürümeye başladı.

"Döndüğüne çok sevindim! Ella tekrarladı.

Ev halkının geri kalanı beni beklediği gibi karşıladı. Gertrude bana basit ama içten bir şekilde sarıldı. Lisbeth kayıtsızca gülümsedi ve merhaba dedi. Anne ve Maria, uzakta olduğum süre içinde ne kadar korkunç bir şekilde bronzlaştığımı ve çirkinleştiğimi belirtmekte hiç vakit kaybetmediler. Yaşlı ve sadık uşağımız Leadfield o kadar derin eğildi ki neredeyse devrilecekti. Amcam çalışma odasının kapısını her zamankinden biraz daha misafirperver bir tavırla kapalı tutuyordu.

Her şey benim için bir çeşit bulanıklıktı. Evet, evde olduğum için mutluydum ama... Peki ya o?

Onu düşünme! Onu düşünme! Sen bir feministsin! Erkekler hakkında düşünmek söz konusu bile olamaz - tabii onları küçük küçük parçalara ayırmayı düşünmüyorsunuz!

Öğütmek kulağa hoş geliyordu.

Böyle taşlama olmaz! Kes şunu hemen!

Ama duramadım. Aynı soruların tekrar tekrar zihnimi zorlamasına engel olamıyordum: *Şu anda ne düşünüyor? Yarın işe gittiğinde ne diyecek? Daha da önemlisi, ne yapacak?*

"Lilly!

Odamın kapısının patlayarak açılması ve Patsy, Flora ve Eve'in hışımla içeri girmesiyle düşüncelerimden koptum. Dedikodu avına çıkmış vahşi amazonların yüz ifadelerini taşıyorlardı. 'Dönmüşsün! Ee, yokluğunda neler yaptın?

"Um..." Dikkatle dudaklarımı yaladım, bir yandan da arkadaşlarıma Mısır'da neler olduğunu anlatmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum. "Ben...

Beklediler, yüzleri istekliydi.

"Yaptım... um... ben...

O gece çok yaratıcı yalanlar söyledikten sonra yatağa girdiğimde kafam hala aynı düşüncelerle doluydu.

Ne söyleyecek? Ne yapacak?

Başucumdaki saatin kolunun akşam ondan on bire geçişini izledim. Sessiz soruma cevap vermeye meyilli görünmüyordu.

Lanet olsun! Ne diyecek? Ne yapacak?

On bir buçuk. Hala cevap yok.

O gece uykuya dalmam oldukça uzun sürdü. Sonunda uyuduğumda, rüyamda Sfenks'in beni çölde kovaladığını ve öpmeye çalıştığını gördüm. Burnunun eksik olması dışında, şehvet düşkünü taş canavar Bay Rikkard Ambrose'a şüpheli bir şekilde benziyordu.

Ambrose

Sabah uyandım ve Aman *Tanrım* diye düşündüm! *Bugün Pazartesi!*

Bir tür deja vu gibiydi, tıpkı ilk kez işe gitmek zorunda kaldığım zamanki gibiydi. Ama bir bakıma şimdi daha da kötüydü, çünkü bu sefer bazı şeylerle uğraşmak zorundaydım.

Dudaklarım karıncalandı ve elimi dudaklarımın üzerine bastırarak bu hain hissi yok etmeye çalıştım. Lanet olsun! Böyle şeyler benim açık iznim olmadan olmamalıydı!

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde yataktan fırladım ve giyinmeye başladım.

Meşgul ol, dedim kendime. Çok, çok meşgul ol, o zaman ne yapmak üzere olduğunu düşünmek zorunda kalmazsın. Neler olacağını.

Hızlı bir şekilde kombinezonumu, korsemi ve elbisemi giydim. Bahçedeki kulübede erkek iş kıyafetlerimi giydiğimde tüm bunları bir dakika içinde tekrar çıkarmam gerekeceğini bilmek acı vericiydi.

Önemli değil! Sadece meşgul olun ve düşünmeyin!

Uçuşan parmaklarımla elbisemin önünü bağladım, derin bir nefes aldım - ve sonra görünüşümü kontrol etmek için aynaya bakma hatasını yaptım. Yarı öfkeli, yarı umutlu, yarı kızgın ifademe takıldı gözüm. Bir şeyin üç yarısı olabilir mi, yoksa bu imkânsız mı?

Matematiğin canı cehennem!

Yansımanın gözlerindeki soruları sanki aynanın yüzeyine basılmış gibi net bir şekilde okuyabiliyordum: Ne söyleyecek? Ne yapacak?

Düşünme, lanet olası! Meşgul ol!

Etrafımda dönerek pencereye doğru yürüdüm, pencereyi açtım ve dün gece yatmadan önce oraya yerleştirdiğim merdivenden aşağı indim. Sanırım ön kapıdan da çıkabilirdim ama bugün hiç vakit kaybedecek havada değildim. Hem beklediğim hem de dünyadaki her şeyden daha çok korktuğum şeye doğru ilerliyordum. Ertelemek her şeyi daha da kötüleştirecekti.

Bahçe kulübesinde iki dakika geçirdikten sonra iş kıyafetlerimle sokağa çıktım. Bir taksi çağırdım, kendimi içeri attım ve döşemeye gömüldüm.

"Nereye, şef?" diye seslendi

taksici. "Empire House!"

Leadenhall Caddesi'nde mi? Şu havalı herif Ambrose'un yaşadığı yerde mi?

"Evet. Aynen öyle.

Kırbaç şakladı ve ilerlemeye başladık. Birkaç dakika sonra İngiliz ticaretinin kalesi Leadenhall Caddesi'nde taksiden indim, Empire House tam önümde yükseliyordu. Gri taştan iki devasa sütunla desteklenen devasa portikosu hiç bugünkü kadar davetkâr görünmemişti.

Çenemi kaldırdım.

'Beni korkutmuyorsunuz,' dedim binaya.

Belki de sadece hayal gücümdü ama hafif bir cevap hırıltısı duyduğumu sandım.

Kalbimin güm güm atmasına aldırmadan merdivenlerden yukarı, canavarın pençesine doğru yürüdüm. En üst basamağa ulaştım ve iterek canavarın kapı olarak da bilinen çenesini açtım. Soğuk, duygusuz ve tanıdık bir kokudan yoksun hava beni karşılamak için dışarı süzüldü. Yutkundum ve içeri adım attım.

İçerideki salon tıpkı hatırladığım gibiydi ama yine de... farklıydı. Daha yoğundu. Buraya en son geldiğimde bu kadar hareketlilik var mıydı? Yüzlerce meşgul ayak, kavernöz alan boyunca patırdıyordu. İnsanlar dosyalar taşıyor, mesajlar iletiyor ve en önemlisi de üst kattaki büyük efendiden korktukları için ter döküyorlardı.

Neredeyse doğaüstü bir odaklanmayla her şeyi fark ettim. Yüzlerce kişinin alnında boncuk boncuk ter vardı. Toz zerrecikleri havada dans ediyordu. Sinekler tavanda çiftleşirken, örümcek ağlarından uzak durmak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Atomlar her yerde birbirlerine çarpıyordu.

Tüm bunları fark ettim ama yine de ayrıntılar, nehirdeki bir kayanın etrafında akan su gibi yanımdan geçip gitti. Düşünebildiğim tek şey şuydu: *Aman Tanrım! Aman Tanrım, tam üst katta!*

Ve onunla benim aramda sadece koridor vardı. Bir de danışma masası. Ve merdivenler. Ve başka bir koridor. Ve bir kapı. Ve sonra... sonra...

O!

Şahsen! Benimle
birlikte!

Tamam, dedim kendime. Sakinsin, Lilly. Sakin ve rahat! Sen güçlü, mantıklı bir kadınsın ve bir adam yüzünden cesaretini kaybetmeyeceksin.

O! Benimle birlikte!!!

Pekâlâ... Belki de o kadar sakın değildim.

Tüm cesaretimi toplayarak gözlerimi koridorun karşı ucuna diktim ve merdivenlere doğru bir adım attım. Sonra bir adım daha attım. Ve bir adım daha. Kahretsin, merdivenle aramda neden bu kadar çok adım vardı? Ve ben zaten kaç tane atmıştım? Bilmiyordum. Saymayı unutmuştum. *Beni öptüğünü* düşünmekle meşguldüm! *Dudaklarımdan! Ve şimdi onu tekrar göreceğim!*

Ne halt olacaktı? Ben ne yapacaktım? Ve yine en önemli soru: *O* ne yapacaktı? Mümkün değil...?

Aman Tanrım, evet, yapabilir! Eğer isteseydi.

Ama yapacak mıydı?

Hayır. Hayır, tabii ki olmaz! Yani, *burada böyle* bir şey yapmak... bu tamamen... Hayır! Tabii ki *bunu* yapmayacaktı!

Ölüme mahkûm bir kadının yavaş adımlarıyla koridorda ilerlemeye devam ettim. Toz zerrecikleri benim için kanat çırpı ve sinekler çiftleşmeyi bırakıp geçişimi izledi. Örümcekler bile bir an için ağlarını örmeyi bıraktı. Sonunda Sallow-face'in masasına ulaştım.

"Günaydın," dedim.

Başını çeyrek santim kadar eğdi.

"Günaydın," dedi. Sol kaşı şüpheyle seğirdi.

Patlat, patlat, patlat! Patronuyla öpüştüğümü yüzümden anlayabilir miydi? Bahse girerim alnımdan okuyabilirdi! Onun yanından hızla geçerek hedefime giden ayrı koridora adım attım. Yukarı baktım ve duvarların etrafından binanın tepesine kadar çıkan basamakları gördüm, dışarıdakilerden bile daha dik basamaklar.

Dong.

Uğursuz deja vu hissi beni tekrar ele geçirdi, uyandığımdan daha da güçlü bir şekilde. Başımı batıya doğru çevirdim. Orada, küçük bir pencere, tıpkı işteki ilk günümde olduğu gibi yarı açık duruyordu ve taş koridora biraz ışık girmesine izin veriyordu. Ve o pencereden şimdi de bir çan sesi geliyordu. Kemiklerimi ürperten derin, yankılanan bir ses.

İş zamanı. Kaderimle tanışma zamanı.

Dong.

Ama bu gerçekten de ja vu muydu?

Dong.

Kuşkusuz, nefes nefese, çaresizce merdivenlerden yukarı koşarken, bazı şeyler aynıydı. *Aman Tanrım, Aman Tanrım, çok geç kalacağım!* diye düşünmem gibi mesela.

Dong.

Ancak diğer yandan, bazı şeyler farklıydı.

Dong.

Örneğin, ilk günümde "*Lanet olsun!*" diye düşünmemiştim. *Beni öptü!*
Beni gerçekten öptü!

Dong.

Ama o zaman... bu gerçek o kadar da önemli değildi, değil mi? Hayır, tabii ki değildi! Ben bir feministtim! Şovenist bir bekâr çocuğunun dudaklarını dudaklarıma bastırması benim için neden önemli olsun ki?

Dong.

O yaptı! Gerçekten yaptı! Saçmalık, saçmalık, saçmalık!

Neredeyse kendimi o anda, öpücüklerin, okşamaların ve kafa karıştırıcı duyguların olmadığı, hayatın o kadar karmaşık olmadığı zamanlara geri dönmeyi dileyecektim. Ama sonra dudaklarımız birleşmeden hemen önce Bay Ambrose'un koyu, deniz rengi gözlerindeki bakışı düşündüm...

Hayır! Hayır! Düşünme! Koş!

Koşun! Dong...

Altıncı sahanlığa ulaştığımda çökmeye hazırdım. *Devam et! Kendime bağırdım. Sadece birkaç adım daha, sonra oradasın!*

Dong.

Hırıltılı bir şekilde sendeleyerek üst kata çıktım ve pirinç kapı tokmağını kavradım. Çevirerek kapıyı açtım ve sonunda üst kattaki resepsiyon görevlisi Bay Stone'un masasının bulunduğu uzun, dar koridora sendeleyerek girdim. Kalbimin aşırı efordan patlamayacağından emin olana kadar bir an bekledim. Sonra doğruldum, birkaç kırıksıklığı gidermek için giysilerimi çekiştirdim ve olabildiğince soğukkanlı bir şekilde ilerledim. Belki de masum, gündelik bir tavırla geçip gitsem Bay Stone beni fark etmezdi. Belki de ofisime girmeden-

"Günaydın Bay Linton.

Tanıdık bir ses duyunca irkilerek durdum. Bay Ambrose'un ofis kapısının önündeki masanın arkasındaki genç adama başımı eğdim. O da

aslında oldukça arkadaş canlısı bir genç adamdı. Benim bakış açım göre, bugün cehennemin koruyucusu Cerberus'un görevini üstlenmiş olması onun suçu değildi.

"Günaydın Bay Stone. Dedim ki.

Bu, konuşma olanaklarımızı tüketmiş gibi görünüyordu. Özlemle ofisimin kapısına doğru baktım ve bir adım daha yaklaştım. Ama Bay Stone'un bir sonraki sözleri beni olduğum yerde dondurdu.

"Bay Ambrose sizi görmek istiyor.

Parmaklarım otomatik olarak yumruk oldu.

"Oh, öyle mi, öyle mi? Bay Ambrose'un ofis kapısından uzaklaşıp güvenli sığınağıma doğru bir adım attım. "Belki daha sonra. Şu anda..."

Bay Stone bana merhametten yoksun olmayan ama yine de kararlı bir bakış attı. "Belki de yeniden ifade etmeliyim. Bay Ambrose sizi görmek istiyor. Hemen şimdi.

Yüzümdeki tüm renk boşaldı. Sonra bir hışımla tekrar geri geldi.

Lanet olsun!

"Oh. Yutkunarak başımı salladım. "Anlıyorum.

Derin bir nefes alarak Bay Stone'un yanından geçtim ve işverenimin ofis kapısına doğru ilerledim. Kapı Pandemonium'a açılan bir kapı gibi yavaş ve tehditkâr bir şekilde gıcırdayarak açıldı - ya da belki de menteşelerine yağ alamayacak kadar cimri bir adamın kapısı gibi. İçerisi karanlıktı. Perdeler kapalıydı, içeri sadece devasa masanın arkasında oturan adamın karanlık figürünü keskin bir şekilde silüet haline getiren ince bir ışık huzmesi giriyordu.

Yutkundum.

Geniş omuzlar, kısa, zarif ve düzgün siyah saçlar, yontulmuş bir yüz, demir bir çubuk kadar sert bir duruş - ondan başka herhangi biri o masanın arkasına oturmaya cüret etse bile, bu karanlık silüet kiminle karşı karşıya olduğum konusunda bana hiçbir şüphe bırakmadı. Tüm cesaretimi toplayarak karanlık figürün tam önüne gelene kadar ileri doğru adım attım. Yüzü gölgeler içindeydi, bu yüzden ilk başta yüzünde o anda ne tür bir ifade eksikliği olduğunu göremedim. Ancak gözlerim karanlığa alıştığında 'yüz' dediği karanlık, hareketsiz, güzel maskeyi görebildim.

Sessizce bana baktı.

Sessizce ona baktım. Birbirimize

sessizce baktık.

Sonra birbirimize biraz daha sessizce baktık.

Boğazımı temizledim.

Sessiz kaldı. Ve bana baktı. Sessizce.

Ben de baktım. Ve bunu sessizlik içinde yaptım. Baktık. Birbirimize. Birbirimize. Uzun, sessiz bir sessizlikte. Sessizlikle dolu.

Pekala... belki de birilerinin bir şeyler söylemesinin zamanı gelmiştir.

Cesaretimden bahsettiğimi hatırlıyor musun? Hani toplamaya çalıştığım? Artık hepsi gitmişti. Onun derin, karanlık, deniz rengi gözlerinin bakışıyla karşı karşıya kaldığımda, kendi cesaretim kalmamıştı. Oh, ne olacak ki! Her zaman başka birinden biraz aşırabilirdim!

"Bay Ambrose? Bir adım öne çıktım. "Beni mi çağırdınız, efendim?

Bakışını bir süre daha sürdürdü. Bunu sessizce yaptığını duymak sizi şaşırtır mıydı?

Sonra...

"Evet, öyle Bay Linton.

Biraz daha sessizlik.

Dudaklarımı ıslattım.

"Peki... Benden ne istiyorsunuz, efendim?

Tanrım, eğer buraya gel ve beni öp derse, ben-

Bu düşünceyi daha oluşmadan kestim. Ama... ya bunu söylediyse? Ya hiçbir tartışmaya yer bırakmayan o sesiyle bunu talep etseydi? Ne yapardım?

Kaçar mıydım?

Ve daha da önemlisi, ona doğru mu koşacaktım, yoksa kaçacak mıydım? Boğazım aniden çok kurudu.

"Ne istiyorsunuz, Bay Ambrose, efendim?

Öne doğru eğildi, iki güçlü yumruğu masaüstüne dayanana kadar, parmak eklemleri aşağıdaydı. "İstiyorum...

"Evet?

"38XV180 dosyasını

istiyorum! Gözlerimi

kırptım. "Ne?

Soru sorarcasına başını eğdi. "Kulaklarınızda bir arıza mı var, Bay Linton? Biraz daha öne eğilen Bay Ambrose, uzmanlık alanı olan o son derece soğuk bakışlarından birini bana dikti. Nedense içimi sıcak ve bulanık bir his kapladı. 'Bana 38XV180 numaralı dosyayı getirin! Hemen!

Teşekkürler Tanrım! İçimdeki rahatlatma sel gibi akarken kelimeleri sessizce göğse doğru fırlattım. *Çok teşekkür ederim! Dünya normale döndü!*

Hazır ola geçtim. "Evet, efendim!

Nedense yüzüme geniş bir gülümseme yayıldı.

"Kas enerjinizi gereksiz yüz hareketleriyle harcamayı bırakın, Bay Linton! Sırıtişım daha da büyüdü. 'Elbette, efendim! Aynen dediğiniz gibi efendim!'" "Şimdi bana dosyayı getirin!"
"Evet, efendim, Bay Ambrose, efendim!"
'Ve bu konuda hızlı ol! Geç kalmaya tahammülüm yok!"
'Emredersiniz, efendim! Hemen efendim!"
Ve hayatımda hiç olmadığım kadar mutlu bir şekilde odadan dans ederek çıktım.

SON

Özel Ek Malzeme
BAY AMBROSE'UN BAKIŞ AÇISINDAN İKİ BÖLÜM
'Soğuk ve Sıcak' & 'Sıcak ve Terli'

Bölüm Başlıkları Mürekkep İsrafıdır

İşkence ediliyormuş hissiyle uyandım. Nasıl bir his olduğunu bilmek ister misin? Pekâlâ. Kendini hazırla.

Bir yatakta yatıyordum. *Çiçekli parfüm* kokan *yumuşak* bir yatak. İçinde *kuş tüyü* olan bir şilte vardı. Üzerimdeki kalın battaniye dayanılmaz *derecede sıcak* ve *rahattı* ve birisi gerçekten de başımın altına bir *yastık* koymuştu!

Bunu her kim yaptıysa, bu gereksiz lükslerin parasını kendi cebinden ödemiş olması için dua etmeli. Eğer yapmasalardı... eğer cüzdanımdaki tek bir kuruşa bile dokunmaya cüret etselerdi-

Yumuşak bir şey yanağıma dokunduğunda düşüncelerim aniden kesildi. Tanrım!

Başka bir yastık değil!

Ama... hayır. Bu yeterince büyük değildi. Neredeyse canlı gibiydi. Bir el gibi. Kral Midas adına, neden biri eliyle yüzüme dokunmaya cüret etsin ki? Bu tahammül edilemezdi!

'Orada, orada,' diye fısıldadı hastalıklı tatlı bir ses tepemde bir yerlerde.

Bir kadın mı? Bir *kadın* yüzüme mi dokunuyordu? Dayanılmaz. Bu çok çirkindi!

"İşte, işte..."

Orada mı? Tam olarak nerede? Ve orada ne olması gerekiyordu? Bu kadın neden bahsediyordu? Gözlerimi açmaya çalıştım ama sanki erimiş katranla yapıştırılmış gibi hissettim. Konuşmaya çalışarak mırıldandım.

'İşte, işte, benim küçük balım. Kendini zorlama.'

Honey-bu... Bu kadın aklını kaçırmış! Bir delinin eline düşmüştüm! Beni yastıklarından biriyle daha boğmaya çalışmadan önce buradan çıkmalıydım.

"Violet?"

Başka bir ses. Tanrı'ya şükür! Beni deli kadından kurtarabilecek biri.

"Evet, anne?"

Belki de değildir. Anneler kızlarına deli gömleği giydirme konusundaki isteksizlikleriyle ün salmışlardı.

"Nasıl gidiyor?"

Korkunç! Dehşet verici! Dehşet verici!

'Tek kelimeyle harika, anne. O çok tatlı biri.'

İlginç. Ben baygınken bu sonuca nasıl vardığını merak ediyorum. Nefes alışımından mı, yoksa başımın yana doğru sempatik bir şekilde sallanmasından mı?

"Ve çok da yakışıklı," diye iç geçirdi annesi.

Endişe beni sardı. Bu sesi tanıyordum. Çöpçatanlık modundaki bir annenin sesiydi. Normalde bu beni endişelendirmezdi. Londra sosyetesinin diğer zengin bekârları gibi, sözde uygun kızları peşlerinde salyalı anneler tarafından takip edilen biri değildim. Normalde, soğukkanlı bir bakışım onları kaçırmaya yeterdi. Eğer bu olmazsa, Kerim'e bir işaret yapardım, o da hemen tehditkâr bir şekilde kaşlarını çatıyordu ve elini kılıcının üzerine koyardı. Bu da çoğu anneye potansiyel bir damat olarak ne kadar uygunsuz olduğumu gösteriyordu. Ama şu anda bu savunma stratejilerinin hiçbirisi bana açık değildi. Gözlerim inatla kapalı duruyordu ve Kerim Tanrı'ydı -ya da onun durumunda Allah- kim bilir neredeydi!

'Çok yakışıklı...' Anneden bir iç çekiş daha. Elini benimkinin üzerine koydu ve gerildim. Ne yapıyordu acaba? Ben uyurken parmağıma bir nişan yüzüğü takmayı mı planlıyordu? Bunu ona hiç yakıştıramadım. Kolonilerdeki deneyimlerim bana bir şey öğrettiyse, o da annelerin en cani katillerden ya da vahşilerden daha acımasız olduğuydu.

"Sence o bir beyefendi mi?" diye sordu kızı. Sesindeki açlığı duyabiliyordum ve kendimi savunmak için ellerimi kaldırmaya çalıştım. Ama kımıldamadılar! 'Serveti olan biri mi? Bir mevki?

"Bilmiyorum..." Annenin sesi kuşkuluydu. "Yani, kıyafetlerine bir bakın. Gemi kazasında hasar görmüşler, evet, ama ondan önce neredeyse ikinci el paçavralardı.

Ne?

"Hiçbir centilmen böyle paçavralar içinde dolaşmaz, Violet.

Kibarlık yok... Küstahlık! O iğrenç sesimi geri aldığım an, bu bayana ne tür bir 'beyefendi' olduğumu açıkça gösterecektim!

"Ama bunu hatırlamıyor musun anne? Yumuşak metalik bir sıyrık duyuldu. "Gördün mü? Saatinin kapağında bir arma var. Çok da süslü görünüyor.'

"Belki de çalmıştır.

Tüm küstahların...!

"Böyle bir adam hırsızlık yapmak zorunda kalmaz,
anne. Ah. Bir kez olsun, doğru bir ifade.

'Böyle bir yüzle her an aktör olabilir. İnsanlar onu Romeo olarak görmek için altın öderdi.

Ne?

Bu çok fazla olmaya başlamıştı. Buradan çıkmam gerekiyordu. Bu tımarhaneden, bu harpilerin pençelerinden!

Tüm gücümle kendimi yataktan kaldırmaya çalıştım. Olması gerekenden çok daha güçlü olan kadın elleri omuzlarıma kenetlendiğinde yaklaşık üç santim kaldırmayı başarmıştım.

'Şimdi, orada! Kımıldama! Kendine zarar verme. Dinleniyor olmalısın.'

Ağzımı açtım, işkencecilerime iğrenç bir şey fırlatmaya çalışıyordum. Yumuşak ama kararlı bir parmak dudaklarıma bastırdı.

'Psht! Bize teşekkür etmene gerek yok. Annen sana başka bir battaniye getirecek ve ben de sana güzel, sıcak bir kase çorba yapacağım. Kulağa nasıl geliyor?'

Artık resmileşmişti. Cehennemdeydim.

~~**~*~*

Bunun çoğunlukla zaman kaybı olduğuna karar vermeden önce, her düzgün İngiliz beyefendisinin oğlu gibi okula gitmiştim. Eton günlerimden, Dante, Blake ya da Milton olsun, insanlar cehennemi tarif ettiklerinde genellikle ateş, talihsiz ruhları parlayan maşalarla çimdikleyen şeytanlar ve dağlara tekrar tekrar kaya yuvarlamak zorunda kalan insanlar gibi şeyleri vurguladıklarını hayal meyal hatırlıyordum.

Benim için bunların hiçbirisi yoktu. Hissettiğim tek sıcaklık, çok yumuşak battaniyelerin altında için için yanmanın verdiği sıcaklıktı. Maşa vardı, ama şeker türündendi ve sadece çay saatinde, 'Violet' denen yaratık o hastalıklı tatlı sesiyle bana sorduğunda kullanılırdı: "Bir topak mı, iki mi, bal tavşanı? Taşlara gelince... Hissettiğim tek taş, o dişiye bakmak zorunda kaldığımda midemde hissettiğim taşı. Tanrı o kaburgayı Adem'den alırken ne düşünüyordu acaba?

Ateşlerin ve şeytanların olmaması önemli değil: Cehennemin en kötü çemberinin ne olduğunu biliyordum ve tam içindeydim.

Keşke kaçabilseydim! Ama önce bacaklarım hareket etmeyi reddetti, sonra doktor geldi ve dinlenmezsem hastalığının nüksedebileceğini söyledi. Tekrar hastalanma ve burada gerekenden daha uzun süre kalmak zorunda kalma düşüncesi beni yatağa düşürdü, uzuvlarım taşla döndü.

Aylar gibi gelen günler, bir işkence ıstırabı içinde geçti. Bir öğleden sonra, ana canavar beni bir kase dolusu iğrenç et suyunu yutmaya zorladıktan sonra kapı çaldı.

Umutsuzluğa kapılmış zihnimde zayıf bir umut kıpırdandı. Doktor olabilir miydi? Gelmesi planlanmamıştı ama belki de her şeye rağmen gidebilecek kadar iyi olduğuma karar vermişti.

Dışarıdaki koridorda ayak sesleri yaklaşıyordu. Yumuşak ayak sesleri. Kadınsı. Umudum buharlaştı. Demek gelen doktor değildi. İşkencecilerimden biriydi.

Korkuyla, korkunç çiçekli duvar kağıdına baktım.

Kapı gıcırdayarak açıldı. Bir an sessizlik oldu. Neyi bekliyorlardı? Genelde kapı açıldığı anda üzerime gelirlerdi.

'Her kimsen,' dedim onlara, 'buraya ne için geldiysen onunla ilgilen ve defol git. Zaman kaybettirenlere tahammülüm yok.

"Biliyorum, efendim.

Sesi yumuşak ve kadınsıydı ama Violet'inkine hiç benzemiyordu. Violet'inki cehennem zebanisinin çığlığıydı. Bu ses, bu ses bir merhemdi, tünelin sonunda bir ışıktı, rahatlık ve bakım hapishanemden kurtuluş vaat ediyordu.

Arkamı döndüm ve orada duruyordu: Lillian Linton. Üzerinde hâlâ gemide ona zorla giydirdiğim elbise vardı. Artık lekeliydi ve birkaç yerinden yırtılmıştı ama umurumda değildi. Paçavralar da giyebilirdi ve benim için altın elbiseler içindeki herhangi bir kraliçeden daha güzel olurdu! Onun bir ışık meleğine olan benzerliğini daha önce hiç fark etmemiştim ama şu anda birdenbire apaçık ortaya çıkmıştı.

Özellikle de beni bu cehennem çukurundan çıkarmak için buradaysa!

"O *sensin*! Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan çıkmıştı.

"Evet, efendim.

Odaya sessizlik çöktü. Gözlerim onunkilere dikilmişti.

Neden hiçbir şey söylemiyor? Neden hiçbir şey yapmıyor? Buradan çıkmalıyız ve o orada öylece durmuş bana bakıyor! Neden bana bakıyor?

"Bu gerçekten sensin," dedim tekrar, yanılgı ihtimalime karşı. Gözlerim bana oyun oynuyor olabilirdi ve bu, aslında, akıllıca bir kılık değiştirerek bana işkence etmeye gelen başka bir cehennem yarattığı olabilirdi.

"Evet, efendim.

Hayır. Bu halüsinasyon değildi. Bu oydu. Sadece o 'efendim' kelimesini böyle söyleyebilirdi - bir isyan çağrısı gibi. Ama neden orada öylece duruyordu? Hayatımda ilk kez kendimi hayal edilebilecek en zahmetli görevlerden birini yerine getirmem gereken bir pozisyonda buldum: bir konuşma yapmak

Gidiyorum.

"Öldüğünü sanmıştım. İşte. Bu iyi bir başlangıçtı.

Garip ama. Sözlerim neden bu kadar sert çıkmıştı? Boğazım tuzlu suyun etkisinden çoktan kurtulmuştu. Garip konuşmak için bir neden yoktu. Ve kesinlikle ona bakmaya devam etmek için de bir neden yoktu!

"Şey... Ben değilim, efendim.

Benim boğazımdaki sorun her neyse, o da aynı dertten muzdarip görünüyordu. Gözleri de yüzümden ayrılmıyordu. Neler oluyordu burada? Neden bu lanetli yerden kaçmıyorduk? Neden sadece birbirimize bakıyorduk?

Kızgınlık bir sonraki sözlerimi soğuk ve kaba hale getirdi. 'Bunu görebiliyorum. Neden bu kadar uzun sürdü?'

Ağzının köşesi yukarı doğru seğirdi. *Gülümsüyor* muydu? Kral Midas aşkına, neden gülümsüyordu?

"Ben de seni gördüğüme sevindim.

Bu da ne demek oluyor?

Birdenbire bana doğru ilerlemeye başladı. Ben kılımı bile kıpırdatmadan başucumda durmuş, harpinin yüz ifadesinden çok farklı bir ifadeyle bana bakıyordu. Nedense boğazımdaki yumru daha da kalınlaştı. Lanet olsun! Yine hastalanıyor muydum?

Benimkine kıyasla çok küçük, çok yumuşak olan eli uzandı ve şiddetli bir taleple parmaklarımı kavradı. İçgüdüsel olarak, nazikçe geri sıktım.

Bu da ne...!

Ne zamandan beri bir dışının pençelerine baskı uygulamak benim için içgüdüsel bir şey oldu?

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, sesimi buz gibi soğuk ve pürüzsüz tutmaya dikkat ederek.

"Elini tutuyorum," diye basitçe bilgilendirdi beni. Ses tonu sıra dışıydı ama gözleri... Ah, gözleri! İçlerinde dans eden bir ışık vardı. Elimizi uzatmak istememe neden olan bir ışık-

Dur! Hemen kes şunu! Aklından ne geçiyor?

"Bunun farkındayım," dedim soğukkanlılıkla. 'Bu gereksiz fiziksel temas biçimini hangi amaçla başlattınız?

"Oh, kapa çeneni!

Beynim kulağıma gelen cümleyi gözden geçirip doğru duyup duymadığımı iki kez kontrol ettikten sonra üzerine kocaman kırmızı bir etiket yapıştırırken oda bir an sessizliğe *büründü* ve üzerinde "UYUMSUZLUK!" yazıyordu.

"Pardon? Bakışlarım demir bir matkap gibi onu delip geçti - umursuyor gibi görünmüyordu. 'Ben senin patronunum! Bana saygıyla hitap edeceksin!

"İyi. Kapa çeneni, *efendim!*"

Düzelتيyorum: *Kesinlikle* umursamıyordu.

'Bahsettiğim şey bu değildi ve sen-'

"Lanet olsun sana! Gözleri alev alev yanıyor, benimkilerdeki demiri de öfkeyle birlikte bir milisaniyede eritiyordu. "Ben de senin öldüğünü sanmıştım!

Onun bu bakışında, söylenmesine gerek olmayan dünyalar dolusu kelime vardı. Önemsiyordu. Evet, çok önemsiyordu. Sadece nezaket için değil. Elimdeki yumuşak el aniden yanan bir damga gibi hissettirdi.

'Bu durumda,' diye devam ettim, 'aramayı bırakmalıydınız. Zaten kaybedilmiş bir şeyin peşine düşmenin anlamı yok. Bu para kaybı olur-'

Elimi çekmesi sözlerimi kısa kesti. Ben itiraz edemedim, gözümü bile kırpamadan elimi dudaklarına götürdü ve...

Avucuma bir şey dokundu.

Yumuşak.

Ethereal.

Bir kelebeğin kanatlarının dokunuşu ya da belki bir gül yaprağı gibi. Sadece bir gül yaprağını kolayca fırçalayıp atabilirdim. Bu dokunuşu ömrümün sonuna kadar hatırlayacağımı biliyordum. Tenime işlemiştii ve...

...ve ne zamandan beri bu kadar akıl almaz derecede *şiiirsel* oldunuz?

Deliriyordum! İşte bu kadar. İki harpinin deliliğı bana da bulaşıyordu. *Hemen* buradan çıkmalıydım!

"Dedim ki," diye fısıldadı bir kasırganın içinden duyabileceğim alçak bir sesle, "kapa çeneni, efendim!

Gözlerimiz buluştu ve yine sessizlik oldu. Ama bu farklı bir sessizlikti. Daha önce yaşadıklarına hiç benzemeyen bir sessizlik. Sessizlik benim için her zaman bir araç olmuştu: düşünmek için sakın sessizlik, insanları terletmek için soğuk sessizlik, merhamet dilemelerini sağlamak için karanlık sessizlik. Bu seferki ne soğuk, ne karanlık, ne de başka bir şeydi ama o ve ben birlikteydik.

"Gerçekten sen olmalısın. Başımı sallayarak ona baktım, gözlerim sabit ve kararlıydı. "Hayal gücümün hiçbir ürünü benimle böyle konuşmaya cüret edemez.

Serbest elini kaldırıp alışılmadık bir dikkatle diğer eliyle birleştirmesini, uzun parmaklarımı küçük parmaklarıyla elinden geldiğince sarmasını izledim.

"Ben senin için her zaman gerçeğim. Bu sözler göğsümdeki bir şeyi çektiirdi.

Muhtemelen gemi kazası sırasında çektiğim bir kas.

'Gerçek olmaktan daha fazlası. Sen her zaman sensin.'

"Hizmet etmekten memnuniyet duyarım, efendim.

Boştaki elimi kaldırarak, bir parmağımı, inkar etmese iyi edeceği bir hareketle kıvırdım. "Buraya gel.

Bir kaşını kaldırdı. 'Ne için? Biraz daha gereksiz fiziksel temas mı başlatmak istiyorsun?

"Bayan Linton?

Kaşlarını daha da yukarı kaldırdı, aniden kadın hitabını kullanmama benim kadar şaşırmıştı.

"Ne, Bay Linton değil mi?" diye sordu. 'Sizin için çalışırken bir erkek gibi davranmam gerekeceğini düşündüm. Aksi halde çok büyük bir skandala yol açacağını düşündüm.

Ben de öyle. Ama birdenbire artık umursamamaya başladım. Garip, neredeyse sarhoş edici bir his beni etkisi altına almıştı ve bir an önce önemli görünen pek çok şeyi bir anda umursamaz olmuşum. Buna karşılık, aniden başka şeyleri çok daha fazla önemsemeye başladım.

Bayan Linton? Ağzınızı kapatın ve buraya gelin. Şimdi.'

Ne yapıyordum ben? Neden bu kadar tuhaf davranıyordum? Harpiller çorbama bir galon dolusu konyak mı koymuştu?

'Emredersiniz, efendim! Hemen efendim!'

Aramızdaki son küçük mesafeyi de geçti. Bir an sonra yatağın yayları gıcırdayarak üzerine çöktü. Birdenbire orada, tam karşımdaydı, sıcak, çikolata kahvesi gözleri içten gelen bir ışıkla aydınlanmıştı, küstah küçük burnu sadece varlığıyla bile bana meydan okuyor gibiydi. Peki neden ona bakmaktan vazgeçemiyordum?

"Karaya ayak bastığımda boğulmaktan kurtulduğumu sanmıştım," diye fısıldadı. "Ama gözlerine baktığımda artık emin değilim.

Seninkine baktığımda ne hissediyorum sanıyorsun? Boğulmak başka bir şey, yanmak bambaşka bir şey.

İznimi almadan zihnimi istila etmiş gibi görünen düşünceden kurtulmaya çalıştım. Gözlerimi sonsuz derecede kısarak ona baktım. "Bunun mantıklı olması mı gerekiyor?"

"Pek sayılmaz. Bunun size bir şeyler hissettirmesi gerekiyor".

"Ah. Yine göğsümdeki o çekiş. Lanet olsun! Bunu nasıl yaptı? "O halde bu yöntemin etkili olduğunu duymaktan memnun olacaksınız.

Yine sessizlik oldu. Birbirimize baktık, ben ona sanki İngiltere Bankası'nın kasalarının anahtarımymış gibi baktım, o da bana sanki... sanki...

Hayatta en çok ne istediğinden emin değildim. Ama sanki bu yatakta yatıyor gibi görünüyordu.

Bu olamaz... Hayır! Bu ben olamam, değil mi?

"Senin de bir şeyler söylemen gerekiyor, biliyorsun," diye işaret etti, o sinsi küçük ağzının köşeleri seğiriyordu.

Neredeyse kaşlarımı çatacaktım ki bunun yüz kasları için gereksiz bir enerji kaybı olduğunu hatırladım. "Ne gibi bir şey?"

"Belki hissettiklerinizle ilgili bir şey.

Hissetmek mi? Ne zamandan beri duygularımın bir önemi vardı? Daha da önemlisi, ne zamandan beri hislerim olması gerekiyordu?

Keskin bir cevap vermek için ağzımı açtım ama görünüşe göre ağzımın başka fikirleri vardı.

'Bunun için söze gerek yok diye düşünmüştüm. Açık değil mi?' Bu boğuk ses gerçekten bana mı aitti?

Yine de yüzünde o sinsi gülümseme vardı. Ne kadar denediysem de gözlerimi onun yüzünden ayıramadım. "Belki. Ama yine de bana söylemeni istiyorum.

"Nefes ve zaman kaybı! Tersledim.

'Evet. Ama harika bir tane. Lütfen?' Başını eğerek elimi bir kez daha dudaklarına götürdü. Yine keleklerin kanat çırpışlarını üzerimde hissettim. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir his selini koluma doğru gönderdi. "Lütfen, efendim?"

Nefesim kesildi.

"Ya söyleyecek sözüm yoksa? Sesim kendi kulaklarıma bile uzak geliyordu. 'Şu anda nasıl hissettiğimi anlatacak kelime yok. Bildiğim kadarıyla yok.

Gözlerini kapattı ve elinin benimkinin etrafında neredeyse acı verici bir şekilde sıkıldığını hissettim. Ama nedense aldırmadım. "Şunlar," dedi bana fısıltıyla,

"tam olarak doğru olanlardı.

Hala öyleler!

Bir şeylerin ters gittiğine dair ilk işaret, Yusuf'un Arapça emirler yağdırmaya başlamasıyla geldi.

'Develerinizden inin, hemen! Çadırları kurun! Yüzünüze paçavra geçirin, hepiniz. Ve acele edin! Burada kamp kuruyoruz!'

Burada kamp mı yapıyorsun?

Sadece verdiği emir değil, benim iznim olmadan bu emri vermeye cüret etmesi de dönüp devemi ona doğru itmeme neden oldu, gözlerim sert ve kırılıyordu. Durmak için bir neden var mıydı, yoksa Yusuf ölmek mi istiyordu?

Kum tepesinin üstündeki ana asker grubuna ulaştığımda çoğu çoktan atlarından inmişti. Gün ortasıydı, gün batımına kadar önümüzde onlarca kilometre vardı ve onlar develerini çökertiyor, çadırlarını kuruyor ve yaşlı kadınlar gibi gevezelik ediyorlardı! Hatta bazılarının başörtülerini çıkarıp üzerlerine su dökmeye başladıklarını fark ettim. Akıllarını mı yitirmişlerdi?

"Bu da ne böyle? Neler oluyor?" Devemi aniden durdurarak eyerden indim ve Yusuf'a bu koşullar altında oldukça iyi niyetli ve anlayışlı bir bakış attım. En azından onu oracıkta öldürme sözü vermiyordu. "Açıkla kendini, Yusuf.

Cevap olarak sadece uzakları, gitmekte olduğumuz yönü işaret etti. Uzattığı kolunu bakışlarımla takip ettiğimde, yavaşça yaklaşan hastalıklı sarı bir bulut gördüm.

"Evet? Ben de sordum. "Nedir bu şey?" "Kum fırtınası, *Efendi*.

"Ve?

"Durmak zorundayız, *Efendi*. Geçene kadar sığınak aramak için.

"Sığınak aramak mı? Gözlerimin kısıldığını hissettim. Demek oyalanmak için bahanesi buydu, öyle mi? 'Bunun beni geciktirmesine izin vereceğimi gerçekten düşünmüyorsun, değil mi? Ufacık bir kum parçasının beni yolumdan alıkoymasına izin vereceğimi?

Arap bana güvenmiş gibi baktı. Sanki umurumdaydı! 'Ufacık bir kum parçası mı? *Efendi*, ben...'

'Devam ediyoruz, Yusuf! Tek kelime daha etme.' "Ama *Efendi*...

Bir parmak kaldırdım. Genellikle tek gereken buydu ve bu durumda da yöntem hayal kırıklığına uğratmadı. Yusuf hemen sustu. Derin bir nefes alarak başını eğdi. "Peki *Efendi*. Nasıl isterseniz, *Efendi*."

"Devam etmenin akıllıca olduğuna emin misin?"

Olamaz. *Bu* sesi tanıyordum. Yana doğru bakarken, göz ucuyla *onu* gördüm. Yusuf ile kum fırtınası arasında bir ileri bir geri bakıyordu. "Eğer gerçekten tehlikeli olduğunu düşünüyorsa, onu dinlememiz gerekmez mi?"

Ona bir bakış attım. Genellikle bu, insanların geri adım atması için yeterliydi. Aslında, genellikle insanların yalvarmasına ve korkudan inlemesine yeterdi. Onunla değil tabii ki. "Ortalama bir kum tanesinin boyutunu biliyor musun?"

"Hayır," diye isteksizce itiraf etti, belli ki bu konuda nereye varacağımı bilmiyordu.

'0.0024803 ile 0.08 inç arasındadır. Şimdi, bir an için dikkatlice düşün. Öne doğru eğilerek gözlerinin içine baktım ve tüm kararlılığımı görmesini sağladım. "Bir inçin onda birinden daha küçük bir şeyin beni durdurmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Um... hayır."

"Gerçekten, hayır."

Ha! Eğer gülme eylemine prensip olarak karşı olmasaydım, bu fikir beni neredeyse yüksek sesle güldürecekti. Birkaç küçük kum parçası için durmak mı? Saçmalık! Küçümseyerek vadide yaklaşmakta olan toz bulutuna baktım. Evet, öncekinden biraz daha büyük görünüyordu ve oldukça hızlı hareket ediyordu ama yine de...

Tuhaf duygulardan sıyrılıp deveme bastonumla bir şaplak attım, keşke aynısını tembel çalışanlara da yapabilseydim. "İleri!"

Gürleme başladığında tepenin dibine henüz varmıştık. "O da ne? Arkamdan sesini duydum. Benimle konuşmuyordu, ben tahmin etti. Cevap vermeyeceğimi biliyordu. "Gök gürültüsü mü? Yusuf'un cevabı büyüyen gürültünün içinde kayboldu."

Ben bile merak etmeye başladım. Mammon adına bu da neydi? Elbette, bu olamaz...

Uzaktaki kum bulutuna tekrar baktım ve onu gördüğümden beri ilk kez biraz tedirgin hissettim. Bu alışık olduğum bir duygu değildi. Dişlerimi sıkarak onu bir kenara ittim ve yoluma devam ettim. Etrafımdaki gümbürtü, hoşnutsuz bir fabrika işçileri kalabalığından gelen ses gibi sürekli bir kükreteye dönüştü. Rüzgâr vücuduma tokat atmaya ve vurmaya başladı.

Yüzüme çarptı ve uymasını önlemek için silindir şapkamı tutmak zorunda kaldım. Sıcak rüzgâr parlayan dişleriyle yüzümü ısırdı ama bana uymayan her şeyi görmezden geldiğim gibi acıyı da görmezden geldim ve sopayla devemin kışına tekrar vurdum.

"Çekil!

Ama yılmadan devam etmeme rağmen, gözlerimin ara sıra yaklaşan fırtınaya kaymasına engel olamıyordum.

"Artık o kadar da küçük görünmüyor, değil mi? Yanımdan aniden, çok tanıdık bir ses geldi. Yan tarafa baktım ve bu kim olabilirdi ki, sevgili, güzel ve *çok geçici* karım. "Yine ne dedin sen? 0.0024801 inç mi?"

"0.0024803" diye düzelttim. "0.0024801 değil.

"Elbette, bu çok şey fark ettirir! Buna cevap vermeye tenezzül etmedim.

'Henüz fark etmediyseniz, aşılması çok kolay olduğunu düşündüğünüz bu 0.0024803 inçlik engellerden oldukça fazla var gibi görünüyor. Belki de artık durmalıyız.

Dişlerimi sıkarak sessizliğimi korudum.

"Sen inatçı bir bekâr çocuğusun!

Ah, evlilik hayatının tatlı sevecenlikleri... Gerçekten çok etkileyiciydi. "Daha önce bana bir eşeğin oğlu olduğumu söylediğini sanıyordum?"

Görüş alanımın köşesinden, burnunun kıvrımları arasından gözlerinin parladığını gördüm. "Bu Arapça hakaretlerim bitmeden önceydi!

Ona bakmak için döndüm. Bana daha önce hiçbir kadının bakmadığı gibi bakıyordu. Tanıdığım diğer tüm kadınlar ya bana gülümsemeye çalışmış ya da kuyruklarını kısıtırıp kaçmışlardı. O hiçbirini yapmadı. Sanki saçma sapan düşünceleri doğruymuş ve ikimiz gerçekten de eşitmişiz gibi bakışlarımla yüz yüze geldi. Ben de sesime fazladan bir doz çelik enjekte ederek şöyle dedim: 'Bunu yapabiliriz. Tartışmaya gerek yok. Devam ediyoruz.

Kanlı ve küstah bir sıcak rüzgâr yüzüme çarptı ve silindir şapkayı kafamdan kopardı. Bir ya da iki adımdan fazla uzaklaşmadan elim fırladı ve onu yakaladı. Hm... bu sözde fırtına yaklaşırken, rüzgar gerçekten biraz daha güçleniyordu.

"Söyle bana," diye bağırdı. "Daha önce hiç kum fırtınasında bulundun mu?"

Cevap vermedim. Ne anlamı vardı ki? Ne söylersem söyleyeyim ya da ne yaparsam yapayım beni sorgulardı. Bu onun en sevdiği eğlenceydi.

"Eee?

Kabul etmeliyim ki çok ısrarcıydı. Eğer bir kadın olmasaydı, bu özelliğine hayran kalırdım.

Başımı kaldırıp daralmış gözlerle fırtınayı izledim. Son incelememden bu yana biraz büyümüştü. Ve görünüşe bakılırsa, dakikada yaklaşık yüzde elli bir oranında büyümeye devam ediyordu. Bunun yıllık kârım değil de bir fırtına olması çok kötü.

"Öyle mi?" diye sordu y a n ı m d a n gelen ısrarcı bir kadın sesi.

"Hayır!" dedim ona. "Ama bir sürü kar fırtınasında bulundum. "Yani?

"Yani kar sizi dondurur. Kum dondurmaz. Bu yüzden daha tehlikeli olamaz.

Fırtına şu anda dakikada yüzde altmış dört oranında büyüyor olsa bile mi?

Bu düşüncüyü bastırdım ve yoluma devam ettim.

Çok geçmeden vadinin dibine ulaşmıştık. Önümüzde küçük bir tepe yükseliyordu ve bu tepeden aşağıya doğru fırtına öyle bir hızla yaklaşıyordu ki, bunu asla itiraf etmeyecek olsam da beni endişelendirmeye başlamıştı. Bir kum patlaması yanımdan geçerek solmuş bir çöl bitkisini yuttu. Sanki hiç var olmamış gibi gözden kayboldu.

Belki de dönüp...

Saçmalık! Kendine gel! Bugün bulunduğunuz yere birazcık kumdan korkarak gelmediniz!

"Lütfen, *Efendi!* Bağırış üzerine etrafıma baktığımda Yusuf'un dörtnala bize doğru geldiğini gördüm. Yüzündeki ifadeye bakılırsa benimle aynı kararlılığı paylaşmıyordu. 'Lütfen, durmamıza izin verin! Hareket etmeyi kesmeliyiz! Fırtına dağılmıyor, bize doğru geliyor! Yapamayız...'

Yapamaz mısın?

Yapamaz mısın?

Bu kelime benim sözlüğümde yoktu. Fırtınayla tekrar yüzleşmek için dönerek devemi ileri doğru ittim ve uluyan kum girdabının tam kalbine doğru ilerledim.

~~**~*~*

Karanlık.

Mutlak karanlık ve kükreyen, çalkantılı bir sessizlik.

Sıcak kum yüzümü yakıyordu. Ve ellerimi. Ve diğer yerlerimi. Etrafımda şeytanlar rüzgarda dans ediyor, ateş püskürüyor, bana gülüyorlardı. İç gözümün önünde silik görüntüler dans ediyordu. Uzakta parıldayan su. Beni yutmaya hazır, kocaman dişleri olan bir mul açılıyordu.

Anılar mı? Hayaller mi?

Hiçbir fikrim yoktu. O an ve orada, umurumda değildi. "Bay Ambrose!

O ses... o yüz. Diğer her şeyden çok emin olmayabilirim ama o yüz benim tükenmiş hayal gücümün bir ürünü değildi. Hayatımda hiç bu kadar inatçı, inatçı ve... güzel bir kadın hayal etmemiştim.

Bekle bir dakika - orada ne düşündün?

Susuzluktan olmalı. Aklımı kaybetmeye başlamıştım. "Bay Ambrose!

Halüsinasyon olarak bile, çok ısrarcıydı. Sesinin yaklaştığına yemin edebilirdim.

Bir sonraki an, y a n ı m d a boğuk bir Arap figürü belirdi.

Ne-

Beyaz örtünün ardındaki yüzün bir Arap'ın koyu tenli yüzü olmadığını anlamam bir anımı aldı. Olamaz.

"Bay Ambrose, efendim! Yaşıyor musunuz?" 'Gidin buradan,' diye homurdandı.

Hayatında bir kez olsun ona söylediklerimi gerçekten yapma şansı neydi?

"Neden yapayım ki?" diye sordu.

Düşündüğüm gibi. Sıfır.

Anılar yavaş yavaş geri gelmeye başlamıştı. O bir halüsinasyon değildi.

Fırtınada beni takip etmişti - tabii ki açık emirlerime rağmen. Ve sonra... yükselen rüzgarlar, deveden düşüş... ve sonra, karanlık. "Bu tür bir fırtınada etrafta dolaşmak güvenli değil! Yukarıya doğru homurdandım

Onu.

Bir kaşını kaldırdı. "Oh, bunu daha yeni a n l a d ı n , değil mi?

"Sana olduğun yerde kalmanı söylemiştim!

"Ve ben dinlemedim. Şimdi gel, buraya gel.' Bu tahammül edilemezdi!

'Ne dediğimi duymadın mı? Git!" Kendimi yukarı itmeye çalıştım, onu buradan uzaklaştırmaya, güvenli bir yere geri götürmeye çalıştım - ama bedenim

farklı fikirleri varmış gibi görünüyordu. Geri çekildi ve içime bir acı şimşegi gönderdi. Boğazımın arkasından belli belirsiz bir ses çıktı. 'Git, dedim! Ciğerlerim parçalanıyor! Senin bir deven var; belki buradan canlı çıkabilirsin. Bırakın da huzur içinde öleyim!

Barış içinde vurgusu.

"Hiç şansın yok! Eğer öleceksen, bu dünyadaki son dakikalarının olabildiğince sefil geçmesini sağlayacağım!

"Ne kadar nazıksınız!

Bir şey beni çekiştiriyordu. Görünüşe göre, sevgili yarı-karım ölmek için şu anda işgal ettiğimden daha iyi bir kum parçası olduğuna karar vermişti. Ona baktım - ilk kez *gerçekten* baktım ve inatçı maskesinin altında, gözlerinde titreşen korkuyu gördüm. Benim için duyduğu korkuyu. Ona uzanmaya çalıştım - boşuna. Elim hareket etmiyordu. 'Hayır! Bırak beni! Kurtar kendini!

Bir anda gözlerindeki korku kayboldu. Bana şüpheyle baktı. "Alışılmadık derecede asil mi davranıyorsun, yoksa bir kızın senin taş gibi kıcını kurtarmasını istemiyor musun?

İlginç bir soru. Ve

cevabı?

İkisi de.

Yine de sessizliğimi bir cevap olarak algılamış gibiydi. Gözleri çöl kumundan daha sıcak parlıyordu.

'Demek öyle, öyle mi? Sana haberlerim var *Dick, sevgilim.*' Kolumdan tekrar sertçe çekti. Bir iniltiyi bastırarak ona doğru birkaç santim kaydım. 'Parmağımda hâlâ bir evlilik yüzüğü var, geçici de olsa sende de var. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Bu, şu anda Tanrı'nın, bir devenin ve bir kış dolusu kumun huzurunda, hastalıkta ve sağlıkta, iyi günde ve kötü günde, mutlulukta ve üzüntüde, hatta küstah bir aptal gibi davrandığında bile senin sadık eşin olacağıma yemin ediyorum demek!

Çok teşekkür ederim hayatım.

"Senden kayıtsız şartsız nefret edeceğime, bana ödeme yaptığın sürece isteklerinde seni destekleyeceğime ve her hafta boş bir günüm olduğu sürece seni onurlandıracağıma ve sana saygı duyacağıma söz veriyorum. Bu-' bir kez daha sertçe çekiştirdi ve ben devenin barınağına daha da yaklaştım, 'bu - benim - ciddi - yeminim!^[31]

Boğazımı temizledim ve kum tükürdüm. "Ne kadar dokunaklı.

'Hareket ettiğini mi düşünüyorsun? O zaman kaldır kıcını! Hemen oraya gitmeliyiz! Birkaç metre ötede kum fırtınasının içinde tembel tembel horlayan devesinin koyu renkli dış hatlarını işaret etti. 'En azından Ambrose bize fırtınadan biraz sığınak sağlayacak!

"Sen," diye homurdandım, bir şekilde sendeleyerek ayağa kalkmayı ve bineğine doğru tökezlemeyi başararak, "o devenin adını değiştireceksin!

"Oh, öyleyim, değil mi?" "Evet!

"Bunu göreceğiz.

Yorgunluktan bitap düşmüş bir halde, yanlışlıkla deve olarak adlandırılan hayvanın yanında yere yığıldık. Sevgili eşim devenin heybesini karıştırmaya başladı ve bir saniye sonra - her şeyden önce! - bir başörtüsü çıkardı ve matarasında kalan suyun bir kısmını üzerine döktü.

"İşte! O şeyi bana uzattı. "Bunu ağzının ve burnunun üzerine koy!

Ona bir bakış attım - silahşorları, haydutları ve aristokratları tepelere kaçırttığım bakışla aynı türden bir bakış.

'Bu Arap *kadın kıyafeti*! Ben kesinlikle-'

Şaplak! Sözlerimin geri kalanı ıslak bezin içinde boğuldu. Boğuldum, o şeyi yüzümden çekmeye çalıştım - sonra durdum. Her nasılsa, yüzümdeki bezle bile nefes almak birden kolaylaşmıştı.

"Boğulup ölmek istemiyorsan takma!" diye seslendi sevgili karım nemli bariyerin ötesinden. "Eğer istiyorsan, misafirim ol ve çıkar.

"Beni onurlandırmak ve bana saygı duymakla ilgili söylediğin neydi?" diye sordum ıslak bezin arkasından.

'Koşulları hatırlıyorsun, değil mi? Bu lanetli yolculuğa başladığımızdan beri bir gün bile izin almadım!

"O zaman sana iyi haberlerim var. Elimi uzatıp o iğrenç kadınsı bezi gözlerimden çektim. Ama mümkün olduğunca ihtiyatlı bir şekilde ağzımın ve burnumun üzerinde bıraktım. Bir dereceye kadar haklı görünüyordu. O şey takılıyken nefes almak daha kolaydı.

"Öyle mi?

"Evet, gerçekten. Kolumu sallayarak etrafımızda kopan fırtınayı işaret ettim. "Size günün geri kalanında izin veriyorum.

"Çok teşekkürler, efendim! Sesinden alaycılık damlıyordu. Nedense, ıslak başörtümün güvenliği içinde, ağzımın bir köşesinin

Bir tür kas spazmı içinde en ufak bir seğirme. "Güzel bir fincan çay ve bir parça elmalı turtanın tadını çıkarmak için hemen en yakın kafeye gidiyorum!

"Bir şey değil! Tısladım. "Ve unutma-

Söyleyeceğim her şey bir fırtına rüzgârı feryadıyla kesildi. Etrafımıza karanlık çökmüş, her yönden yaklaşıyor, güneş ışığını bir giyotinin Fransız aristokrasisinin kafalarını kesmesi kadar etkili bir şekilde kesiyordu.

Hm.

İlginç.

"Tanrı a ş k ı n a ...! Karanlığın i ç i n d e n sevgili eşimin sesini duydum.

"Neler oluyor?

Hava kararıyor, canım. Bunu her yerde ışık olmamasından anlayabilirsin.

"Kutsal Musa ve makaronlar!

"Ha! Bazen kelimelerle oldukça ilginç bir şekilde konuşurdu. "Ne oluyor?

Sınırlı kadın zihinsel kapasitesinin durumu değerlendirmede muhtemelen biraz yardıma i h t i y a c ı olabileceğine karar verdim. "Güneş ölüyor," diye mırıldandım.

"Ne?

"Bak. Kolumu uzattım. Çok fazla hareket etmemişti ki, ucu fabrikalarımın en büyüğünden çıkan dumandan daha kalın olan koyu bir sisin içinde kayboldu. Bu da bir şey ifade ediyordu.

'Bu... bu olamaz! Bir fırtına güneşi bu şekilde engelleyemez! Bu...'

Başımı salladım. "Birkaç mil yüksekte.

'Hayır! Hayır, bu olamaz! Kesinlikle olamaz!'

Dişiler! Gerçekliği görmezden gelme konusunda etkileyici derecede yetenekliydi. "Görünüşe göre, olabilir.

Karanlığın içinde yer değiştirdiğini hissettim. 'Lanet olsun!

Hayır!' Hâlâ inkâr mı ediyordu? Kadınlar!

Tekrar hareket etti. Yaklaştığını hissettim ve sonra-

'Ah!'

Bir el kulağımı tuttu - ve nazikçe de değil. Bu tahammül edilemezdi! Yolculuğumuz boyunca ikinci kez kulaklarımı koparmaya çalışıyordu. Bu tür şeyleri alışkanlık haline mi getirecekti?

Kolundan tutarak onu deveye doğru çektim. Kadınsı korkularını yatıştırmak için bir şeye tutunmak istiyorsa, o da yapabiliirdi.

onu kullanın, beni değil. Özellikle de hala işitme amacıyla kullanmak istediğim parçalarımı.

"Size tavsiyem," dedim ona, sesimi soğukkanlı ve sakın tutarak, "kulağımı hemen bırakmanız.

"Ah. Hakkını vermek gerekirse -bankacılık dışı anlamda- sesi özür diler gibiydi. "Özür dilerim.

Bıraktı ve ben de onu devenin yanına, ona en iyi eşlik edebilecek ve rahat edebileceği yere çektim. Yine de amaçlandığı gibi çalışmıyor gibiydi. Sadece birkaç dakika sonra, karanlığın içinden alçak bir inilti duydum.

Göğsümde ani bir çekilme hissettim ve ne olduğunu anlamadan kendimi yarı bağırarak, yarı fısıldayarak sorarken buldum: "Sorun ne?

Ne... Neden bilmek isteyeyim ki? "Ben... Ben yalnızım.

Karanlıktan gelen ses her zamanki sesine hiç benzemiyordu. Küçük, ateşli bir *ifrit* gibi de gelmiyordu. Yumuşak ve... korkmuş gibiydi?

Göğsümde yine o çekişi hissettim. Sorun neydi? Bir kasımı mı incitmişim?

"Hayır, değilsin," dedim ona hızlıca. "Deve burada. Bu konuyu açıklığa kavuşturur.

"Deve bağırsaklarımdan nefret ediyor!

"Akıllı hayvan. Yine de kişisel duyguların tartışılan konuya nasıl dahil olduğunu anlayamadım. Yalnızlığa karşı arkadaşlık hakkında konuştuğumuzu sanıyordum.

"Sen... bunu bilerek yapıyorsun!" "Ne yapıyorum?

"Beni kızdırıyorsun! Karanlığın içinden bir hırıltı geldi. Sesi her zamanki haline daha çok benziyordu. "Böylece korkmayacağım.

Karanlığın güvenliğinde, dudaklarımın titrediğini hissettim, neredeyse gülümsemeye dönüşmek istiyordum. Bu dürtüyü sertçe bastırdım.

"İşe yarıyor mu?" "Evet, kahrolsun!"

"Gerçekten mi?

"Tüm söyleyeceğin bu mu? Sen lanet olası bir banka kurşununa benzeyen, ağzı sıkı bir piçsin!

Ah, evet. Şimdi sesi her zamanki gibi çıkıyordu. Neden onun hakaretleri bende uzanıp onu kendime çekme isteği uyandırıyor? Genelde insanlar bana hakaret ettiğinde, bir sonraki şafağı göremezlerdi. Ama o... o farklı bir konuydu.

Nasıl cevap vermeli?

"Anlıyorum. Duraksadım, yine karanlığa uzanmak için duyduğum anlaşılmaz dürtüye karşı mücadele ettim. "Ya da daha doğrusu, görmüyorum. Aslında hiçbir şey.

'Ha, ha! Bu çok komik!'

Aramıza sessizlik çöktü. Ya da en azından kelimelerin yokluğu. Dönen karanlık bizi hırpalıyor, sözcüklerin yokluğunu kulaklarımda acı verici bir gürültüye dönüştürüyordu. Sessizliği hiç umursamamıştım. Ama şu anda...

"Bay Ambrose?

Sesi kükreyen sessizliği belli belirsiz bozdu.

"Evet?

Tereddüt etti. Tanrı aşkına, benim sevgili, geçici karımı tereddüt ettiren neydi? Bu iyi bir şey olmalıydı. Ya da, daha büyük olasılıkla, çok, çok kötü.

"Kendimi yalnız hissediyorum.

Kötü. Daha kötü. Korkunç. Kalbimin etrafında demir bir yumruk hissettim. Kesinlikle bir kas çekilmesi!

"Öyle mi?

"Şu anda yalnız kalmak istemiyorum.

Sözleri bana bir yumruk gibi çarptı. Hayır, bu doğru değildi. Yumruklardan kaçmakta çok ustaydım. Ama bundan kaçamadım. Bana bir kurşun gibi çarptı. Hızlı. Sert. Kaçınılmaz.

Ben daha söyleyecek bir şey bulamadan, eli ceketimin kolunu okşamaya başladı. Onun dokunuşuyla tüm vücudum kaskatı kesildi. Bana daha önce de dokunmuştu - aslında dokunmaktan daha fazlasını yapmıştı - ama bu farklıydı. Her küçük hareketin bir anlamı vardı. Tam olarak kavrayamadığım bir anlam. Anlamak isteyip istemediğimden bile emin değildim.

Parmakları kolumdan aşağı kaydı. Elimin çıplak tenine ulaştıklarında, fırtınanın içinde kaybolmuş bir halde hızlı bir nefes aldım. Dikkatle, neredeyse şefkatle, birkaç kum tanesini fırçaladı ve altındaki deriyi okşadı.

Karlı olan her şey adına...!

Bir şey söylemek istedim, ona durmasını, asla durmamasını emretmek istedim, ama boğazıma bir şey takılmıştı, herhangi bir kelimenin kaçmasını engelliyordu. Sonunda birkaç heceyi ablukanın ötesine sıkıştırmayı başardığımda, ben

kendi sesimi tanıyamadım: 'Aramızdaki bu tür şeylerin gecenin karanlığına saklı olduğunu sanıyordum.

Sesi fırtınanın içinden tatlı ve yumuşak geldi. "Bana oldukça karanlık görünüyor.

Bir duraklama. Sonra... 'Evet. Haklısın, öyle.'

Kollarım yukarı kalktı ve benden izin istemeden ona doğru uzandı.

~~**~*~*

Ekonomik dünya hakimiyeti için hayatım boyunca verdiğim mücadele sırasında, oldukça karanlık bir dizi yeri ziyaret etmiştim. Kutup gecelerinde Alaska'nın kürk avlama alanları, Roma'nın yeraltı mezarları, hatta kendi ülkemdeki kömür madenleri - hepsi karanlık skalasında oldukça üst sıralarda yer alıyordu. Ancak bunların hiçbirisi, şu anda her taraftan üzerimize çöken ve bizi keskin kum kırbaçlarıyla döven mutlak ve baskıcı karanlıkla boy ölçüşemezdi. Bu karanlığı şişeleylebilseydim, uzun süreli sıcak hava dalgalarından muzdarip ülkelere satarak bir servet kazanabilirdim.

Kollarımdaki şey kıpırdadı ve aklımdan benzer düşünceler geçip geçmediğini merak ettim.

Evet. Evet, kesinlikle o. Onu 'o' olarak düşünmeye cesaret edemiyordum. Kollarım ona dolanmışken ve o da bana doğru bastırılmışken... çok dikkat dağıtıcıydı. Dayanılmaz derecede.

"Bu da ne?" diye sordu yumuşak bir ses çenemin altından. Bu ses kesinlikle bir 'o'na aitti, bir 'şey'e değil. Lanet olsun!

Temkinli bir el boynuma dokundu.

"O benim. Benim boynum.

Sesimin bu kadar sert çıkmasına neden olan şey sadece kum muydu? Buna inanmaya çalıştım ama...

Temkinli el temkinli olmayı bıraktı. Yumuşak parmaklarıyla boynumu tuttu ve beni talepkar bir şekilde aşağı çekti. Direnmedim.

"Hayır, o kokuyu kastediyorum," diye fısıldadı dişi olan. "Deve kahvaltıda kötü bir şey mi yedi?

Bir burnun koltuk altımı gıdıkladığını hissettim ve içgüdülerimle savaşmak zorunda kaldım... ne? Kaçmak mı? Onu tutup daha yakına mı çekecektim? Bu sinir bozucu derecede mantıksızdı! Nasıl olur da tek bir şey sizi iki farklı eylemde bulunmaya itebilirdi?

"Sanmıyorum," dedim, bu sinir bozucu derecede mantıksız düşünceleri bir kenara iterek. "Bu koku burnunu koltuk altıma gömdüğün için geliyor olabilir.

"Oh.

Oh? Oh! Bu da ne demek oluyor?

Bir duraklama. Fırtına devam etti. Burnunu koltuk altımdan çekmedi.

Sadece 'o' diye düşündün. "O", "o" değil. İşin bitti!

"Hımm..." Sesi her zamankinden daha yumuşaktı. Ofisime ilk adım attığı andan beri beni küçük bir şeytan gibi rahatsız eden bu yaratığın aynı yaratık olduğuna inanamıyordum. Küçük bir *ifrit* gibi. *Benim küçük ifritim.*

"Güzel bir koltuk altı.

Nefesim kesildi ve bunun nedeni kum fırtınası değildi. Sözleri içimde bir şeyleri harekete geçirdi. Uzun bir süre nedenini anlayamadım. Ne de olsa içeriksel, şiirsel ya da dilbilimsel açıdan bakıldığında pek de etkileyici sözler değildi. Ama sonra o yumuşak sesin söylediği bu sözlerin yıllardır aldığım ilk iltifat olduğunu fark ettim.

İnsanlar zenginliği, başarılarını ve hatta hayatlarını riske atmak isterlerse asil ebeveynliği övmüşlerdi. Ama hatırlayabildiğim kadarıyla hiç kimse, aslında bana ait olan bir şeye iltifat etmemişti. Kabul ediyorum, koltuk altım belki de en çarpıcı özelliğim değildi, ama yine de...

İçgüdüsel olarak, kollarımın kollarımdaki 'kadın' olarak düşünemediğim ve hala çok yumuşak, çok kadınsı olan yaratığın etrafında sıkıldığını hissettim...

"Teşekkürler.

"İyi hissettiriyor. Karanlıktan gelen yumuşak ses bir an duraksadı. Sonra, daha alçaktan, neredeyse duyamayacağım kadar alçaktan, fısıltıyla ekledi: 'Hepiniz öyle.

Tüm nefesim vücudumu terk etmiş gibi hissediyordum. Ama bu önemli değildi, çünkü bol miktarda kan hâlâ oradaydı, sıcak ve sert bir şekilde pompalanıyor, damarlarımdaki buzu parçalıyordu.

Neyin var senin? Neler oluyor?

Kollarımı etrafından çekmeye çalıştım ama bırakmadılar, *onun* yerine etrafına daha sıkı sarıldılar, çünkü evet, o bir kadındı, kollarımdaki tüm yumuşaklık ve kıvrımlar vücudumun her yerine baskı yapıyor, beni ateşe veriyordu. Bırakmak zorundaydım! Mecburdum! Mecburdum! Zorunda-

"Sen de öyle. Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan çıkmıştı.

Birden etrafımızdaki kara rüzgâr sertçe bize çarptı. Karanlıktan bir çığlık geldi ve yumuşak ve sıcak bir şey bana çarptı. Hayır - bir şey değil. Bir şey!

Sevgili, acımasız Kral Midas.

Bir kez daha kollarım içgüdüsel olarak gerildi ve içimden lanet okudum. Tanrı içgüdüleri icat ettiğinde gerçekten de iğrenç bir yapı hatası yapmıştı.

'Aman Tanrım...' Sesi titriyordu, kükreyen karanlıkta zorlukla duyuluyordu, içimde derinlerde bir şeyleri yırttı. "Ben... Ben korkuyorum!"

"Ben de öyle.

Bu da ne...?!

Az önce ne dedim ben? Prensip meselesi olarak asla korkmadım. *Asla!* Ve doğanın bir cilvesi olarak ileride bir gün bir şeyden korkacak olsam bile, bunu *itiraf* edecek kadar aptal olamazdım!

Ama en kötüsü bu değildi.

"Buraya gel," dediğini duydum sesimin. "Seni tutmama izin ver.

Ne?

Mantıksal muhakeme yeteneğimi tamamen kaybetmiş miydim? Bir kum fırtınasında mahsur kalmıştık, kar fırtınasında değil! Birbirimize sıkıca sarılmak hayatta kalma şansımızı zerre kadar artırmazdı. Ne düşünüyordum ki?

Sorun da bu zaten. Sen değilsin. Nokta.

"Evet! Lütfen!"

Yine o yumuşak ses vardı, korkmuş ve yalnız, ama yine de tüm bunların altında hala güçlü, hala ateşli, hala benim küçük *Ifrit'im*. İki kez düşünmeden (ya da doğruyu söylemek gerekirse bir kez bile) onu kendime doğru çektim, yüzlerimiz birbirine değene kadar, sert çene yumuşak yanağa, siyah teller kahverengi buklelere, dudaklar aç dudaklara.

Sersemlemiş hissettim. Bu gerçekten oluyor muydu? İkimiz gerçekten...?

Bu olabilir mi?

Rick?

O ses.

"Evet, Lilly?"

"Burada olmana sevindim.

Bir şey söyleme! Hiçbir şey söyleme! Hiçbir şey söyleme-

"Ben de burada olmana sevindim.

Lanet olsun!

"Gerçekten mi?

Ağzımın kenarında sadece o yanımdayken hissettiğim o mantıksız çekilmeyi tekrar hissettim. 'Burada kum fırtınasının içinde, boğulma tehlikesiyle karşı karşıya olduğun için memnun değilim tabii ki. Burada *benimle* olmanı kastetmiştim.

"Evet. Ben de onu
kastetmiştim. "Güzel.

"Evet.

Bir anlık sessizlik. Fırtına rüzgarlarının kükrediği bir an. Keşke tekrar konuşabilseydi. Keşke sesini duyabilseydim, o ateş kıvılcımını dinleyebilseydim!

"Lilly?

"Evet?

'Eğer hayatta kalamazsak, bilmeni isterim ki ben...'

Tam o anda fırtına bir kez daha gürlledi ve konuşmamı yarıda kesti. İyi de oldu. Çünkü aslında ne tür çılgınca, aptalca bir şey söylemek üzere olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu.

ORTA

Adanmışlık

Bu hikaye tüm fantastik hayranlarıma ve ateşli küçük Ifritlere adanmıştır! Sizin ateşli desteğiniz sayesinde *Fırtına ve Sessizlik* serisinin ikinci kitabını yayınlayabildim!

Öncelikle, bu serinin ilk kitabını satın alarak (ve hatta birkaç çevrimiçi çok satanlar listesine sokarak!) yazarlığımı destekleyen ya da Radish Fiction'daki bölümlerime abone olarak edebi çabalarımı destekleyen tüm o harika insanlar var. Yardımlarınız sayesinde profesyonel bir yazar olmaya büyük bir adım daha yaklaştım ve delicesine heyecanlıyım!

İkinci olarak, *Fırtına ve Sessizlik* yayın kampanyasına katkıda bulunan ve son kitabın ithafında yanlışıyla kendisini eklemeyi unuttuğum için bana kızmayan Grace Harris'e teşekkür etmek istiyorum. En içten özürlerimi sunarım!

Bu serinin son cildinde olduğu gibi, bu eseri baştan sona düzenlemek için gönüllü olarak zaman ayıran harika editör Iris Chacon'a büyük bir teşekkür borçluyuz.

Ve son olarak, güneşin altındaki diğer her tür hayrana teşekkür etmek istiyorum: *Fırtına ve Sessizlik* melodilerinin bestecileri, harika fan-art ve fanfiction yaratıcıları, parlayan eleştiri yazarları ve yazılarımı yutan okuyucular - hepinizi seviyorum! (Çok platonik, şımarık olmayan bir şekilde...) Dünyanın en iyi fandomu olduğunuz için teşekkür ederim! Her adımda benimle birlikte olacağınızı bilerek, zevkiniz için daha birçok hikaye karalamayı dört gözle bekliyorum.

Yazar Hakkında

Robert Thier Alman bir tarihçi ve tarihi kurgu yazarıdır. Tarih, romantizm ve macerayı her zaman iyi bir mizah katarak harmanlaması, ona gençlerden emekli büyükannelere kadar uzanan geniş bir okuyucu kitlesi kazandırmıştır. Tarihi, sanki kendisi de bir ortaçağ şövalyesi olarak yaşamış gibi canlandırmayı başardığı için, dünyanın dört bir yanındaki hayranları ona 'Sir Rob' lakabını takmıştır.

Robert'a göre yazar olmak, doğal olarak öyküye duyduğu ilgiden kaynaklanıyordu. 'Almanya'da' diyor, 'hikaye ve tarih için aynı kelimeyi kullanırız. Ve ben her zaman birini diğeri kadar sevmişimdir. Bir hikaye anlatıcısı, bir yazar olmak her zaman istediğim şeydi.

Yazmanın ve tozlu eski arşivlerde araştırma yapmanın yanı sıra, bir sonraki hikayesine koyacak bir gizem arayışında olan Robert, klasik müzikten ve kırlarda uzun yürüyüşlerden hoşlanıyor. Resimde gördüğünüz kaskı bisiklet tutkunu olduğu için değil, doğuştan bir kemiği eksik olan edebi kafatasını korumak için takıyor. Robert, Almanya'nın güneyinde, Üç İmparator Dağları arasındaki küçük bir köyde yaşıyor.

Robert Thier Yazarının Diğer Kitapları

Fırtına ve Sessizlik

Özgürlük - Lilly Linton'ın hayatta en çok istediği şey bu. Evlilik değil, ciyaklayan veletler değil ve kesinlikle aşk değil, çok teşekkür ederim!

Ancak kızların hayatlarını evde oturup güzel görünmekle geçirmelerinin beklendiği 19. yüzyıl Londra'sında özgürlük nadir bulunan bir şeydir. Lilly'nin aklı başından gitmiştir - ta ki karanlık, tehlikeli ve güçlü bir yabancıyla tesadüfen karşılaşması hayatını sonsuza dek değiştirene kadar...

Fırtına ve Sessizlik serisinin ödüllü ilk cildi!

Halkın Seçimi Ödülü ve *2015 Yılın Hikayesi Ödülü* sahibi.

ISBN-10: 3000513515

ISBN-13: 978-3000513510

Soyguncu Şövalye

Halkınızın özgürlüğü için savaşıırken, düşmanınıza aşık olmak iyi bir fikir değildir.

Korkunç soyguncu şövalye Sör Reuben, uzun zamandır Ayla'nın en ölümcül düşmanıydı. İşlediği suçlar yüzünden asılacağına yemin etmişti. Şimdi çok daha büyük bir düşmanın ordusu yaklaşırken ikisi de kalesinde kapana kısılmıştır ve tek bir şansları vardır: Ya birlikte duracaklar ya da düşeceklerdir. Aksiyon, macera ve romantizm dolu bir hikâye olan "Soyguncu Şövalye"ye hoş geldiniz.

Gizli bölümlerin açıklandığı ve Sör Reuben'in gizemli geçmişine dair bilgiler içeren Özel Baskı.

ISBN-10: 1499251645

ISBN-13: 978-1499251647

Yaklaşan Başlıklar

Şu anda (2016) *The Robber Knight, Storm and Silence* ve *In the Eye of the Storm* Robert Thiers'in İngilizce yayınlanan tek kitaplarıdır. Ancak, Soyguncu Şövalye Destanı'nın ikinci kitabı olan *Soyguncu Şövalye'nin Aşkı* yayınlanmak üzere düzenlenmektedir. Kitabın gidişatını internet üzerinden takip edebilirsiniz.

Web sitesi: www.robthier.com

Facebook profili: www.facebook.com/robert.thier.161 Facebook

sayfası: [http://de-de.facebook.com/RobThierHelmHead](https://de-de.facebook.com/RobThierHelmHead) Twitter:

[http://twitter.com/thesirrob](https://twitter.com/thesirrob)

Goodreads: www.goodreads.com/author/show/6123144.Robert_Thier

Telif Hakkı © 2016 Robert Thier

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde veya bilimsel bir dergide kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Bu kitabın kapağı yazar tarafından çeşitli lisanslı görseller kullanılarak oluşturulmuştur.

Sorumluluk reddi:

Bu çalışma bir kurgu eseridir. Bu eserde geçen tüm isimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar hayal ürünüdür. Gerçek isimler, işletmeler, yerler, olaylar ve olaylarla ya da yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitap basılı kitap formatında da mevcuttur. Bu ve Robert Thier'in kitaplarıyla bağlantılı diğer konular hakkında daha fazla bilgi için: www.robthier.com

Son Notlar

[1] Önleyici Su Güvenliği, kısaca Su Güvenliği, 19. yüzyılda ve 20. yüzyılın başlarında Büyük Britanya'da faaliyet gösteren Majestelerinin Sahil Güvenliği'nin selefiydi. Asıl işleri, yanlışlıkla denize düşen insanları çıkarmak yerine, İngiltere'ye kaçak mal sokan ve onları denize atan yaramaz insanları yakalamaktı.

[2] Viktorya döneminde insanlar henüz DNA'yı ya da tam adıyla Deoksiribonükleik Asit'i duymamıştı. Dolayısıyla kuzenler gibi yakın akrabalar arasında romantik ilişkiler oldukça yaygındı. Örneğın Jane Austen'ın *Gurur ve Önyargı* romanında, hem kahraman hem de kadın kahraman birbirlerine aşık olmadan önce kendi kuzenleri için tasarlanmışlardı.

[3] Bu aslında bir kez denendi ve meraklı bir bilim adamı tarafından değıl, uykunun tamamen zaman kaybı olduğunu düşünen bir adam tarafından. On sekizinci yüzyılda Prusya Kralı olan Büyük Frederick, günde sadece dört saat uyuyan ünlü bir işkolikti ve bir keresinde uyumayı tamamen bırakmayı denedi. Deneme, dört gün sonra kolik nedeniyle yere yığılmasıyla sona erdi.

[4] Vücudun belirli bir kısmı için Viktoryen bir ifade. Hangisi olduğunu tahmin edebilir misiniz? Hayır, küçük kirli zihinlerinizin o kadar ileri gitmesine bile gerek yok. Bu sadece "bacaklar" için kullanılan bir ifade.

[5] Komedi, müzik ve akrobasi gösterilerinin karışımından oluşan popüler bir Viktorya dönemi eğlence biçimi.

[6] Sömürgeci bir adım ötede. Bir protektora, kendisini belli bir ölçüde büyük bir güce tabi kılan yabancı bir ülkedir. Bu bazen haraç ödemeyi ya da dış ilişkiler üzerindeki kontrolden vazgeçmeyi içerebilir.

[7] Bunu kendi başınıza çözmeniz için sizi ve en sevdiğiniz Latince sözlüğünüzü yalnız bırakacağım. İyi eğlenceler!

[8] İngiliz İngilizcesinde "kötü kokan pislik" gibi bir anlama gelen bir hakarettir.

[9] Bir şeyleri, özellikle de ölü hayvanları dolduran insanlar.

[10] Biyoloji uzmanı olmayan sevgili okurlarım için: semenderler soğukkanlı hayvanlardır, bu da kışın hiç hareket etmedikleri ya da hareket ettiklerinde insan gözüyle fark edilemeyecek kadar yavaş hareket ettikleri anlamına gelir.

[11] Geçmişte bu terimden rahatsız olan bir ya da iki kişiyle karşılaştığım için belirtmek isterim ki bu terim hiçbir şekilde aşağılayıcı değildir. Bu sadece 19. yüzyılın İngilizce konuşulan dünyasında yaygın olan bir Müslüman terimidir ve bu yüzden tarihsel doğruluk nedeniyle kullanıyorum. Rudyard Kipling'in *Kim*'i gibi orijinal 19. yüzyıl romanlarında kullanımına bakabilirsiniz.

[12] Okulda coğrafya dersinden sınıfta kalanlarımız için: Cebelitarık Boğazı, Atlas Okyanusu ile Akdeniz'i birbirine bağlayan dar boğazın adıdır.

[13] Bir geminin güverte üzerine inşa edilen kısmı.

[14] Mısır'ın ana liman kenti.

[15] Mısırlı erkekler tarafından kullanılan tam boy bir giysi (paltoya benzer). Genellikle parlak, çizgili kumaştan yapılır.

[16] Viktorya döneminde 'dil' için kullanılan bir ifade - ama garip bir şekilde sadece kadın dili. Nedenini hiç bilmiyorum. Belki de söz konusu bayan tam anlamıyla ateşli olduğu içindir.

[17] İngiliz İngilizcesinde 'çok, çok sarhoş' anlamında kullanılır. Görünüşe göre, İngiliz baykuşları parti yapmayı seviyor.

[18] Kulağınızın, sesin içeri girmesine yardımcı olan açıklığın etrafındaki büyük, trompet şeklindeki kısmı.

[19] "Acele et!" anlamına gelen Arapça bir deyim.

[20] İngilizce 'Ma'am' kelimesine eşdeğer bir ifade. Sevgili ben, bu kitabı yazmayı bitirdiğimde, Arapça kahvaltı siparişi verebileceğim. Bu bir şey olurdu, değil mi?

[21] Aslında bu yaygın bir yanılgıdır. UYARI! Doğa meraklısı olmayan herkes lütfen kulaklarını tıkasın. Develerin hörgüçleri su ile değil yağ ile doludur. Bu yağ su üretmek için kullanılabilir, ancak bu suyu üretmek için gerekli olan nefes alma sırasında kaybedilen nem, aslında devenin bu süreçte kazandığından daha fazla nem kaybettiği anlamına gelir. Yani, hayır

Devenin gizli su deposu, üzgünüm. Hayvanın çölde hayatta kalmasına gerçekten yardımcı olan şey, sahip olduğu suyu son derece verimli bir şekilde kullanmasıdır.

[22] Arapça مغفل kelimesini batı harfleriyle ifade etmenin en iyi yolu, her sevgi dolu eşin yavaş zekâlı kocasına bir noktada taktığı lakaptır: aptal.

[23] Arapça bir selamlama şekli. Anlamı 'barış senin üzerine olsun'. Bay Rikkard Ambrose'u selamlamak için oldukça iyimser bir yol.

[24] Eşeğin Oğlu

[25] Sikimi ye

[26] Bok Ye

[27] UYARI! Ne kadar cazip gelirse gelsin, evlenmeyi planlıyorsanız bu yemini gerçek hayatta kullanmayın.

[28] Bay Ambrose'un burada atıfta bulunduğu atasözü - 'Cehenneme giden yol iyi niyetlerle döşenmiştir' - çeşitli kaynaklarda yer almakla birlikte, en gelişmiş haliyle ilk kez John Milton'ın *Kayıp Cennet* adlı epik şiirinde karşımıza çıkmaktadır: "Cehenneme iniş kolaydır, çünkü iyi niyetlerle döşenmiştir".

[29] Bu romandaki olaylardan yaklaşık yirmi yıl sonra, 1862'de Gatling Gun'ı (ilk gerçek makineli tüfek) icat eden Amerikalı mucit Richard Jordan Gatling'den özür dilerim. Eminim ki gerçekte, Rikkard Ambrose adında inanılmaz derecede zengin, inatçı, ağzı sıkı ve yakışıklı bir İngiliz finansçının paravanı değildi. Hayır, kesinlikle değildi.

[30] Bu lanetin tarihi bir roman için biraz fazla modern olup olmadığını merak ediyorsanız, öyle değil. Aslında çok ilginç bir geçmişi var. İngilizler Hindistan'ı işgal ettiğinde, Hindistan para birimine "dam" deniyordu. İngiliz Sterlini'ne kıyasla o kadar değersizdi ki, Hindistan'daki bir İngiliz askeri bir şeyi umursamadığını söylemek istediğinde "dam umurumda değil" derdi. Bu söz dilden dile dolaşmış ve yazılışı yanlışlıkla "I don't give a damn" olarak değiştirilmiştir. Daha sonra, Margaret Mitchell'in ünlü Amerikan romanı *Rüzgar Gibi Geçti*'de kahramanın kadın kahramana büyüleyici bir şekilde söylediği "Frankly, my dear, I don't give a damn!" sözüyle meşhur oldu. İşte size bir centilmen.

[31] UYARI! Ne kadar cazip gelirse gelsin, evlenmeyi planlıyorsanız bu yemini gerçek hayatta kullanmayın.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.